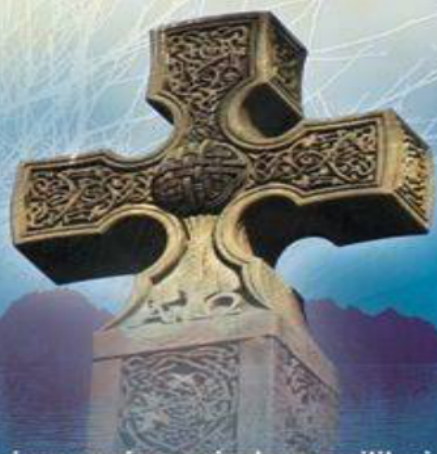

MO HAYDER

INSULA PORCILOR

„Mo are marele talent de a-i șoca și surprinde pe cititori,
iar *Insula Porcilor* depășește orice a scris anterior.
Este cea mai provocatoare scriitoare pe care o cunosc.”

KARIN SLAUGHTER

Mo Hayder

INSULA PORCILOR

Editura RAO
București, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HAYDER, MO

Insula Porcilor / Mo Hayder; trad.: Graal Soft. –

București: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-302-6

821.111-31 = 135.1

Editura RAO

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

MO HAYDER

Pig Island

Copyright © Mo Hayder, 2006

Traducere din limba engleză

GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2007 pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-302-6

„Și a prins pe balaur,
șarpele cel vechi,
care este diavolul și
satana, și l-a legat pe
mii de ani.”

(APOCALIPSA SFÂNTULUI IOAN TEOLOGUL; 20:2)

PARTEA ÎNTÂI
CRAIGNISH

AUGUST

Oakesy

1

Mi s-au aprins beculețele pentru prima oară atunci când proprietarul și pescarul de homari mi-au arătat ce adusesse refluxul la mal. Am aruncat o privire la valurile care se spărgeau de țărm și mi-am dat seama că nu va fi deloc floare la ureche să rezolv cacealmaua legată de Insula Porcilor, așa cum mă așteptasem. Preț de câteva clipe nu am scos o vorbă, doar am stat acolo, scărpinându-mi scăfârlia și holbându-mă. Ce poți face decât să te holbezi când ai de-a face cu așa ceva, pentru că, în orice caz, asta te cam pune pe gânduri, nu? Oricât de mare și tare te crezi, oricâte crezi că ai văzut la viața ta și oricât de puțină importanță ai da poveștilor nebunești despre care tot umblă vorba, când te trezești uitându-te cum ceva ca asta îți stropește pantofii, cu siguranță că îți cam scarpini scăfârlia de uimire. De ce nu am ascultat eu acele semnale de alarmă atunci, de ce nu m-am întors pe călcâie și nu am dat uitării întreaga poveste? Dar nu, chiar nu e cazul să mă mai întreb. Am încetat să mă mai întreb asta cu mult timp în urmă.

În vara aceea, clipul video cu ceea ce fusese numit „diavolul de pe Insula Porcilor” împlinea deja ceva ani de când circula peste tot. Era ceva destul de deranjant și o cacealma pe cinste. Or, eu mă pricep la cacealmale. Clipul fusese filmat într-o dimineață însorită de un turist pornit într-un tur petrecăreț al insulelor Slate și, atunci când a fost făcut public, toată lumea s-a concentrat pe asta, murmurând peste tot despre practici sataniste și tot felul de lucruri rele care se întâmplau pe acea insulă îndepărtată de pe coasta de vest a Scoției. Poate că povestea ar fi continuat așa mult și bine, dar secretoasa grupare religioasă care trăia pe insulă, Preoții Tămăduitori Psihogenici, a refuzat să acorde interviuri presei sau să răspundă acuzațiilor aduse și, în cele din urmă, povestea a fost dată uitării în lipsa oricăror alte informații. Apoi, după doi ani de tăcere, în luna august a celui an, secta s-a hotărât să vorbească și a ales un ziarist care să stea cu ei pe insulă timp de o săptămână, să vadă cum trăia această comunitate și să „discute despre acuzațiile atât de răspândite legate de ritualuri satanice”. Toate bune, dar cine era hoasca aia bătrână de ziarist

despre care era vorba? Ei bine, aici intru eu în scenă, Joe Oakes sau Oakesy, după cum îmi spun prietenii. Eu, singurul responsabil pentru cea mai mare contrafavoare pe care mi-am putut-o face vreodată.

2

— Carevasăzică, ai văzut clipul acela vechi? spuse pescarul de homari.

Ne vedeam pentru prima oară și îmi dădeam seama că nu mă place. Eram doar noi patru în cârciumă în noaptea aceea: eu, proprietarul și câinele lui, precum și nenorocitul ăsta bătrân și prost dispus, care stătea ghemuit într-un colț, sprijinindu-se de lambriurile de lemn și pufăind din țigările pe care și le făcea singur. Începuse să dea din cap de îndată ce mă apucasem să pun întrebări legate de Insula Porcilor.

— De asta te afli aici? Crezi că ești vreunul care se pricepe la discuții despre demoni?

— Mă consider ziarist.

— Nici mai mult, nici mai puțin! exclamă el, râzând și ridicând privirea spre proprietar. Ai auzit, se crede ziarist!

În local plutea acel aer circumspect pe care îl au uneori cârciumile locale la limita subzistenței, ca și cum ar fi gata să înceapă vreo bătaie în spatele unuia dintre automate, deși locul era pe jumătate gol. Erau două cârciumi prin partea locului, cea turistică, cu ferestrele spre port, și cea pentru localnici, cocoțată pe o potecă în pantă, printre copacii îmbibați de apă. Cea din urmă, cu pereții de ipsos plini de pete, covoarele mizerabile și ferestrele afumate și roase de umezeală, dădea spre locul unde se înălța Insula Porcilor, tăcută și întunecată, la trei kilometri în larg.

— N-o să te lase să ajungi pe insulă, îi spuse proprietarul în timp ce ștergea tejgheaua. Știi asta, nu-i așa? N-a mai ajuns un ziarist pe insula aia de ani buni. Sunt nebuni de legat ăștia de pe Insula Porcilor, nu lasă pe nimeni pe insulă, cu atât mai puțin un ziarist.

— Și *chiar dacă* te-ar lăsa să ajungi pe insulă, nu s-ar găsi nimeni în Craignish care să te ducă acolo, spuse pescarul de homari. Nu, nu, niciunul dintre noi nu calcă pe insula aia blestemată, continuă el, privind chiorâș pe fereastră prin vâlul de fum, spre locul unde se iveau silueta întunecată a insulei, o simplă pată profilându-se prin umbra înserării. Barba lui albă purta urme de pete de nicotină, ca și cum ar fi salivat în ea ani la rând. Nu, eu unul mai degrabă aș trece prin

vâltoarea bătrânei vrăjitoare decât să dau roată Insulei Porcilor și să dau nas în nas cu Aghiuță.

Dacă am învățat ceva în meseria pe care o fac de optsprezece ani e că cineva profită întotdeauna de pe urma fenomenelor supranaturale, chiar dacă nu e vorba de bani sau răzbunare, ci doar de puțină atenție. Fusesem deja la Bolton ca să îi iau un interviu turistului care filmase clipul video. Nu avusese nimic de-a face cu cacealmaua. Sărmanul era atât de beat, încât nu era în stare să vadă dincolo de tablele cu meciurile din ligă din următoarea sâmbătă după-amiază, cu atât mai puțin să îl ducă mintea la așa ceva. Așadar, cine avea de câștigat de pe urma filmului cu Insula Porcilor?

— Ei sunt proprietarii insulei, nu-i așa? am întrebat în timp ce îmi roteam gânditor halba de Newkie Brown [\(1\)](#), pe locul pe care alte halbe pătasera deja tejgheaua. Despre Preoții Tămăduitori Psihogenici vorbesc. Am citit pe undeva că ar fi cumpărat-o prin anii '80.

— Au cumpărat-o sau au furat-o, depinde cum vede fiecare lucrurile. Un nesăbuit, proprietarul, spuse bărbatul, aplecându-se cu umerii peste bar. Un nesăbuit! Ferma de porci dă faliment, și el ce face? Le dă voie tuturor fermierilor din Argyll să își deverseze chimicalele periculoase acolo, așa că a ajuns o mină mortală, plină de porci, chimicale și puțuri de forare. În cele din urmă a trebuit să lase totul baltă. Pentru zece mii de dolari puteau la fel de bine să îi fure insula, ar fi fost o treabă mai cinstită.

— Nu vă convine asta, nu-i așa? am spus pe un ton conversațional, măsurat. Faptul că oamenii ăștia din sud au venit și au cumpărat tot pământul de pe aici.

— Nu ne deranjează asta, pufni pescarul de homari, dar ceea ce *nu tolerăm* este să cumpere un loc și apoi să se închidă acolo și să se dedeă ritualurilor lor ciudate. Asta ne deranjează, faptul că se ascund acolo și se fac frate cu Aghiuță și nu fac decât să mănânce copii mici și să își tragă câte o ciomăgeală de pomina între ei ori de câte ori le poftește sufletețul.

— Exact, spuse proprietarul. În plus, mai e vorba și de miros.

— Miros? Mirosul care vine de pe insulă? am întrebat eu, privindu-l pe proprietar și încercând să zâmbesc.

— Da, mirosul! spuse el aruncându-și șervetul pentru șters vesela pe umăr, pescuind de sub tejghea o pungă enormă de chipsuri și umplându-și gura. Știi ce spune lumea? Știi care e mirosul caracteristic al diavolului? Mirosul diavolului e ăla de rahat, chiar așa. Pe oricine ai întreba de pe aici - continuă el arătând spre fereastră cu degetul plin de firimituri de chipsuri, în timp ce alte firimituri îi cădeau în voie pe tricou -, pe insula Jura sau prin Arduaine, toți o să îți spună același lucru. Mirosul de rahat vine de pe Insula Porcilor și nici că poate demonstra altceva mai bine ca asta ce ritualuri țin ei acolo.

L-am privit gânditor, apoi mi-am îndreptat privirea în largul mării întunecate. Răsărise luna și începuse să bată vântul, izbind crengile copacilor de ferestre. Dincolo de propriile umbre și de imaginea proprietarului stând în picioare sub lumina artificială, am observat că lipsea ceva, acel spațiu întunecat profilat pe cerul nopții care era Insula Porcilor.

— Vă cam enervează, am spus, încercând să mi-i închipui pe cei mai bine de treizeci de oameni care trăiau acolo. Fac ce pot ca să vă calce pe toți pe nervi.

— Aici ai dreptate, spuse proprietarul, venind spre masă și așezând punga de chipsuri în fața lui, chiar se străduiesc ceva să ne calce pe toți pe nervi. Nu sunt prea populari, asta mai ales de când au împrejmuț bucatăria de plajă așa frumoasă din partea de sud-est a insulei și nu le-au mai dat voie tinerilor din Arduaine să mai vină acolo cu bărcile. Nu făceau și ei decât să joace o partidă mică de fotbal sau *shinty* pe nisip, pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuiau să fie așa severi cu ei, dacă e să mă întrebi pe mine.

— Nu-s niște vecini prea de treabă.

— Nu, nu prea.

— Acolo de unde vin eu, dacă te porți așa înseamnă că ai ceva de ascuns.

— Așadar, începi să înțelegi ce vreau să zic.

— Eu, să fiu în locul vostru, aș încerca să mă gândesc cum să le fac viața grea.

— Am fost tentați să facem asta, răsă proprietarul, lingându-și cu grijă degetele, după care și le duse la ochi de parcă i-ar fi dat lacrimile. Nu mă sfiesc să-ți spun că am fost tentați, de exemplu, să le punem niște parafină în sticlele cu băutură.

— Știi, dacă aș fi în locul vostru, aș... aș... nu știu exact ce aș face, am spus dând din cap și fixând tavanul, de parcă mi-aș fi căutat ideile. Probabil că aș încerca să dau naștere unui fel de... zvon periculos. Da, am continuat dând din cap a confirmare, aș pune în practică o păcăleală și aș face să circule niște zvonuri.

— Vrei să spui că noi inventăm lucrurile astea? spuse proprietarul, oprindu-se din râs și frecându-și nasul.

— Așa deci, ne iei peste picior, spuse pescarul de homari, ridicându-se dintr-odată, roșu la față de mânie. Ți bați joc de noi, nu? Asta vrei să spui!

— Tot ce vreau să spun este că e cam cusută cu ață albă, am zis, privindu-l serios când pe unul, când pe celălalt. Să fim serioși, *sataniști*? Aghiuță care se plimbă pe plajele de pe Insula Porcilor?

Pescarul de homari pări ușor și strivi în scrumieră țigara pe care și-o făcea singur, după care se ridică în picioare și mă privi nesigur, râsuflând de câteva ori puternic, greoi.

— Băiete, ia zi-mi, ești slab de înger? Văd că ești un tip solid, dar pun pariu că ești destul de impresionabil. Ce crezi, îi spuse proprietarului, este? Oare e genul de om care ar da în isterie dacă ar vedea ceva ciudat rău? Mie așa mi se pare.

— Și de ce ai crede asta? am întrebat, lăsând jos paharul. De ce? Ce aveți de gând să îmi arătați?

— Dacă ești așa de deștept și nu crezi ce îți spunem, atunci hai cu mine și-o să vedem despre ce cacealma este vorba.

Insula Porcilor sau, după numele ei scoțian, Cuagach Eilean, este situată într-un mic intrând pe care îl face marea într-un colț al bazinului Firth of Lorn^{3}, prinsă asemenea unei pietre prețioase în montura formată de insulele Luing^{4} și Jura^{5} și peninsula Craignish, ca și cum ar fi fost așezată acolo pentru a bloca intrarea în golful Jura^{6}. Are o formă ciudată, ca o arahidă când e privită de sus, acoperită cu pășuni și păduri dese și tăiată în mijloc de un defileu stâncos adânc. Odinioară, înainte să devină fermă de porci și mai apoi un loc de depozitare a deșeurilor chimice, în partea de sud exista o carieră de gresie funcțională și o comunitate de mineri care locuia acolo, în timp ce legătura cu continentul era asigurată de un serviciu regulat de feribot. Însă, când am ajuns eu acolo, Insula Porcilor era deja izolată aproape complet de continent. O dată pe săptămână, Preoții Tămăduitori Psihogenici trimiteau o bărcuță după provizii, și aceea era singura lor legătură cu restul lumii.

Cunoșteam cât de cât acea parte a Scoției, întrucât mai scriam articole despre această zonă din când în când, dar în mare parte îmi câștigam pâinea încercând să demontez tot felul de lucruri. Fiind născut în Liverpool, recunoșteam în mod natural orice înșelătorie când vedeam una și, în plus, sunt din fire un sceptic, unul care nu crede nimic fără dovezi, un Scully^{7}, un James Randi^{8}, un adevărat vânător de păcăleli. M-am plimbat prin jumătate din lumea asta urmărind *zombi* și *chupacabra*^{9}, vindecători religioși în Filipine și animale sălbatice în Bodmin^{10}. Am adunat picături de lapte din sânii statuilor închinat Fecioarei Maria în Mexic și, făcând toate astea, am devenit foarte bun în meseria mea. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că până și mie mi se părea că ceva nu era în regulă cu insula asta a Preoților Tămăduitori Psihogenici. Dacă e să crezi în cultul sataniștilor, atunci în mod evident te aștepti ca așa ceva să se întâmple într-un loc îndepărtat și izolat de ape, precum Insula Porcilor. În noaptea aceea, în timp ce ne împleticeam și ne împiedicam de-a lungul unei cărări întunecate care ducea spre capătul peninsulei, am privit pe fereastră la silueta neagră și dezolantă a insulei și preț de câteva clipe a trebuit să îmi spun să nu mai fiu așa de fricos.

Proprietarul mă înghesuisse pe locul din spate al camionetei ruginite și uzate a pescarului de homari și lăsaserăm câinele la cârciumă.

— Asta pentru că înnebunește pur și simplu de fiecare dată când venim aici, explică proprietarul, în timp ce mașina ieșea de pe șosea și intra pe o plajă mocirloasă și îngustă. Îl scoate din minți și nu am de gând să înfurii câinele doar pentru că *tu* nu mă crezi pe cuvânt.

Am ieșit cu toții din mașină și eu m-am oprit puțin. Deși nu mă îmbătasem, dădusem pe gât câteva sticle bune la cârciumă și preț de câteva clipe am simțit nevoia să trag în piept aerul nopții. Era liniște pe plajă și un aer care anunța deja venirea toamnei. Deși era trecut de unsprezece noaptea, lăsasem Craignishul atât de departe înspre nord, că cerul mai păstra încă o linie subțire azurie. Aproape că ai fi putut crede că, dacă te ridici în vârful picioarelor și îți mijești ochii, poți vedea un ren sau un urs polar cocoțat pe o frunză uriașă de mentă din ținutul soarelui-apune, observându-te de dincolo de orizont.

— Vezi conducta? spuse pescarul de homari, îndreptându-se spre sud cu pași cât se poate de fermi, în ciuda whisky-ului pe care îl băuse, în timp ce pantofii lui vechi lăsau urme în noroi, iar umbra proiectată în lumina lunii îl urma îndeaproape. Chestia aia mirositoare de acolo, adăugă el, arătându-mi silueta lunguiață și joasă a unei conducte de canalizare care se întindea pe plajă în fața noastră. Ia aminte la circumstanțe, vântul e perfect în regulă, avem flux și reflux, dar tot ceea ce iese de pe Insula Porcilor nu ajunge nici în lac și nici măcar pe Luïng, cum te-ai putea aștepta, ci aici, pe partea asta a peninsulei. Cea mai mare parte rămâne dincolo de conducta aia.

Proprietarul se trase puțin înapoi, aruncându-mi o privire suspicioasă, și mi se păru că în lumina lunii fața lui era oarecum galbejită și ridată.

— Ești sigur că ești pregătit pentru asta? întrebă el, ridicându-și dintr-odată gulerul de parcă s-ar fi făcut subit frig.

— Da, de ce nu?

— Ce e prins sub conducta aia nu e pentru cei slabi de înger.

— Nu sunt slab de înger, am spus, privind pe plajă după pescarul de homari. Am văzut cam tot ce e de văzut.

Am mers în tăcere o vreme. Nu se auzea decât zgomotul valurilor spărgându-se de mal și sunetul metalic al unei saule de pavilion de pe o barcă ancorată undeva în larg. M-a izbit prima oară mirosul. Chiar înainte să îl văd pe pescarul de homari ezitând puțin pe lângă conductă, dând din cap și aplecându-se ca să scuipe ceva în nisip, mi-am dat seama că avea să fie unul dintre momentele alea grozav de neplăcute care îmi va întoarce stomacul pe dos și voi regreta că am băut atâta. Am tras aer în piept, am înghițit adânc și mi-am pipăit buzunarele pe măsură ce mă apropiam, în speranța că voi găsi vreo gumă de mestecat rătăcită, care să îmi șteargă gustul ciudat din gură.

— E mai rău, nu? spuse proprietarul, apropiindu-se de pescarul de homari.

— Da, e mult mai rău decât săptămâna trecută.

Mi-am tras tricoul peste nas și m-am uitat de partea cealaltă a conductei. Niște siluete întunecate se legănau, lovindu-se unele de altele, înconjurate de o spumă galbenă. Era carne, bucăți de carne în descompunere atât de putrede, încât era imposibil să îți dai seama unde începeau și unde se terminau. Valurile le forțau să se adune în crăpătura de sub conductă, prinzându-le în lațuri formate de alge. Bulele de gaz generate de procesul de descompunere se ridicau la suprafață de sub bucățile de carne.

— Ce naiba e asta?

— Carne de porc, spuse pescarul de homari. Porci morți. Omorâți în vreunul dintre ritualurile lor de pe Insula Porcilor și aduși aici de valuri.

— A fost și poliția aici, spuse proprietarul, dar nu s-a sinchisit să ia vreo măsură. Nu se poate dovedi de unde vin și, oricum, câțiva porci morți nu fac nimănui niciun rău, cel puțin asta par să gândească ei.

— Porci morți, am spus ridicând privirea spre gura strâmtorii. Drumul argintiu al lunii era vizibil pe suprafața valurilor până departe, unde Insula Porcilor se profila după capătul insulei Luing, cocoșată și tăcută asemenea unui monstru adormit. Toțiăștia sunt porci morți?

— Da, așa spun ei, confirmă proprietarul, izbucnind într-o serie de hohote de râs sec, ca și cum lumea n-ar înceta niciodată să îl surprindă. Asta spune poliția, că tot ce e aici e doar carne de porc. Dar știi ce cred eu?

— Ce crezi?

— Cred că, atunci când vine vorba de sataniști, nu poți fi niciodată sigur de nimic.

3

Ia să ne gândim la greșelile pe care le-am făcut în toată treaba asta cu Insula Porcilor. Prima dintre ele a fost că am lăsat-o pe nevasta-meă să vină cu mine în Scoția. Unde mi-o fi fost mintea oare? Ar trebui să nu mă mai învinovățesc atâta, căci trebuie să găsești moduri în care să îți păstrezi ceva din facultățile mintale, așa că, indiferent din a cui vină, Lexie se afla acolo alături de mine. Evident că nu știam că se afla acolo și din motivele ei personale, că pusese ceva la cale. Credeam că e perfect mulțumită cu slujba ei de recepționeră la o clinică din Londra, înnebunită după neurochirurgul acela, mare iubitor de publicitate, care îi era director (v-ați dat seama că nu mă omor după el, nu-i așa?). Ultimul lucru la care m-aș fi așteptat era să vrea să plece din Londra, dar nici nu am auzit-o bine zicând că vine în Scoția, și în clipa următoare deja căuta pe internet căsuțe de vacanță.

A găsit un bungalow cu un singur pat, vai de capul lui, în peninsula Craignish, pe care mi-l puteam permite. Era foarte cald și neaerisit înăuntru, iar Lexie avea un somn foarte agitat. În noaptea aceea, când m-am întors de pe plajă, ea dormea deja, întorcându-se de pe o parte pe alta în somn, scâncind și înghiontind perna. Am intrat încet și m-am întins lângă ea, cu ochii pironiți în tavan. A doua zi aveam să fiu pe Insula Porcilor și trebuia să mă gândesc la ceea ce urmăream. Trebuia să am grijă și să procedez cu precauție. Trebuia să mă concentrez și să fiu pregătit pentru orice.

Preoții Tămăduitori Psihogenici voiau să vin la Centrul lor pentru un Trai Pozitiv de pe Insula Porcilor datorită insuliței Eigg din arhipelagul Hebridelor, aflată la optzeci de kilometri nord de ei. Deși nu-mi spusese asta, o știam prea bine. Pe Eigg, locuitorii strânseseră bani să cumpere insula de la proprietar și primiseră donații de peste tot, din întreaga țară, chiar și din partea Loteriei Naționale. Dar aștilalți îi scosese din joc pe bătrânul Schellenberg și pe Maruma, și reușiseră asta prin intermediul unei reclame bune. Cât se poate de simplu. Cineva avea să facă până la urmă cunoscută lumii povestea lor și acel cineva eram eu. Mai făcusem asta, ajutasem să apară povestea în presă. După cum vedeam eu lucrurile acum, probabil că Preoții

Tămăduitori Psihogenici aveau ceva probleme legale și voiau să strângă bani să le rezolve și se gândiseră că i-aș putea ajuta. Dacă ar fi știut cum îl cunoscusem eu pe membrul lor fondator, pastorul Malachi Dove, dacă ar fi știut că scrisesem un articol despre el cu optsprezece ani în urmă sub numele de Joe Finn, care îl scosese atât de tare din sărite, încât încercase să mă dea în judecată pentru calomnie, nu aș fi reușit nici măcar să mă apropii de Insula Porcilor. Dar, după cum am spus, sunt un tip deștept.

Am stat treaz jumătate din noapte, bifând în minte lucrurile de care aveam nevoie: MP3 playerul, aparatul de fotografiat, bateriile, cardul de memorie de rezervă pentru aparat, telefonul... De-abia pe la trei dimineața am reușit să termin tot, așa că a doua zi eram cam cu capsă pusă. După micul dejun și după ce am terminat de făcut bagajele, pregătit să o pornesc spre Insula Porcilor, am mai scos o dată laptopul.

Nu reușisem niciodată să aflu ce apăruse mai întâi: zvonurile că Preoții Tămăduitori Psihogenici erau sataniști sau clipul video. Cu toate acestea, când au văzut clipul, oamenii au decis că era vorba despre chipul diavolului, adus pe Insula Porcilor de ritualurile satanice ale Preoților Tămăduitori Psihogenici. În mod cât se poate de evident, asta nu era altceva decât o mare tâmpenie, dar chiar și eu trebuia să recunosc că era ceva în clipul acela care îți cam dădea fiori.

În primul rând, nu era vorba că se mânărise filmarea, deoarece clipul trecuse prin mâinile a nenumărate echipe de specialiști în editare video și trecuse cu brio fiecare test. Disecaseră filmul cadru cu cadru și, cu toată aparatura sofisticată pe care o folosiseră, clipul se dovedise cât se poate de autentic. Cine plănuise cacealmaua nu se jucase cu filmarea, în mod clar ceva se aflase pe plaja de pe insulă în ziua aceea fierbinte de 18 iulie, cu doi ani în urmă.

În dimineața aceea am pus să ruleze din nou clipul pe laptop. M-am așezat pe marginea scaunului și m-am aplecat în față, concentrându-mă din răputeri. Îl mai văzusem de câteva mii de ori și știam deja fiecare cadru. Începea într-un mod destul de obișnuit, în timp ce camera video se concentra asupra liniei orizontului în largul mării, înclinându-se ușor în timp ce barca cu un singur motor sălta pe creasta valurilor prin Firth of Lorn. Am derulat până la momentul când s-a auzit un țipăt din barcă. Asta se întâmpla fix când unul dintre ceilalți turiști a văzut ceva mișcându-se pe insulă. S-au auzit câteva strigăte nedeslușite dinspre ecran și camera a început să se miște în timp ce, uimit, turistul a sucit camera într-o parte, surprinzând una sau două dintre fețele șocate din barcă, apoi s-a concentrat asupra unei linii neclare de un verde-marونیu de cealaltă parte a golfului - linia țărmului de pe Insula Porcilor. Cineva vorbise aproape de cameră, dar nu se puteau distinge cuvintele din cauza vântului din fundal. Cu toate acestea, echipa de la BBC adăugase pe exemplarul meu din clip

dialogul subtitrat, și ce se spunea era: „Ce naiba e chestia aia?”

Ei, asta era partea importantă. Puteai simți cum tipii din barcă se aplecau curioși în față, privind fix spre plajă, unde o creatură pe care nu o puteai numi în vreun fel se mișca greoi prin frunzișul care dădea spre apă. Avea în jur de un metru șaizeci. Tehnicienii de la BBC reușiseră să scoată cifra asta prin măsurători comparative, folosindu-se de soare și de copaci. Din multe puncte de vedere părea o ființă umană goală-puşcă (clipul o arăta din spate de la mijloc în jos, în timp ce partea superioară a corpului era ascunsă de umbră). Cu toate acestea, *nu era* o ființă umană, pentru că îi atârna ceva la baza coloanei vertebrale, ceva cam de șaizeci de centimetri lungime, din aceeași carne maronie bătătorită care îi acoperea și corpul. Părea să fie o coadă cărnoasă care se mișcă pe partea din spate a picioarelor creaturii în timp ce aceasta se deplasa.

Chiar și în căbănuța aia asudată, în care soarele pătrundea prin ferestre, formând pătrate mari pe covorul năclăit de praf, cu Lexie la doar câțiva metri mai încolo în bucătărie, am simțit cum mă trece un fior deloc plăcut. M-am aplecat și mai mult spre ecran și am privit la linia maronie, tremurândă a plajei pustii, în timp ce camera rămânea fixată pe insulă, în caz că animalul se întorcea. Au trecut vreo trei minute până ca turistul să se sature de așteptat și să întoarcă apoi camera spre ceilalți oameni din barcă. Aceștia stăteau în picioare pe copastie, aliniați toți patru în cămășile lor Bolton Wanderers la parapet, privind în tăcere locul de pe plajă unde apăraseră creatura.

Cei de la BBC s-au gândit că era vorba de un actor, de cineva care purta un costum. Echipa lor de montaj lucrase la filmul *Bluff Creek Bigfoot* și se gândeau că și clipul prezenta cam aceleași caracteristici: după cum știm cu toții, Sasquatch nu era decât un tip îmbrăcat într-un costum de gorilă, așa că tehnicienii au hotărât că probabil asta se întâmpla și în filmul de pe Insula Porcilor. Problema era că, deoarece se filmase de la câteva sute de metri depărtare de țărm și „creatura” apăruse dintre copaci la cadrul 1 800 și deja dispăruse în frunziș la cadrul 1 865 (la o viteză de treizeci de cadre pe secundă, asta însemna ceva mai mult de două secunde), iar mișcărilor bărcii făcuseră imaginea să se plimbe de colo-colo, cei de la BBC nu reușiseră să obțină o imagine suficient de bună cât să o poată analiza mai îndeaproape. Prin urmare, puteau spune doar ce *părea* să fie, și anume ceva pe jumătate om, pe jumătate animal.

— Îți pun bricheta în rucsac, spuse Lexie dintr-odată din bucătărie. O pun în buzunarul din față.

Am pus clipul pe pauză și m-am întors să o privesc. Stătea în picioare lângă masă, cu părul strâns la spate cu coronița pe care o purta la slujba ei sus-pusă, și avea o pereche de pantaloni scurți pe care îmi dădeam vag seama că ar trebui să îi observ. Nu i-am răspuns

imediat. Deși avea un ton relaxat, știam amândoi că vorbește serios. Mă „lăsasem” de fumat cu câteva luni înainte și mă gândeam că ascunseseam destul de bine țigările pe care le mai fumam ocazional. Acum însă era și bricheta.

Am urmărit-o în timp ce închidea rucsacul.

— Era în buzunarul de la haină, zise ea, citindu-mi gândurile.

— Am luat-o pentru mașina de gătit, nu există aprinzător.

— Sigur, spuse ea râzând, ești atât de ușor de citit.

— Ușor de citit sau nu, am folosit-o pentru aragaz, am spus, râzând și eu puțin.

— Bine, confirmă ea ușurel, bine, te cred. Ești atât de credibil! continuă ea, împingându-și dinții din față cu limba și zâmbind cu ochii în tavan, ceea ce îi încordă mușchii gâtului, făcându-i să iasă în evidență. Slăbise de curând. Am așteptat preț de câteva clipe să văd dacă avea de gând să meargă mai departe cu asta. A, și erau urme de tutun în pantalonii pe care i-ai purtat ieri, rosti ea pe același ton, continuând să zâmbească, fără să coboare privirea din tavan.

— Mă cauți prin buzunare acum?

— Da. Soțul meu mă minte că nu mai fumează, așa că îi cotrobăi prin buzunare, spuse ea, coborând bărbia și privind-mă în ochi.

Am observat în acea clipă că se făcuse de un violet profund, ca și cum ar fi avut două vânătăi pe post de obraji.

— Soțul meu crede că sunt proastă, așa că trebuie să îi dau replica.

Cel mai important lucru în legătură cu căsnicia mea era faptul că nu mă mai omoram prea mult după nevastă-mea. Știam asta de luni bune și nu luasem nicio măsură. E unul dintre lucrurile alea pe care le alungi în străfundurile minții și le ignori, dacă ești suficient de deștept. Ciudat cum sunt, încă mai țineam la ea, așa cum țineam și la fidelitate. La Londra, jumătate dintre prietenii mei erau deja la primul sau al doilea divorț, pe când eu eram bastionul care credea că trebuie să fii alături de celălalt la bine și la rău și care nu voia să ajungă la momentul ăla rece, de indiferență, dintr-o căsnicie. *Touché(11), nemernic pios ce ești, Joe Oakes! Să te înveți minte!*

M-am ridicat încet și m-am postat în cadrul ușii de la bucătărie, privind-o.

— Îmi pare rău, am spus, chiar îmi pare.

Rămase nemișcată preț de o clipă, apoi își coborî umerii, cu un oftat.

— E în regulă, spuse ea dând din cap și întinzându-mi rucsacul. Bănuiesc că nu e ușor să te dai bătut.

— Nu, dar mă străduiesc, crede-mă, am spus, punându-mi rucsacul în spate.

— Ți-am pus niște sticle cu apă în rucsac și niște loțiune cu factor de protecție solară zece, preciză ea cu un zâmbet forțat, netezindu-mi

chingile rucsacului de pe piept și frecând apoi cu degetul umezit o pată imaginară de pe tricou.

Întotdeauna preocupată de curățenie, Lex încerca să îmi arate în felul ei, având grijă de mine și ciugulindu-mă de scame, că m-a iertat.

— Așa, știu că e rândul tău să gătești în seara asta, dar o să fii epuizat, așa că o să fac eu o salată de paste cu avocado, șuncă și măsline. O să fie încă bună și dacă întârzii.

— Lexie, ți-am spus, nu? am rostit. Ți-am spus că nu știu dacă mă întorc în seara asta. Ții minte că ți-am spus? Ți-am zis că s-ar putea să rămân acolo câteva zile.

— Câteva zile? spuse ea mușcându-și buzele.

— Am vorbit despre asta, nu-ți amintești? Ți-am spus că probabil va trebui să rămân acolo și ai zis că o să te descurci de una singură.

— Da, am spus eu asta?

— Da.

— Ei, atunci nu-ți face griji, spuse ea scuturând din umeri. Adică mi-ar fi plăcut să petrec puțin timp cu soțul meu dacă tot suntem în vacanță și, desigur, aș fi preferat să *nu* rămân în locul *ăsta* de una singură, continuă ea deschizând brațele pentru a arăta căsuța.

O urâse de cum o văzuse. Deși ea o rezervase, se părea că era vina mea că era atât de mizerabilă.

— Nu-ți face griji, o să fiu bine, o să fie totul în regulă.

— Lex, am spus că e vorba de muncă, îți amintești? Îți amintești cum am spus că e...

— *Te rog!* mă întrerupse ridicând mâna. Te rog, nu. Pleacă, o să fiu bine.

— O să te sun dacă am semnal pe insulă. O să îți spun cum merge treaba și când mă întorc.

— Nu, spuse ea. Nu face asta, serios, nu o face. Pleacă... pleacă pur și simplu, du-te și vezi-ți de-ale tale, continuă, bătând darabana cu degetele pe masă, fără să mă privească. Hai, pleacă! repetă, văzând că nu mă dădeam plecat. Pleacă odată.

Am oftat și i-am atins umărul, deschizând gura să spun ceva, dar răzgândindu-mă în ultima clipă. Am tras de bretelele rucsacului, asigurându-l, și am plecat fără să mă mai aplec să o sărut de rămas-bun, închizând încetișor ușa de la bucătărie în urma mea. Cam așa mergeau lucrurile în ultima vreme. Odată ajuns afară, m-am oprit. La capătul aleii private, pline de rododendroni, a căsuței, solul se deschidea ca într-o pâlnie și acolo, scăldată de marea strălucitoare, se afla Insula Porcilor.

4

„Dezlănțuiți-vă împotriva
filistinilor științei! Nu
permiteți aroganței
comunității medicale să vă
pervertească și să vă supună
puterile autovindecătoare
înnăscute. Luptați-vă să
preluați controlul asupra
vieții voastre!”

PREOȚII TĂMĂDUITORI
PSIHOGENICI,
volumul 14, capitolul 5,
versetul 1

Preoții Tămăduitori Psihogenici ar spune că problemele mele cu Lexie se datorează faptului că nu cred în Dumnezeu. Ar spune că, dacă mi-aș deschide inima către El, dacă aș converge spre iubirea Lui cosmică, mi-aș regăsi imediat sentimentele față de Lexie. Nu mai fusesem niciodată la Centrul pentru un Trai Pozitiv de pe Insula Porcilor, dar știam mai multe decât aveam nevoie chiar despre ce ar spune Preoții Tămăduitori Psihogenici în legătură cu mine și Lexie. Le știam filosofia de parcă aș fi scris-o chiar eu.

Ce s-a întâmplat între mine și membrul lor fondator, pastorul Malachi Dove, a început acum douăzeci de ani în Liverpool. Erau anii '80, și Liverpool era capitala Europei în ceea ce privește rata șomajului, iar vărul meu Finn era ceea ce mi se părea că se apropie cel mai bine de conceptul de Dumnezeu. Era un seducător plin de farmec și nu părea deloc să fie înrudit cu mine, cu părul lui blond slinos și nasul arogant. Un fel de Kurt Cobain din Toxteth⁽¹²⁾. Era primul din familia noastră care se ducea la facultate și venea acasă în vacanță în pateticul orașel de provincie, vorbind cu accent londonez. Ne povestea tot ce se putea despre facultate și cu cine se mai culcase. Avea să fie

ziarist și să se plimbe prin lume. Toată lumea îl ura, iar eu, ei bine, mie mi se părea că atunci când se apleacă parcă văd și eu soarele strălucind.

Probabil că fetele m-au ajutat, căci anul următor am fost admis la UCL și m-am pregătit să merg cu el în Sud. Eu și Finn împreună, mi-am zis, o sursă nesecată de distracție. Apoi s-a întâmplat ceva care ne-a schimbat cursul vieții. Mama lui Finn s-a îmbolnăvit de cancer.

Acuma, mie mi-a plăcut întotdeauna de maică-sa și am crezut tot timpul că e sănătoasă tun. De fapt, am crezut mereu că e deșteaptă, iar ea, ca o bună catolică, ce face când află că e pe moarte? Refuză să facă chimioterapie și se îndoapă cu cartilaj de rechin și tot felul de remedii pe bază de flori, se duce la Lourdes și ajunge să își vândă casa și să se țină după un vindecător de-ăsta religios peste tot prin Statele Unite, pastorul Malachi Dove pe numele lui. Pastorul ăsta nu credea în niciun fel de intervenție medicală, ci în puterea rugăciunii și a gândirii pozitive. După două luni de zile, mama lui Finn s-a întors la Toxteth și a murit, agonizând, într-un ospiciu din Ormskirk^{13}. Așa s-au desfășurat faptele, după cum ar spune Vonnegut^{14}.

În ceea ce mă privește pe mine și pe Finn, religia constă în lucrurile pentru care te îmbeți criță. Dacă ești beat mort sâmbătă seara, probabil că e vorba de Everton și Liverpool sau de catolici și protestanți și de aici se iscă bătaia.

Faptul că mama lui Finn a murit în asemenea circumstanțe ne-a umplut de mânie împotriva pastorului Malachi Dove. Am căutat exemplare din revista *Charisma* și am aflat că acesta se afla în sud-vestul Statelor Unite. Ne-am luat bilete la primul zbor disponibil spre New Mexico, cu banii pe care îi lăsase în urmă mama lui Finn, crezându-ne grozavi nevoie mare, niște băieți răi care procedează așa cum e bine.

Oral Jones^{15} tocmai spusese lumii că Dumnezeu avea să îl ucidă dacă nu ajunge la opt milioane de enoriași, și Peter Popoff^{16} tocmai fusese dat afară de la emisiunea *The Johnny Carson Show*^{17}.

Am petrecut cam o săptămână în circuitul ăla cu prelegeri libere, ținându-ne după toate personajele astea prin sud-vestul țării și învățând cam cu merg treburile astea. Ne-am întâlnit cu adepți ai răpirii^{18}, cu pre-tribulaționiști^{19}, preteriști^{20}, post-tribulaționiști și mid-tribulaționiști, am mers la slujbe de mântuire și lanțuri de rugăciune și încet, încet, ne-am apropiat de ținta noastră. Apoi, în luna iulie, s-a și întâmplat: ne-am întâlnit cu pastorul Malachi Dove, principal predicator și membru fondator al Fundației Preoților Tămăduitori Psihogenici.

Asta s-a întâmplat la un centru de adunări din Albuquerque^{21}, unde aveau aer condiționat, pentru că afară era cald al naibii. Eu și Finn arătam cât se poate de aiurea acolo, eu cu fesul meu și cu haina

mea de motociclist și Finn cu tricoul lui cu Big Kahuna și cu gentuța lui cam feminină cu fermoar, pentru care l-ar cam fi luat peste picior prin Seaforth. Aici însă avea în ea un reportofon cu caseta în el și un microfon. Stăteam pe un rând în formă de T, gândindu-ne că toată lumea se uita la noi, știind de ce ne aflam acolo.

Prima surpriză pe care am avut-o a fost scena, cam goală și neîmpodobită. Parcă ar fi fost un spital acolo, nu o biserică. Ajutoarele, toate femeile, erau un hibrid între îngeri și luptători de judo, purtând pantaloni de judokani de 8 dan⁽²²⁾ și teniși albi, strălucitori în picioarele goale. Pe scenă s-a adus o targă pe roțile, fiind proptită lângă un fundal pe care era proiectat un cer albastru. Eu și Finn stăteam acolo, bombănind, gata să începem să chicotim. Apoi Malachi Dove a urcat pe scenă și am avut parte de surpriza numărul doi.

În primul rând nu era american, ci englez. (Am aflat mai târziu că era fiul unui comis-voiajor din Crydon, care vindea agrafe de hârtie.) Pe urmă, arăta cât se poate de normal, fără să poarte vreun costum de negustor ambulant. Purta o haină din catifea cord și părea mai degrabă vreun profesor tânăr de școală publică, cu fața lui copilărească și frumoasă și coama de păr blond care i se revărsa pe frunte. Purta ochelari fără rame pe nasul în vânt și îți puteai da seama că avea o tendință spre îngrășare, și nu una spre răutate. Ani mai târziu, după ce Leo diCaprio a devenit celebru, ei și Finn ne întorceam unul spre celălalt spunând: „Malachi Dove. Malachi Dove și Leo au fost despărțiți la naștere”.

Malachi Dove nu a sărit pe scenă, ci s-a urcat ușor pe ea, șovăind puțin, dregându-și vocea și așezându-și ochelarii în buzunarul de la piept, de parcă ar fi avut de gând să țină o prelegere teologică. S-a așezat pe un taburet și s-a uitat serios și gânditor la public, în timp ce mulțimea a explodat în urale, aplauze și promisiuni de dragoste eternă care au început să răsună prin toți pereții. A așteptat până s-au stins zgomotele, apoi și-a dus neîndemânatic microfonul la gură, lovindu-și nasul de el.

— Ăăă, scuze, nu mă pricep prea mult la tehnologie, a spus el.

Publicul a izbucnit din nou în aplauze frenetice.

— Uitați ce e... lăsați-mă să vă explic cine sunt, a spus el ridicând mâinile cu modestie.

Adunarea a amuțit, și asistentele și-au ocupat locurile la marginea scenei. Malachi Dove a așteptat puțin, apoi și-a fixat publicul cu ochii lui albaștri, în tăcerea deplină.

— Orice ați crede, a continuat el, suntem cu toții religioși. Poate credem în profeți diferiți. Al meu e Iisus. Al vostru ar putea fi... nu știu, Mahomed sau poate Krishna. Unii dintre voi poate credeți că nu aveți niciun profet, și asta e la fel de bine. Nu vă verificăm credința la ușă.

Un murmur de râs a traversat adunarea. Îi cunosc sclipirea aceea din ochi și zâmbetul ironic.

— Un lucru e sigur însă. Credem cu toții în același *Dumnezeu*. Eu îl știu pe Dumnezeuul *vostru* și voi îl știți pe *al meu*. Poate că îl știți sub un alt nume, dar tot îl știți.

S-a întrerupt și a rânjit din nou, ridicând mâna spre mulțime, de parcă tocmai ar fi spus o glumă deocheată.

— OK, nu intrați în panică, nu am de gând să vin cu citate din Biblie.

Publicul a râs din nou. Finn mi-a dat un cot, arătându-mi microfonul ieșind puțin din guntuță, ca botul unui animal, îndreptat spre scenă. Am așteptat să înceapă lucrurile nebunești ca să ne revoltăm. Pe scenă, Malachi și-a ridicat mâinile, studiindu-și pe rând palmele, foarte teatral.

— Mâinile astea nu au nimic special, nu-i așa? Sunt doar o pereche de mâini obișnuite. Nu pretind că aş avea vreo putere în ele. Nu pot scoate fulgere din ele. Îmi cunosc bine mâinile, pentru că, asemenea vouă, nu m-am mulțumit să cred ce îmi spun evangheliștii predicatori. Mi-am făcut o regulă din a studia asta. Știați, de exemplu, că un soldat din armata învingătoare poate supraviețui unor răni care ar ucide un soldat din armata învinsă? Știați asta? Înțelegeți înlănțuirea chimicalelor din corpul vostru? Corpul vostru... a spus el arătând cu degetul spre mulțime, zâmbind.

Poate că pe undeva mai că m-a cucerit, pentru că m-am văzut nevoit să ignor o imagine care mi-a apărut în fața ochilor, a lui nu ca ființă umană, ci în chip de câine răgușit care mă privea direct în ochi de pe scenă.

— Corpul vostru se poate vindeca de unul singur, *el* deține cunoștințele necesare pentru asta. De când am plecat din casa părinților mei nu am mai călcat pragul vreunui medic *și nici nu o voi face vreodată!* Și-a privit din nou mâinile, câte una pe rând, de parcă ar fi fost un mister pentru el. Credința mă ajută să îmi canalizez endorfinele și, cu o credință atât de puternică, le pot canaliza și în cazul dumneavoastră.

— Ce prostie, a bombănit Finn.

— Ce tâmpenii penibile, am spus și eu și am dat amândoi din cap.

Cu toate acestea, am fost subjuugați și nu aveam curajul să ridicăm privirea unul spre celălalt. Ne-am dat seama amândoi ce văzuse mama lui Finn la pastorul Malachi Dove. Imediat ce s-au aprins luminile, s-a format o coadă de suferinzi pe culoarul care ducea spre scenă. Infirmitățile erau duși în cărucioare cu roțile spre scenă și ajutați să urce acolo de către rude. Una dintre ajutoarele lui Malachi, Asunción (i-am aflat numele de la cei din mulțime), îi lua de braț. Era o adevărată apariție care îți provoca imediat o erecție, cu părul lung împletit într-o coadă

care îi atârna pe spate peste jacheta albă de judo. Îi alinia pe invalizi pe scenă, ținându-i cu o mână de braț și reținându-i până când Malachi era gata. Apoi îi împingea înainte, ridicându-i pe jumătate și pe jumătate convingându-i să se suie pe targă, unde stăteau culcați pe spate, în timp ce Malachi era aplecat deasupra lor, cu spatele la public și ambele mâini pe targă, sprijinindu-și întreaga greutate acolo, cu capul plecat și ochii închiși, ca și cum ar fi așteptat să îi treacă vreo migrenă. Nu se ruga, ci doar stătea acolo, așteptând. Nu apăreau de nicăieri flăcările iadului. După câteva clipe, își punea mâinile pe acea parte a corpului aflată în suferință, închizând din nou ochii. Apoi își ridica mâinile și îi șoptea ceva pacientului, care se ridica și pleca de unul singur sau susținut de rude.

— Du-te, îmi șopti Finn, dându-mi un ghiont, hai, du-te. Treci acolo.

M-am ridicat și m-am așezat la coadă. Mă simțeam ca un neghiob, pentru că eram cel mai înalt și tot ce puteam vedea în fața și în spatele meu erau numai pălării de mers la biserică, cu pene albastre sau roz legănându-se pe ele. După o jumătate de oră de așteptat, am ajuns pe scenă, sub lumina reflectoarelor. Malachi s-a uitat la mine și, văzând cât de înalt și solid eram, a ezitat preț de o clipă. Dacă și-a dat seama că era o păcăleală, nu a dat niciun semn.

— Cum te cheamă?

— Joe.

— Ce parte a corpului te-a adus aici în această seară, Joe? Ce parte?

— Intestinele, am spus, pentru că așa se stinsese mama lui Finn și pentru că a fost primul lucru care mi-a trecut prin cap. E vorba de un cancer, domnule.

M-am urcat pe targă, gândindu-mă că Finn mai mult ca sigur chicotea în public în clipa aia. Malachi s-a aplecat deasupra mea cu ochii închiși și capul plecat, cu broboane de sudoare sub coama lui blondă. I-am observat porii pielii și mi-am dat seama că era dat cu pudră sau fond de ten și dintr-odată am devenit tare curios să văd ce avea să zică.

După o bună bucată de vreme, și-a ridicat capul și m-a privit încruntat.

— Cum de au știut? a spus el cu o voce șoptită, cum și-au putut da seama? Cum și-au putut da seama când e așa de mică?

Am înghițit în sec și dintr-odată mi-a pierit orice poftă de râs.

— Când ce e așa de mică? am spus, simțind că mi se pune un nod în gât. Când ce e atât de mică?

— Tumoarea. Are mai puțin de un centimetru în diametru. Cum de au știut că e acolo în primul rând?

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Finn.

Coborâsem de pe scenă și eram scaldat de sudoare și simțeam că îmi explodează capul.

— Două săptămâni, am bolborosit, stând acolo jos și asudând, în timp ce îmi frecam stomacul pe sub betelia blugilor. Două săptămâni și pe urmă vin la o întâlnire de rugăciune și o să elimin tumoarea.

— O să elimini tumoarea? Ce naiba vrea să însemne asta, o să elimini tumoarea? a izbucnit el, oprindu-se apoi când mi-a văzut fața. Oakesy? Oakesy, ce e? a întrebat devenind brusc îngrijorat.

— Nu știu, am bombănit, ridicându-mă nesigur în picioare. Nu știu, dar vreau să ies de aici, cred că vreau să mă vadă un medic.

Cele zece zile care au urmat sunt în ceață. M-am perindat pe la nu știu câți medici, cu Finn după mine, năucit și îngrijorat. Am cheltuit jumătate din moștenirea mătușii, încercând să conving un medic primar să îmi dea o recomandare pentru un test de cancer, pe motiv că un vindecător mistic îmi spusese că sunt pe moarte. Am ajuns să plătesc pentru un test pentru detectarea hemoragiilor oculte⁽²³⁾ la spitalul prezbiterian. Pe doctoriță o chema Leoni - era scris cu litere gri-pastel pe insigna ei cu numele de pe halat. Îmi amintesc că mă holbam la numele ei în timp ce îmi citea rezultatele și inima îmi bătea nebunește în piept.

Testul era negativ. Nu era nicio tumoare, nu aveam niciun cancer. Chiar crezusem ce îmi spusese un predicator evanghelist? mă întrebese ea cu milă în glas.

Ei bine, asta a fost destul pentru mine. Dacă până atunci îl urăsem pentru ce îi făcuse mamei lui Finn, de-acum îmi venea să îi smulg inima din piept pastorului Malachi Dove. Când ne-am întors la întâlnirea de rugăciune a Preoților Tămăduitori Psihogenici, aveam o singură idee în cap: voiam să îl omor.

De data asta ne-am dus la Santa Fe. Scena arăta la fel. Asunción purta un veșmânt brodat pentru ceremonia botezului și, când m-a văzut stând din nou la coadă, aproape tremurând de cât de nervos eram, m-a luat de mână și m-a condus până în spate, prin mulțime.

— Ce se întâmplă, unde mergem? am spus, văzând că ne apropiam de ușa de la ieșire.

Nu mi-a răspuns, dar a continuat să mă conducă cu un calm imperturbabil, pe ușa din spate a capelei, apoi la stânga, pe o ușă, în clădirea unde erau toaletele.

— Mișcă-ți intestinele, a spus ea, arătându-mi una dintre toalete.

— Poftim?

— Mișcă-ți intestinele ca să termini tratamentul.

— Dar nu pot pur și simplu să... am spus uluit, mutându-mi privirea de la ea la capacul toaletei și apoi din nou la ea.

— Cred că îți va fi mai ușor decât crezi.

M-am holbat la ea vreme îndelungată. Îmi venea să pocnesc pe cineva, dar chiar și la optsprezece ani puteam recunoaște o poveste bună când vedeam una.

— Și tu unde o să stai? am spus, ezitând cu mâna pe curea.
— Am mai văzut asta de câteva ori.
— Vrei să zici că o să *te uiți*? Trebuie să fii... am început, dar nu am mai continuat, pentru că se uita la mine cu genul ăla de privire, cu sprâncenele puțin ridicate, bărbia lăsată în piept și brațele încrucișate, de parcă era un ofițer SS. Își ținea buzele strânse, spunând parcă „N-ai decât să te cerți cât vrei cu mine, nu mă mișc de aici”. Bine, bine, am cedat, oftând, numai dă-te puțin înapoi, pentru numele lui Dumnezeu, după care mi-am desfăcut nasturii de la pantaloni, mi-am dat jos boxerii și m-am așezat pe toaletă, cu coatele pe genunchi și mâinile fluturându-mi, cu privirea ridicată spre ea. Ei, am zis eu după o bucată de vreme, ți-am spus că n-are să se întâmple... însă, înainte să mă dezmeticesc, Asunción a scos de undeva un teanc de hârtie igienică și mi l-a împins în fund. *Ce crezi că faci acolo, scoate-ți mâna din...* am spus, luptându-mă cu ea și contorsionându-mă, după care, la un moment dat simt ceva deloc familiar, rece și umed prin dos și o văd că se trage înapoi, dându-și triumfătoare părul din ochi și ținând în mână hârtia împăturită. *Nebuno!* am țipat. Pentru ce ai făcut *asta*?

— Uite tumoarea! a spus ea, băgându-mi hârtia sub nas și făcându-mă să mă trag înapoi din cauza mirosului îngrozitor. O grămăjoară de ceva negru și lipicios era în mijlocul mănunchiului de hârtie imaculată, ceva care mirosea a putregai și a moarte. Ai dat-o afară.

— Dă-o-ncoace, am spus, întinzând mâna să i-o iau, dar Asunción a fost prea rapidă și, înainte să pun mâna pe ea, s-a tras înapoi, s-a răsucit pe călcăie, a deschis larg ușa cabinei de toaletă și a șters-o. Hei, oprește-te, am strigat, pornind după ea, topăind și sărind, mai-mai să mă împiedic în pantalonii neîncheiați, încercând să îmi strâng cureaua și șlițul și să deschid ușile pe care le trântea ea pe drumul spre scenă. În timp ce am ajuns-o din urmă pe hol, și-a făcut intrarea triumfală, cu mâna ridicată și un zâmbet imens, de boxer în ring. Eu m-am împiedicat după ea, în timp ce mărșăluia pe culoar. În față, pastorul s-a oprit, aparent șocat, și ochii i s-au mărit teatral văzând că se apropia de el.

— Asunción, a strigat el, ce e cu întreruperea asta?!

Ea a urcat pe scenă, și Dove și-a acoperit discret microfonul de la rever, aplecându-se spre ea ca să îi poată șopti la ureche. Apoi și-a ridicat sprâncenele până aproape de marginea părului, în semn de mare uimire și încântare la ceea ce îi spusese. Și-a ridicat ochii spre mine cu un zâmbet și era pe punctul de a întinde mâna spre mine și de a mă trage pe scenă când mi-a văzut expresia de pe față.

— Ce faceți aici, nenorociților? am spus, urcând câte două trepte odată, simțind cum se clatină puțin scena sub pașii mei. Dă-mi porcăria aia.

— Joe? a spus el. Ce s-a întâmplat? Ce...

— Dă-mi aia, am spus, făcând un gest ca să îi iau hârtia din mână, arătați-mi ce faceți aici, fraierilor.

Asunción a icnit și a încercat să își tragă mâna, în timp ce un strigăt de răspuns s-a propagat la microfon. Eu însă o țineam bine de încheietură. Publicul a sărit în picioare, înlemnind, consternat. Mi-am înfipt adânc unghiile în carnea lui Asunción, gândindu-mă că nu trebuie să mă opresc doar pentru că e femeie, și făcând-o să dea drumul hârtiei.

— Joe! a strigat Malachi, smulgându-și microfonul de la reverul hainei și punându-mi o mână pe braț, după care s-a apropiat atât de mult de mine, încât îi puteam simți pudra de pe față. Apoi a încercat să ne facă să ne întoarcem cu spatele la public, astfel încât să ne poată vorbi în particular. Începuse să transpire, se uita la ce țineam în pumn și transpira. Pleacă de pe scenă acum, Joe! a spus, umezindu-și buzele și întinzând degetele, stăpânindu-se cu greu să nu încerce să apuce hârtia din mâna mea. Dă-mi tumoarea și părăsește scena. Oricare ar fi problema, o să discut cu tine în particular. Lasă-mă doar să... a continuat, mișcându-se să îmi apuce mâna, dar eu l-am dat la o parte.

— *Auzi, rahat cu ochi ce ești*, am șuiertat spre el, întorcându-mă și apropiindu-mi fața de a lui, mi-ar plăcea să te omor. Dacă aș ști că pot scăpa nepedepsit, te-aș omorî, să ții minte asta, am spus, și apoi am plecat, ieșind din sală cu premiul în mână, în timp ce Finn mi s-a alăturat pe culoar. Niște femei de culoare foarte revoltate ne-au lovit cu poșetele lor albastre în timp ce ne îndreptam spre ieșire.

Tumoarea s-a dovedit a fi un ficat de pui în putrefacție.

— Probabil că a fost lăsat să putrezească timp de câteva zile, ne-au spus cei de la Departamentul de Mediu din Santa Fe. Dar de unde ați făcut rost de minunea asta, băieți?

Aveam în mână o poveste atât de suculentă, încât eram nebun de fericire. Îl prinsesem pe pastorul Dove cu ocaua mică.

Cât de ironică e viața - nu-i așa? -, pentru că tocmai Finn, cel care începuse cruciada de la Albuquerque și care avea de gând să se facă jurnalist, m-a lăsat baltă și s-a îndrăgostit lulea de o fată pe care o întâlnise într-un bar, s-a dus după ea în orașul ei natal, Sausalito, în California, și și-a petrecut următorii câțiva ani dându-se cu placa de surf. A ajuns un tip bronzat cu accent tâmp de pe Coasta de Vest și la întoarcerea în Marea Britanie a scos câteva numere dintr-o revistă despre surf, după care s-a făcut agent literar la Londra. Așadar, doar eu am mai rămas dintre cei care voiau să îl înfunde pe pastorul Malachi Dove.

Mi-am ocupat locul la universitate la Londra și am început să caut o revistă în care să-mi public articolul despre ficatul de pui. Înainte de a reuși să găsesc vreuna, am auzit niște zvonuri despre gruparea din

deșertul din New Mexico. Preoții Tămăduitori Psihogenici erau în criză, și Fiscul le revizuia statutul de neplătitor, de impozit. Malachi Dove fusese spitalizat cu diagnosticul de manie depresivă. Ei bine, în momentul acela a început să se adeverească vorba proverbului, iar piesele de domino au început să se prăbușească una câte una: era suspectat că ar fi incendiat casa unui polițist de la circulație, care îi dăduse o amendă pentru depășirea limitei de viteză; câțiva dintre discipolii lui de gen feminin vorbeau cu presa și spuneau că le-a alungat, pentru că au adus tampoane igienice la sediul preoților psihogenici, pretextând că articolele de igienă feminină reprezintă o intervenție medicală, și, mai mult, spuneau că a făcut asta ca să le umilească, pentru că este misogin.

— Mi-am pus întrebări grele când am fost la ananghie, a declarat Dove unui ziarist de la *Albuquerque Tribune*, după ce a ieșit din spital. L-am întrebat pe Dumnezeu dacă în marea Lui bunătate ar vrea să mă ia lângă El, dar, deși răspunsul a fost negativ, mi s-a revelat faptul că eu *îmi voi controla* moartea. Moartea mea va fi un eveniment important pentru omenire.

— Vorbim despre sinucidere aici, a spus ziaristul. Biblia spune că este un păcat.

— Nu, spune: Să nu ucizi. Traducerea e greșită. Evreii spun: Să nu *comiți crimă*.

— N-am știut asta.

— Ei bine, acum știi. Mă voi ruga în fiecare duminică și voi întreba dacă mi-a sunat ceasul.

— Și când va veni momentul, cum o vei face? Spânzurătoare?

— Nu, nu mă voi spânzura și nu mă voi arunca de undeva de sus. Fiind creștin, asemenea metode implică ideea de vină, legată de moartea lui Iuda Iscarioteanul.

— Pastile?

— Nu iau pastile de niciun fel.

Probabil că în acel moment s-a prins că oricare ar fi metoda de sinucidere pe care avea să o folosească, asta îi va aduce în prim-plan manifestul, întrucât după aceea a schimbat subiectul și a pus punct interviului. Articolul includea și o poză și am putut observa că arăta groaznic. Se îngrășase, și grăsimea se depusese pe umeri, gât și piept. Coama lui de păr blond contrasta cu pielea lui roșie, fie din pricina soarelui din New Mexico, fie tensiunii arteriale. Când m-am uitat la poză, mi-a venit în minte un singur gând, și anume că Malachi arăta de parcă cineva i-ar fi *jupuit* fața.

La Londra, am încorporat toată afacerea cu depresia și sinuciderea în articol și l-am vândut în cele din urmă ziarului *Fortean Times*. Se prea poate să fi avut o presimțire (cine știe?), pentru că l-am publicat sub pseudonimul de Joe Finn. La două săptămâni de la publicarea

articolului, *Fortean Times* a primit o scrisoare din partea unui avocat. Eram la ananghie cu toții, pastorul Malachi Dove avea de gând să ne dea pe toți în judecată, adică *Fortean Times* și mai ales pe „acel eretic care îndrăznește să pretindă că e ziarist, Joe Finn”.

5

Urma să mă întâlnesc cu persoana de contact de la Preoții Tămăduitori Psihogenici la micul magazin din Croabh Haven^{24}, unde aceasta venea în fiecare săptămână după provizii pentru comunitatea lor. În timp ce mergeam, încercam să îmi imaginez cam ce fel de ritualuri are o comunitate care aruncă măruntaie de porc în mare. „Nici nu e de mirare că v-au înfierat ca fiind sataniști, mi-am spus, întorcându-mi privirea spre insulă. Ce tot coaceți voi acolo, descreieraților? Ce joc faceți?”

Dintr-odată copacii s-au rărit, dând la iveală punctul de panoramă din Croabh Haven într-o explozie de lumină. M-am oprit preț de o clipă, clipind în fața luminii bruște și gândindu-mă cât de diferit părea acum totul față de noaptea anterioară și cât de greu îmi venea să pun un semn de egalitate între portul acesta turistic al naibii de frumos, cu iahturile și SUV-urile lui, și mirosul de carne putredă din apropierea conductei de canalizare care zăcea la doar câteva sute de metri în sus pe țârm.

Punctul central al portului turistic era micul magazin de pe spațiul verde, înconjurat de mașini care sclipeau în lumina soarelui, un camion care livra lapte, turiști care se plimbau de colo-colo în șlapi, cărând sacoșe pline cu salată proaspătă și roșii și reviste *Hello!*, și păsări marine care ciuguleau din iarbă ambalajele de la înghețata pe băț. Un tip, purtând un șorț dungat de măcelar, depozita cutii în partea din spate a magazinului și înăuntru, la răcoare, o fată care făcea gropițe în obraji când zâmbea, îmbrăcată cu un maiou galben, îi servea pe turiștii din spatele casei de marcat și le așeza cumpărăturile în pungi.

Nu îl mai văzusem niciodată pe Blake Frandenbug. Fusesse unul dintre primii locuitori ai Insulei Porcilor cu douăzeci de ani în urmă și îl știam după nume, dar nu puteam asocia nicio față cu el. Cum niciunul dintre bărbații cu tricouri cu rever și pălării de pânză nu s-a arătat prea prietenos, m-am plimbat puțin prin magazin, alegând diverse articole de care aș fi putut avea nevoie în cursul următoarelor zile: nici vorbă de Newkie Brown, așa că am luat o sticlă de

Stolichnaya în caz că s-ar fi întâmplat să rămân mai mult pe Insula Porcilor, câteva lame de gumă de mestecat mentolată (mi-am amintit din nou de mirosul din noaptea precedentă) și niște prăjituri Kendal cu mentă(25), întrucât nu știi niciodată ce primești de mâncare în astfel de locuri. Să nu uităm că vorbim despre oameni care se hrănesc cu ceai verde și propria urină.

Mă aflam la casă și aproape că terminasem de plătit, când am observat-o pe casieră făcând o pauză, ridicându-și bărbia și privind peste umărul meu pe fereastră.

— Scuză-mă, a mormăit și a ieșit în tăcere din spatele casei de marcat.

M-am întors să văd ce îi captase atenția. Nu era nimic afară, cu excepția ierbii atent tăiate și a drapelelor care se legănau pe catarge. În acel moment, o femeie corpulentă, în pantaloni scurți și sutien, se îndrepta în grabă spre magazin, asudată, împingând în același timp înaintea ei un băiețel. Amândoi aruncau priviri îngrijorate peste umăr în direcția debarcaderului.

Casiera s-a dus la ușă și a deschis-o ca să intre femeia care ținea copilul.

— Așa, ce băiat cuminte, hai înăuntru. Ce băiețel cuminte!

Casiera a închis ușa și a ridicat puțin storurile, astfel încât acum putea sta cu nasul lipit de geam, privind afară. Femeia cea corpulentă stătea lângă mine, scrutând fereastra și frecându-și gâtul în timp ce ținea copilul lipit de șold. Afară, un cuplu parcase mașina în apropierea spațiului verde. Deschiseseră amândoi portierele și femeia pusese un picior încălțat cu sanda jos pe asfalt, dar ceva i-a făcut să se răzgândească și au dispărut din nou în mașină, închizând ușile. Se putea auzi zgomotul familiar al sistemului centralizat de blocare a ușilor. În spatele meu, alți cumpărători se întorceau încetișor ca să vadă ce se întâmpla și o tăcere apăsătoare se așternuse în magazin. Eram pe punctul de a spune ceva când un chip a apărut de cealaltă parte a geamului de la ușă, ieșind parcă de nicăieri.

— Dumnezeuule mare! a izbucnit femeia cea corpulentă, e nebun!

În partea din spate a magazinului, o fetiță a scos un sunet de spaimă și s-a ascuns după picioarele mamei ei.

Chipul s-a lătit pe geam cu nasul turtit și ochii mari, astfel încât se vedeau marginile lor interioare, rozalii, în timp ce buzele s-au depărtat de gingii cu un rictus de cap de mort.

— Bauu! a spus chipul, bauu, fugi, fugi de omul negru!

Așa l-am întâlnit pe Blake Frandenbug, primul dintre cei aproape treizeci de membri ai comunității Preoților Tămăduitori Psihogenici pe care aveam să îi văd pe parcursul următoarelor câteva zile.

S-a dovedit a arăta chiar mai ciudat atunci când nu avea fața lipită de geamul ușii. Era un tip bronzat, foarte scund, cu un cap foarte mic

și teșit, de parcă ar fi fost strâns în părți într-o menghină. Avea pielea îngroșată și plină de cicatrice, asemenea celei de rechin, și era îmbrăcat în așa fel încât pe jumătate părea că vine de la un hotel din Florida și pe jumătate de pe un teren de golf: purta o cămașă galbenă cu cravată, pantaloni scurți albi, șosete până la genunchi și pantofi de golf de culoare deschisă, cu șireturi. Când am dat mâna cu el pentru prima oară, în fața micului magazin, m-am simțit de parcă aș fi ținut în mână un schelet de pește grozav de uscat.

— Îmi cer scuze pentru episodul cu omul negru, a spus el cu un rânjat nervos, dar chiar vreau să te fac să înțelegi asta, Joe, ei te determină să faci asta, chiar te împing să faci asta. Lucrurile au fost așa de la început, nu au făcut decât să se pună contra.

Era din Statele Unite și, când vorbea, zâmbea tot timpul cu unul dintre colțurile gurii, ca și cum cealaltă parte ar fi fost paralizată, iar când făcea asta își arăta dinții albi cum doar un yankeu îi poate avea.

— Toate lucrurile astea pe care le spun despre noi, dacă vrei să îți spun ce cred, ei bine, cred că fac asta doar ca să se pună contra.

— Spun că sunteți sataniști, asta spun despre voi.

Asta nu l-a oprit să zâmbească în continuare, însă și să îmi strângă mâna în timp ce îmi cerceta nervos chipul, ca și cum nu ar fi fost sigur dacă tocmai făcusem o glumă isteată sau nu. Palmele i se umeziseră de la transpirație și, tocmai când credeam că va continua să tot facă asta, s-a dat un pas înapoi și mi-a lăsat mâna de parcă l-ar fi ars.

— Sigur, sigur, vom ajunge și la asta ceva mai încolo, a spus el ștergându-și palmele de cămașă (fie pentru a o netezi, fie ca să își curețe mâinile, n-aș putea spune cu siguranță) și rânjind din nou. Toate la timpul lor, toate la timpul lor, a continuat.

Veselia asta nervoasă și neutră s-a dovedit felul de a fi al lui Blake și s-a purtat așa pe întregul drum pe apă către insulă. Plin de bunăvoință, mi-a furnizat date și informații despre Preoții Tămăduitori Psihogenici: la câți oameni ajungeau prin intermediul website-ului lor, cum construiseră generatoare și se ocupaseră de cultivarea pământului și cum se rugau zilnic.

— Trăim în Paradis, Joe. Treizeci dintre noi trăiesc în Paradis. Doar cinci oameni au plecat din rândurile noastre pe parcursul a douăzeci de ani și o să vezi de ce. Chiar și *tu* îți vei dori să nu mai pleci, Joe.

Stăteam la proră, cu mânecile cămășii ridicate ca să îmi bronzes cât de cât oasele albe de băiat de la oraș, și observam cum, încet-încet, așezarea de pe Insula Porcilor începea să apară în câmpul meu vizual ca o linie neclară pe țărmul de nord, devenind apoi o fâșie de nisip. Pete incerte de culoare deasupra fâșiei începeau să se transforme în douăzeci și ceva de căsuțe adunate, cu ferestre care reflectau apa mării în acea dimineață, asemenea unor oglinzi. Acum, că o puteam vedea îndeaproape, așezarea nu părea prea sinistă, cu excepția stâncii

încununate de copaci care se ridica deasupra ei. Nu părea nicidecum locul unde te-ai putea aștepta să întâlnești niște sataniști. Fiecare căsuță fusese vopsită la un moment dat într-o culoare diferită a curcubeului, asemenea caselor dinspre mare de la Tobermory^{26}. Acum însă culoarea se estompase și căsuțele se înclinau asemenea unor flori muribunde spre pajiștea centrală. Singurul lucru care amintea de Dumnezeu era o cruce impunătoare de piatră din centrul pajiștii, o cruce celtică medievală, arătând destul de păgână. În timp ce ne apropiam de ea, mi-am dat seama cam cât de mare era de fapt. La cel puțin doisprezece metri, era mai înaltă decât casa noastră din Kilburn^{27}.

Barca de pescuit înainta repede, chiar și așa, plină ochi cu provizii pentru o săptămână, era o adevărată rachetă pe apă. Apa trecea rapid pe sub noi și fumul degajat de motor se ridica ușor în aer. Blake a purtat-o spre o mică deschizătură dintre stânci și debarcader. Deasupra era întinsă o rețea de undițe pentru pescuit de crab, montată pe un trolie, pe care a coborât-o și a prins-o de parâmb. S-a mișcat repede, oprind motorul și deplasând tanchetele, astfel încât să nu lovească barca de stânci. Odată ajunși la debarcader, l-am ajutat să descarce barca și să transfere conținutul - conservele și laptele proaspăt, lăzile cu legume și (am răsuflat ușurat văzând asta) o mică provizie de cutii de bere Guinness și gin - într-un mic cărucior pe care l-am împins eu în locul lui. Mi s-a părut corect ca eu, tipul mare și păros, să fac asta și nu un tip minuscul ca el. Apoi l-am urmat în tăcere pe poteca îngustă care se îndepărta de debarcader, privindu-i venele gambelor umflându-se de la efort la urcarea pantei.

Când poteca s-a sfârșit, am lăsat jos căruciorul și m-am oprit, holbându-mă la așezarea îngrămadită. Părea un teren de golf modern, cu iarba tăiată îngrijit și potecile care conduceau în direcții diferite, astfel încât te așteptai să vezi apărând în orice clipă o femeie teleghidată prin preajmă asemenea unui ceas cu cuc. Chiar în spatele primului rând de case, acolo unde panta urca, se zărea acoperișul unei clădiri construite din blocuri de ciment, care aducea puțin cu acel gen de clădiri pentru activități recreative care răsăriseră peste tot în anii '70. În comparație cu ea, căsuțele păreau și mai dărăpănate, cu acoperișurile lor decolorate, de aceeași culoare verde-pământie ca a solului, cu câte o pată de culoare ici-colo, pe unde înlocuiseră vreun olan cu altul nou. În plus, era atât de liniște! Nu se zărea țipenie de om, cu excepția noastră.

— Uite, a spus Blake indicându-mi pajiștea, așteaptă-mă acolo, mă întorc repede. Te rog să nu ieși de pe pajiște, pentru binele tău, continuă și, înainte să îl pot opri, se și porni la drum, urcând poteca și privind în lateral în timp ce mergea, cu cămașa de golf fluturându-i pe spatele slăbănog.

La început am stat o bucată de vreme în mijlocul pajiştii, holbându-mă la locul unde dispăruse, dar apoi, când mi-am dat seama că nu avea să revină, m-am întors şi am privit în jur.

Cu excepţia valurilor care se spărgeau pe plaja de dedesubt, nu se simţea nicio mişcare. Totul era încremenit, extrem de cald şi liniştit sub soarele amiezii. Perdelele de la toate ferestrele erau trase bine pentru a proteja de căldura de afară şi dincolo de acoperişurile căsuţelor se ridicau dealurile acoperite de păduri dese. Coasta de Vest a Scoţiei e plină de musculiţe enervante şi îmi puteam închipui cum e să stai printre copacii ăia unde probabil colcăie de asemenea insecte minunate.

M-am dus să mă aşez la umbra crucii şi mi-am scos telefonul mobil din rucsac. Uitându-mă la el, mi-am zis: „La naiba, Lex, îmi pare rău, dar nu e semnal”. Tipic, aş zice. M-am plimbat până la marginea pajiştii să văd dacă prind ceva semnal, dar degeaba. M-am tot mutat înapoi şi-ncolo pe lângă pajişte, uitându-mă la ecranul telefonului, ţinându-l departe de mine, stând pe vârfuri, pe stânci, iar apoi, nereuşind să găsesc semnal, l-am pus la loc în buzunar şi m-am aşezat din nou. Pentru o bună bucată de vreme, m-am uitat lung la continent, adică la peninsula Craginish, aşa cum se vedea ea, verde, plină de spumă şi greu de distins pe marea albastră, cu o pată argintie acolo unde era portul turistic. De ce mă făcea oare Blake să aştept? Probabil că era vreun test ca să vadă dacă aveam să rămân unde îmi spusese. După cum ar fi apreciat Lexie, întrucât eu făceam parte din clasa muncitoare, nu-mi era uşor să rezist testului, pentru că pur şi simplu nu puteam sta locului. După vreo cinci minute, a trebuit să mă ridic, pentru că aveam o grămadă de lucruri de făcut aici, pe Insula Porcilor.

Mi se părea ciudat că scrisoarea pe care o promisem cu douăzeci de ani în urmă fusese scrisă pe această insulă. Dovee vânduse bunurile comunităţii, le dăduse cu flit celor de la Fisc şi venise cu coada între picioare înapoi în Marea Britanie, împreună cu o mână de discipoli devotaţi. Cumpăraseră Insula Porcilor şi fondaseră acolo Centrul pentru un Trai Pozitiv.

Singurul lucru care îmi tulbură fericirea - spunea el în scrisoare - este aroganţa anumitor membri ai presei. Îmi amintesc foarte bine de dumneata, domnule Finn, îmi amintesc de dumneata în Albuquerque şi de faptul că ai spus că ţi-ar plăcea să mă omori. Ar trebui să ştii că eu voi controla momentul când viaţa mea va lua sfârşit şi că va fi un sfârşit mai frumos, mai spectaculos şi mai memorabil decât ar putea înţelege cineva de teapa dumitale. Bucură-te însă, căci vei şti când se va întâmpla, întrucât, când mă voi sinucide, am de gând să ţi iau cu mine şi liniştea sufletească.

Așa voi face, domnule Finn, în acel moment final o să fii legat de mine.

Celor de la *Fortean Times* nu le-a plăcut asta.

— O să ajungi să vinzi spațiu la rubrica de anunțuri despre nunți, botezuri și comemorări de la *Crosby Herald*, mi-a spus Finn fericit, în timp ce departamentul legal al ziarului își încorda mușchii pentru bătalie. Cu toate acestea, nu ne-a parvenit niciodată citația. Am tot așteptat și ne-am ținut respirația, dar nu s-a întâmplat nimic. Au trecut săptămâni și luni de zile și, după aproape un an, am cedat în fața curiozității și am scris pe adresa căsuței poștale, întrebând dacă Malachi avea de gând să continue „discuția adusă în atenția noastră în ultima dumneavoastră scrisoare”. Nu am primit niciun răspuns. Am așteptat câteva săptămâni și apoi am scris din nou, încheind cu: „Aștept cu nerăbdare vești din partea dumneavoastră”. Cu toate acestea, iarăși nu am primit răspuns și așa am tot scris fără să primesc vreodată vreun răspuns de pe Insula Porcilor. Într-un final, după vreo șase luni, am primit un bilet scurt din partea trezorerierului care zicea cam așa: „Dragă domnule Finn, îmi pare rău, dar trebuie să vă anunț că pastorul Dove nu se mai află alături de noi”.

— Nu se mai află alături de noi? Ce vrea să zică asta? l-am întrebat pe Finn.

— Habar n-am, probabil că a dat colțul și, dacă s-a întâmplat asta, mă bucur.

— A spus că moartea lui avea să fie memorabilă, îți amintești? A spus că o să știm cu toții de ea, și eu în special. A spus că o să îmi ia cu el și liniștea sufletească.

— Ei bine? a zis Finn. Și așa e?

— Nu cred, am spus după o pauză. Nu mă simt altfel decât de obicei. Vreau să spun că mi-ar plăcea să aflu cum s-a sinucis, să știu dacă a revenit asupra crezului său, în ce fel și-a făcut moartea memorabilă, pentru că eu am crezut întotdeauna că avea să fie ceva public, înțelegi, undeva unde ar fi fost văzut de toată lumea, pentru că el era un tip care voia să fie în centrul atenției.

— Va trebui să îi găsești trupul, e singurul mod în care poți afla.

— Da, așa e, și cred că e pe undeva, pe vreo insulă nenorocită din Scoția.

După aceea, timp de douăzeci de ani am lucrat ca ziarist pe cont propriu, dar de fapt nu am încetat niciodată să fiu la curent cu ce se petrecea pe Insula Porcilor. Mi-am făcut treaba, m-am ocupat de paranormal și am distrus mit după mit, dar, de fiecare dată când intervenea ceva prin insulele de vest ale Scoției, eram gata să plec și eu acolo. Cam așa am ajuns să inițiez revolta pe Eigg și să fiu invitat,

într-un final, pe Insula Porcilor. Mi se părea ciudat să mă gândesc că trupul lui Dove era pe undeva pe insula asta liniștită și cine știe ce ar fi putut face preoții lui cu el. Probabil că ridicaseră un mausoleu sau îl lăsaseră într-un catafalc deschis, sub o vitrină de sticlă, undeva printre copacii ăia, ca lumea să vină și să își aducă omagiile, de parcă ar fi fost Lenin sau Jeremy Bentham^{28}.

6

Am traversat în liniște pajiștea cu iarbă frumos tăiată și am pornit-o pe o potecă îngustă care trecea prin spatele căsuțelor. Totul era îngrijit și ordonat, containerele de gunoi aliniate frumos lângă perete, un container enorm pentru deșeuri reciclabile, cu un nor de muște în jurul capacului, și un șopron unde am observat o mașină de tuns iarba, de genul acela cu loc pentru șofer, care stătea cu capacul de la motor deschis, și grămezi de rezervoare galbene de benzină stocate în spatele ei. Nimic ciudat până aici, după care potecuța se îndepărta de case și intra în pădure. Picioarele mă avertizau că începuse o pantă ușoară.

De-a lungul anilor, făcusem ceva treabă în State urmărind evangheliști, femei cu părul în dezordine în halate de casă care desenau OZN-uri în praful unui parc de rulote, iar în dimineața aceea pe Insula Porcilor, îmi amintisem dintr-odată de o pădure pe care o vizitasem pe parcursul acelei călătorii lungi. Se afla în Louisiana, chiar în apropiere de Baton Rouge⁽²⁹⁾, și îmi trezise interesul, pentru că cineva îi speriasse pe localnici furișându-se noaptea prin pădure și decorând toți copacii cu mici păpuși voodoo cu ochi rubinii. Mai târziu am aflat că un ucigaș de copii bântuia prin pădurea aceea cam prin aceeași perioadă. Nimeni nu a reușit să își dea seama dacă păpușile aveau vreo legătură cu crimele sau dacă erau o simplă coincidență, dar mie mi-au rămas în memorie și, din acel moment, oriunde am mers prin lume, când treceam printr-o pădure, îmi aminteam de punctele roșietice care se reflectau în ochii lor și mă întrebam dacă ucigașul le pusese acolo sau dacă mă privise și pe mine în ziua aceea când mă plimbam prin pădure. Mi-am adus aminte acum de toate astea ca și cum m-ar fi trecut un fior: atingerea mușchiului spaniol și a stejarului de Virginia și vibrația estompată a unui instrument cu coarde.

Am ezitat, simțind cum mi se ridică părul pe ceafă, și m-am întors ușor să privesc înapoi. La doar câțiva metri în urma mea, Blake apăruse fără zgomot pe potecă și îmi făcea cu mâna prietenos.

— Bună, Joe, bună, mă bucur să te văd! mi-a spus, oferindu-mi din

nou zâmbetul lui jalnic, deformat. Ți amintești, Joe, că te-am rugat să rămâi pe pajiște? Nu te-am rugat eu asta, ia zi-mi? continuă el râzând.

Voiam să rânjesc și eu la el, să îl bat prietenește pe spate și să îi spun: „Ba da, dar nu te așteptai cu adevărat să stau acolo, nu-i așa? Ai făcut un test din asta, așa că ce te așteptai?”

De fapt, aproape că asta am și spus. Cu toate acestea, profesionistul din mine m-a muștrat, spunându-mi: „Nu îți da în petic, Oakesy, bătrâne!”

— Credeam că ai uitat.

— O să îți dai seama că suntem foarte, foarte prietenoși aici, la Preoții Vindecători Psihogenici, Joe, a spus el mișcând un deget dintr-o parte în alta, dar te rog crede-mă când îți spun că avem reguli pentru propria protecție. Facem asta pentru că ne pasă, Joe, a continuat ridicând din sprâncene și zâmbind din nou, vrem să te bucuri de timpul petrecut aici, nu să îl regreți. Acum ce-ai zice dacă m-ai însoți la prânz?

Acestea fiind spuse, m-a condus înapoi spre căsuțe cu mâinile desfăcute, pentru a-mi arăta așezarea, de parcă ar fi vrut să mi-o vândă.

— Ne-ar plăcea să ajungem să te cunoaștem, a spus el rânjind peste umăr pe măsură ce am ajuns din nou pe pajiște și am traversat-o. Apoi a luat-o pe o potecuță care ducea pe partea laterală a clădirii mari din blocuri de beton, continuând să vorbească:

— Ne-ar plăcea să stai cu noi și să ajungi să ne cunoști. Vrem să simți că faci parte din familia noastră. La capătul potecii s-a oprit puțin, întinzând mâna cu un gest teatral. Pe aici, a zis făcându-mi cu ochiul, ca și cum ar fi spus: „Știu că pur și simplu o să-ți placă asta la nebunie!”

Am avansat și apoi, după colț, am văzut cum treizeci de fețe mă priveau bucuroase din spatele a două mese. Erau discipolii lui Dove. Unul sau doi dintre ei s-au și ridicat pe jumătate de la masă, cu zâmbete largi pe față, cam nesiguri de normele de politețe în această situație și undeva în spate cineva a aplaudat timid. Mesele erau pline cu mâncare și adierea vântura șervețelele și fețele de masă colorate festiv, umflând câteva bluze și scuturând enormul banner entuziast de deasupra capetelor lor care proclama: „Bine ai venit pe CUAGACH EILEAN!!!!”

— Joe, spuse Blake întinzând mâna pentru a mi-i prezenta pe meseni, Joe Oakes. Aceștia sunt Preoții Tămăduitori Psihogenici. Bine ai venit în familia noastră!

Se prea poate ca în acel moment să îmi fi dat seama cu adevărat că nimeni de pe Insula Porcilor nu făcea legătura între mine și acel Joe Finn de acum douăzeci de ani, marele dușman al lui Malachi Dove.

Toată lumea știe povestea lui Aleister Crowley^{30}, nu-i așa? E vorba despre cea legată de momentul când cel supranumit Marea Bestie Crowley a încercat să îl trezească la viață pe Pan. Ei bine, e o poveste cât se poate de simplă: discipolii lui Crowley l-au închis pe el și pe fiul lui, McAleister, într-o cameră de la ultimul nivel al unui hotel parizian, și el i-a făcut să îi promită că nu vor intra din nou în cameră până dimineată sub niciun pretext, indiferent ce zgomote aveau să audă. Discipolii au așteptat la etajele inferioare, strânși laolaltă și înfășurați în păături, pentru că în hotel se făcuse dintr-odată, în mod inexplicabil, foarte frig. Pe parcursul nopții au auzit cu groază cum se desfășura ritualul la ultimul etaj, însoțit de o serie de trosnete, țipete și zgomot de lemn făcut țăndări, în fine, prostiile obișnuite. Într-un final, la răsăritul soarelui, după ce s-a așternut liniștea, au îndrăznit să urce la etaj, găsind ușa încuiată și camera cufundată în tăcere. După ce au spart ușa, au văzut că ritualul lui Crowley fusese un succes. Fiul lui, McAleister, zăcea mort într-un colț al camerei, iar în celălalt Crowley stătea ghemuit, plin de sânge și bolborosind cuvinte nedeslușite. A reușit să vorbească din nou normal de-abia după patru luni petrecute într-un sanatoriu.

În fine, povestea e faimoasă. Singura problemă e că *aceste lucruri nu s-au întâmplat*. Este vorba doar despre un mit, care e parte integrantă a dorinței lui Crowley de a se autopromova și de a se afla în centrul atenției. De fapt, asta și sunt sataniștii în general, o mână de tipi cu talent actoricesc al căror scop principal, după umila mea părere, este acela de a da câte o lovitură din asta de geniu. Așadar, la ce mă așteptam din partea Preoților Tămăduitori Psihogenici? Deși nu îmi mai amintesc exact, cred că era vorba de prostiile obișnuite: mantii gotice, ritualuri înfăptuite pe altar, cântat psalmi în copaci la asfințit. Ceea ce nu mă așteptam să văd erau tocmai acești oameni obișnuiți, în mare parte din clasa de mijloc, îmbrăcați în marea lor majoritate de parcă ar fi fost la cumpărături într-o după-amiază de sâmbătă.

— Vezi, Joe, suntem destul de normali, a spus Blake indicându-mi locul la masă. Nu avem de gând să te mâncăm!

— Nu, a râs unul dintre meseni, și nici să încercăm să te convertim!

Păi asta și trebuia să fie prima impresie, cea de normalitate și plenitudine scăldată de soare cât se poate de autentică, începând cu fața de masă cadrilată și până la mâncarea ca la mama acasă: *quiche* cu o crustă groasă și ceapă verde pe deasupra, plăcintă de carne de porc, castroane mari de metal cu salată de cartofi. Aveau chiar și vin în carafe aburite așezate din loc în loc pe mese și, oriunde m-aș fi uitat, întâlneam doar oameni cu chipuri plăcute care îmi zâmbeau, întinzându-mi mâna și salutându-mă. Cu toate acestea, indiferent de ce făceau, cântecul celor de la REM, *Shiny happy people*, mi se tot derula în cap. Era ceva ușor sinistru în fericirea asta totală... Oameni

fericiți și senini. Și mai era și soarele acela strălucitor. Fericire la sticlă, ce mai, asta voiau să mă facă să cred!

Și ce făceau ei: puseseră la cale un joc foarte complicat de scaune muzicale, adică vecinul meu de masă se tot schimba din zece în zece minute și fiecare persoană care lua loc lângă mine făcea o muncă acerbă de promovare a comunității, chinuindu-se să îmi spună câtă muncă presupunea întreținerea Centrului pentru un Trai Pozitiv și câtă dragoste și pură putere a minții se investiră în Cuagach Eilean.

— Tot ce facem este respectând total mediul: reciclăm, nu folosim pesticide sau erbicide, ne bucurăm de ceea ce Gaia și Dumnezeu ne-au dat pe Cuagach Eilean și vrem să îi răsplătim într-o măsură cât de mică. Vezi copacii înalți de colo? Noi i-am plantat. Cu cât iubim mai mult pământul, cu atât mai mult ne răsplătește. Fructele și legumele pe care le mâncăm sunt cultivate de noi și trebuie să spun că, atunci când vine vorba de mărime și gust, legumele noastre le depășesc ca valoare pe cele din Findhorn^{31}. Vezi clădirea unde e sala de mese? Eu am făcut ferestrele de acolo, eram tâmplar de meserie înainte să vin aici, mulțumesc lui Dumnezeu. Cheresteaua pe care o folosim este din surse regenerabile și parte din ea provine chiar de pe Cuagach. Acum lucrez la niște uși noi pentru căsuțe.

Un tip înalt de origine africană, care purta un *dashiki*^{32}, mi-a spus că sosise în Anglia pe post de misionar, ca să facă cunoscut britanicilor cuvântul lui Dumnezeu, „această națiune mândră care l-a uitat pe Dumnezeu”. (V-ați prins? Un nigerian vine să ne creștineze, cum vi se pare așa o răsturnare de situație?) Cu toate acestea, nimeni nu pomenise numele lui Dove, ceea ce era cam ciudat. Am așteptat o bucată de vreme ca să fiu sigur că, atunci când aveam să întreb, ar fi luat asta ca pe o curiozitate cât se poate de normală.

— Ce s-a întâmplat cu membrul fondator, Malachi Dove? Nu îl văd pe-aici.

Misionarul tocmai îmi zâmbea și, când a auzit numele, zâmbetul i-a înghețat pe buze pentru o clipă.

— A plecat, a spus el continuând să surâdă, pradă unei veselii simulate. A plecat cu ani în urmă. S-a abătut de la calea cea dreaptă.

— S-a sinucis, am spus. Umblă vorba că avea o pasiune pentru suicid.

— A plecat, a repetat el și zâmbetul i s-a lătit și mai mult pe față. E ceva vreme de-atunci. S-a abătut de la calea cea dreaptă.

— Îți mulțumesc că ai întrebat de Malachi, a spus Blake, care ajunsese dintr-odată lângă mine, punându-mi o mână pe umeri ca să mă întorcă cu spatele la misionar. Fondatorul nostru, Malachi, mesagerul. Îi prețuim numele, deși mulți l-au uitat.

— Mi-am făcut temele în ceea ce îl privește și se pare că a dat colțul, am spus, privind la fețele palide ale femeilor de pe cealaltă

parte a mesei, care mâncau. Una dintre ele tocmai se chinuia să își scoată un zgârci dintre dinți cu o unghie ruptă. Nu îmi pot da seama de ce ar fi făcut așa ceva într-un paradis ca acesta.

— Nu, nu, nu, a negat el zâmbind din nou în același fel în care o făcuse și misionarul mai devreme, fondatorul nostru nu șade încă lângă Creator.

— Este în viață? am spus făcând o pauză. Asta chiar era interesant.

— O, da.

— Atunci unde naiba... am spus oprindu-mă apoi brusc. Atunci unde este?

— A... a plecat, a plecat acum multă vreme.

— Unde, în New Mexico?

A urmat un moment de tăcere.

— La Londra? am întrebat din nou.

— A plecat, a repetat el cu un zâmbet fix și o umbră a coborât în privirea lui. Îți mulțumesc, Joe, pentru interes. La momentul potrivit îți voi spune tot ceea ce dorești să știi despre Malachi Dove. Toate la timpul lor.

În vreme ce soarele se ridica spre cel mai înalt punct pe cer și umbrele copacilor de pe stâncă se mișcau asemenea limbilor de ceas, i-am întâlnit pe circa jumătate din membrii comunității: bărbați cu pieptul lat îmbrăcați în salopete și purtând șlapi Birkenstocks, care își înclinau binevoitori capetele într-o parte atunci când vorbeau; un fost profesor de teologie în vârstă, cu ochelari cu rame subțiri de metal, care descoperise fântâna cu apă proaspătă pe care o foloseau și făcuse sistemul de pompe care deservea comunitatea; studențe serioase, purtând fuste înflorate, cu care puteau discuta ore întregi despre teoria care stătea la baza comunității Preoților Tămăduitori Psihogenici.

Am un fel de a da din cap a încuviințare și de a alimenta discuția în timp ce o altă parte din mine se detașează de toate și zburdă nestingherită. Zâmbeam și dădeam din cap, dar în sinea mea întorceam pe toate părțile ce spusese Blake, că Malachi nu murise. Oare acesta era motivul pentru care încă mă mai bucuram de liniște sufletească? Oare cum reușise să iasă de sub lumina reflectoarelor? Dacă ar fi fondat o altă comunitate prin altă parte, aș fi aflat. Am luat în considerare toate locurile unde ar fi putut pleca și relațiile pe care le avea. Era din Londra. Ar fi fost ciudat să fi trăit în același oraș cu mine în acești douăzeci de ani.

Indiferent ce se întâmplase cu fondatorul lor, asta nu îi preocupa deloc pe membrii comunității Preoților Tămăduitori Psihogenici. Odată ce te amestecai printre ei, îți devenea cât se poate de clar că așa stăteau lucrurile. Se întâmpla altceva aici, oamenii erau împărțiți, existau ceva probleme în Paradis.

La celălalt capăt al mesei se afla un grup de aproximativ opt persoane cu chipuri mohorâte, care nu făceau vreun efort să vină și să se prezinte. Am observat că șușoteau nervoși între ei, iar unii nu se puteau abține să nu privească peste umăr la stâncă atunci când credeau că nu îi pot vedea. Blake a văzut că îi descoperisem.

— Hai să te prezint familiei Garrick, oricum va trebui să facem asta mai devreme sau mai târziu, a spus el luându-și paharul și bătându-mă pe umăr.

Benjamin Garrick, trezorierul comunității, era un bărbat înalt, tras la față, cu o tunsoare foarte scurtă; purta o cămașă gri încheiată până sus. Soția lui, care stătea în stânga, era o femeie ciolănoasă, cu trăsături masculine, îmbrăcată cu un caftan albastru-închis și purtând un batic pe cap, de sub care scăpaseră câteva bucle roșcate. M-au salutat dând din cap, dar în mod evident nu eram bine-venit. Susan Garrick, mai ales, părea că ar fi preferat să mă vadă mort. Stătea jos țeapănă, fără să scoată o vorbă, ferindu-și în mod vădit privirea, în timp ce soțul ei îmi oferea detalii prețioase despre situația financiară a comunității. La cinci minute după ce începusem să discut cu soțul ei, ea și-a lăsat jos furculița și a început să adulmece aerul.

— Bate vântul dinspre sud, a spus ea și zulufii au început să i se miște încolo și înapoi. Nu ar fi trebuit să venim aici dacă știam că se pornește vântul dinspre sud.

— Nu acum, a mormăit o femeie din apropiere, care purta o pălărie ponosită de paie.

Lui Benjamin Garrick i-a cam picat fața.

— Dragă, lasă-l pe Blake să se ocupe de asta, a murmurat el cu voce scăzută, ducându-și șervetul la gură.

Se vedea însă că ea dăduse naștere la ceva, întrucât puteam observa cu coada ochiului că și alte femei începeau să facă fețe-fețe și să strâmbe din nas, în timp ce una sau două dintre ele se întorceau cu spatele la stâncă. Mi-am lăsat jos furculița și am adulmecat și eu aerul. Da, apăruse mirosul de putregai. Era oare vegetație în putrefacție sau fosa septică a comunității? Oricum, era un miros pe care era imposibil să nu îl recunoști, era acel iz distilat de boală și moarte. Atunci m-am gândit la carnea putrezită care se adunase în spatele conductei de canalizare.

Una sau două dintre femei și-au dat la o parte farfuriile, în timp ce altele încercau să mănânce salata de cartofi cu o expresie nefericită pe chipuri. Una dintre ele a scos o batistă și și-a acoperit nasul cu ea.

— Ei, a spus Blake, aplecându-se deasupra lor și făcându-le semn spre farfurii cu cuțitul, după care a continuat să își mestece mâncarea, dând din cap cu un gest elocvent.

Femeile au ezitat preț de câteva clipe, apoi au luat curajoase furculițele în mâini, cu chipurile lipsite de expresie, și au reînceput să

mănânce, ținându-și privirea fixată în farfurie în timp ce mestecau.

— Ce miroși? am spus aplecându-mă pe lângă Garrick pentru a o putea vedea pe soția lui.

— Nimic, absolut nimic, a bombănit ea cu voce scăzută, dând din cap și ținându-se de nas.

— Ce este? am întrebat din nou, menținându-mi privirea fixată asupra stâncii, unde soarele era atât de puternic încât se distingeau fiecare frunză. Spune-mi ce este.

— Toate la timpul lor, a spus Blake, oferindu-mi din nou același zâmbet liniștitor. Mai vrei vin? a întrebat ridicând carafa. Vrem să te simți bine.

— Ce e în vârful stâncii? am insistat. O să mă simt și mai bine dacă îmi spuneți la ce vă tot holbați cu toții.

— Ei, *vezi?* a spus dintr-odată Susan Garrick, dându-și scaunul la o parte și ridicându-se, cu privirea fixată asupra lui Blake. *Ți-am spus* că o să se amestece, pentru că asta fac ziariștii. O să momească...

— *Destul, Susan*, a spus Blake, ține lucrurile astea pentru tine.

Benjamin și-a așezat o mână pe brațul soției, făcând-o să își reia locul la masă și încet-încet aceasta s-a lăsat să alunece înapoi pe scaun, privindu-l pe Blake cu chipul aprins de mânie, de parcă l-ar fi urât mai mult decât orice pe lume.

— Ei, și acum să mergem, Joe, spuse Blake zâmbind și luându-mă de braț, forțându-mă astfel să mă ridic în picioare. Hai să îți arăt și restul Paradisului nostru.

Pe tot parcursul după-amiezii, am primit același răspuns la toate întrebările mele, cum că Malachi plecase, îi părăsise și că Blake avea să îmi spună totul la timpul potrivit. În timp ce două femei mai în vârstă, cu șorțuri albastre de batist, strângeau masa, mi s-a oferit un tur al așezării. Știți ce vreau să spun, adică generatorul, sistemul de canalizare, livezile și straturile de legume. Mi-au dat prune verzi din copac și o scoică proaspăt culeasă de pe stâncile din apropierea debarcaderului. M-au târât într-un hambar enorm și mi-au arătat cum ardezia trecea printr-o mașină de tăiat, fiind apoi întoarsă, șlefuită mecanic și unsă cu ulei de in, pentru a se transforma apoi în crucile celtice pe care membrii comunității le vindeau pe continent ca să-și asigure un venit. Un grup de oameni mă însoțea peste tot, stând aproape de mine și subliniind nerăbdători cât de mare grijă aveau de locul acesta. Și totuși, oriunde am fi mers, ne limitam la pantele de la baza stâncilor.

— Unde sunt porcii? l-am întrebat pe Blake după ce am intrat într-o pădure și am început în sfârșit să urcăm o pantă care ducea către stânci. Ne plimbam deja de vreo două ore și grupul de primire se reducea acum doar la el și la o adolescentă posomorâtă cu brațe subțiri ca două scobitori, care se oferise să îmi țină geanta de la aparatul de fotografiat în timp ce făceam poze. Vreau să spun că i se zice Insula Porcilor, dar nu am văzut nici măcar un porc.

— Da, spuse el luându-mă de braț cu un zâmbet, dar acesta e doar un nume de alint. Numele adevărat al insulei este Cuagach Eilean, adică Limping Island⁽³³⁾, care nu are nimic de-a face cu porcii.

— Așadar, nu sunt porci pe-aici?

— Ia privește! spuse el vesel după o pauză, ca și cum ar fi fost pe punctul de a-mi răspunde la întrebare, dar și-ar fi schimbat imediat hotărârea, și o luă pe o potecuță care se îndepărta de cea pe care o apucaserăm, pătrunzând adânc în pădure. Ei, și acum ajungem la adevăratul centru al comunității noastre.

L-am urmat și, după ce am mai parcurs câțiva metri, am ajuns la o biserică decolorată, cu acoperiș din șindrilă, pe jumătate ascunsă

printre copaci și scoasă în evidență doar de câteva spărturi în coronament, pe unde pătrundea soarele. Biserica avea un turn dreptunghiular cu o mică turlă și două ferestre gotice decorate cu vitralii, deși multe dintre geamuri fuseseră înlocuite cu unele de sticlă simplă. De-a lungul anilor, fusese acoperită de iederă, dar aceasta fusese îndepărtată, astfel că acum se puteau observa straturile succesive de vopsea de pe ea, care lăseseră urme ciudate, asemenea celor lăsate de reflux. La stânga ușilor bisericii, un crucifix în mărime naturală se scălda în lumina soarelui. Ca și crucea celtică de pe pajiște, era cioplit în piatră. Chipul lui Hristos fusese sculptat destul de neîndemânatic, asemenea acelor icoane ciudate filipineze pe care le fotografiasem la Manila, cu pielea trasă înapoi de pe dinți, de parcă ar fi fost un animal care urla în agonie. Trupul îi era plin de mici săgeți și de alte semne. După ce mi-am pus mâna streășină la ochi să mă apăr de lumina soarelui și le-am examinat mai îndeaproape, am putut observa că erau numere scrijelite în carne.

— Este populația estimată pentru fiecare țară din lume în anul 2020, a explicat Blake. Datorită intervenției medicale în cursul natural al vieții și al morții, noi credem că aceste numere sunt înscrise în carnea lui Hristos și că și acum, când El stă la dreapta Tatălui, poate simți agonia planetei. Hai înăuntru! m-a invitat ținând ușa deschisă pentru mine.

Pășind în clarobscurul dinăuntru, am observat podeaua rece din dale de piatră și am simțit un iz de camfor, lac pentru parchet și vin roșu.

— Treci pe lângă El, Joe, te privește doar cu dragoste, doar cu dragoste și compasiune. Treci pe lângă El și intră.

Mă simțeam puțin amețit la gândul de a trece atât de aproape de crucifix. Era aproape la fel de înalt ca mine și părea atât de real încât, când treceai pe lângă ochii lui Iisus, era ca și cum te-ai fi aflat în prezența unui mort. Am privit drept în față și am intrat în vestibulul întunecos unde stătea Blake, uitându-se la mine din semiîntuneric.

— Vreau să vezi asta, Joe.

Am stat pe loc până când ochii mi s-au obișnuit cu întunericul. Cele două ferestre gotice din spatele meu proiectau lumina pe podeaua de dale, în timp ce restul capelei era în umbră. Pentru o clipă nu mi-am dat seama de ce. M-am întors și am privit spre uși, văzând apoi că turla acoperită cu șindrilă era doar un cordon care conținea micul vestibul. Restul capelei, care se întindea dincolo de locul unde stătea Blake în întuneric, fusese săpată adânc în stâncă. Altarul, amvonul, tavanul boltit, chiar și rândurile de bănci erau cioplite în stânca cu vine cenușii. Deși era una dintre cele mai fierbinți zile din an, în capelă era mai frig decât într-un congelator.

— Noi am făcut asta - a spus Blake plin de mândrie, în timp ce

vocea îi răsună în încăpere - cu ciocane și cu dălți și cu sudoarea frunții noastre. Ne-a luat trei ani să o terminăm și cincisprezece dintre noi au lucrat la ea zi și noapte. Joe, îți poți imagina dragostea insuflată de un asemenea proiect?

Am căutat aparatul de fotografiat, dându-i fetei geanta și trăgând câteva cadre, sprijinind aparatul de o bancă pentru a nu ieși imaginile mișcate și nedorind să folosesc blițul. Pe peretele din partea opusă atârna o cruce de lemn și sub ea, cu litere aurite dispuse în semicerc, asemenea unor raze de soare, era scris: „Lasă lumea în urmă când te cheamă Domnul, nu rezista voinței Lui. Acceptă harul Lui și simte cum te cuprinde”. Altarul era foarte mare și, judecând după reprezentarea de pe crucifix, probabil că era opera aceleiași persoane.

— Ce se întâmplă aici? am spus deplasându-mă printre rândurile de bănci.

— Ce se întâmplă aici? spuse Blake izbucnind într-un râs nervos, care îi dezveli dinții lungi, ca și cum nu ar fi putut crede că am pus o întrebare atât de prostească. Își mută privirea de la mine la fată și înapoi la mine, împărtășindu-și neîncrederea. Ce se întâmplă în majoritatea bisericilor creștine? Aici ne ținem adunările pentru rugăciune și slujbele.

— Adunări pentru rugăciune? Slujbe? am întrebat lăsând jos aparatul.

— Asta am spus. Ai fost vreodată la o slujbă creștină, Joe? m-a întrebat el studiindu-mă cu ochii lui deschiși la culoare.

— Da, Blake, am fost. O să fiu invitat și la una a voastră?

— Da, vei fi, toate la timpul lor.

I-am zâmbit, susținându-i privirea. Jucam un joc acum, eu și Blake, și o știam amândoi.

— Broasca aia, am spus arătând spre ușile mari de la intrare, e una destul de serioasă. O observasem de cum intrasem, era o broască enormă, din fier, care putea fi deschisă atât din afară, cât și din interior. Cheia era pe dinăuntru și, în plus, existau și niște piroane care ajungeau până în interiorul ușii. Ferestrele nu aveau mânere, întrucât nu fuseseră proiectate pentru a fi deschise. Oricare ar fi fost motivele, Preoții Tămăduitori Psihogenici simțeau nevoia să ferece bine această capelă, deși era la kilometri buni depărtare de continent.

— E foarte sigură, te simți ca într-o cazemată aici, am spus făcându-i șiret semn cu ochiul. Bănuiesc că asta este încă ceva despre care îmi vei spune la timpul potrivit, nu-i așa?

— O să rămâi la noi în seara asta, nu-i așa, Joe? se interesă Blake îndreptându-se și respirând adânc. Eu unul nu am de gând să mă duc pe continent, am pregătit un pat la mine în casuță.

— Sigur că voi rămâne, Blake, sigur că voi rămâne, am răspuns, izbucnind într-un hohot de râs.

8

După acest tur, Blake m-a lăsat în pace timp de vreo oră, răstimp în care am făcut niște fotografii. Mi-a permis să merg pe oriunde voiam, atâta vreme cât nu avansam prea mult pe panta dinspre stânci, dar a trimis-o și pe adolescentă să îmi țină companie. Mi-a cărat geanta de la aparat cât timp trăgeam câteva cadre, apoi reflectorul, dar nu a spus prea multe până nu ne-am îndepărtat de căsuțe.

— Sunt de cealaltă parte a insulei, mi-a șoptit aproape la ureche, apropiindu-se de mine în timp ce eram ocupat să schimb obiectivul.

M-am oprit și m-am uitat la ea. Avea chipul foarte palid și ochii de un albastru rece și lăcrimoși ca o fântână.

— Porcii, voiai să știi ce se întâmplă cu porcii și chiar asta îți spuneam, că sunt acolo, continuă ea întorcându-și privirea spre partea din față a stâncilor și dând din cap afirmativ, ca și cum ar fi vrut să îmi arate efectiv, dar i-ar fi fost teamă să nu fie prinsă. Acolo sunt, tocmai în partea cealaltă, dar să știi că nu te vor lăsa să te duci acolo.

— De ce? Ce e acolo? am întrebat lăsând jos aparatul de fotografiat.

— Asta nu îți pot spune, nu trebuie să vorbim cu tine despre asta. O să îți spună Blake.

Am examinat-o puțin. Avea părul lung, blond, dat după urechi și era atât de palidă și subțirică, încât ți se făcea milă de ea, cu degetele ei ca de păianjen și cu picioarele scheletice, pline de vânătăi și răni, îndesate în niște sandale roz de plastic.

— Și tu cine ești?

— Eu sunt Sovereign, răspunse ea zâmbind șmecherește și ștergându-și mâna de pantalonii scurți, după care mi-o întinse. Da, știu, *Sovereign*. Așa mi-au spus părinții, după toate aparențele pentru că eram foarte prețioasă pentru comunitate când am venit pe lume.

— Te-ai născut aici?

— Da, și locul ăsta nu mi se potrivește *deloc*. În clipa în care voi împlini optsprezece ani, *gata!* spuse ea, transformându-și mâna în avion și mișcând-o prin aer, făcând-o să decoleze spre continent. Papa, uuuu-ci-ci-ci, nici n-o să mă vezi de cât praf o să ridic în urma mea când o să plec. Mai sunt patru luni până atunci.

— Cine sunt părinții tăi?
— Soții Garrick, i-ai cunoscut, sunt ăia care se poartă de parcă ar avea un băț în fund.

— A, da, i-am cunoscut.

— Știu ce gândești, parcă ar fi de la secția de geriatrie, nu? spuse ea rânjind, lăsând să se vadă un canin lipsă pe falca inferioară. Asta mi-a amintit că nu credeau în intervenția medicală. Au așteptat până la treizeci și opt de ani înainte să mă facă; erau deja bătrâni. Ce oribil, nu-i așa? Oricum cam așa merg lucrurile pe-aici, sunt toți niște imbecili.

Fata s-a oprit apoi pentru câteva clipe și m-a privit, balansându-și puțin picioarele și rozându-și degetul mare de la mână.

— Știi, nu arăți deloc a ziarist, a spus scoțându-și degetul mare din gură. Ți-a mai spus cineva asta? Mă uit o grămadă la televizor și știu cum ar trebui să arate un ziarist, or, primul lucru care mi-a trecut prin cap când te-am văzut a fost că în niciun caz nu arăți a ziarist.

M-am uitat la pantalonii mei scurți murdari, la mâinile mele mari și pătate și la sandalele murdare și practic distruse de atâta mers și nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Avea dreptate, în ciuda diplomei mele în psihologie, a casei frumoase și a slujbei, se pare că pe undeva nu reușisem să ies din pielea docherului din Merseyside. Lucrasem ca docher doar o singură vară, ajutându-l pe taică-meu, dar treaba asta era în familia mea și era înscrisă în mine asemenea ADN-ului.

— Știu, am spus, arăt ca un docher.

— Da, așa e, arăți ca un docher.

Am pus la loc capacul obiectivului și m-am uitat la ea cu luare-aminte.

— Sovereign, ce se întâmplă aici? am spus. Ce se întâmplă în biserică? Pentru ce fel de ritualuri a fost construită?

— Știu la ce te gândești, a spus ea râzând. Știu despre clipul video, ți-am zis că ne uităm la TV.

— Atunci ce e chestia aia de pe plajă? Cine e?

— Depinde de persoana pe care o întrebi. Unii spun că e ceva, alții că e altceva.

— Tu ce spui?

— Spun că nu suntem sataniști. Nu se întâmplă nimic în biserică, cu excepția lucrurilor obișnuite, gen adunări de rugăciune, tamburine, mama și tata făcându-se de doi bani. E așa de plictisitor că parcă nici nu ar fi real. Și e frig. Mama nu mă mai pune să merg acolo decât duminica.

— Și cu broasca aia ce e? E cam solidă, de parcă ar vrea să oprească pe cineva să iasă.

— E atât de limpede, Joe! spuse Sovereign cu un hohot de râs, dându-și seama ce gândeam după câteva clipe de confuzie și

atingându-și ușor tâmpla de parcă mi-ar fi spus că trebuie să fiu tare prost. Nu să nu iasă, ci să nu *intre!* Nu încercă să oprească pe cineva să iasă, ci să intre.

— Nu ai de gând să îmi răspunzi la niciuna dintre întrebările la care vreau răspunsuri. Nu vrei să vorbești nici despre ritualuri, nici despre zvonurile care circulă prin zonă și nici despre motivul pentru care toată lumea e atât de neliniștită în legătură cu ce o fi în vârful stâncii ăleia. În schimb, îmi reciți un comunicat de presă excelent despre cât de bine au grijă PTP de Cuagach Eilean, am spus, aplecându-mă peste masă și înșfăcând încă un pahar cu gin.

Era târziu, aproape de miezul nopții, și ne întorseserăm la căsuță după cina pe care o luaserăm în sufragerie. Stăteam la masa din bucătărie, în apropierea ferestrei care dădea spre stâncă. Afară era întuneric și tot ce se putea distinge erau propriile imagini, fețele noastre, luminate de mica lampă de pe masă. Sovereign îmi furnizase niște indicii, dar aveam nevoie să aflu adevărul de la Blake.

— Știi ceva? am spus dând sticla la o parte și așezându-mă confortabil pe scaun în timp ce savuram băutura. Mi-a trecut prin minte că mi s-a mai întâmplat asta doar o singură dată înainte, acum zece ani, cu revoluția de pe Eigg.

Blake îmi aruncă o privire sinceră, în timp ce își sprijinea capul de degetul mare, din lateral, cu țigara aprinsă între două degete.

— Așa, și? spuse el.

— Am fost unul dintre ziariștii care au făcut publică toată povestea, făcându-le reclamă, așa cum aveau nevoie.

Blake a dat din cap fără să scoată o vorbă, așteptând să continui.

— Ați cumpărat insula cu banii lui Malachi Dove, nu-i așa? am spus zâmbindu-i. V-ați mutat aici cu el, dar el nu e aici acum și nimeni nu vrea să vorbească despre el. De aceea o să sar la alt subiect, Blake, și poți să îmi spui că sunt prea direct, dar am de gând să *sugerez* că m-ai chemat aici sub un pretext fals, am continuat, arătându-l cu degetul și zâmbind șmecherește. Vezi tu, nu prea cred că o să aud prea multe despre satanism sau despre clipul video. Eu cred că Malachi v-a lăsat pe toți aici și s-a dus unde s-o fi dus, iar tu ești foarte nesigur în privința asta. Vrei să strângi bani și să cumperi Cuagachul de la el, dar cum nu poți să faci asta vânzând crucile alea, trebuie să apelezi la donații și vrei ca eu să fac pentru Cuagach ce am făcut pentru Eigg.

— Ești isteț, Joe.

— Da, Blake, sunt, am spus dând ginul pe gât și așezând paharul pe masă, în fața lui, întâlnindu-i privirea.

A urmat un moment de tăcere, pentru că voiam să îl las să fiarbă puțin în suc propriu. După o bună bucată de vreme, și-a dres glasul și și-a coborât privirea, după care a scuturat țigara și s-a foit pe scaun,

nesimțindu-se deloc în largul lui.

— Suntem cât se poate de nenorociți aici, Joe, lucrurile nu au mers deloc bine.

— E în regulă, am zis oftând. Uite cam cum merge treaba, tu îmi oferi subiectul pe care îl vreau, adică povestea cu satanismul, și eu pun și o povestioară lacrimogenă lângă articol, mă asigur că e publicată într-un ziar național și o să te pomenești că ai câștigat simpatia națiunii cât ai bate din palme. Dove vrea să vândă?

— Nu, dar, dacă reușim să strângem bani să plătim costurile de judecată și să dovedim că nu e în toate mințile, am putea să îl trimitem în fața Curții, fie aici, fie în Anglia. Am putea obține să fie numit un reprezentant legal, și apoi o procură, după care am putea cumpăra insula. Nu vrem să îl păcălim, o să îi dăm cât a plătit pe ea.

— Nu e în toate mințile? am spus aprinzându-mi o țigară și mijind ochii. Bine, dar care ar fi motivele?

— Motivul ar fi că practică satanismul pe Cuagach Eilean.

M-am oprit, și bricheta a pâlpâit ușor, după care s-a stins. Mi-am ridicat privirea spre Blake și el mi-a întors-o semet:

— Am spus că motivul ar fi că practică satanismul pe...

— Te-am auzit, am spus, aprinzând din nou bricheta și apoi țigara, după care am ridicat capul. Se află încă pe Cuagach, asta vrei să spui? N-a plecat înapoi în State sau la Londra?

— Vino cu mine mai bine, Joe, a spus Blake dându-și la o parte scaunul cu un zgomot puternic. Vino aici, mi-a făcut el semn cu țigara, după care a intrat în holul din spatele casei.

— Am fost unul dintre primii discipoli ai lui Malachi, a spus el, eu cu Benjamin Garrick și cu soția lui, Susan. Casa asta a fost prima construită pe Cuagach și a constituit locul nostru de întrunire. Nu m-a lăsat inima să o schimb, a continuat el în timp ce descuria o ușă solidă din scânduri și aprindea lumina într-o mică anexă a casei, construită tot din piatră, ca și restul acesteia. Avea o fereastră micuță, cu menou(34), dar înăuntru era frig și praf, ca un loc părăsit, cu un covor subțire și peticit. Pereții erau decorați cu postere ale turului din 1970 al lui Malachi Dove, pe care le-am studiat, deplasându-mă încet prin cameră: Dove pe scenă, în timp ce un reflector din spatele lui proiecta un fel de aură în jurul lui, un portret al lui făcut în studio, cu bărbia sprijinită pe mâini, privind spre aparat cu o expresie sinceră și apropiată. O altă poză îl înfățișa tolănit pe spate cu ochii închiși și mâinile pe piept, ca și cum ar fi fost așezat în sicriu. Am examinat îndeaproape acea poză, în care Malachi arăta bătrân și umflat, fără ochelari. Sub fotografie apăreau cuvintele: „Când Domnul mă va chema, mă voi duce la El”.

— Ce face, am spus, ce e asta?

— Se roagă. Doar în poziția asta, tolănit pe spate, se putea

concentra, și încă o mai face, din câte știu.

M-am lăsat pe vine să scotocesc printr-un vraf de fotografii înrămate care stăteau rezemate de perete. Erau alte poze cu Malachi Dove, dar de această dată se părea că toate fuseseră făcute pe insulă. Într-una dintre ele apărea însoțit de un Blake tânăr și de familia Garrick, ținându-se toți de braț și zâmbind către aparat. În spatele lor se vedeau căsuțele proaspăt văruite. Doamna Garrick purta o rochie Laura Ashley cu guler înalt și bucle. Doar Malachi părea să fie în plus în poză, arătând obosit și gras, cu o privire pierdută în spatele ochelarilor. Purta un caftan ca să ascundă faptul că se îngrășase, iar pielea de pe față era întinsă și strălucitoare, de parcă și-ar fi făcut un lifting.

— Parcă ar fi bolnav.

— Era agitat, dădea în judecată un ziarist din Londra, și asta îl deprima groaznic.

— Un ziarist? am întrebat fără să ridic privirea, întrucât nu voiam să îmi citească gândurile, după care am abandonat vraful de fotografii. Când se întâmpla asta?

— În 1986, dar nu a dus acțiunea în justiție până la capăt din cauza unor evenimente care l-au oprit să o facă.

— E vorba despre evenimentele despre care ai de gând să îmi povestești?

Blake s-a aplecat deasupra vrafului de fotografii și a ales una cu o ramă aurită, care îl înfățișa pe Dove ținând pe după mijloc o femeie îmbrăcată într-o bluză în stil grecesc, strânsă cu șiret.

— E soția lui, a spus el bătând cu degetul în sticla fotografiei. Asunción, o bună catolică.

„A, Asunción, m-am gândit eu, lumina ochilor mei, te-ai însurat cu ea, așadar. Probabil asta ca răsplată pentru toate fundurile de femei bătrâne unde a trebuit să își vâre degetele.”

— S-au rugat să aibă un copil, dar atunci când chiar s-a întâmplat asta, Malachi și-a pierdut credința.

Am ridicat din sprâncene, iar Blake a dat neputincios din umeri.

— Da, știu, nu ne-am fi așteptat nici noi, dar Malachi era mai slab decât am fi crezut. Când Asunción a intrat în travaliu, îți puteai da seama că erau probleme după modul cum respira. S-a întâmplat chiar aici, în această cameră, a spus Blake, împingând din nou fotografia în teanc și ridicându-se în timp ce își ștergea mâinile de praf. În noaptea aceea, Malachi s-a rugat cu fervoare alături de ceilalți discipoli să îi dea Dumnezeu putere. Am stat toți trei la masa aceea de bucătărie, unde am stat noi doi acum, și l-am ținut de mână, am vorbit cu el... L-am ținut de mână, dar, în felul nostru, am încercat să-l încurajăm. Cu toate astea, nici măcar dragostea lui Dumnezeu nu l-a putut convinge să își respecte jurămintele și, după douăzeci și patru de ore, a așezat-o

pe Asunción în barcă și a dus-o la un spital de pe continent.

— Chiar dacă asta era contrar lucrurilor în care credeau Psihogenicii?

— Chiar dacă era contrar *tuturor* lucrurilor în care credeam, a spus Blake cu privirea fixată în podea și brațele puțin pe lângă corp. Apoi, ca și cum ar fi fost dezamăgit că nu văzuse stafiile lui Malachi și Asunción în fibrele covorului, își lăsă mâinile să cadă și ridică spre mine ochii injectați. Crede-mă, Joe, adăugă el atingându-și zona inimii cu degetul mic, nu m-a bucurat deloc ce s-a întâmplat pe urmă.

— De ce? Ce s-a întâmplat pe urmă?

— La început nici nu l-am mai văzut timp de săptămâni bune și, când s-a întors într-un final, era distrus, era pur și simplu distrus. A venit și s-a așezat la masa aia și mi-a spus ce avea pe suflet: cât de rău se simțea că își încălcase jurămintele și că oricum fusese prea târziu, pentru că Dumnezeu îl chemase pe micuțul lui la El, căci se născuse mort, și că Asunción nu voia să se întoarcă pe insulă și că nu voia să mai aibă nimic de-a face cu Centrul pentru un Trai Pozitiv sau cu Preoții Tămăduitori Psihogenici. Oricum, după tot ce se întâmplase, poate că nici nu era de blamat, spuse Blake și se opri, atingându-și fruntea cu degetul și coborându-și privirea, de parcă ar fi fost prea afectat pentru a putea continua.

— Bine, dar mai e aici, în sat?

— Nu, spuse Blake scuturând din cap, cu o voce tensionată. Nu a mai putut rămâne în comunitate după aceea. Îi era prea rușine de slăbiciunea lui, continuă el trăgând adânc aer în piept. Dar, desigur, insula asta era căminul lui.

— A rămas aici, prin urmare?

— Și-a găsit o veche baracă de mineri în zona unde fusese mina de ardezie, la vreo cinci kilometri depărtare, pe partea insulei care dă spre mare, în capătul de sud al lui Cuagach. Uneori primește comenzi de la un magazin din Bellanoch, dar el nu vorbește cu ei și nici măcar nu îl văd. S-a izolat complet.

Blake se duse la perdea și o trase de tot, după care deschise fereastra și se aplecă în afară, privind la partea din față a stâncii, în timp ce respirația lui forma mici nori de condens în aer. Afară era pustiu și liniște și începea să se aștearnă o ceață fină, coborând dinspre stelele reci de pe boltă.

— I-am dus mai departe învățăturile, dar nu l-am mai văzut prin sat de douăzeci de ani. Stă acolo de douăzeci de ani, de unul singur.

M-am dus și eu lângă el, deschizând și cealaltă fereastră și scoțând nasul afară, privind în depărtare la stânca aceea care se ridica semeață în noapte. Am încercat să îmi închipui bucata de insulă care se întindea de aici până în capătul ei sudic, kilometri întregi de pământ nelocuit ieșind din mare asemenea unui deget. „Așadar, Malachi,

trăiești cu porcii, m-am gândit. Dar oare îi și tranșezi?”

— Dar ce face el acolo, Blake? am murmurat. Ce a fotografiat turistul acela în ziua aia?

— S-a întâmplat ceva rău cu Malachi, a răspuns Blake cu o voce atât de scăzută, încât a trebuit să ciulesc bine urechile ca să pot auzi ce spunea. Se întâmplă lucruri în colțul acela de Cuagach la care încerc să nu mă gândesc prea mult.

În noaptea aceea era lună plină și aerul atât de proaspăt, de sărat și răcoros, încât, așa cum stăteam lungit în pat în căsuța de lângă mare, mă simțeam de parcă aș fi fost în mormânt. Stăteam treaz și ascultam cum se întetea vântul afară, gândindu-mă la copacii de pe pantele de deasupra, care se unduiau și se plecau în bătaia vântului, și la toate locurile secrete pe care le dădeau la iveală. Malachi Dove, în viață și doar la cinci kilometri distanță. Îmi tot venea în minte poteca pe care o apucasem când mă opriam Blake. „Așadar, unde duce poteca aia, Blake, până la urmă? Încotro duce?” După ce într-un final am renunțat să mai încerc să adorm și m-am dat jos din pat, telefonul mobil îmi arăta că era ora 2.47 dimineața.

Mi-am tras pe mine vechii mei pantaloni scurți jechoși, de armată, mi-am înhățat rucsacul și m-am strecurat în jos pe scări. În bucătărie încă mai persista mirosul de băutură, după cât ne cinstiserăm, și cele două pahare pe jumătate pline erau încă pe masă. Pe blatul de lucru de lângă ușa din spate se afla o lanternă solidă cu un *post-it* lipit deasupra ei, ca Blake să-și amintească să verifice bateriile. Am luat lanterna și am pășit în noaptea înstelată, trăgând binișor ușa după mine.

Era frig afară. Căsuțele păreau înghețate și încuiate. Singura lumină era o lampă demodată, din acelea care ard prin port, care stătea aprinsă pe ponton, sclipind printre copaci, și, dincolo de ea, norii se adunau sus pe cer, deasupra estuarului argintiu, luând o formă ciudată, asemenea unei alge imense, care prinde într-unul dintre tentaculele ei insula, încercând cu cealaltă să ajungă la locul de pe peninsula Craginish unde era bungalou-ul, ca și cum ar fi încercat să creeze o legătură între cele două limbi de pământ. Mi-o imaginam pe Lexie ghemuită în pat, cu bluza de pijama galbenă puțin ridicată, dezgolindu-i spatele lung și fața boțită de pernă. „Îmi pare rău, Lex dragă”, m-am gândit în timp ce îmi scoteam telefonul mobil să verific dacă am semnal. Nu aveam. La început, când ne-am întâlnit, nu ar fi contat că aș fi lăsat-o singură, pentru că fie ar fi fost pe undeva cu prietenii ei, fie în pat, cu o sticlă de vin lângă ea, uitându-se la prostiile alea de la televizor pe care le uram. Acum însă totul se schimbaseră. După modul în care vorbea despre slujba mea, toate nopțile alea departe de ea erau ca și cum aș fi pus sare pe o rană

deschisă. Cu toate acestea, m-am gândit, vârandu-mi telefonul la loc în buzunar, că cineva chiar trebuia să facă asta. Mi-am pus rucsacul în spate și tocmai mă pregăteam să o iau la pas pe potecuță când am auzit un sunet slab care m-a făcut să mă opresc. Ce naiba?

M-am întors și m-am holbat la conturul întunecat și neregulat al stâncii, care apărea distinct pe fondul mai deschis la culoare al cerului. Sunetul venise din acea direcție, dar fusese atât de scurt, instantaneu și slab, încât m-am gândit că poate mi-l închipuisem. „Oakesy, băiete, ai halucinații!” Și, tocmai când îmi spuneam asta, sunetul s-a auzit din nou, mai distinct de această dată, și m-a făcut să mă înfior. Era un sunet foarte ușor, singuratic și foarte, foarte îndepărtat, dar am știut de îndată că nu era scos de o ființă umană. Părea a fi un guițat sau un urlat de animal, și în acea clipă mi-au revenit în memorie imaginile cu carnea putrezită de sub conducta de canalizare.

Porci.

Mi-am așezat degetele pe bretelele rucsacului și mi-am întors fața spre cer, stând nemișcat pentru o bună bucată de vreme și chinându-mă să ascult, dar, deși trecuseră minute bune, sunetul nu s-a mai repetat. Stânca stătea în continuare semeață și tăcută, cu excepția zgomotului făcut de copacii care se mișcau din când în când în bătaia vântului. Într-un sfârșit, când am crezut că am așteptat destul, am asigurat din nou rucsacul și, privind din când în când spre stâncă, am pornit-o pe potecă, ținând lanterna în așa fel încât să îmi lumineze calea.

Am luat-o pe poteca îngustă care șerpuia prin pădure, amintindu-mi de singura vacanță cu familia, o idee nefericită de mers cu rulota prin Țara Galilor, minunata trădare pe care o reprezenta să stai noaptea sub cerul liber, copil fiind, și luminiscenta de un gri-deschis a șoselei. Cine s-ar fi gândit că asfaltul poate arăta atât de gri în întuneric? La vreo sută de metri de șopronul pentru scule, asfaltul se termina și începea un drum de pământ. Intram în pădure, iar poteca începea să urce acum. Am tot urcat timp de vreo zece minute prin pădurea întunecată și, preț de câteva momente, care mi s-au părut că nu se mai termină, îmi puteam auzi zgomotul propriilor pași și inima bătându-mi. Apoi, cât se poate de brusc, copacii s-au rărit și am văzut la lumina lunii că ajunsesem într-o poieniță.

M-am oprit, pentru că în fața mea se ridica un gard de sârmă foarte înalt, de aproape trei metri. Parcă era una dintre îngrăditurile acelea de la grădina zoologică. M-am holbat la el o bună bucată de vreme, gândindu-mă că și-ar fi avut rostul la vreun Zoo sau în Jurassic Park. În mijlocul gardului, chiar în dreptul potecii, era o poartă înaltă cu un lacăt solid. Am stat în fața ei preț de câteva clipe, luminând cu lanterna la dreapta și la stânga ei, până unde se termina. Apoi am

introdus lanterna printr-o gaură din gard și am luminat poteca pe partea cealaltă, văzând că poteca șerpuia în continuare, urcând din ce în ce mai mult în pădure.

„Ei bine, Tatăl nostru Care ești în ceruri, de asta ai inventat foarfecele pentru sârmă”, mi-am zis, gândindu-mă la șopronul pentru scule pe lângă care trecusem în dimineața precedentă.

— Stai!

Când am auzit vocea, găsisem foarfecele pentru sârmă în șopron și eram la jumătatea drumului spre poartă. M-am oprit în loc, simțind cum îmi îngheață inima.

— Am zis *să stai!* Ce crezi că faci?

M-am întors, îndesând foarfecele în buzunar. Blake alerga pe potecă în spatele meu, roșu la față și gâfâind, cu o expresie indignată pe chip.

— Ce... pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci?

— Mă uit și eu pe-aici...

— Nu! Pe Cuagach nu poți pur și simplu să „te uiți pe-aici”, contravine regulilor, spuse el ajungându-mă din urmă, pufăind și clătînând dezaprobat din cap. Purta o geacă sport peste un tricou purpuriu lung, iar în picioarele goale avea niște teniși cu șireturile nelegate. Nu poți să părăsești așezarea, înțelegi? continuă el aprinzând o lanternă de buzunar și luminându-mi fața cu ea, apoi rucsacul și la urmă poteca din fața noastră. Unde te duceai?

— Acolo, am spus pe un ton amabil. Tocmai mă duceam să vorbesc cu Dove.

— Nu, nu, *nu*, Joe! strigă el trăgându-mă de mânecă și ținând-o între degetul mare și arătător ca să nu mă lase să mă mișc. O, nu, nu poți pur și simplu să *te duci și să vorbești cu el*, nu e o idee bună, nu e deloc o idee bună.

— Ei bine, știi ceva, poate ai dreptate, poate nu e o idee bună, dar tot am să o pun în practică, am spus răspicat, uitându-mă fix la mâna cu care mă ținea de mânecă și simțind nevoia să îi dau un ghiont. Mi-am tras mâneca din mâna lui și am început să mă îndepărtez.

— Nu! a strigat începând din nou să alerge. Deși mergeam destul de repede, a reușit să ajungă pe potecă în fața mea și și-a desfăcut brațele în lateral, dându-se înapoi, în încercarea de a mă împiedica să avansez. Poți trece doar peste trupul meu!

M-am oprit și m-am uitat la picioarele lui slăbănoage și la craniul lui ciudat și turtit și am scuturat din cap amuzat.

— Doar nu sugerezi că vrei să te bați cu mine!

— Nu râde de mine, m-a avertizat el pe un ton fioros. Să nu îndrăznești să râzi, băietule! Dacă eu nu pot să mă lupt cu tine, o vor face ceilalți, care vor fi aici din clipă în clipă.

— Ei bine, se pare că am stricat învoiala, că nu mai vrei să îți fac reclamă până la urmă.

Auzind acestea, Blake a făcut o pauză și și-a mușcat buzele. Ne-am privit în tăcere și după câteva clipe l-am împins din drum fără o vorbă și am continuat să avansez pe potecă. La început am crezut că avea să mă lase în pace, dar apoi i-am auzit pașii în spatele meu, alergând să mă ajungă din urmă și m-am oprit.

— *Bine*, a spus el gâfâind. Bine, o să te duc acolo, dar poteca se oprește la defileu și acolo ne oprim și noi.

— Defileu?

— Da, nu se poate trece pe-acolo deloc, mai ales cu o furtună pe urmele noastre. Aproape imediat, luna s-a ascuns după un nor, lăsându-ne în întuneric. Vezi? a spus el aprinzând lanterna și luminându-și fața cu ea, arătând de parcă era un dovleac de Halloween. Ți-am spus că vine furtuna.

— Ce putem vedea din defileu?

Și-a ridicat privirea spre cer, unde fuioarele de nori se destrămau asemenea mercurului, fugind unele de altele în fragmente peste fața lunii.

— Dacă luna rămâne pe cer, o să vezi totul, spuse el, și o umbră îi acoperi fața preț de câteva clipe. O să vezi tot ce trebuie să vezi.

Am continuat să merg spre poartă, în timp ce Blake s-a întors la căsuță pentru a aduce cheile. Când s-a întors, în pas alergător, purta niște blugi și un pulover pe gât și un binoclu în jurul gâtului. Se vedea că era încă supărat pe mine. A descuiat poarta în tăcere și pentru o vreme am mers fără să vorbim, de parcă am fi fost într-o pasă proastă. Am trecut de poartă și am continuat pe potecă, mergând spre vârful stâncii în zigzag prin întuneric, auzind doar zgomotul propriilor pași și vântul legănând ramurile copacilor în jurul nostru. Norii se plimbau prin fața lunii, proiectând umbre imense, care luau forme de animal filtrate de copaci în fața noastră pe potecă, după care dispăreau din nou în pădure. Blake și-a aprins lanterna și după vreo zece minute am făcut și eu același lucru, îndreptând din când în când lumina ei spre copaci când auzeam vreo creangă legănându-se sau vreo ramură rupându-se.

Cu cât înaintam mai mult, cu atât mai nervos devenea Blake. Mergea foarte încordat și cu ochii scrutând pădurea din dreapta și din stânga potecii, ca și cum ar fi verificat că nu ne urmărește nimeni.

— Ei, mergem de mai bine de o jumătate de oră, am spus cam tare. Ești nervos?

— Nu, mi-a spus în șoaptă, fără să mă privească, în timp ce își menținea privirea fixată spre copaci. Nu, de ce aș fi?

— Din cauza a ceea ce apare în clipul video.

— Clipul acela e o mare neînțelegere, a replicat uitându-se la mine.

— O neînțelegere? L-am văzut și e o creatură al naibii de ciudată care apare în el plimbându-se prin pădurile astea afurisite. Unde e

neînțelegera?

La început, Blake nu a răspuns și am continuat să mergem. Tocmai mă pregăteam să repet întrebarea, când s-a oprit, și-a stins lanterna și a ridicat privirea spre mine.

— *Ascultă*, a șoptit stând atât de aproape de mine, încât îi puteam simți respirația puțin amară, ca și cum frica i s-ar fi transformat în cetone⁽³⁵⁾. *Să lămurim asta, Malachi era în clipul video.*

— *Malachi?*

— *Da*, chiar Malachi, a spus el ducând un deget la buze pentru a-mi indica să păstrez tăcerea. Nu știu ce făcea, în orice caz era vorba de ceva care nu înseamnă nimic pentru noi, dar totul pentru el.

— Dar ce? În costumul acela de vacă cu...

— Ideea, spuse el întrerupându-mă și privind în față și în spate pe potecă, ideea că poți să îl ridici din morți pe Belzebut, Pan sau Satana e o prostie. Știm amândoi asta. Malachi era în clipul video.

— Dar se pare că nu toată lumea este de acord cu tine, nu-i așa?

— *Te rog*, vorbește mai încet, a șuierat el.

— De ce sunt alde Garrick atât de speriați? am șoptit. Susan face pe ea de frică la gândul că o să încep ceva, că o să adulmec ceva. Ei bine, Blake, poate că *tu* crezi că era Malachi în clipul acela, dar ei nu cred asta. Ei cred că l-a adus pe Satana pe Cuagach, nu-i așa? am spus ridicând brusc lanterna și luminând trunchiurile copacilor, în timp ce raza de lumină se distorsiona în forme și umbre ciudate. Ei cred că...

— *Ssst!*

— ...ei cred că e ceva care nu e deloc uman pe-acolo.

— A fost o decizie importantă să te invit pe insulă, spuse Blake, punând mâna pe lanterna mea și deturnând raza de lumină dinspre copaci. Unii oameni sunt foarte superstițioși, adică Benjamin și Susan, și alți câțiva. Ei cred că, cu cât se spun mai puține lucruri despre ce se întâmplă pe Cuagach, cu atât mai bine va fi, că a vorbi despre asta cu oricine din afară ar putea fi... o provocare.

— Mda, atâta lucru am priceput și eu.

— Crede-mă, Joe, spuse el apropiindu-și fața de a mea, crede-mă, au fost momente astăzi când m-am întrebat de ce te-am implicat până la urmă în asta. Ei, și acum să terminăm cu asta, a spus aprinzând din nou lanterna și îndreptând-o spre potecă.

Începu din nou să meargă, de data asta ceva mai rapid, ca și cum ar fi vrut să se distanțeze de cuvintele Belzebut, Pan, Satana, ca și cum acestea ar fi atârnat pe undeva de vreo creangă de copac în urma noastră ca dovadă că le rostise.

L-am urmat pe cărarea argintată de lumina lunii și tocmai îl ajunsesem din urmă și voiam să spun ceva, când am observat ceva mic și palid în mijlocul potecii din fața noastră.

— *Ce Dum...* am început, după care m-am oprit și am proiectat

fasciculul de lumină pe forma aceea. Era mică și cocoșată, înaltă cam de vreo șaizeci de centimetri și stătea nemișcată. Avea forma unei ființe umane de talie foarte mică, cu spatele întors spre noi.

— Ce naiba, Blake? am murmurat apropiindu-mă cu grijă. Am trecut pe lângă obiect, m-am întors și am pus lanterna pe el. Un gargui^{36}?

— Da, a bombănit el nerăbdător, se consideră că...

— Știu ce ar trebui să facă. Ar trebui să țină departe... dar n-am mai terminat propoziția, concentrându-mă mai degrabă pe poteca din fața noastră. Aceasta mai continua câțiva metri, după care dispărea printre copaci. Undeva, dincolo de ea, se aflau defileul și casa lui Dove.

— Înțeleg, am spus întorcându-mă la gargui. Avea niște ochi ciudați, de sticlă, asemenea păpușilor voodoo din Louisiana. Blochează poteca. Soții Garrick l-au pus acolo, ca să țină departe diavolul de cărarea asta, nu-i așa?

— Lasă asta, șopti Blake, trebuie să ne mișcăm. Aproape că am ajuns.

A început din nou să meargă, lăsându-mă să mă holbez la gargui, închipuindu-mi cum Benjamin și Susan veniseră acolo și îl așezaseră cu fața spre sud, blocând poteca. „Hristoase, m-am gândit, aruncând o privire spre copacii întunecați, Dove a făcut o treabă a naibii de bună dacă a reușit să convingă pe cineva din comunitate că diavolul era real.” Atât de bună, că îi speriasse într-atât încât să-și transforme biserica într-o fortăreață, în caz că ar fi avut nevoie să se refugieze acolo.

Am stins lanterna și l-am urmat pe Blake, imaginându-mi ochii garguiului urmărindu-mă. Potecuța cobora pentru o vreme, în timp ce de o parte și de alta a ei relieful urca din ce în ce mai mult, până când am ajuns să pășim într-o ravenă îngustă. Apoi cărarea se lărgea foarte mult, descoperind cerul și luna care scălda totul în lumina ei glacială. Blake stătea în capătul ei, așteptându-mă. Am parcurs și ultimii pași și m-am oprit lângă el, privind lung cum Cuagach se întindea la picioarele noastre.

— Hristoaseeee, am șoptit. Hristoase!

Stăteam pe un platou, la vreo șase metri de marginea unei faleze. Solul cobora brusc de la acest punct de panoramă vreo treizeci de metri spre ceea ce părea a fi matca unui râu secăt, foarte lat, presărat cu bolovani de mărimea unei case. Vreo patru sute de metri mai încolo, relieful urca din nou, fiind marcat de liziera unei pădurici. Defileul dintre cele două pante era arid, asemenea unui deșert, fără vreo urmă de arbuști sau copaci și părea la fel de străin și singuratic ca o planetă îndepărtată. Împrăștiate printre bolovani erau niște forme ciudate maronii, care sclipeau din când în când în lumina lunii atunci când aceasta își arăta chipul dintre nori. Mi-a luat ceva să pricep

despre ce era vorba.

— Butoaie? Containere? Asta sunt?

— Locul acesta era un depozit de deșeuri chimice înainte să ajungem noi aici.

De pe platoul pe care stăteam am făcut câteva poze și apoi am privit la umbrele ghemuite din stânga și dreapta.

Alți gargui. Aceștia erau plasați la distanță de trei metri unii de alții și toți priveau curajoși dincolo de defileu, cu ochii scăpărându-le în așteptare. În spatele platoului pe care ne aflam, partea superioară a falezei forma un perete pe care fuseseră scrise cu vopsea roșie litere înalte de vreo trei metri. Vopseaua se scursese și literele purtau parcă niște urme însângerate: „Stai departe de mine, Satană. Stai departe de mine, Satană. Stai departe de mine, Satană”.

— Iisuse, am spus cu voce slabă, scoțând aparatul de fotografiat și holbându-mă la litere. Iisuse Hristoase! Cineva de aici e speriat rău, nu glumă!

M-am lăsat pe vine și am tras câteva cadre, apoi m-am ridicat în picioare și am privit dincolo de defileu. Literele erau atât de mari, încât erau greu de citit de aproape, pentru că nu fuseseră scrise pentru a fi citite de unde stăteam noi. Ar fi putut fi citite cu claritate doar de la distanță, cum ar fi fost de exemplu dacă ai fi stat la liziera păduricii de pe cealaltă parte a defileului.

— Asta e, locuiește de partea cealaltă, nu-i așa? De asta ați pus toate... toate porcăriile astea pe aici, am spus mergând spre marginea defileului și chinuindu-mă să disting ceva în întuneric. Putem să coborâm, vreau să ajung mai aproape.

— Nu, singurul mod în care se poate ajunge pe partea aceea de insulă unde stă Malachi este cu barca și *te rog să nu te apleci*, a spus el întrerupându-se și apucându-mă de cămașă în încercarea de a mă trage înapoi. Joe, te rog, este *foarte* periculos. Dacă ai coborî acolo, nu te-ai întoarce viu și oricum...

— Și oricum... ce vrei să spui? am zis întorcându-mă.

— Nimic, e foarte periculos, foarte periculos, a bâiguit el ezitând, palid la față, de parcă ar fi spus prea multe.

— Nu, nu asta voiai să spui, am zis ridicându-mă în picioare și privindu-l ușor amuzat. Ce aveai de gând să spui?

— Nimic.

— Ba da.

— Ba nu, a spus pe un ton ferm.

— Ei bine, dacă nu ai de gând să-mi spui, va trebui să aflu eu însumi, am zis oftând și am început să merg de-a lungul platoului, evitând garguii și luminându-mi calea în încercarea de a găsi un loc pe unde să cobor.

— Oprește-te!

— Doar dacă îmi spui ce aveai de gând să zici, am spus privind spre el.

— Un ordin de restricție, bombăni el făcând o scurtă pauză și mușcându-și buzele, după care își coborî privirea și începu să se mute de pe un picior pe altul, deloc în largul lui.

— Poftim? Ce înseamnă asta?

— Am spus *un ordin de restricție*. Malachi a obținut un ordin de restricție împotriva noastră. S-a dus la tribunal și a făcut rost de el.

— S-a dus la tribunal? am repetat. O, Blake, dar ce ai făcut ca să meritați așa ceva? am întrebat aplecându-mă mai aproape de el cu un zâmbet prefăcut.

— *Nimic*. Malachi nu e chiar bine, noi nu am făcut nimic rău.

— Atunci de ce a obținut un ordin de restricție împotriva voastră?

— *Pentru că e nebun!* Nebun îți zic, noi nu am făcut nimic rău! a repetat făcând o mică pauză și respirând cu greutate, după care și-a șters fața de parcă i-ar fi fost greu să se controleze. Și-a smuls binoclul de după gât și mi l-a îndesat în mâini. Uite, privește acolo, casa aia a lui e ca o fortăreață.

Am lăsat aparatul de fotografiat să mi se bălăngăne la gât și am ridicat binoclul, focalizând și trecând pe rând printr-o multitudine de peisaje: mai întâi partea laterală a unui bolovan, apoi o grămadă de butoaie ruginite, strălucirea galbenă a unei substanțe periculoase. Faleză din cealaltă parte era formată din rocă mai închisă la culoare și părea să fie de origine complet diferită din punct de vedere geologic, arătând neagră și mult mai compactă. Am ridicat binoclul și am observat o linie continuă în punctul în care începeau copacii, iar deasupra ei un model hașurat ușor impresionist.

— Ce e aia, un alt gard? Are gard cum aveți și voi?

— Da.

— Și când a montat minunăția aia?

— Acum doi ani. Poți să vezi camerele video? Chiar acum sunt fixate pe noi, Joe.

Am deplasat încet binoclul și am observat că gardul continua pe toată lungimea falezei și că în fața lui, asemenea tripozilor lui H.G. Wells, erau montate pe puțin patruzeci de camere video, îndreptate spre defileul scăldat de lumina lunii, sclipind în direcția noastră asemenea unor ochi necruțători.

— Dacă ne prinde pe camerele alea video, înseamnă că am încălcat ordinul și așa nu vom obține niciodată procura.

— Acesta e zidul tău din Fâșia Gaza? Aici se întâmplă totul? am spus și eram gata să las jos binoclul când acesta a trecut de ceva ce nu puteam numi, așa că l-am mișcat înapoi, văzând cum structura reticulară a gardului se estompează, în timp ce acesta e mișcat și...

— Blake? *Blake*, asta chiar e o chestie grozav de ciudată.

Mă uitam drept la o pereche de ochi mânjiți și lipsiți de expresie, sub care apăru un râț. Era capul unui porc care se urcase pe gard. Am mișcat binoclul spre dreapta și am observat un alt porc cu aceleași trăsături supte, ochi goi și limba atârându-i afară. Am lăsat jos binoclul și m-am holbat la liziera păduricii. Îi puteam vedea acum ca niște puncte slabe de lumină, unul lângă celălalt călare pe gard, aliniați asemenea capetelor de pe metereze în Evul Mediu, cam din trei în trei metri, asemenea garguilor de pe partea noastră, cât puteai vedea cu ochii. De unde Dumnezeu au apărut?

— *Ți-am zis*, Malachi e foarte bolnav, vrea să ne sperie.

— Și dacă l-aș întreba pe Benjamin Garrick, el ce-ar spune?

Blake și-a lăsat privirea să se plimbe de partea cealaltă a defileului.

— Dacă l-ai întreba pe Benjamin, ți-ar spune că Pan i-a pus acolo și că Pan poate să rupă în bucăți un porc viu cu mâinile goale.

Se pare că soții Garrick aveau un mic grup de adepți. Reușiseră să convingă cel puțin cincisprezece alți membri ai comunității că Pan trăia pe Insula Porcilor sub controlul lui Malachi sau, și mai rău, sub controlul nimănui. Blake știa că nu aveam să fiu ușor de convinși, așa că în dimineața următoare m-a dus la căsuța lor ca să vorbesc cu ei. După cum promisese, furtuna sosise și, peste noapte, insula fusese prinsă într-un nor de furtună care stătea deasupra ei ca într-o revistă de benzi desenate, înconjurând-o cu o pâclă cenușie și ploaie. Când am pornit la drum pe la unsprezece, părea că satul dispăruse și rămăsese doar strălucirea portocalie mută a luminii electrice din căsuțe, care străpungea ceața subțire.

Familia Garrick locuia în capătul potecii care ducea spre debarcader. Odinioară casa lor fusese văruiată într-o nuanță de verde crud, dar acum devenise aproape albă, peticită ici-colo cu vopsea de grund gri și umedă de la ceața care se transformase în condens. Era singura casă cu televizor, iar antena se ridica în ceața de deasupra acoperișului asemenea unei rețele de pânză de păianjen. Ne-am așezat în bucătăria bine luminată, cu jaluzele cadrilate în culori vesele, și am băut cafea din cănile aburinde, ospătându-ne cu negresele făcute în casă de Susan. Sovereign stătea pe brațul canapelei din camera vecină. Deși nu vorbea, eram conștient că mă urmărea cu un zâmbet amuzat, de cunoscător. Purta un tricou negru cu Avril Lavigne și o fustă mini plisată, legată cu cordon în talie. Își bălăngănea picioarele subțiri în sus și în jos, ca și cum ar fi dansat pe o melodie din capul ei.

M-am așezat confortabil și mi-am deschis bloc-notesul.

— Vă pot ajuta doar dacă îmi spuneți totul, am precizat. O să vorbim despre Malachi și voi îmi veți spune tot ce știți.

Susan Garrick se înroși la față.

— Nu îmi place asta, Blake, spuse ea mutându-și privirea de la mine la Blake. Nu îmi place atitudinea asta. Ce s-a întâmplat cu înțelegerea noastră din martie 2005?

— Susan, nu a fost nicio înțelegere, a spus el pe un ton egal. *Tu* ai spus că nu aveai de gând să vorbești despre asta cu cei din afară, dar

eu nu am promis nimic în acest sens. Acționez spre binele întregii comunități.

— Ei bine, eu nu mă pot abține, spuse ea plimbându-și mâinile pe brațe, unde i se făcuse pielea ca de găină, nu pot să nu mă gândesc că, dacă Malachi știe că am vorbit despre asta, o să trimită aici *chestia* aia din nou și nu am de gând să îl provoc.

— Domnule Oakes, mi se adresează Benjamin, chiar trebuie să facem asta? Tot ce vrem este să ne spuneți povestea, să spuneți cât de greu ne-a fost pe Cuagach și cât de devotați îi suntem. Vrem doar ca Malachi să plece de pe insulă ca să putem merge acolo și să exorcizăm orice ar fi ademenit el să trăiască acolo.

— Benjamin, Susan, este important, spuse Blake lăsând jos cana de cafea și aplecându-se peste masă, după care le luă mâinile într-ale lui. Joe mi-a spus că nu va scrie articolul decât dacă vorbim despre asta.

— E adevărat? mă întrebă Susan fixându-mă cu privirea.

— E important să captezi atenția cititorilor, am spus eu cu diplomație, trebuie să îi atragem, să se simtă implicați în poveste.

— Blake primește întotdeauna ceea ce dorește, replică ea pe un ton morocănos, privindu-și soțul care scutură din cap și ridică neputincios din umeri. Mereu a fost așa, continuă în timp ce culegea câteva firimituri de negresă, după care își întoarse privirea spre Blake. Cămașa de un albastru-papagal o îmbătrânește. Dacă vorbesc, Blake, te rog să nu încerci să mă subminezi. Știu că faci asta doar pentru că ești speriat, dar să știi că mă rănește că o faci.

— Nu te voi submina, Susan. Gândește-te doar că, dacă publicul află despre boala lui Malachi, asta nu poate decât să ne facă povestea și mai credibilă.

— Tocmai asta e, spuse ea adresându-mi-se. Nu e nebun, e malefic. Se ocupă cu lucruri cu care niciun creștin nu ar trebui să aibă de-a face și toată lumea, inclusiv Blake, știe asta.

— Se ocupă... Cu ce se ocupă? m-am interesat.

— Unde e lumină e și întuneric, spuse ea fixându-mă cu ochii ei de un verde-deschis. Lucrurile sunt simple: nu e vorba de nicio nebunie. Malachi a învățat să invoce ființa biformă.

— Ființa biformă?

— Pe jumătate om și pe jumătate animal, explică ea cu voce scăzută, aplecându-se mai aproape de mine și cercetându-mi atent chipul. De ce, nu crezi că este posibil? Unde crezi că duc puțurile alea de mină din partea de sud?

Am deschis gura să spun ceva, dar am închis-o aproape imediat. Regula de bază pentru un amator e să nu îți exprimi niciodată îndoiala și nici să nu ridiculizezi. Dacă cineva spune că l-a văzut pe Elvis în izolația acoperișului, nu râde.

— Doamnă Garrick, am spus precaut, scoțând capacul stiloului și

scriind cuvintele „ființă biformă” pe bloc-notes. Puteam să simt privirea lui Sovereign din cealaltă cameră, așteptând parcă să vadă ce spun. Blake sugerează că... că *ființa biformă* din clipul video ar fi chiar Malachi, posibil deghizat. El crede că...

— Știu ce crede Blake, spuse ea supărată, dar *el* nu l-a văzut pe monstrul ăla, or, *eu* l-am văzut.

— *L-ați văzut?*

— A, vezi? zise ea mulțumită de ea însăși. Ți-am spus să mă iei în serios, continuă ea începând să zâmbească. Se ridică apoi și se îndreptă spre un sertar din șifonierul sprijinit de perete, după care se întoarse la masă cu un teanc de hârtii. Acum aproape trei ani, cu mult înaintea aceluia clip nenorocit, spuse ea așezând hârtiile în fața mea. Era târziu și toată lumea era deja în pat. Era rândul meu să strâng rufele din bucătărie. Mergeam pe poteca de-acolo... continuă aplecându-se pe fereastră și indicând cărarea care ducea spre sala de mese. Afară ceața se amesteca în spirale subțiri... și am avut o senzație... și aici se întrerupse ezitând. Am avut un sentiment oribil că sunt... se întrerupse din nou ducându-și mâna la ceafa, ca și cum ar fi re trăit momentul acela, în timp ce picăturile cenușii de ploaie se scurgeau pe fața ei ca niște lacrimi.

— Da? am murmurat eu, ați avut sentimentul că sunteți...

— Că sunt *urmărită*, rosti ea tușind și scuturând din cap. Mi s-a ridicat părul aici, pe ceafă, înțelegeți, și am privit în sus și l-am văzut stând în copac, de parcă era vreun leu sau ceva asemănător.

— OK, am spus pe un ton egal, punând stiloul jos și luând din teanc prima coală de hârtie, despăturind-o și așezând-o desfăcută pe masă. Și asta e... am continuat privind la desenul în cărbune ușor mânjit și încrețit pe alocuri, dar destul de bine realizat. Cea mai mare parte a lui era formată din frunze schițate, dar erau și niște ramuri care apăreau acolo, iar pe una dintre acestea era reprezentat foarte meșteșugit un picior de om care se ținea de creangă cu putere, asemenea unei maimuțe. Aproape de el era înghesuit un șezut și - o, Doamne, ce mi-ar fi plăcut să pot zâmbi! - *o coadă*, o coadă atârănând cel puțin o jumătate de metru sub creangă.

— Observi cum stătea? spuse ea așezându-se pe vine lângă scaunul meu și ținându-se de masă ca să nu își piardă echilibrul.

În cealaltă cameră, Sovereign pufni cu zgomot pe nas, exprimându-și dezgustul față de maică-sa.

— Vezi, așa, spuse Susan ridicându-și bluza, astfel încât să-i pot vedea pulpele în colanții maro, bocancii și șosetele de tweed pe care le purta. Am putut să văd toată partea asta, spuse ea trasând un cerc vag în jurul labei piciorului și feselor ei, de aici până aici. Aici nu am putut vedea nimic (unde se îmbina coada cu restul corpului), pentru că era ascunsă de copaci, dar i-am văzut coada.

— Cât timp a rămas în copac? am întrebat luând următoarea foaie de hârtie, care înfățișa aceeași imagine, dar la o altă scară.

— N-a mai stat mult după ce am țipat, a șters-o.

— Am căutat peste tot în partea asta a insulei, dar nu am reușit să găsim nimic, deși te rog să mă crezi că am căutat temeinic, preciză Benjamin.

— Picioarele sunt de om, am spus căutând prin hârtii, care redau aceeași imagine la infinit.

— Da, și are peste tot piele ca un om, chiar și pe coadă, o piele maronie, genul acela de maro de pielărie. Am văzut-o îndeaproape și pot spune asta cu certitudine.

— E latex, un costum șmecher din latex, spuse Blake. Probabil că Malachi are el motivele lui.

— Ei bine, spuse Susan ridicându-se și așezându-și mâinile pe masă în timp ce stătea aplecată ca să îl poată privi pe Blake drept în față, ia răspunde-mi, Blake, dacă era un costum, cum făcea să își miște coada?

— Se mișca? Ce vrei să spui cu asta? am întrebat.

— Se mișca așa, explică ea și își legănă mâna, imitând un spasm muscular, care mă duse imediat cu gândul la un șarpe sau la un rechin. O mișca așa cum face o pisică.

Mi-am desprins ochii de la mâna ei și l-am privit pe Blake, cerându-i parcă o explicație.

— Uite ce e, spuse el nerăbdător, poți să scrii despre asta în ce fel vrei, chiar nu contează ce se întâmplă acolo. Asigură-te doar că mesajul transmis e unul cât se poate de clar. Malachi are un comportament de netolerat, e nebun. Dacă strângem destule donații, vom putea să redăm insula asta oamenilor cărora le pasă de ea.

— Vreau să știu ce altceva a mai văzut Susan. Știți de capetele de porc de pe gard?

— Toată lumea le-a văzut, zise Benjamin, dar e mai mult decât atât, continuă foindu-se pe scaun și privind spre locul unde Sovereign stătuse fără să scoată o vorbă. Spune-i domnului Oakes ce ți s-a întâmplat.

Sovereign însă nu îi dădea atenție tatălui ei, ci îmi zâmbea cu acel aer atotștiutor și dezarmant, în timp ce picioarele ei încălțate cu sandale de plastic băteau distrat tactul. Benjamin se întoarse și îi urmări privirea de parcă ar fi fost o entitate bine definită care umbla prin cameră, iar când privirea îi poposi asupra mea, expresia feței i se schimbă.

— Sovereign! exclamă el pe un ton ascuțit care o făcu să tresară. M-ai auzit?

— Ce? întrebă ea clipind de parcă ar fi dormit. Ce e?

— Spune-i domnului Oakes ce ai prins tu în capcană, spune-i despre capcană.

— După ce mama a văzut, în fine, după ce a văzut lucrurile alea ciudate, m-am gândit, hei, asta e foarte mișto, așa că am făcut un fel de *capcană*, spuse ea zâmbindu-mi, acolo în pădure, continuă, indicând direcția printr-o mișcare a capului pe fereastră. Vezi tu, eu nu îl văzusem *niciodată* pe Malachi decât în poze, înțelegi? Așa că m-am gândit eu că trebuie să dau de capătul poveștii ăsteia, să văd ce e de capul tipului ăstuia, așa că m-am dus în pădure, am făcut o groapă și am acoperit-o cum se face prin junglă (era destul de mișto chiar). După aia am lăsat-o acolo vreo câteva zile, după care m-am dus să văd.

— Să-i arătăm ce ai găsit, Sovereign? spuse Susan ridicându-se în picioare și apucând un polar dintr-un cuier de pe ușă. De când ajunsesem eu în bucătărie se schimbaseră, avea acum pe chip o expresie victorioasă, de parcă ar fi fost gata să câștige disputa. Să mergem la congelator să îi arătăm?

Deși ne-am luat umbrele, nu ne-au ajutat prea mult, întrucât ploaia era de consistența unei ceți ușoare, pulverizate, de parcă am fi stat lângă o cascadă din junglă și, prin urmare, intra peste tot, în urechi și în ochi. Pe scurtul drum spre sala de mese, am fost acoperiți de o rouă fină.

— Mă dau în vânt după fotografiat, îmi spuse Sovereign pe drum. Dacă ai vreodată nevoie de cineva care să îți ducă geanta, să îți înmâneze obiectivul sau alte chestii de genul ăsta, eu sunt persoana potrivită. Când am creat capcana, am avut o idee cât se poate de năstrușnică. Am făcut capcana asta cu sârmă și am legat-o de un aparat de fotografiat pe care l-am fixat în copacul de deasupra capcanei, ca să poată fotografia orice intra în capcană.

— Malachi însă a dat camera jos, interveni Blake când intrarăm în sala de mese. A găsit-o, nu-i așa?

— Ceva a dat-o jos, spuse Benjamin, nu știm dacă a fost Malachi, nu am stabilit cine sau ce a făcut asta.

— Trebuia să fi văzut aparatul ăla de fotografiat, Joe, spuse Sovereign scuturându-și umbrela. Pun pariu că n-ai mai văzut unul așa de șmecher și că te-ai minuna până peste poate, ai zice că e foarte mișto, continuă ea în timp ce ne conducea prin sufragerie spre locul unde se aflau mesele de lemn, strălucitoare și dezinfectate, dincolo de bucătăria unde doi bărbați care serveau mereu masa se mișcau de colo-colo, manevrând tigăi și farfurii, intrând apoi într-o cameră laterală. Aprinse apoi lumina și atunci apărură trei lăzi frigorifice mari, care zumzăiau ușurel, își așează mâna pe una dintre ele, privindu-mă cu un mic zâmbet.

— Asta era în capcană. Mă apucă nervii când mă gândesc că există o fotografie cu el când cade în capcană în aparatul ăla foto pe care l-a șutit.

A ridicat capacul lăzii frigorifice și un val de aer stătut a năvălit în cameră. Ne-am strâns cu toții în jurul ei și am văzut un porc care zăcea înăuntru, lungit pe o parte și acoperit pe jumătate de fulgi albi de gheață.

— Un porc, spuse ea zâmbindu-mi, cu o luminiță jucăușă în privire, porcul meu personal. Ți place?

— Arată-i domnului Oakes și cealaltă parte, spuse Benjamin. Hai, întoarce-l pe partea cealaltă.

— Atunci ajută-mă, spuse ea oftând și își înfipse mâinile în gheață încercând să apuce namila.

Ne-am adunat cu toții, vârandu-ne mâinile în gheață și rostogolind porcul pe spate, cu picioarele în sus. Am observat noroiul înghețat amestecat cu iarbă din creștătura copitelor.

— Întoarceți-l pe-o parte, spuse Benjamin.

Așa că l-am ridicat din nou și l-am lăsat să cadă iarăși cu un zgomot puternic, improșcând cu gheață prin jurul lăzii frigorifice.

M-am uitat încordat la el în timp ce bâjbâiam după aparatul de fotografiat. Pe partea laterală, exact în centru, marcat în carne cu un obiect înroșit în foc, era simbolul preferat al vrăjitoarelor și al celor *care se declarau* sataniști, cunoscut în lumea întreagă, pentagrama. Am tras câteva cadre cu simbolul.

— Blake, am spus punând la loc capacul obiectivului după ce am terminat, următorul lucru pe care vreau să îl fac e să mă duc acolo și să vorbesc cu Malachi.

— Nu se poate, nu ne descurcăm cu barca pe așa o vreme. E ca și cum mi-ai cere să mă sinucid.

— Ba nu te duci deloc acolo, spuse Susan cu chipul contorsionat de mânie. Nici cu barca și nici altfel. Știi absolut tot ce trebuie să știi pentru articolul tău și nu trebuie, nu trebuie sub nicio formă să te duci acolo și să îl deranjezi, este cel mai periculos lucru pe care l-ai putea face.

10

Până la urmă, Sovereign a fost cea care m-a ajutat. În timpul prânzului, m-am ridicat de la masă ca să iau un bloc-notes nou din căsuța lui Blake și la întoarcere am auzit pe cineva șoptindu-mi numele prin ceață. După ce m-am întors puțin, am văzut-o stând în picioare între două căsuțe cu un deget la buze, făcându-mi semn cu cealaltă mână. Purta o haină din blugi și era dată cu creion negru pe la ochi, de parcă ar fi fost gata să meargă la o întâlnire. M-am uitat peste umăr să mă asigur că nu eram urmăriți, apoi am pășit pe alee.

— Te duc eu acolo, se oferi ea aplecându-se în față nerăbdătoare. Știu cum să ajung pe partea aceea a insulei unde stă Malachi fără să ne vadă camerele de luat vederi. E un unghi mort la un moment dat.

— Cu barca adică?

— Nu, prin defileu. Am studiat camerele alea și sunt sigură că se poate.

— Când asta?

— Acum, spuse ea cu un zâmbet răutăcios și cu ochii sclipindu-i de emoție. Mi-a arătat un rucsac sprijinit de peretele căsuței.

— Apă îmbuteliată și ghetete. Mama și tata o să fie înnebuniți, dar mai trebuie să trăiesc și eu puțin.

Am privit înapoi, peste umăr, pe aleea îngustă, spre pata de ceață lăptoasă din capăt. Oare după cât timp îmi vor simți lipsa? Zece minute?

— Bine, am spus aplecându-mă să-i iau rucsacul, dar trebuie să plecăm repede.

— Nu, stai, am nevoie de niște bani.

— *Bani?*

— Da, douăzeci de lire și te ajut.

— Ce faci cu douăzeci de lire?

— Îi strâng pentru când voi pleca. Douăzeci de lire sau poți să îți scoți asta din cap.

— Iisuse! am spus aruncându-i rucsacul și începând să mă caut prin buzunare după portofel. Ești o adevărată femeie de afaceri, Sovereign, trebuie să recunosc.

— Știu, spuse ea cu ochii la portofelul meu, în timp ce am descoperit niște bancnote mototolite de câte zece lire și i le-am întins. Le-a apucat repede, de parcă ar fi fost gata să dispară, și le-a îndesat în buzunarul de la haină.

— A, și mai e ceva, spuse ea, mușcându-și buzele și întorcându-se spre mine, în loc să se pregătească de plecare.

— Ce mai e?

— Vreau și eu să văd cum e, așa rapid.

— *Poftim?* am spus, oprindu-mă în timp ce încercam să vâr la loc portofelul în buzunar.

— Vreau să văd cum e, înțelegi ce vreau să spun, zise ea privind spre capătul aleii și aplecându-se și mai mult spre mine, astfel încât îi puteam simți respirația, cu un vag iz de caramel, ca de pralină. Puțină pipăială.

— Stai să văd dacă am înțeles, am spus, oarecum uimit. Vrei o pipăială și în schimbul ei o să mă duci prin defileu?

— Da.

— Și ce vrea să însemne asta? Adică te pipăi eu pe tine sau tu pe mine?

— Și una, și alta.

— Glumești, am zis izbucnind în râs, fără să-mi vină a crede.

— Nu, spuse ea pe un ton puțin nesigur de această dată, de parcă ar fi fost ofensată, vorbesc serios.

— Ei, hai, doar nu... am spus oprindu-mă apoi, văzând cum îi picase fața.

Toată bravada pierise și dintr-odată părea mai tânără, ca un copil în pragul lacrimilor.

— Sovereign, Sovereign, ascultă-mă, nu ar fi corect.

— Ce n-ar fi corect, spuse ea cu buzele tremurânde, de ce nu ar fi corect?

— Pentru că... am spus întinzând mâinile, chiar trebuie să spun ce este atât de evident? Pentru că am treizeci și opt de ani, Sovereign și asta e de două ori vârsta ta.

— Am aproape optsprezece ani.

— Ai aproape optsprezece ani și ești foarte drăguță, Sovereign, dar nu poți să spui astfel de lucruri unor bărbați de vârsta mea.

— De ce nu?

Am ridicat privirea spre cer, căutând parcă un răspuns. Eram cu Lexie de cinci ani și ne respectaserăm jurămintele de la nuntă, dar în mintea mea îi fusesem infidel de un milion de ori, o făcusem cu multe tipe, cu femeia de afaceri care citea o carte în format electronic lângă mine într-o cursă interminabilă spre California, cu fata care împacheta puiul organic de la măcelăria din Kilburn, cu asistenta care îmi luase la un moment dat tensiunea, după ce m-am plâns de dureri de piept la

întorcerea dintr-o călătorie în Mexic. Să mă trăsnească dacă nu mi-am închipuit că o fac chiar și cu câteva dintre prietenele lui Lexie și lista ar putea continua. Și să mă ia naiba de pervers ce sunt, dar unele dintre fetele alea erau de vârsta lui Sovereign sau poate chiar mai mici.

— De ce? repetă ea de parcă mi-ar fi ghicit gândurile, de ce nu e în regulă?

— Ei, uite că nu e și gata, am spus în chip de scuză jalnică. Oricum, sunt căsătorit, am continuat ridicând mâna și arătând verigheta. Nu ar fi corect față de soția mea.

Sovereign a început să se smiorcăie și și-a dat părul după urechi, mușcându-și buzele și privind fix verigheta. Îmi puteam da seama că de-abia își ținea lacrimile.

— E atât de... atât de nasol aici, Joe, spuse ea cu o voce tremurândă. Nu e nimeni pe-aici cu care... Vreau să spun cu cine aş putea să îmi încep viața sexuală? Pentru numele lui Dumnezeu, cu Blake?

— Lucrurile se vor schimba când vei pleca, am spus privind-o cu milă și abținându-mă să-i pun o mână pe braț sau pe umăr ca să o liniștesc.

— Dar asta se va întâmpla *peste patru luni*, spuse ea ștergându-și o lacrimă cu vârful degetelor. Tot ce vreau este să... spuse ea oprindu-se apoi, de parcă i-ar fi venit o idee. Nu pot măcar să *te miros*? Asta nu cred că ar fi o problemă.

— Sovereign...

— Promit să nu te ating, Joe, doar că... nici măcar nu știu cum miroase un bărbat. Știu cum miroase tata, dar eu vreau să știu... ezită ea, vreau să știu cum miroși *tu*.

Am aruncat o privire spre alee. Lipseam de mai bine de cinci minute. Nu peste mult timp, Blake avea să se întrebe ce se întâmplase și eu eram aici, prins în capcană de o adolescentă care voia să mă *miroasă*, privindu-mă cu ochii mari și umezi. Asta mi-a amintit de campania aceea cu puii de focă, o campanie împotriva uciderii animalelor pentru blană, și am suspinat scuturând din cap, nevenindu-mi să cred ce mi se întâmplă.

— Repede, am spus scoțându-mi hanoracul.

Ea a făcut o pauză, privindu-mi pieptul îmbrăcat în tricou și apoi brațele mele dezgolite.

— Da, sunt un nătărău bătrân și murdar, am spus coborându-mi privirea spre ea. Nu prea mă spăl, dar să nu crezi că suntem toți așa de înapuțiți.

Nu a răspuns, dar și-a șters ultimele lacrimi și a înaintat, ajungând doar la un pas de mine. Tocmai mă pregăteam să mă dau puțin înapoi, gândindu-mă că avea să își arunce brațele în jurul gâtului meu, dar, în

loc de asta, ea a închis ochii și și-a apropiat fața de mine, inspirând adânc. I-am privit pielea care se întrezărea prin părul rar, gândindu-mă ce imagine ciudată formam, eu cu pieptul înainte și brațele la spate, iar Sovereign în fața mea, mișcându-și capul încet cu un zâmbet larg pe față, inspirând de parcă ar fi mirosit un vin nobil, și nu corpul meu bătrân și stătut, într-un extaz total. Cât de tristă era situația, fata asta dichisită, care mirosea tricoul murdar al unui tip pe o alee. Cum avea să se descurce după ce pleca de pe Cuagach? Credea că e destul de școlită într-ale vieții, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce bal era viața de pe continent.

— Ei bine, ți-ai făcut o idee, am spus, gata să îmi pun la loc hanoracul.

— Da, mi-am făcut o idee, spuse ea îndepărtându-se puțin și zâmbind visătoare cu ochii încă închiși. Joe? continuă ea apoi, deschizând ochii.

— Ce e?

— De-abia aștept să mă duc pe continent, cred că o să îmi placă la nebunie.

M-am oprit pe la căsuța lui Blake și mi-am luat rucsacul, punând în el aparatul de fotografiat și niște apă. Încă nu era niciun semn că ar veni potera să mă caute. Deși cleștele de tăiat sârmă mai era încă la fundul rucsacului, nu aveam nevoie de el ca să trec de poartă, pentru că Sovereign furase o cheie de la ea cu câteva luni în urmă. Era într-o dispoziție de zile mari și drumul a fost mult mai ușor decât în noaptea anterioară. În ciuda fâșiilor de ceață subțire care se insinuuau printre copaci, cărarea care ducea la defileu era lină și nu punea deloc probleme.

— A fost ideea mamei, a spus Sovereign după ce am trecut de primul gargui, aruncându-i o privire urâtă și ocolindu-l de parcă ar fi fost gata să o muște. Te uiți la ei și crezi că sunt niște părinți normali, dar ascultă-mă ce-ți zic, sunt ciudați rău de tot. Îmi pare rău, dar chiar nu o poți lua pe mama în serios. Vreau să zic, când vine vorba despre chestiile alea cu diavolul și puțurile de la mină, să fim serioși!

— Sunt lucruri pe care nu le poate înțelege, am spus cu voce scăzută, fără să am un motiv anume. Nu voiam să discut despre asta în drum spre locul unde trăia Malachi. Cam asta constituie nouăzeci la sută din munca mea, să mă gândesc la lucruri pe care lumea nu le poate explica.

— Sunt lucruri din care simte nevoia să facă o tragedie.

Am ajuns pe terasă și dintr-odată burnița lăptoasă din pădure a dispărut, descoperind cerul de deasupra defileului, fierbinte, uscat și fără umbră de nor. Pământul de dedesubt arăta pârjolit, iar lumina era atât de puternică, încât trebuia să privesc cu ochii întredeschiși. Pe Sovereign nu o interesa, peisajul, faleza lui Malachi care arăta ca o

fata morgana din cauza căldurii. A luat-o la dreapta de-a lungul terasei și a început să meargă repede, răsuflând cu greutate și dând din mâini în timp ce vorbea.

— De aceea am marcat porcul cu pentagrama, nu m-am gândit niciodată că cineva chiar va lua asta în serios.

— Poftim? am spus oprindu-mă în loc.

— Nu te uita la mine cu fața aia, spuse ea întorcându-se spre mine, știu că am înrăutățit foarte mult lucrurile, dar chiar a trebuit să fac asta, să îi sperii de moarte.

— Și porcul?

— Nu, spuse ea dând din umeri și începând să coboare panta din nou, asta chiar s-a întâmplat, l-am găsit în capcană. Și aparatul de fotografiat, Malachi chiar l-a dat jos.

— De asta a obținut ordin de restricție împotriva satului?

— Nu era vorba doar de mine, toată lumea se ducea la el și îl sâcăia. Dar cred că treaba cu capcana a fost cea mai rea. Gândește-te puțin, puteam să îl prind în timp ce își purta coada detașabilă.

Am continuat să mergem vreo opt sute de metri, simțindu-ne mici de tot în fața literelor roșii, uriașe, până am dat de albia unui râu sec.

— Blake mințea când spunea că nu se poate coborî, spuse ea, pur și simplu nu voia să cobori tu și să apari pe camerele de supraveghere ale lui Malachi.

Mai mult alunecând, am coborât dislocând pietricele în fața noastră. Când am ajuns jos, am putut vedea cât de întins era locul, părea să continue la infinit, cu butoaiile de deșeuri chimice adunate în grămezi peste tot, ruginite și distruse și etichetele galbene cu craniul și oasele strălucind în soare. Solul părea de consistența cauciucului și picioarele ei se afundau parcă în el. Puținii copaci rățăciți prin peisaj erau morți, uscați iască, iar ramurile lor goale se ridicau spre cer asemenea unor sperietori pârjolite de arșiță, cu doar câteva frunze maronii, veștede, legănându-se pe ele.

Din când în când Sovereign se oprea și privea fix la camerele video de pe panta din depărtare, făcându-și mâna streășină la ochi ca să se apere de lumina puternică.

— Mă jur, Joe, dacă apărem pe camerele video, Blake o să ne omoare.

Se tot oprea și pornea din nou, răzgândindu-se și luând-o într-o parte sau chiar făcând cale întoarsă. Era atât de cald, încât trebuia să îmi șterg încontinuu fața cu partea de jos a tricoului. Într-un final, după vreo două ore după ceasul meu, am intrat în raza camerelor video și am început să urcăm panta opusă.

Gardul lucea printre copacii de deasupra, cu capetele de porc ca niște pete ciudate, luminiscente, pe fondul verde al desișului. Era o

pantă mai domoală decât cea din centru și în curând pământul galben scorojit a făcut loc unei roci mai roșiatice și vegetației. La început au apărut pâlcuri de iarbă neagră și pătlagină, apoi smocuri de iarbă, iar pe alocuri flori sălbatice. Dintr-odată, am dat de gard, care s-a ridicat în fața noastră la mai puțin de trei metri, măsurând cel puțin patru metri și jumătate înălțime. Pe gard, uitându-se la noi printre copaci, un cap de porc cu un roi de muște în jurul lui otrăvea aerul. Ochii îi pieriseră, mâncați de vreme și de viermi, dar dinții rămăseseră la locul lor, lungi și dezgoliți până la os. Mirosul care ajunsese și de partea cealaltă a insulei în ziua de dinainte ne înconjura acum, sufocându-ne. Mi-am dres vocea și mi-am trecut limba peste buze. „Ei, Malachi, Malachi, aici te ții tu de ritualurile tale, nebun bătrân și netrebnic ce ești?”

— Hmmm, spuse Sovereign cu curaj, privind înspre copacii de dincolo de gard, unde nori de musculițe pluteau printre arbori. Crezi că a pus camere și dincolo de gard, ce zici? m-a întrebat lăsându-se pe vine și lungindu-și gâtul spre coroana copacilor în timp ce își mijeia ochii. Bună, Malachi, bătrân nerod, hai vino și arată-ne ce poți cu coada ta detașabilă!

Dincolo de gard, frunzișul era atât de des, încât nu puteam vedea decât la câteva picioare mai încolo. Totul acolo era ciudat de liniștit, ca și cum căldura de peste zi ar fi fost înmagazinată de frunzele groase. Nu era nicio mișcare, doar bâzâitul molcom al insectelor prin copaci, care mă ducea cu gândul la o apă stătătoare.

— Nu am venit niciodată atât de aproape, spuse ea, cel puțin nu de când a pus gardul. Ar putea la fel de bine să fie mort prin copaci pe acolo, în plin proces de descompunere. Joe? mă strigă ea oprindu-se.

Nu am răspuns. Mă ridicasem, cu bărbia înaintea, privind atent peste umărul ei.

— Ce este? spuse ea.

Mi-am dus degetul la buze, cu ochii pironiți pe gard și am întors încet, neîncrezător capul puțin într-o parte, întrebându-mă dacă ceea ce vedeam era cumva o geană de lumină. Dincolo de cablurile alarmei și de gardul masiv, ceva mai deschis la culoare decât ce era în jur stătea culcat pe sol. Avea forma și mărimea unui șarpe mare și era de culoarea pielii omenеști îmbătrânite. Părea să iasă din umbra frunzoasă a unui trunchi de copac imens. Am simțit cum mi se zburlește părul.

— Joe, spuse Sovereign în șoaptă, *este în spatele meu, nu-i așa?*

— Da, am șoptit clipind.

— Stă de veghe, nu? spuse ea coborând glasul până ajunsese aproape imposibil de auzit, după care se întoarse încet și se uită la pădure, unde copacii de dincolo de gard erau tăcuți și imobili și doar valul de insecte se mișca în mici cete printre umbre, în timp ce ciudata bucată

de carne stătea lungită pe pământ, fără să se miște. O! icni ea, o!

Fără să fac vreun zgomot, am căutat aparatul de fotografiat în rucsac și m-am așezat pe vine lângă Sovereign, atașând în grabă obiectivul și dându-i jos capacul. Carnea poate că are un mod în care să-ți comunice că e reală prin intermediul unor canale și simțuri care ne sunt necunoscute, pentru că eram sigur și gata să pariez că ceea ce vedeam era viu. Am ridicat aparatul foto și tocmai ajustam obiectivul, când, dintr-odată, coada s-a mișcat ușor asemenea cozii unei pisici. S-a mai mișcat o dată și Sovereign a țâșnit în picioare lângă mine, respirând cu greutate.

— La naiba, ah, la naiba, ai văzut asta? șuieră ea. Ai văzut asta?

Vocea ei a alarmat creatura care și-a mișcat din nou coada, dispărând apoi printre copaci într-un foșnet de frunze, lăsând în urmă doar pete de umbră și soare.

— Fir-ar! am spus lăsând jos aparatul, holbându-mă la locul unde se aflate mai devreme și încercând să pricep jocul de lumini și umbre.

— Ce naiba a fost aia? a șoptit Sovereign cu o voce tremurândă, în timp ce se dădea câțiva pași înapoi. Ce-a fost?

— Sst!

— Joe, vreau să plecăm, hai să mergem, a spus ea apucându-mă de tricou și încercând să mă facă să mă ridic. Acum, te rog, vreau să mă duc acasă.

Ei bine, acesta a fost momentul culminant, desigur. Atunci când Sovereign a venit înapoi prin defileu plângând și împiedicându-se, plină de praf, am căpătat statutul de *persona non grata* printre Preoții Tămăduitori Psihogenici. Când renunșasem deja să mai stau să văd dacă mai apare creatura și plecasem și eu după Sovereign, veniseră deja să ne caute. Stăteau și ne priveau de pe terasa cu graffiti. Când și-a văzut părinții, Sovereign a început să alerge spre ei, târându-se prin matca râului sec, zdrelindu-și genunchii până la sânge, și s-a aruncat plângând în brațele tatălui ei. Benjamin m-a privit acuzator și, în timp ce urcam obosit, pe ultima bucată, Blake a venit spre mine, privindu-mă drept în ochi.

— M-ai făcut să-mi pierd complet răbdarea, Joe, a bombănit el. De îndată ce se ridică ceața, te duc înapoi pe continent.

Bun, acum eram la fel de bine-venit ca un rahat, excomunicat în căsuța lui Blake, așteptând să se ridice ceața. Cu toate astea, nu i s-a împlinit dorința, pentru că, la lăsarea nopții, ceața încă nu se ridicase, învăluind în continuare insula asemenea unui vas-fantomă. Eu eram ca un naufragiat, zăcând în pat cu farfuria goală de la masă.

La parter încropiseră un fel de grup de veghe format din Blake și misionarul nigerian, în caz că încercam din nou să o șterg. Când s-a lăsat întunericul afară, am închis ochii, încercând să reiau în minte

cele câteva secunde cât foşniseră copacii atunci, așa cum revăzusem de nenumărate ori clipul video al turistului. Cum reuşise Dove oare? Am trecut în revistă orice scenariu fantastic asemănător poveştii cu Frankenstein. Mi l-am închipuit pe Dove îmbrăcat cu un halat de savant nebun, galvanizând o coadă de animal tăiată prin intermediul șocurilor electrice, apoi în laborator, făcând planuri aplecat asupra unui schelet robotic, cel mai probabil învelit în carne. Mi-am dat pur și simplu frâu liber imaginației.

Pe la zece i-am auzit umblând prin casă pentru o bună bucată de vreme, mutând mobilă, dar pe la unsprezece în căsuță se așternuse liniștea. Când am coborât la parter, am găsit un dulap cu sertare rezemat de ușa din spate și pe nigerian adormit pe un pat pliant lângă el, în timp ce Blake stătea pe un scaun lângă ușa de la intrare, ca o santinelă. Am stat și m-am uitat la el o vreme, observând cum i se ridica și i se lăsa pieptul. Ținea strâns în mână un vătrai de fier, care se sprijinea de pieptul lui. Probabil că se gândise că va trebui să se lupte cu mine, care eram de două ori mai mare ca el ca statură și aveam jumătate din vârsta lui. Am ridicat mâna în semn de la revedere, simțind un pic de milă pentru el, pentru temerile și ambiția lui.

Coborârea de la fereastra dormitorului nu a fost prea grea. Am încălecat pervazul, după care am sărit jos, aterizând cât de cât în bună stare pe iarbă, cu rucsacul bălăngănindu-mi-se pe spinare. Afară ceața începuse să dispară, ca și cum mi-ar fi dat un semn că era bine ceea ce făceam, lăsând în urmă o noapte rece, luminată de lună. În timp ce porneam la drum cu cleștele de tăiat sârmă la îndemână, auzeam doar zgomotul îndepărtat al valurilor spărgându-se pe plajă. Din când în când, mergând singur prin pădure și, dincolo de defileul plin cu butoaie, am început să fluier ușurel pentru a-mi menține buna dispoziție. Exista o explicație pentru ceea ce văzusem dincolo de copacul acela, doar că nu-mi puteam da seama care ar fi putut fi.

Până la miezul nopții am ajuns la locul unde mă oprisem cu Sovereign. Mirosul de carne stricată răspândit de capetele de porc era mai puternic decât înainte. Am început să mă plimb de-a lungul aceluși perimetru, îndreptându-mi lanterna spre copacii de partea cealaltă a gardului și adulmecând aerul. Teritoriul lui Dove era foarte tăcut, nu se auzea decât un vag scârțâit venind de undeva din interior, asemenea sunetului făcut de un echipament ruginit în bătaia vântului. Să fi fost mina, vechea mină de gresie? m-am întrebat. Am continuat să merg timp de încă cinci minute și mi-am dat seama că mă apropiam de capătul defileului, întrucât puteam auzi marea dincolo de un cot al gardului. M-am gândit la un corp în descompunere, la Malachi zăcând prin copaci cu mâinile pe piept așa cum făcea în timpul rugăciunilor. Mi-am scos hanoracul și mi l-am legat în jurul nasului și al gurii, am

scoș cleștele de tăiat sârmă din rucsac și m-am îndreptat hotărât spre gard, prin iarbă.

După cum am spus, treaba e că nu sunt un tip superstițios, nu prea mă uimește nimic. Tocmai de aceea, de îndată ce m-am apropiat de gard și am simțit cum mi se ridică părul pe mâini și pe față, m-am oprit deconcertat. Mi-am privit mâinile, întorcându-le și ridicându-le astfel încât firele de păr ridicate deveniseră vizibile în lumina lunii. Oare al șaselea simț provocase asta? Nu-mi stătea deloc, dar deloc în fire să reacționez așa. Am scrutat copacii de dincolo de gard, dar nu am sesizat nicio mișcare, ci doar scârțâitul echipamentului. În plus, vântul se redusese la o adiere ușoară, așa că nu ar fi putut să îmi facă părul să fluture în sens invers. Am deschis cleștele încruntându-mă, în timp ce mă apropiam de gard, și, în clipa în care lamele s-au întâlnit, mi-am dat seama care era răspunsul la contactul cu curentul: „E un câmp electrostatic, prostovane!” Totuși, era cu câteva milisecunde prea târziu, căci cinci, șase sau șapte sute de volți și Dumnezeu știe cam câți amperi mi-au făcut pectoralii să tremure și mi-au lovit bicepsii cu atâta putere, încât brațele mi-au fost aruncate în lateral, proiectându-mă în spate peste stânci. Am alunecat fără drept de apel și mi s-a rupt una dintre baretele sandalei, în timp ce cleștele de tăiat sârmă mi-a zburat într-un arc electric argintiu pe deasupra capului.

„CES. Câmp electrostatic - îți zburlește firele de păr.”

Zăceam pe iarbă asemenea micuțului Scouser Tommy⁽³⁷⁾, purtând pantaloni scurți militari, cu brațele depărtate de trunchi, așa cum căzusem, și doar ochii mi se mai mișcau, înregistrând norii care umbreau stelele și întrebându-mă de acel rai despre care crede jumătate de planetă că s-ar întinde dincolo de ele. „E un avertisment, bătrâne, un avertisment pentru cei grei de cap.” M-am gândit că mă lăsau nervii și asta m-a făcut să izbucnesc într-un hohot de râs, care a fost și primul semn că mă aflu în viață. „Bun, m-am gândit, nu sunt pe moarte, dar am suferit prima cădere nervoasă, primul șoc electric.” E ca și cum ceva și-ar croi un drum de foc prin tine, o potecă pe care o descoperă în carnea ta de-abia după ce te spintecă. Cel puțin așa vede Finn lucrurile, cum că ai putea pune degetul în el și ai putea spune pe unde a luat-o curentul electric, la fel cum pui un pix în gaura creată de un glonț în perete.

Mai întâi am simțit cum mi se dezmoște laba piciorului stâng, apoi un val de căldură mi-a traversat întregul picior stâng și partea stângă a corpului. Am flexat degetele de la mâna stângă și am simțit cum mi se mișcă nasul și urechile. Apoi mi-am dat brusc seama că puteam tuși și, cu un mic efort, m-am rostogolit pe-o parte și am scuipat în iarbă neagră, cu brațul drept atârându-mi ca o bucată de carne moartă pe spate, ca și cum nu ar fi făcut parte din mine. Am ridicat bărbia și am privit în jur. Probabil că zăcusem așa întors pe

spate ceva vreme, ore bune adică. Luna coborâse și puteam vedea o ușoară lumină rozalie spre est, anunțând zorii. Mi-am forțat capul în lateral și am privit peste umăr spre gard. Nu exista niciun avertisment pe nicaieri cum că ar fi fost o zonă militarizată, nici nu era vreun semn de zonă cu curent de înaltă tensiune pe toată lungimea gardului.

— Hu-hu, a strigat ceva de cealaltă parte a gardului, hu-hu.

Am înghețat instantaneu și tot părul mi s-a ridicat pe corp ca la o pisică.

— Hu-hu.

M-am întors cu fața spre gard, ajutându-mă de piciorul bun. Copacii erau întunecați, pătați de umbre. Deasupra mea unul dintre capetele de porc cu noianul de muște călătoare mă privea fix. Mi-am lăsat bărbia în piept și m-am chinuit să disting ceva în întuneric, simțind o durere fulgerătoare în gât. Am auzit un foșnet de frunze și o creangă rupându-se și apoi doar liniște. Mi-am ținut respirația.

— *Nu ți-au spus că...?*

Am simțit cum mi se accelerează pulsul. M-am zvârcolit ca un pește pe uscat în încercarea de a mă întoarce cu fața în direcția din care se auzea vocea. Era cineva acolo, la doar câțiva metri depărtare, după gard. Îl puteam vedea: o formă umflată și palidă, jos printre copaci, ca și cum ar fi stat pe vine. Niște ochi se mișcau rapid în întuneric.

— *Nu te-au avertizat în privința mea?*

Era el, mi-am dat seama imediat de asta, observând un picior într-un tenis uzat și o mână albă care strângea mânerul unui obiect, probabil o armă. Toate simțurile îmi spuneau că mă aflu la ananghie rău de tot. Ceva din poziția aceea chircită, ca de broască, îmi dădea de înțeles că era gata de atac. M-am zvârcolit nebunește pe sol, încercând să îmi fac corpul să reacționeze, dar, văzând că refuza să mă asculte, am început să respir greu.

— *Nu ți-au spus? Nu știi despre...?*

Aici s-a întrerupt și a urmat o pauză îndelungată. A început să respire mai greu, congestionat, ca un om bătrân, și am putut simți că devenea din ce în ce mai interesat de mine. „Asta e, mi-am zis, intrând în panică, știe cine ești.” M-am încordat, așteptând să îi văd fața apărând la gard, dar, în loc de asta, s-a îndepărtat, dispărând printre copaci. Trupul lui imens se mișca greoi. S-a auzit un zgomot de crengi rupte și foșnet de frunze, după care s-a așternut liniștea, iar lumea a amuțit.

Punându-mi în mișcare toată energia pe care o posedam, m-am ridicat cu greu pe o parte și am privit lung spre locul întunecat unde stătuse, cu inima bătându-mi nebunește, întrebându-mă dacă îmi imaginasem sau chiar fusese acolo. Pietrele, iarba și copacii erau nemișcați. După o vreme care mi s-a părut că durează secole întregi, când orice zgomot a încetat în copaci și după ce am zăcut acolo mult

timp, simțindu-mă de parcă lumea trecuse cu un grad sau două mai departe în cursul dimineții, am respirat adânc și, folosindu-mă de întreaga forță pe care o aveam, m-am ridicat anevoie în capul oaselor.

Am stat acolo clipind în lumina rozalie a răsăritului, îngropându-mi degetele funcționale în carnea bicepsului drept în încercarea de a-l trezi la viață. M-am uitat în lateral de-a lungul gardului. Era liniște. Oare gardul avea vreo poartă care i-ar fi permis să ajungă pe partea mea? Oare se îndrepta spre ea? Habar n-aveam unde îmi era rucsacul, dar lanterna zăcea pe jos cam la vreo zece metri depărtare, luminând pâlcul rar de iarbă neagră cu raza ei muribundă. Lângă ea era cleștele de tăiat sârmă, sclipind în lumina lanternei. M-am răsucit complet, împingându-mă înainte de fund, ca un copil care nu a învățat încă să meargă, zgâriindu-mi picioarele prin iarba neagră. Cleștele. „Ridică-te acum, Oakesy, băiete! Ridică-te și pune mâna pe el.” Mi-am înșfăcat piciorul drept - cel amorțit - și l-am mișcat dându-l la o parte din drum, apoi m-am răsucit cu neîndemânare pe genunchiul drept, cel bun. „Haide, haide”, mi-am spus. Am reușit să-mi trag piciorul stâng sub mine, târându-mi-l neputincios pe cel drept. Totuși, nu aveam destul echilibru și nici forța necesară să mai avansez. Efortul aproape că mă doborâse și nu puteam sta drept. Trebuia să stau acolo cu fundul în sus, privindu-mi genunchii juliți, legănându-mă puțin și încercând să nu leșin. Îmi puneam problema dacă să mă arunc pe sol în direcția cleștelui de tăiat sârmă.

L-am văzut apoi printre picioare, întors invers, o siluetă proiectată pe cerul rozaliu. Tăia dealul liniștit, mergând în voie, ca o umbră enormă, ca un munte care îmi acoperea câmpul vizual. Preț de o clipă nu m-am putut mișca, rămânând înghețat, în timp ce înregistram toate aceste detalii. Era masiv și purta ceva extrem de uzat și murdar. Îi crescuseră sâni. Nu se vedea nicio coadă detașabilă atârându-i între picioare, însă ducea cu el un topor. „Da, m-am gândit în timp ce piciorul îmi amorțea, e un topor, un topor.”

— *Haideți*, am șuiurat, adresându-mă rotulelor, îndreptați-vă, nenorocitelor!

Era în zadar însă, nu mai eram capabil de nimic, trebuia să rămân acolo ca un nenorocit de ac de păr, legănându-mă dintr-o parte în alta și tremurând de parcă aș fi fost beat, în timp ce el venea liniștit din spatele meu. Și-a menținut ritmul, fără să se repeadă spre mine. Pur și simplu a venit la mine și m-a ciocnit din spate.

Nu m-am putut abține și am căzut cu fața în iarbă și mâinile sub burtă, auzind în minte sunetul nasului meu strivindu-se.

— Uuuuhhh, am reușit să îngaim. Am zăcut acolo preț de o clipă, cu capul învârtindu-mi-se și fața una cu pământul, și un muc mare plin de sânge scurgându-mi-se din nas ca și cum m-ar fi legat de pământ. Uuuuhhhh, Iisuseee...

S-a pus în genunchi pe spatele meu, lăsându-se cu toată greutatea pe mine, de parcă ar fi vrut să mi-o tragă. Am stat acolo cu inima bătând, de parcă ar fi vrut să îmi iasă din piept, încercând să respir în ciuda greutății pe care o suportam, prea speriat ca să încerc să mă mișc, așteptând să văd ce avea să facă. Nu a făcut nimic totuși, pur și simplu a stat acolo, peste mine, în felul acesta ciudat, amiabil, cu fața întoarsă în lateral, lipită de obrazul meu. O șuviță de păr îi cădea în lateral pe chip, chiar în raza mea vizuală. Mi s-a părut că e groasă de vreo o treizeci de metri.

Mi-am îndoit ușor degetele de la mână stângă. „Probabil că mai poți încă să te miști, băiete”, mi-am zis. Mi-am încleștat gura de câteva ori, încercând să îmi pun maxilarul în funcțiune. M-am gândit că aș fi putut face asta. Am înghițit sângele care mi se prelingea la spate, pe gât. Dacă îmi dădeam ochii peste cap, puteam să văd raza lanternei și cleștele care era chiar lângă ea. Deasupra mea l-am simțit pe Dove crispându-se.

— Ce, ce faci? am spus și glasul mi-a sunat puternic și răgușit, de parcă aș fi fost răcit rău.

— Liniștea ta sufletească, a șoptit el, îți mai amintești de ea, Joe Finn? Ei bine, mă joc cu ea acum, Joe, mă joc cu liniștea ta sufletească, a spus el și s-a dat jos de pe mine.

M-am rostogolit în lateral, trăgând aer în piept și ridicând convulsiv brațele.

El a pus mâna pe topor și, înainte să reușesc să mă ridic, l-a coborât asupra mea, cu partea teșită înainte. Am făcut o încercare timidă să îl interceptez, orbește, și încheietura mea stângă a intrat în contact cu capul toporului, prinzându-l preț de câteva clipe, înainte ca el să îl tragă înapoi. Am căzut înapoi cu mâinile pline de sânge, simțind cum se învâрте totul în jurul meu.

Cam asta a fost. Bum-bum, și ciocanul argintiu al lui Maxwell prăvălit asupra mea, și micuțul Oakesy a căzut lat. N-am murit, desigur, dar nici departe n-am fost.

M-am întors pe Cuagach de-abia după trei săptămâni, dar nu am încetat să mă gândesc la asta nici măcar o clipă. Tot timpul cât am stat în pat, fiind prea slăbit să mă pot ridica, pe jumătate adormit, pe jumătate visând la Belzebut al lui Malachi, nu a trecut o clipă să nu mă gândesc cum aş putea să mă răzbun pe nenorocit. Mă aranjase destul de bine. Îmi jupuisese o bucată bună din scalp şi îmi fracturase craniul. Deşi nu era o fractură deschisă şi nu ajunsese nicio bucăţică de os în creier, era destul de serioasă: o tăietură de aproape opt centimetri în osul parietal, orice va fi însemnând asta. Acum, fractură serioasă sau nu, îmi „dislocase” şi o bucată bună de memorie, pentru că nu-mi aminteam aproape nimic din primele patruzeci şi opt de ore.

Dumnezeu ştie cum m-am întors în sat. Probabil că Blake a dat alarma, a venit şi m-a găsit acolo, zăcând în iarba neagră unde mă lăsase Dove cu un roi de muşte în jurul feţei, ca nişte avioane survolând în formaţie aeroportul Heathrow. Îmi aminteam că fusesem purtat printre copaci şi că îmi era atât de frig, încât îmi tremurau oasele, îmi aminteam şi gustul sângelui, că vomitam la fiecare cinci minute (poţi încerca să convingi stomacul unui om să tolereze sângele negătît, dar nu va merge). Ştiu că la un moment dat am fost dus undeva unde era groaznic de frig şi întuneric şi lăsat acolo pe o podea de piatră, de parcă aş fi fost mort, o grămadă de vreme, în timp ce Blake şi Benjamin se certau în apropiere şi ecoul vocilor lor străbătea până la mine, de parcă am fi fost într-un mormânt. Blake voia să-l denunţe pe Malachi la poliţie, zicând că aici era vorba de o tentativă de omor, în timp ce Benjamin ţipa ca o fetiţă că nu voia să aibă nimic de-a face cu asta.

— N-ar fi trebuit să chemăm niciodată un ziarist pe Cuagach!

În cele din urmă, cineva (bănuiesc că a fost Blake) trebuie să mă fi aşezat în barcă şi să mă fi dus pe continent (nu a scos cardul de memorie din aparatul meu, nu ştii niciodată cine e de partea ta, nu-i aşa?), pentru că pescarul de homari m-a găsit la şase dimineaţa în ziua următoare sub o pătură, pe un ponton lângă Croabh Haven.

Mai târziu, Lexie mi-a spus că atunci când a deschis uşa şi m-a găsit

în prag, susținut de pescarul de homari, ținându-mi mâna dreaptă, ca un animal mort, cu stânga, cu capul plin de sânge închegat și tricoul plin de vomă, primele cuvinte pe care le-am spus au fost:

— Un clește gură-de-lup, Lex, cu mânere izolante, trebuie să îmi faci rost de unul.

Văzându-mi chipul, ea a crezut că făcusem un infarct și încă mai țin minte masca aia de Halloween care mi se înfățișase în fața ochilor când îmi arătase o oglindă: partea dreaptă a feței se lăsase ca niște ceară topită și ochiul meu drept atârna atât de rău, încât puteam vedea țesutul roșu din fundul orbitei. Uneori încă îmi mai revine fața aceea în vis, alături de alte coșmaruri. Am refuzat însă cu încăpățănare să mă duc la spital sau la poliție și să dau totul în vileag înainte de a reuși să mă întorc pe insulă, iar în zilele care au urmat, când am fost destul de puternic să vorbesc, m-am certat în această privință cu Lexie. Toate certurile noastre se terminau ca o sfadă legată de locul în societate, pentru că de fiecare dată ea umbla furioasă prin cameră, cu brațele în aer, perorând despre bărbatul de o clasă socială superioară cu care ar fi trebuit să se mărite.

— Nu pot să cred! Nu ai avut niciodată încredere în poliție, pentru că tu și Finn ați crescut ca niște mici răufăcători și credeți că trăim cu toții într-un fel de dictatură orwelliană, în care nu te poți încrede în autorități. Cum asta este o gândire *perfect rezonabilă*, nu ai de gând să denunți această tentativă de omor.

— Lex...

— *Eu* una am fost educată să *respect* autoritatea. O să ajungi să te urmărească treaba asta, Oakesy, treaba asta, faptul că nu ai făcut denunțul, ascultă ce-ți zic, o să te urmărească...

Era mult, *mult* mai supărată pe mine decât pe Dove. Singurele dăți când se oprea din urlat erau când îmi aducea de mâncare sau îmi schimba așternutul, sau îmi ștergea sângele închegat din păr, sau încerca să îmi lipească cele două părți ale scalpului. Era ciudată combinația asta de furie și afecțiune pe care o revărsa asupra mea. A doua zi, pe 2 septembrie, s-a băgat goală sub cearșaf, lipindu-și picioarele reci de gambe mele și atingându-mi penisul. Am stat acolo fără să scot o vorbă, cu ochii închiși, știind că nu aveam cum să am vreo erecție în starea în care mă aflam și, după zece minute de tăcere, ea a izbucnit în lacrimi și a sărit din pat, ieșind din cameră trântind ușa. Tot restul nopții am auzit-o bocind sonor în camera de zi, destul de tare cât să o aud, pentru că, evident, trebuia să o aud.

Chiar dacă aș fi putut să mă ridic din pat, nu aș fi știut ce să-i spun. Nu puteam spune de ce mă îndrăgostisem mai mult, de Lexie sau de fustița aia mini neagră pe care o purta în noaptea în care am cunoscut-o. De fustiță sau de aerul acela distant de pe fața lui Finn când a văzut-o în ea. Am luat-o de nevastă două luni mai târziu.

Mireasa și omul de Neanderthal păseau pe culoar spre altar, mireasa arătând minunat în organdi și omul de Neanderthal cu mâna pe ea. *Acum* prietenii îmi spun că nu au plăcut-o niciodată, *acum*, și nu atunci, de la bun început.

Mulțumesc pentru avertisment așa-zișilor amici. În noaptea aceea am stat lungit în pat în bungalow, fixând tavanul în timp ce ea nu mai contenea cu bocitul. Din când în când o auzeam deschizând ușa de la camera de zi și probabil că scotea capul ca să verifice dacă ascultam.

După asta am stat câteva zile fără să ne vorbim. M-am uitat o grămadă la televizor, apoi a venit proprietarul bungalowului și am negociat chiria pe încă două săptămâni.

După zece zile, nu mai eram deloc paralizat și se retrăseseră și umflăturile, așa că am lăsat-o pe Lexie să mă ducă la spital pentru radiografii, inventând o grămadă de prostii despre un accident de bicicletă. S-a dovedit că Lexie era o asistentă bună. Bănuiesc că asta se datora timpului petrecut la clinica aia. Fractura se vindeca frumos și nu aveam nevoie de tratament sau de copci. Prin urmare, mi-am ciufulit părul ca să acopere cicatricea și am început să plănuiesc să mă întorc pe Cuagach. M-am dus la Lochgilphead și am cumpărat un clește gură-de-lup zdravăn, cu mânere izolante. Evident că nu am reușit să găsesc un singur pescar sau proprietar de barcă dispus să mă lase în sudul insulei și să mă aștepte. În cele din urmă, după patru zile de căutări, am găsit pe cineva în Ardfern care era gata să îmi închirieze o mică barcă auxiliară în schimbul unei sume frumoșele. Dar tocmai când mă pregăteam să o pornesc la drum s-a schimbat vremea. Venise deja toamna în Scoția. În ziua în care am fost scos de pe insulă părea că vine din oră în oră: acum aveam parte de o vară indiană reconfortantă, acum scădea temperatura și dădea chiar și zăpada prin munți. Acum era chiar și mai rău. Se întetise vântul și urla de-a binelea în jurul coastei. Marea se arunca furioasă asupra plajelor o zi după alta, așa că, dacă nu voiam să eșuez pe stâncile de lângă Luing, trebuia să mai amân plecarea.

Și am amânat-o ceva, nu glumă. De-abia după o săptămână m-am trezit cu niște raze de soare reci care străluceau pe coama valurilor din estuar.

E ciudat, dar cea mai clară amintire a mea legată de Lexie pe parcursul acestui întreg episod de doi bani nu este ce v-ați putea închipui. Nu este nici unul dintre coșmarurile acelea, ci mai degrabă ceva mai benign prin comparație. Amintirea e din dimineața în care a venit la debarcader să mă conducă. Chiar și acum îmi aduc aminte perfect momentul. Era furioasă că mă duceam înapoi pe Insula Porcilor; era atât de furioasă, că de-abia putea vorbi. Îmi amintesc perfect cum stătea acolo în picioare, cu mâna în șold, împingându-și

ochelarii de soare pe nas și privind în depărtare la insulă, pentru că nu se putea convinge să se uite la mine. Își tăiasse părul la Londra înainte să plecăm și încă mai păstra o urmă de bronz văratice pe nas, și, una peste alta, nu prea părea a fi nevastă-mea în ziua aia, mă gândeam eu atunci, privind-o dintr-o parte.

— De ce nu te întorci la Londra? i-am spus. Ia un taxi și apoi urcă-te în tren.

Nu mi-a răspuns, ridicând doar din umeri și încrucișându-și brațele pe piept, cu atenția concentrată asupra insulei. Am privit-o timp de câteva clipe, apoi m-am urcat în barcă și am pornit motorul.

— Sunt bani în husa laptopului dacă ai nevoie, în buzunarul din față, i-am strigat, în timp ce desprindeam nodul legăturii de ponton al bărcii și aceasta începea să se îndepărteze.

Nu s-a sinchisit să mai stea și, când am scos barca de la ancoră și am privit înapoi spre ea, întrebându-mă dacă merita să o fac pe romanticul și să întorc barca, să sar pe mal și să o sărut fără vreo vorbă, se întorsese deja cu spatele și se îndrepta spre treptele de pe chei, iar ocazia era pierdută. „*C'est la vie*, oameni buni”, mi-am spus, bătând darabana nervos pe fusul cârmei în timp ce o priveam îndepărtându-se. O dovadă că niciodată nu știi ce se poate întâmpla.

Fluxul mă avantaja, așa că am fost purtat direct din lacul Craignish în estuar, unde vârtejurile făceau să sară de colo colo noduri de spumă de mărimea unei mingi de tenis și niște capre mă priveau de pe insule nelocuite. Parcă ar fi fost capre ale Armadei spaniole, naufragiate pe insulele acelea de secole, săracele. Și când te gândești că Sovereign credea că o duce rău. Pentru o vreme, marea a fost destul de agitată și mi-am imaginat scenarii în care eram atras în puternicul vârtej Corryvreckan, mestecat și scuipat afară, dar apoi am prins un curent și, înainte să îmi dau seama, apele s-au calmat și marea aproape că m-a depus, ca niște mâini blânde o carte de rugăciune, în partea părăsită a Insulei Porcilor.

Pe măsură ce mă apropiam de țarm, am putut distinge un mic ponton părăsit cu o plasă de pescuit albită și uscată de la sare încurcată în jurul lui și plaje cu pietricele cât vedeai cu ochii. La vreo treizeci de centimetri dincolo de liziera pădurii se zărea un gard care trebuie să fi fost continuarea celui din defileu. Poate că fusese ridicat acolo pentru a-i opri pe Preoții Tămăduitori Psihogenici să debarce acolo sau poate că era o cușcă pentru a împiedica ceva să iasă.

Am legat barca de ponton, am aruncat cleștele pe umăr, privind spre interiorul insulei, dincolo de gard, așteptându-mă pe jumătate să îl văd pe Dove ieșind dintre copaci. Era liniște însă, se auzea doar zgomotul pe care îl făcea barca frecându-se de scândurile albite de soare ale pontonului. După o vreme, mi-am luat rucsacul și am pornit-o în jos de-a lungul plajei, încercând să găsesc un loc retras unde să

fac un popas. Se întetise briza, o briză rece, deloc naturală, care aducea miros de pește și trezea copacii la viață, imprimând gardului o mișcare leneșă. Până am ajuns la stâncile de la capătul plajei, briza se transformase într-un vânt puternic care îmi zburlea părul și făcea să mă doară capul așa cum nu mă duruse niciodată înainte să primesc lovitura aia de topor de la Dove. La lumina zilei, nu părea deloc așa de sumbru ca ultima oară când fusesem acolo, dar simțeam că bucățile de iarbă neagră și crengile măturate de vânt erau doar niște semne că ceva mult mai puternic avea să iasă din îngrăditura aia. Mă bucuram să simt greutatea cleștelui gură-de-lup pe umăr.

M-am apropiat de gard, oprindu-mă la câțiva centimetri depărtare și ridicând mâna și așteptând să mi se electrizeze firele de păr, dar de această dată nu s-a întâmplat nimic, părul nu a reacționat, fluturând doar ușor în bătaia vântului. Nu se auzea deloc bâzâitul acela caracteristic pe care mi-l aminteam de luna trecută. Mi-a dat prin minte că, deși nu reușisem să avariez circuitul electric, se prea poate să îl fi făcut pe Dove să oprească sursa de curent ca să poată repara stricăciunile.

Mi-am așezat cu grijă mâinile pe mânerele izolate ale cleștelui, uitându-mă cum mi se poziționau degetele mari pe ele. Exista șansa ca gardul să nu aibă curent în el, dar asta nu îmi putea opri inima să bată nebunește. Am coborât cleștele, apropiindu-l din ce în ce mai mult de gard, l-am lăsat să intre în contact cu el, pregătit să îmi fie smuls din mâini. Numai că asta nu s-a întâmplat. Cleștele stătea inert, mișcându-se din când în când în bătaia vântului, și soarele sclipea pe fălcile lui. Am scuturat din cap și am zâmbit ironic, râzând aproape de sentimentul de teamă care mă cuprinsese. „Nu mai ai nicio scuză acum, băiete...” mi-am spus. Am trecut cleștele peste gard dintr-o singură mișcare, ca să verific dacă mai era vreo urmă de curent, și, când acesta a căzut la pământ cu un zgomot puternic, fără să dea naștere la vreo scânteie sau vreo smucitură, m-am aplecat pe vine și am început să tai sârma.

Față de cleștele micuț al lui Blake, ăsta trecea prin gard ca un cuțit înroșit în foc prin unt, așa că, în mai puțin de trei minute, făcusem o gaură de sus până jos. Dacă m-ar fi urmărit cineva de dincolo de gard, dintre copaci, nu ar fi avut niciun dubiu asupra intențiilor mele. Mi-am cules rucsacul și am trecut dincolo, așezând cleștele pe umăr, astfel încât să le pot transporta pe amândouă confortabil sau să le pot coborî dintr-o singură mișcare, despicând aerul cu ele iute ca fulgerul.

Primul lucru care m-a frapat a fost faptul că pădurea era plină de rahat de porc. Erau peste tot, grămezi întregi, în unele se călcase, altele erau perfect ovale, cu crustă deasupra, asemenea biscuiților pentru câini. Am trecut pe lângă urme de copite și fire încurcate de

păr de porc prinse de ramuri și de pietre, în funcție de locurile unde se scărpinaseră porcii. De fiecare dată când vântul își schimba direcția, simțeam și un iz neplăcut, dar nu acela al capetelor de porc descompuse, ci unul de iarbă și frunze digerate.

Cum vântul nu putea pătrunde în adâncul pădurii, o bucată bună de vreme totul a rămas într-o nemișcare ciudată, inclusiv copacii. M-am oprit să mă orientez puțin. Urechile îmi vâjâiau. Am observat că în față, printre trunchiurile copacilor, apăruseră pete de lumină, ca și cum ar fi fost un luminiș mare ceva mai departe. Puteam distinge niște forme, o veche bară de încărcare ruginită, funia unei macarale funiculare suspendată la înălțime, cu un vagonet vechi bălângănindu-se în capăt. Era mina de gresie.

Mi-am ițit capul printre copaci, verificând dacă era vreun semn că ceva era în viață pe-acolo, dar totul era părăsit. Vagonetul scârțâia înainte și înapoi în bătaia vântului, emițând sunetul acela bizar pe care îl auzisem de dincolo de gard. Am început să cercetez mina, uitându-mă prin puțuri, împingând puțin bara de încărcare și ridicând fragmente de rugină în aer. Pe partea laterală a unei stânci era o intrare într-un puț pe jumătate mascată de un container ruginit de apă. Emană un miros de materie în descompunere, ca o conductă de canalizare și, când am îndreptat într-acolo raza lanternei, m-am pomenit față în față cu un porc, holbându-mă în ochii lui stinși pentru o bună bucată de vreme, gândindu-mă că era un loc tare ciudat în care să se fi vârat. Probabil că fusese îndesat acolo, dar nu era pe atât de descompus pe cât mirosea, părea de fapt destul de proaspăt. Poate că era unul dintre locurile unde Malachi scăpa de ei. Mi-am amintit ce îmi spusese soții Garrick, cum că puțurile astea făceau legătura cu iadul. Tocmai mă gândeam să mă târăsc înăuntru și să-l dau jos când ceva m-a făcut să mă opresc.

Cineva râdea.

M-am îndepărtat în tăcere de puț și am stins lanterna, după care m-am lăsat pe vine și am privit spre copaci sprijinindu-mă pe pulpe. Era un răs odios, asemenea unei vrăjitoare din desenele animate, care răsuna în jurul golului stâncos părăsit. Am simțit cum mi se face pielea de găină. Râsul s-a întrerupt și s-a auzit un alt zgomot, ca și cum cineva monologa cu voce scăzută. Am recunoscut un aer familiar în asta, atât de familiar încât...

Apoi m-am ridicat încet cu un zâmbet de față. Era *un televizor*, eram sigur de asta. Undeva în față, printre stâncile pustii, era un televizor pornit.

Casa semăna cu un conac victorian, arătând deplasat aici în pădure. Poate că fusese construită pentru cineva care avea vreo funcție mai înaltă în conducerea minei. Era înălțată pe o mică platformă împânzită de buruieni. Vopseaua se scorojise și căzuse, iar ferestrele

erau murdare și pline de mușchi. Cu toate astea, era locuită: erau perdele de dantelă la ferestre, trase de o parte și de alta, butoaie cu ulei depozitate lângă generator, pe laterală, și un televizor, unde rula un film alb-negru, probabil cu Celia Johnson după accent, în spatele unei ferestre deschise de la parter.

M-am uitat fix la fereastra aceea. Ceva din felul în care se unduia perdeaua de dantelă în bătaia vântului și din întunericul dinăuntru, ca și cum ar fi fost menite să atragă atenția, mă făcea să cred că era o capcană. Am ridicat încet cleștele gură-de-lup deasupra capului. „Nu prea ești echipa specială, bătrâne, nu te arunca cu capul înainte în ceva fără niciun rost.”

M-am apropiat cu grijă pas cu pas într-un unghi larg, dinspre capătul îndepărtat al zidului casei, prelingându-mă de-a lungul lui cu spatele la el, devenind conștient de cât de calde erau cărămizile pe grumazul meu. Aproape fără să respir și ținând în continuare cleștele ridicat, m-am aplecat încet de tot și am aruncat o privire în cameră. Era totul în dezordine: pachete murdare de cartofi pai, cești murdare și borcanele goale de iaurt împrăștiate peste tot, în timp ce lumina soarelui reflecta straturile succesive de praf. Televizorul era poziționat cu spatele la fereastră și dincolo de el, cu fața la mine, era o canapea care lucea din pricina folosirii îndelungate. Mai încolo se afla o altă fereastră, închisă, cu aceleași perdele de dantelă atârând tăcute în lumina soarelui de toamnă, împodobită cu schelete de muște moarte.

Am atins ușor ușa cu vârful unui deget și s-a deschis, dând la iveală un hol lung pavat cu gresie. De îndată ce am pășit înăuntru, sandalele mi s-au cufundat în mizerie. În camera din față a început genericul de la *Vecinii*, făcându-mă să mă gândesc în mod ridicol la prânzurile cu supă și chifle din Kilburn, când Lexie era la clinică și eu lucram de-acasă. Am stat nemișcat și am ascultat, dar în afară de zgomotul făcut de televizor nimic nu se mișca, în afară de foșnetul ocazional al perdelelor în bătaia vântului.

Am pășit în sufrageria mică și sufocată de mobilă și gunoi. O reproducere a crucifixului cu Iisus al lui Blake atârna deasupra căminului, acoperit de un strat gros de praf, și într-o firidă am observat o statuie din ipsos în mărime naturală a Fecioarei Maria. Era genul de statuie pe care o văzusem de vânzare pe la cozile de la biroul de imigrări din Tijuana. Fiecare bucățică din ea era pictată cu o altă culoare, vâlul albastru, buzele și obrajii roșii, iar ochii de culoarea albăstrelei. Era îmbrăcată cu diverse lucruri, tulpini de flori și beteală care se târau pe podea. „E casa unui om de o religiozitate maniacă, m-am gândit, chiar genul de lucru...”

Am auzit cum ceva se punea în mișcare în spatele meu și cuvântul *capcană* mi-a venit în minte cu iuțeală. M-am întors cu cleștele ridicat, gata de lovitură, așteptându-mă să îl văd pe Dove sau chiar mai rău,

însă sufrageria era goală. Într-o glastră de pe pervaz, o morișcă de copil aplecată într-o parte prinsese briza și se rotea de mama focului. M-am uitat la ea clipind, pe măsură ce începea să se învârtă din ce în ce mai repede, apoi revenind la loc, iar luând-o la goană și tot așa, într-o succesiune de clic-clic-clic până când am reușit să disting culorile roșu și galben, și morișca s-a oprit destul de nesigură.

Nu m-am mișcat, ci doar am continuat să mă holbez la morișcă, lăsându-mi inima să pompeze și restul de adrenalină. Casa se liniștise din nou, doar televizorul își continua drama în spatele meu. Mi-am încleștat dinții și am aruncat o privire spre maldărul de haine din hol, apoi am revenit la morișcă. Unele haine erau de copil, aparțineau unei fetițe. Mi-a trecut prin minte că poate unul sau mai mulți copii erau prizonieri acolo. Mi-am ridicat privirea spre tavan, lăsând gândul să capete formă, și apoi, știind că, dacă aveam să îmi păstrez mintea limpede, nu puteam continua cu fanteziile astea, m-am întors în hol și am început să scotocesc prin casă.

S-a dovedit a fi goală, nu era nimeni pe-acolo. Tot ce am reușit să aflu din această casă era că Malachi era pe atât de dus pe cât mi se spusese. Nu avea nimic de-a face cu igiena sau cu civilizația și poate că niște femei sau o femeie și posibil și niște copii fuseseră în acea casă la un moment dat. Una dintre camere era ciudat de curată în comparație cu celelalte, cu un pat simplu făcut, cu perdelele trase și cărți aliniate pe rafturi. Nu voiam să mă gândesc unde ar putea fi ocupanții camerei. În clipa în care aveam să părăsesc insula, aveam de gând să sun la poliție și să îi pun să își verifice registrele cu persoane dispărute.

„Ești deștept, Oakesy, ce mai, ești deștept.”

Stăteam la marginea luminișului cu spatele la casă, respirând cu greutate și dorindu-mi grozav să nu o fi lăsat pe Lexie să vină în portul turistic. Nu avusesem vreme să aleg ceva tutun și acum mi-aș fi dat unul dintre rinichi să trag un fum dintr-o țigară făcută manual. Mă holbam la o cărare bătută, care ducea în pădure în direcția defileului, pe care îmi dădeam seama că se mersese de curând. Partea proastă era că trebuia să o urmez și eu, să o iau pe urmele bestiei diforme a lui Malachi, a creaturii lui *biforme*.

Erau cam vremea să-mi alung teama, așa că mi-am făcut mâna pumn și mi-am tras o castană în cap. „Dă-i înainte, prostovane!” Mi-am pus rucsacul în spate, mi-am așezat cleștele pe umăr și am pornit la drum.

Poteca șerpuia și ocolea, dar știam că mă ducea în direcția defileului. Copacii se îngrămădeau în aer, încălzindu-l și camuflând sunetul, ascunzând chiar și zgomotul pașilor mei. După vreo jumătate de oră de mers, am observat gardul sclipind printre copaci și am mărit viteza, simțind că defileul era aproape după cum începuse să se miște

aerul. Vântul bătea prin crăpăturile stâncilor ca printr-un tunel și am simțit cum se lipesc de mine hanoracul și pantalonii scurți, doar ca să se umfle apoi în vânt, fluturând în jur asemenea unor pânze. La vreo șase metri de la gard, copacii începeau să se rărească și m-am trezit pe o bucată de pământ cu iarbă înaltă care se culca la pământ în forme aleatorii la fiecare pală de vânt. Lângă gard zăcea un porc mort, ca și cum ar fi fost dezumflat, cu pielea care-i intrase parcă la apă, întinsă peste coaste, când acoperit, când descoperit de iarbă, cu maxilarul și dinții mumificați. După cum zăcea acolo, mă făcea să cred că fusese aruncat la pământ. Apoi am observat pata neagră de pe râț, care arăta că fusese electrocutat. Am ridicat ochii posomorât spre gard, acolo unde lucea și scârțâia în bătaia vântului și am observat că se deștelenise o potecă prin iarbă spre o poartă care stătea deschisă, ceea ce mi-a accelerat pulsul.

Mi-am ajustat rucsacul în spinare, am trecut peste cadavrul porcului și m-am apropiat de poartă, privind spre defileu. Ceva sau cineva trecuse pe acolo mai devreme.

Vântul mătura copacii morți, făcându-i să se aplece și să se frece unul de altul, în timp ce soarele se reflecta în vechile butoaie cu deșeuri chimice. La șapte sau opt sute de metri mai departe, deasupra mesajului scrijelit de Preoții Tămăduitori Psihogenici, *Stai departe de mine, satană*^{38}, copacii se legănau și gemeau și, preț de o clipă, acea parte a insulei mi s-a părut la fel de străină cum mi se păruse odinioară gardul. Am privit în spatele meu cum vântul trecea printre copaci, pătrunzând în frunziș și deschizând breșe mari în el, dând la iveală pete de culori felurite, imagini ale copacilor și cerului. Nu era nimeni pe partea asta a insulei și dintr-odată am fost mai sigur de asta decât fusesem vreodată de orice. M-am întors spre defileu, privind spre terasa de la celălalt capăt, la poarta larg deschisă, și am simțit cum se insinuează în mine un sentiment ciudat și mi-au venit cuvintele astea pe buze, ca o șoaptă: „Dove s-a dus în sat și și-a luat și diavolul cu el”.

12

Mi-a luat trei ore să traversez defileul și, când am ajuns la marginea comunității, terminasem toată apa și îmi simțeam limba în gură ca o bucată de carne vie. Aveam bășici pe tălpi și mă durea umărul din cauza cleștelui. Mă afluam pe insulă de vreo patru ore și soarele coborâse binișor pe cer. Vântul, care mă făcuse să îmi pierd de două ori echilibrul în defileu, se potolise în această parte a insulei, de-abia simțit acum, lăsându-mi un zgomot în urechi și fața aprinsă.

Am luat-o pe poteca umbrită de copaci care ducea în sat și m-am oprit. Poarta era larg deschisă. Umbrele serii coborau și avea să se lase în curând întunericul. Peste tot domnea un întuneric ciudat, totul era nemișcat de parcă m-aș fi aflat pe altă lume. M-am odihnit puțin, după care am pornit-o spre poartă, încercând să nu mă gândesc ce însemnau toate astea. În timp ce înaintam pe potecă, mi-au apărut în față acoperișurile căsuțelor și mi-am dat seama că era ceva în neregulă. De obicei, la ora asta, seara, ar fi trebuit să fie o întâlnire de rugăciune sau cineva care își face de lucru pe pajiște cu un castron cu legume de curățat. Cu toate acestea, tot ce vedeam erau ferestrele goale și, dincolo de case, pajiștea pustie.

La aproape o sută de metri la dreapta mea am văzut ceva mișcându-se și am rămas pe loc, concentrându-mă. Era aproape de sol, într-o adâncitură mică în formă de V, care se continua drept ca o matcă de râu secăt, dispărând apoi între două căsuțe. Era ceva mai deschis la culoare decât verdele ierbii din jur. Am înaintat câțiva pași. Era un porc care mirosea ceva în pământ, în timp ce codița i se făcea covrig și i se îndrepta asemenea unei momeli. M-am apropiat de el în tăcere, nedorind să îl deranjez. Mânca ceva cu râțul într-un punct fix, în timp ce copitele din spate frământau hrana, încercând să o țină în loc. M-am mai apropiat câțiva pași și...

— Fir-ar să fie!

M-am pitulat printre copaci și m-am așezat pe sol, holbându-mă în gol. Animalul a ridicat capul, vag interesat, fără să dea vreun semn de teamă. Avea râțul mânjit cu ceva care părea să fie vomă, dar probabil că era, m-am gândit simțind cum îmi vine rău, conținutul stomacului

omului pe care îl mânca. *La naiba, la naiba!* M-am uitat fix la piciorul alb și subțire încălțat cu sandaua de plastic roz. *Sovereign?*

— Of, fir-ar să fie, am repetat luându-mi gleznele în mâini și plecându-mi capul. Dacă e să o spunem pe-aia dreaptă, nu prea mă impresionează multe lucruri, dar în momentul ăla am cedat nervos și am început să tremur incontrollabil.

Mi-am amintit mai târziu că și câinii erau la fel, omnivori, și se duceau mai întâi la stomacul victimei și consumau plantele pe jumătate digerate, semințele și sâmburii pe care îi găseau, înainte de a continua cu carnea și oasele. Poate că, pe vremea când era vânător, și omul făcuse la fel. După o bună bucată de vreme, m-am ridicat și am început să adun pietre, simțindu-mă ca și cum eram pe punctul de a vomita de fiecare dată când mă aplecam. M-am îndreptat de spate, am ochit și, tocmai când eram pe punctul de a arunca prima piatră, am început să mă întreb dacă nu cumva cineva mă urmărea.

Am lăsat mâna jos, m-am întors și am cercetat pădurea din care venisem. Urechile îmi vâjâiau și capul îmi bubuia. Poarta era deschisă, dar nu era nimeni acolo, cu excepția unui cadavru. Nu o omorâseră porcii, pentru că nu sunt animale de pradă, dar oare ei o rupseseră în bucăți în halul ăla? Mi-am frecat capul cu putere cu încheieturile degetelor, încercând să alung gândul acela din minte. M-am uitat apoi la căsuțe. Totul era neclintit și tăcut. Clădirea unde se afla sala de mese era la doar câteva sute de metri de mine, cu ușile glisante deschise, reflectând soarele care începuse să apună. Nu se vedea nimeni pe-acolo.

De după copaci au mai ieșit câțiva porci adulți, cu aceeași expresie flămândă în privire, și au început să smulgă carnea de pe *Sovereign*, desprinzând bucăți mari din stomacul ei și sfâșiind țesutul conjunctiv. Am privit detașat cum un porc tânăr, judecând după mărimea lui, a șters-o cu unul dintre picioarele ei. A mușcat oasele care s-au rupt cu un zgomot specific, apoi a fugit aproape vesel cu piciorul, cu tot cu sandaua de plastic roz, spre copaci, unde l-am putut auzi rozând la el, înecându-se cu plasticul. Am dat drumul pietrelor și mi-am scos mobilul, verificând dacă apăruse cumva și cea mai slabă urmă de semnal pe Cuagach, așa, peste noapte. Din păcate, nu era semnal. „La naiba, m-am gândit, punând mobilul înapoi în buzunar și frecându-mi fruntea, și acum ce fac?”

După o lungă pauză, am oftat și m-am săltat în picioare. Am ridicat cleștele deasupra capului, ezitând. Deși voiam să o rup la fugă, am început să merg, ținându-mi privirea fixată pe sala de mese și urechile ciulite spre pădure și spre iarba de o parte și de alta, cu cleștele ridicat în unghiul numai bun pentru a lovi orice m-ar fi putut ataca.

„Nu există nici un diavol și nici o bestie. Nu există nici o ființă biformă...”

Atunci cine naiba i-a făcut una ca asta lui Sovereign?

Era târziu și umbrele începeau să coboare printre căsuțe. M-am dus la ferestrele clădirii unde era sala de mese, privind precaut peste umăr. Pădurea însă era complet tăcută și nimic nu se mișca, în timp ce soarele cobora domol pe sub vârfurile copacilor. M-am întors și mi-am mijit ochii în întunericul din sala de mese. Umbrele se adunau în colțuri și nișe și tot ce am putut distinge au fost mesele demontabile, fără vreo urmă de tacâmuri, strălucind de curățenie și date cu dezinfectant, așa cum le lăsau întotdeauna membrii comunității după cină. Am deschis ușa și am pășit înăuntru, văzându-mi reflexia pentru o clipă. O față îngrijorată și arsă de soare se uita la mine, cu urme de sudoare trasând poteci prin praf asemenea unor tușe de creion. Am închis ușa în urma mea și am stat puțin acolo, în timp ce ochii mi se obișnuiau cu clarobscurul.

Preț de vreo treizeci de secunde am crezut că eram singur. Ușa de la bucătărie era întredeschisă, așa că am putut vedea toată vesela rânduită și prosoapele atârinate la uscat unul lângă altul, deasupra aragazului. Am făcut un pas în față și tocmai mă îndreptam într-acolo când am văzut ceva care m-a făcut să înlemnesc, în timp ce mâinile mi s-au strâns pe clește. M-am întors cu el ridicat, gata să mă apăr, și am văzut că Blake mă privea din întuneric din stânga mea. Stătea la locul lui obișnuit, în capul uneia dintre mese, cu spatele la cămin. Purta o cămașă cu gulă curată și își ținea ambele mâini pe masă. Capul îi era aplecat puțin spre spate și într-o parte. Mi-a luat câteva clipe în care inima îmi bătea mai să îmi iasă din piept până să îmi dau seama că nu avea să se năpustească asupra mea urlând, pentru că era mort. Avea gura deschisă și vinele de la gât erau încordate. Ochii care priveau fix erau aproape opaci, iar poala cămășii îi era pătată de sânge.

Mi-am ținut respirația și, după câteva clipe, după ce m-am asigurat că nu avea să închidă gura și să se ridice, am coborât cleștele și m-am apropiat, oprindu-mă cam la treizeci de centimetri distanță. L-am privit aproape fără suflare, apoi m-am aplecat să văd pe ce stătea. Mi-am dat seama imediat cum murise. Stătea pe un scaun, iar stomacul, precum și jumătate din pantaloni lipseau. Am putut observa un fragment de os în rană. Să fi fost pelvisul? Cert e că ceva îi smulsese stomacul. Te-ai fi putut gândi că, dacă nu am fi fost pe Cuagach, asta ar fi putut trece drept un accident provocat de vreun utilaj agricol.

Am privit peste umăr cum se lăsa seara în iarbă, dincolo de fereastra împărțită în patru casetoane. *Oare de ce nu văzusem asta mai devreme?* Acum observam o urmă însângărată care ducea aici, de la ușă, ca și cum Blake fusese atacat afară și era deja rănit când se împleticise până aici, încercând să scape de ceva... În mod neașteptat, am simțit cum picioarele îmi cedează într-un mod pe care nu mi-l putusem închipui

vreodată posibil, anatomic vorbind, așa că a trebuit să mă agăț de masă să îmi recapăt echilibrul și să nu cad.

Am clipit de câteva ori, privindu-mi fix imaginea în suprafața lustruită a mesei. „Ce naiba se întâmplă aici, bătrâne, în ce rahat ai intrat?” Mi-am șters fruntea și am ridicat din nou privirea spre Blake și la urma care ducea spre ușă.

M-am forțat să mă îndepărtez de masă și m-am dus la mica fereastră care dădea spre pajiște. De-acolo puteam avea o imagine limpede a comunității, a platformei, a căsuțelor, unele dintre ele cu perdelele trase. Totul era nenatural de imobil, nimic nu se mișca. Marea, mai devreme tivită cu spumă albă, săltând de colo-colo plină de viață, era calmă în lumina arămie a serii și puteam distinge continentul, cu câteva lumini înșirate ca într-un colier spânzurat de-a lungul liniei orizontului, și conul mișcător al farurilor mașinilor care treceau pe șoseaua de pe coastă. Mai jos, acolo unde marea își dădea mâna cu pământul, se vedea o pată pe coastă: era Croabh Haven, unde poate că Lexie stătea privind apusul de soare.

Atunci când mi s-a părut că nu mai era nimic altceva de făcut, m-am dus la bucătărie și mi-am așezat fața sub apa rece de la robinet, spălându-mă de frunze, praf și sudoare și bând apă până am simțit că nu mai puteam. Apoi mi-am șters fața cu un prosop de bucătărie și m-am întors în sala de mese unde stătea Blake. L-am privit preț de-o clipă, aproape așteptându-mă să îl aud vorbind.

— E vreun mod în care să scap de-aici? l-am întrebat. E vreun mod să o șterg de-a dreptul, fără să trebuiască să fac față confruntării?

Am mers spre ușile glisante și am stat acolo simțind cum ceva se zbătea fără speranță în pieptul meu, gândindu-mă la toate ferestrele alea din sat, din spatele cărora m-ar fi putut privi cineva. *Oare ai putea pur și simplu să stai aici până se face ziuă?* „Nu”, mi-am spus, închizând ușa după mine, trăgând adânc aer în piept și strângându-mi degetele în jurul cleștelui, după care am ieșit în noapte.

Am mers în liniște, cu pași măsurati, cu cleștele pregătit, și singurele sunete pe care le auzeam erau valurile refluxului spărgându-se de stâncile de dedesubt și șuieratul propriei respirații care îmi ținea companie. Nu m-am uitat nici peste umăr, nici de o parte sau de alta a potecii. Dacă mă urmăreau, să dea naiba dacă aveau să afle că sunt speriat! Felinarul de la debarcader nu era aprins, așa cum se întâmpla de obicei, așa că a trebuit să mă apropii foarte mult ca să îmi dau seama că barca dispăruse.

Am stat puțin acolo, privind cum împrășcau valurile sub rețeaua de undițe pentru pescuit crabi, în timp ce inima îmi bătea nebunește. „Să o ia naiba de treabă!” mi-am spus, cu spatele lipit de unul dintre piloții debarcaderului, privind înapoi la căsuțe. Nu era nici o lumină la niciuna dintre ferestre și nicio mișcare în copacii din stânga mea, nu

era niciun semn de viață pe nicăieri. „Ei, și acum ce fac?”

Aveam destul de puține opțiuni. Ori trebuia să mă întorc la barca mea din cealaltă parte a insulei, adică prin defileu, pe întuneric, neștiind ce naiba mișuna prin pădure, ori - și asta era și mai rău - să găsesc un locșor în sat unde să mă închid până dimineață.

— Ha! am spus cu voce tare, lunecând în jos până am ajuns să stau cu spatele spre unul dintre piloți. Sau poți să înoți, bătrâne, sau poți să înoți, am rostit privind morocănos la apa înghețată.

Frigul m-a dus cu gândul la capelă. Am stat așa chircit pe ponton vreme îndelungată, fără să știu ce să fac, privind soarele apunând peste stâncă și stelele minuscule apărând pe cer. Satul era cufundat într-o tăcere absolută. Ziua însorită, dar rece se transforma într-o noapte înghețată și, dintr-odată, amintirea capelei îngrozitor de reci, cu zăvoarele pe ușa mare de stejar, îmi reveni în minte. Când te gândești că râsesem când Sovereign îmi spusese că se fereau acolo ca să se ascundă de ceva.

M-am ridicat neîndemânatic din poziția mea înghețată, sprijinit de pilotul pontonului, și am pornit-o în sus pe potecă, alunecând printre căsuțe ca o umbră și trecând pe lângă ferestre. Dacă voiam, puteam fi silențios, chiar și cu picioarele bocnă mă puteam mișca precum o pisică. La prima vedere, ai fi zis că satul era neatins. Privind pe fereastră, puteam observa frânturi de normalitate: scaune puse unele peste altele, un calculator de modă veche, un castron de fructe pe masa de bucătărie a familiei Garrick. Totul era complet gol, conservat perfect, asemenea căsuțelor de păpuși, cu mobilă doar de decor, nefiind menită a fi folosită. În spatele căsuțelor, containerele pentru gunoi erau aliniate la locul lor pe potecă și, în șopron, mașina de tuns iarba stătea ca de obicei, cu capota de la motor deschisă. Totul era cât se poate de normal. Asta până am ajuns la capelă, pentru că atunci am început să îmi dau seama ce va să însemne cu adevărat sentimentul de teamă.

Câțiva metri mai încolo, în susul potecii, m-am oprit brusc, simțindu-mi pulsul bătând groaznic de zgomotos în creier. Luna săgeta umbre de frunze peste luminiș și mi-am dat seama pe loc că ceva nu era în regulă. În loc să vin într-un loc sigur, făcusem exact opusul: dădusem peste miezul a ceea ce se întâmplase pe Insula Porcilor în absența mea.

M-am strecurat în liniște de pe potecă și am luat-o încetșor prin pădure, oprindu-mă în spatele unui copac și stând nemișcat, gândindu-mă că m-aș putea contopi cu petele de lumină lăsate de lună. Douăzeci de metri mai încolo, turla bisericii spânzura într-un unghi precar spre stele, ca un braț rupt, ca și cum ar fi fost trasă în jos de ceva greu. Crucifixul de lângă ușa de la intrare căzuse cu fața în iarbă, cu un braț rupt, și se auzea și un zgomot, sunetul apei care picură într-o peșteră

în întineric.

Când, după o vreme îndelungată, nimic nu a părut să se miște, m-am îndepărtat de cărare și m-am apropiat atât de mult de capelă că am putut vedea uriașa ușă de stejar. Aceasta fusese distrusă, crestată și tăiată fâșii, ca și cum o gheară imensă s-ar fi abătut asupra ei. Nu mai rămăseseră decât câteva fragmente de lemn care se legănau de balamale, scârțâind. Pe podea, pe jumătate afară și pe jumătate înăuntru, se afla o formă pe care un instinct aparte m-a făcut să o recunosc chiar și cu atât de puțină lumină la dispoziție. Am respirat de câteva ori cu gura deschisă, alungându-mi starea de șoc din corp și așteptând să mi se mai potolească bătăile inimii. Am lăsat să cadă rucsacul și am căutat prin el după lanternă. Mi-am îndesat cleștele între picioare, am tras adânc aer în piept și am aprins lanterna.

Am îndreptat-o spre ușa deschisă, numărând în minte ca să pot rămâne calm și gata să o zbughesc înapoi înspre copaci dacă raza lanternei ar fi descoperit vreo mișcare. Nu s-a întâmplat nimic însă. Am plimbat lumina lanternei pe forma aceea. Era un corp și mi-am dat seama aproape instantaneu că era misionarul nigerian. Era în pijama, nu puteai să îl confunzi, dat fiind mijlocul lui tras ca prin inel și membrele în formă de triunghi. Zăcea cu fața în jos, iar unul dintre picioare era sucit din locașul lui de la coapsă în jos, așa că stătea în sus, țintind spre stele. Brațul drept lipsea, fiind smuls exact ca stomacul lui Blake. Părea că încerca să se târască afară din capelă când murise.

Am menținut raza lanternei fixată pe el, la fel de persistent ca un lunetist, și m-am forțat să privesc, continuând să număr în minte în încercarea de a rămâne calm. „Șaizeci și unu, șaizeci și doi, șaizeci și trei...” Mi-am dat seama tremurând că îi puteam simți mirosul și era mai rău decât cel al porcilor, pentru că era mai proaspăt. Era mirosul de rumeguș de la măcelărie, rece și metalic. Apoi mi-am dat seama ce era sunetul acela. Nu era deloc apă. Am ridicat încet de tot lanterna către ușă.

Capela era plină de carne umană, bucăți ce tremurau în lumina nesigură a lanternei, agățate de pereți și de aplice. Nu era apă ceea ce picura pe podeaua de piatră, ci sânge. Stăteam ca un soldățel de jucărie, cu lanterna luminând în fața mea ca o baionetă, nemișcată, în timp ce ochii mei înregistrau totul și pulsul îmi bătea cu putere în tâmpile. Era ceva pe spatele uneia dintre bănci, ceva care părea a fi un chip, smuls și aruncat acolo ca unul dintre ceasurile din tabloul lui Salvador Dali. Nu îmi închipuisem că pielea poate fi supusă la așa ceva, că poți să cureți o întreagă față ca pe cauciuc. Chiar și în ziua de azi încă mai văd fața aceea apărându-mi în fața ochilor în somn.

E cât se poate de simplu. Dacă lași asemenea lucruri să îți pătrundă în minte, ori începi să ridici niște bariere ca să le ții departe, ori o iei

razna. Cum stăteam așa acolo, am simțit cum încep să îmi curgă lacrimile. Mi-am șters ochii cu mâneca și am așteptat câteva clipe, examinând lanterna și făcând să se scurgă greu câteva minute în care m-am prefăcut că netezesc cauciucul de pe mâner. Nu mai plânsesem de ani buni și era un sentiment ciudat, pentru că nu era violent și nu mă îneca, era blând. Era mai degrabă ca și cum ar fi trăit în mine un bazin cu apă care se umpluse până la refuz și acum conținutul se revărsa în afara ochilor mei. Am stins lanterna și am stat acolo în întuneric, înghițind cu greutate și continuând să număr ca să îmi pot ține firea. Când am ajuns la două sute douăzeci m-am oprit, dându-mi seama că nu avea niciun sens. M-am întors și am mers șchiopătând înapoi la sala de mese. Dumnezeu știe de ce m-am întors acolo, poate pentru că era Blake acolo, poate că un Blake mort era mai bine decât să nu fie nimeni cu mine.

— Nu știu ce să fac pentru tine, amice, am spus, stând în picioare acolo, în întuneric, holbându-mă la trupul lui tăcut, și dintr-odată nu mi-a mai fost teamă. Depășisem momentul, știam că aveam să mor. Îmi pare rău.

Apoi, pentru că îmi venea din nou să plâng, m-am dus în bucătărie și am scos sertarul cu tacâmuri, cu cuțitele și sucitorul. Am așezat cleștele gură-de-lup într-un colț și am târât câteva lucruri în jurul meu, ca un fel de barieră - o masă, un coș de gunoi cu pedală -, după care m-am așezat jos și am așteptat.

Chiar nu știam ce așteptam. Să vină dimineața? Nu, nu așteptam dimineața, trecusem deja de acel punct, așteptam să mor.

Am auzit ceva puțin după miezul nopții. Când s-a întâmplat asta, priveam stelele mișcându-se pe fereastră și ascultam valurile pe țărm de vreo patru ore, meditând la toate credințele, crezurile și viețile pe care le luasem în derâdere de-a lungul anilor.

Apoi s-a întâmplat: un declic sau un târșăit care venea din sala de mese, aflată la dreapta. M-am ridicat rapid în picioare, trezindu-mă din reverie și cuțitul aproape că mi-a alunecat printre degete, dar am reușit să îl prind, cu mâinile asudate. Am înșfăcat cleștele, am dat la o parte coșul de gunoi și m-am îndreptat în tăcere spre ușă, cu inima bătându-mi nebunește. Mi-am lipit urechea de ușă cu grijă, să nu fac vreun zgomot. Mi l-am imaginat pe Blake, stând drept în scaun, cu ochii mari și mâinile așezate pe masă. Mi-am imaginat un animal lângă el, ridicându-se în sala de mese aproape până la tavan și dând din labe pe podea și am simțit cum mă trec transpirațiile. Apoi am auzit un alt zgomot, ca și cum cineva ar fi împins înapoi un scaun. „OK, OK, mi-am zis, nu e nimic, totul va merge șnur.” Blake era mort și probabil că zgomotul provenea doar de la un porc. Probabil că era doar un porc dincolo.

„Mda, numai că... ai închis ușa aia nenorocită...”

Am scuturat din cap de parcă mi s-ar fi lipit ceva de păr, am tras aer în piept și am pășit în sala de mese cu cleștele ridicat în mână.

— *Hai, Malachi, vino să îți dau la moacă, luate-ar naiba!* am urlat gata de bătaie. *Vino odată să te omor!* i-am dat înainte, după care m-am oprit.

Ușa glisantă era ușor deschisă, iar dincolo de ea iarba de pe pajiște devenise argintie în lumina lunii. Blake se afla tot la locul lui, nemișcat în întuneric, dar acum ceva înalt și cocoșat se apleca deasupra lui, cu spatele întors la mine. Purta o haină bărbătească veche și murdară și cizme grele, și când s-a ridicat de pe rămășițele însângerate ale lui Blake, am văzut că de sub haină ieșea o coadă. Nu mi-a luat mult să mă gândesc că se hrănea și că îi întrerupsesem masa. A dispărut imediat, sărind spre ușă și strecurându-se în noapte.

Am rămas paralizat, cu gura deschisă preț de câteva minute, cu

măinile deasupra capului, fără să respir sau să mă mișc, fără să clilesc, holbându-mă la acel punct din întuneric unde dispăruse. Nu era Malachi. Nu era Malachi cu o coadă detașabilă. Era prea înalt și prea musculos. Am simțit că îmi explodează pieptul și am dat afară tot aerul în același timp, coborând cleștele și luând-o la goană după bestie.

În capătul potecii care urca pe stânca de deasupra satului m-am oprit și am examinat pădurea. Dacă nu greșeam prea tare, urmărirea asta avea să mă ducă înapoi spre defileu și chiar înainte de a vedea forma aceea îndepărtându-se de mine pe cărare, deplasându-se rapid printre copaci înspre terasă, am știut că noaptea avea să se încheie înapoi la mină. Dacă aș fi avut vreo brumă de simț practic, aș fi făcut mai bine să o iau în direcția opusă și să mă închid în sala de mese. Lexie sau proprietarul bărcii ar fi dat alarma în cele din urmă. Cu toate astea, simțeam ceva însuflețindu-mă. Lexie ar fi zis că era prostie crasă, dar am ales să merg mai departe.

Am sărit peste un bolovan acolo unde poteca șerpuia, coborând câteva picioare, improșcând pietriș în jur, și m-am oprit doar cât să îmi recapăt echilibrul. Apoi am continuat să merg pe cărare, cu cleștele lovindu-se de mine dintr-o parte. Creatura era rapidă și știa bine drumul. O puteam vedea din când în când cum se mișca, fără să șovăie, de-a lungul cărărilor din pădure, plutind asemenea unei stafii. M-am repezit după ea, făcând o grămadă de zgomot, frângând câteva crengi sub picioare de-a lungul potecii. O ajungeam rapid din urmă. Am trecut de gargui și dintr-odată, ca și cum mi-ar fi luminat drumul subit o rază a lunii, am ieșit în defileu, oprindu-mă la marginea stâncii.

Am stat puțin acolo, respirând cu greutate, în timp ce scrutam stânca, gândindu-mă că îi pierdusem urma, dar apoi am văzut-o, am observat o mișcare. Era o pată estompată în josul stâncii, de parcă ar fi făcut parte din ea, o bucată de rocă mai deschisă la culoare decât restul, care cobora în defileu.

— *Nenorocitul!* am urlat lipindu-mi cleștele de gât, astfel încât îi puteam simți fălcile în jurul lui, cu mânerul ieșind în afară asemenea unor aripi osoase. Nu aveam de gând să pierd timpul coborând prin albia secată, aveam să o iau pieptiș. Am întors spatele fundalului și m-am lăsat în genunchi, aruncându-mi picioarele invers în întuneric, peste buza stâncii. M-am oprit preț de o clipă cu ochii privind în sus, gândindu-mă că aveam să mă las să cad și simțind adrenalina amorțindu-mi degetele.

„Fă-o odată”, mi-am zis, căzând în întuneric, în momentele mai fericite târându-mă ca un păianjen și în cele mai rele lovindu-mă și alunecând parcă kilometri întregi în timp ce tricoul mi se ridicase până la piept, iar pietrele și arbuștii îmi juleau coapsele și stomacul.

Eram zdrelit bine de tot și îmi curgea deja o grămadă de sânge când am ajuns în fundul defileului, dar nu m-am oprit. M-am ridicat și am început să fug prin defileu cu privirea fixată pe forma nedefinită din fața mea, evitând butoaiile și punându-mi picioarele în mișcare pe solul plin de chimicale. Inima îmi bătea mai să iasă din piept, și gâtul mi se transformase în carne vie, în timp ce limba mi se umflase în gură. Cu toate astea, mai degrabă aș fi picat mort atunci și acolo decât să mă opresc din urmărire. Și așa am continuat să alerg, neavând drept tovarăș decât lumina lunii.

Mi s-a părut că alergam de o veșnicie când am ajuns în sfârșit în cealaltă parte a defileului și m-am năpustit asupra pantei ca o șopârlă, cu brațele și picioarele acționând ca niște pistoane, folosindu-mă de interiorul gambelor deja zdrelite ca să mă trag în sus, pierzându-mi punctele de sprijin la fiecare metru și alunecând înapoi, agățându-mă de arbuști și de iarba neagră ca să reușesc să avansez. Când am ajuns sus, mi-am permis să mă opresc câteva clipe să mă odihnesc, zăcând pe spate, suflând greu, plin de transpirație și numărând până la șaiszeci riguros ca un metronom. Eram plin de sânge, dar aveam mintea limpede și eram cât se poate de rațional. Cincizeci și opt, cincizeci și nouă, și la șaiszeci m-am și ridicat, târșându-mi puțin picioarele la început, cât eram încă aproape de sol, cu brațele bălângănindu-mi-se, dar încet-încet am început să capăt viteză pe măsură ce mă ridicam. Am intrat pe poartă, văzând în continuare acea străfulgerare printre copacii întunecați din fața mea, ceea ce mi-a dovedit că nu îi pierdusem urma. Simțeam cum aerul și copacii treceau pe lângă fața mea, în timp ce îmi forțam brațele să se miște.

— Mișcați-vă, lua-v-ar naiba! strigam către picioare. Continuăți să mergeți!

Apoi, dintr-odată, am ajuns acolo, în luminișul de lângă casă, tocmai la timp să văd bestia dispărând după colț și să aud ușa trântindu-se și niște zăvoare trase pe dinăuntru.

Mi-am lăsat capul să cadă și mi-am așezat mâinile pe coapse, scuturând din cap și scuipând pe jos, în timp ce așteptam să mi se mai rărească bătăile inimii și să își revină plămânii. Nu mai conta acum, nu mai era nevoie să alerg, pentru că nenorocitul era înăuntru, prizonier în casă. Când am reușit într-un final să îmi fac picioarele să se oprească din tremurat și am ridicat capul, am văzut că fereastra era închisă pe tăcute, în secret parcă, de o siluetă fantomatică aproape, care scosese o mână pe sub perdeaua de dantelă.

— *NU*, am răcnit năpustindu-mă spre casă. *Nu!* am repetat, chinuindu-mă să pun mâna pe fereastră. Era prea târziu însă, aceasta se închisese ermetic. Am sărit înapoi plin de furie, ca într-un fel de dans nebunesc, înălțând cleștele și lovind cu el fereastra, cu o mișcare de golf perfectă. Geamul s-a spart în formă de stea și cioburile de

sticlă au sărit, lucind, în sufragerie. Mi-am scos repede hanoracul și, înfășurându-l în jurul pumnului, am înlăturat și ce mai rămăsese din geam și am deschis fereastra. În câteva secunde am pătruns înăuntru, unduindu-mă asemenea unui vierme și căzând pe un umăr, după care m-am rostogolit pe o parte printre fragmentele de geam spart. M-am ridicat forțat cu o mișcare neîndemânatică de moluscă pe vine, cu ochii strălucitori și atenți, scuturându-mi ușor capul dintr-o parte în alta. Eram singur în sufragerie.

Morișca de copil de pe raft se învârtea scârțâind, ca și cum s-ar fi bucurat să mă vadă. Încet și pe tăcute, am cules cleștele de pe podea și m-am îndreptat de spate. În jurul meu, casa se cufundase în tăcere.

M-am dus tiptil la perete și am aprins lumina, stând apoi în picioare nemișcat, în mijlocul camerei, încercând să mă concentrez asupra aerului din casă și simțindu-i vibrațiile de-a lungul pielii. Nu se mișca nimic. Nu puteam simți nicio mișcare și nici auzi vreun sunet. Mi-am întors capul într-o parte, parcă simțind cum începe să mă mănânce pielea de la atâta concentrare. Mi-am ridicat încet bărbia și am privit spre tavan. Se mișcase ceva acolo, la doar câteva picioare deasupra capului meu, auzisem un zgomot infim, o scândură scârțâind ușurel.

— Aha, *acolo ești, așadar*, dragă... am șoptit, lățindu-mi gura într-un zâmbet și expirând.

M-am îndreptat fără vreun zgomot spre scară, ținând cleștele la îndemână. Noaptea era perfect liniștită. Am văzut cum o pânză de păianjen de pe becul de deasupra capului zboară ca o stafie, ca și cum ar fi fost curent pe undeva. Am pus mâna pe balustradă și am început să urc încet, încercând fiecare treaptă, în capul scărilor m-am oprit. Erau trei uși în față, două dintre ele deschise și a treia, cea din stânga, închisă.

Mi-a venit din nou în minte că aș putea foarte bine să pic într-o capcană și asta mi-a făcut pielea de găină. Am strâns din dinți, cedând în fața acestei slăbiciuni de moment, apoi am avansat în continuare pe hol, oprindu-mă în fața ușii închise, cu picioarele depărtate, pregătit să înfrunt ceva ce ar fi ieșit de acolo gata să mă rupă în bucăți.

Am respirat adânc de cinci ori. „Încă mai poți să o ștergi, amice...” mi-am spus în timp ce ridicam cleștele deasupra capului și am deschis ușa cu o lovitură de picior. Când s-a deschis, m-a izbit un val de aer stătut și de întuneric, dar am văzut imediat creatura stând în colț, lipită de perete, plângând și făcându-se mică-mică, în timp ce dădea furioasă din picioare. Am văzut de îndată că era o ea, o femeie la vârsta adolescenței sau cam de douăzeci de ani. Își ținea mâinile pe cap și scotea un sunet ascutit de groază.

— Cine naiba ești? am spus stând cu cleștele pregătit în fața mea, ca o sabie, gata să îl folosesc dacă s-ar fi mișcat vreun pic în direcția mea. Respiram atât de greu că trebuia să mă opresc după fiecare cuvânt.

Te-am întrebat cine naiba ești! Cum nu a răspuns, am făcut o fandare lungă, intrând în cameră și ridicând cleștele de parcă aveam de gând să o atac. Spune-mi ACUM cine ești! *Cine ești?*

— Nu, nu face asta, nu! spuse ea făcându-se una cu peretele, ținându-și mâinile pavază, cu chipul plin de lacrimi și sânge.

Probabil că nu era decât o adolescentă. Avea părul negru, tuns atât de scurt, încât pe alocuri i se vedea scalpul. Avea privirea unui băiețel de treisprezece ani nemâncat, murdar și dependent de droguri. Oricare ar fi fost șmecheria cu coada, ori scăpase de ea, ori o ascunsese binișor la spate, pentru că tot ce puteam vedea erau vârfurile genunchilor acoperiți cu cruste de piele albă, întărită.

— Te rog, nu!

— Ridică-te!

— Nu pot!

— Am spus *să te ridici!* am repetat făcând un alt pas mare către ea.

— Nu, spuse ea printre sughituri, nu, nu pot să mă ridic.

— Ridică-te sau te lovesc!

A scuturat din cap și a început să plângă și mai tare. M-am apropiat de ea, aplecându-mă cu precauție, cu privirea ațintită asupra mâinilor ei. Avea unghiile roase până la carne și vârfurile degetelor erau roșii și iritate. Înainte să poată vedea ce făceam, i-am înșfăcat mâna dreaptă, smucind-o atât de sus și de brusc că și-a pierdut echilibrul.

— NU! Nu, nu, te rog, te rog, nu, spuse ea zbătându-se în încercarea de a mă prinde cu mâna stângă, dar eu am lăsat cleștele și i-am înșfăcat-o și pe aceea, smucindu-i-o și apropiindu-i cele două încheieturi.

— NUUU, lasă-mă în pace, *te rog, nu!* Dă-mi drumul.

— TACI DIN GURĂ! am urlat izbindu-i mâinile de peretele de deasupra capului. Ei bine, acum o să... am început, dar ea s-a răsucit încercând să mă lovească și să își elibereze mâinile. *Încetează! Încetează* să te zbuciumi atât și *ridică-te naibii* în picioare!

— Nu pot.

— Fă-o, fă-o odată!

De data asta i-am lovit mâinile mai puternic de perete și a încetat să se mai zbată. Și-a ridicat privirea spre mine și ne-am studiat reciproc cu răsuflarea întretăiată. Avea niște ochi lacrimoși și înflăcărați de culoarea noroiului și un nas obraznic, în vânt.

— Așadar, am spus tremurând atât de tare că aproape îmi simțeam dinții clănțănindu-mi în gură, ai de gând să te ridici?

I-am văzut buzele mișcându-se, dar, cum nu a scos niciun cuvânt, ci doar un murmur, am zgâlțâit-o din nou.

— Ai de gând să te ridici?

— O să... o să mă ridic dacă nu îmi faci rău.

— Nu o să îți fac rău.

Și-a coborât privirea, cu trupul tremurând, și și-a apropiat picioarele, ținându-le cât mai aproape unul de celălalt sub ea, apoi și-a împins capul înainte, astfel încât toată greutatea să se mute spre vârful picioarelor, și a început să se ridice încet, țeapănă. I-am înălțat mâinile ridicând-o, lipindu-le de perete și trăgând-o în sus, arcuindu-mi brațele deasupra capului ei. Era înaltă, cam de un metru optzeci, și, în timp ce se ridica, mi-am dat seama că o parte din ea, ceva cărnos și greu, nu se ridica odată cu ea, ci cădea pe podea. Am putut vedea ce era în lumina care venea de pe hol. I-am dat drumul și am înșfăcat cleștele, îndepărtându-mă ca să o pot vedea mai bine.

— Nu te mișca, am spus, ținând bine cleștele în mână.

Și-a cuprins fața cu mâinile și a rămas în picioare în mijlocul camerei, cu umerii aplecați.

— Nu mă omorî, te rog, nu mă omorî!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu am de gând să te omor, am spus umezindu-mi buzele. Fă un pas în față.

M-a ascultat și și-a târșăit picioarele în față, abătută, fără să își ridice fața din palme.

— Așa, atât, oprește-te. Acum... dă-ți haina jos.

Și-a descheiat haina și a lăsat-o să cadă pe podea. Purta o cămașă bărbătească ce îi ajungea până la genunchi și îi lăsa descoperite brațele slăbuțe și pieptul mic, ca de băiat. Picioarele goale și musculoase erau vârate într-o pereche de ghete cu șiret. Am făcut un pas în lateral, dându-i roată și uitându-mă fix la ceea ce se bălângănea sub cămașă, ca și cum ar fi depozitat-o acolo. Era o excrescență obscenă, cărnoasă, cu pielea de pe ea palidă și pe alocuri destul de galbenă. Îi atârna între picioare până la podea, terminându-se cu o bucată de carne de o formă ciudată, asemenea unei spatule. Mi-am dat seama imediat că nu era nicio păcăleală și că era coada ei. O venă din vârful cozii pulsa de la efortul pe care îl depusese fugind de mine.

— Te rog, mă imploră ea încercând să o ascundă, te rog, nu te uita!

Am privit-o o bună bucată de vreme, neștiind ce să fac, nici ce să spun, apoi mi-am dat seama că uitasem să respir și am expirat adânc, dând din cap.

— Dumnezeule, ce naiba se întâmplă aici? am murmurat coborând cleștele.

— Nu știi, *nu știi. Te rog, lasă-mă să mă așez. Te rog!*

— Așază-te, i-am spus arătând cu mâna spre pat.

S-a prăbușit pe el, trăgând și haina peste ea, și a aranjat plapuma atât de repede încât, orice ar fi fost excrescența aceea, a dispărut în spatele piciorului ei stâng, făcând-o să se încline ușor într-o parte. M-am holbat la locul unde o ascunsese în timp ce o mie de gânduri mi se învâртеbeau prin cap.

Când am ridicat privirea, am văzut că mă privea și ea, ca și cum mi-

ar fi spus că nu avea ce face, că nu era vina ei.

— Of, Hristoase, am spus simțind cum mi se înmoaie picioarele de oboseală. M-am prăbușit pe podea frecându-mă la ochi. Ce se întâmplă, cine ești?

— Angeline, a spus ea, Angeline. Nu am ce să fac.

— Angeline? am spus pe un ton detașat de parcă mi s-ar fi părut cel mai ciudat nume pe care îl auzisem vreodată. *Angeline?* am repetat încruntându-mă.

Vocea ei era stranie, stinsă, rostea consoanele într-un mod special, ca și cum nu era obișnuită să vorbească.

— Angeline?

— Da?

— Angeline, ești surdă?

A dat din cap că nu.

— Nu ești surdă?

— Nu, te aud bine.

— Și cam ce naiba ai făcut azi, ei? am spus îngustându-mi ochii și arătând spre fereastră. Ce i-ai făcut lui Sovereign și lui Blake? Ce înseamnă toate astea?

— Ce am făcut *eu?* spuse ea lăsându-și brațele să cadă și clipind, după care își șterse nasul. Nu, nu am fost eu. *Eu* nu am făcut nimic.

— Cineva a făcut asta.

— Tata, spuse ea ștergându-și în grabă lacrimile de pe obraji, tatăl meu. A înnebunit. Am auzit o explozie și...

— *Tata?*

— L-am urmărit. A așteptat până erau în capelă și apoi a... i-a *închis* înăuntru, spuse ea ștergându-și nasul cu mâneca. Se pricepe la explozibili. A știut dintotdeauna să facă lucrurile să explodeze. Am văzut, am văzut cum s-a întâmplat.

— Și cine naiba e... Iisuse Hristoase, am spus lăsându-mi mâinile să îmi cadă, nevenindu-mi a crede. Totul se clarifica acum. Ce adevăr deformat mai era și ăsta! Nu serios, am bombănit, nu serios, Malachi? El e tatăl tău?

— Nu au putut să iasă, spuse ea privindu-mă fix cu o expresie de nepătruns pe față și o atitudine defensivă. Crezi că o să creadă că eu am fost?

**PARTEA A DOUA
DUMBARTON**

SEPTEMBRIE

Lexie

1

Dragă domnule Taranici,

Sper că ați reușit să înțelegeți de ce a trebuit să anulez ședința de săptămâna trecută. Se pare că ați spus cum că nu v-am anunțat cu destul timp înainte ca să nu trebuiască să plătesc ședința și desigur îmi cer scuze pentru asta, dar chiar cred că ar trebui să înțelegeți, ca un adevărat profesionist, cam cum merg lucrurile pe aici. Sunt atât de... nici nu știu cum să mă exprim... atât de *groaznice* că nu am nici cea mai vagă idee când mă voi întoarce la Londra. Astfel poate că veți înțelege de ce o ședință anulată nu este așa o *tragedie* pentru mine. (Dacă tot am ajuns aici, așa ca să știți, secretara dumneavoastră nu m-a ajutat deloc în această chestiune, tot sâcâindu-mă. Vreau să spun că, deși poate părea surprinzător, știu că trebuie să vă plătesc. V-am plătit oricum de fiecare dată la timp, nu? În plus, nu vă amintiți care este principalul motiv pentru care mă aflu aici în Scoția, și anume să găsesc un mod în care să îi pot spune totul lui Oakesy, despre slujba mea și tot restul? V-am spus că am de gând să îl conving să mă ajute cu facturile ori faptul că secretara dumneavoastră a tot răsucit cuțitul în rană spunându-mi că nu am niciun ban nu face decât să mă neliniștească *și mai mult*.)

Vă amintiți că mi-ați spus că, în cazul în care aș fi ajuns la un anume prag de anxietate, o metodă bună de a rezolva problema ar fi să scriu despre asta? Vă amintiți că mi-ați spus că asta m-ar liniști? Ei bine, tocmai asta fac acum. Pun totul pe hârtie. Ce-ar fi să considerăm această scrisoare ca un fel de ședință? Așa nu aș mai plăti timp nefolositor și am fi amândoi fericiți. Și am mai făcut ceva, am citit tabelașul pe care mi l-ați dat (de fapt, l-am completat cu rigurozitate în fiecare zi), în încercarea de a găsi problema de viață/situație/relație/ practică ce a declanșat această anxietate catastrofală. Ei bine, și ce am aflat? Ca să vezi, surpriză, sursa este același lucru ca de obicei, știți dumneavoastră cine și nenorocita lui de slujbă și incapacitatea lui de a mă lua în serios sau măcar de a *observa* că sunt și eu pe aici. Dumnezeu știe cum voi reuși să îi spun de problema cu banii, mai ales după toate câte i s-au întâmplat *lui*.

Vă amintiți că v-am spus că am venit aici ca să scrie un articol despre Cuagach Eilean, Insula Porcilor? Ei bine, îmi pot închipui ce față ați făcut deja, pentru că sigur ați auzit numele ăsta pe la știri săptămâna asta. Bănuiesc că deja ați adunat doi cu doi și v-ați prins cam cine a reușit să se lase prins în toată afacerea asta oribilă, fiind acum în centrul atenției. Acum chiar că nu voi reuși să îl fac să mă asculte sau să îmi satisfacă necesitățile.

Ca să fiu sinceră, a fost absolut oribil de când am venit aici. Am petrecut o grămadă de timp alegându-mi garderoba pentru vacanța asta, vreau să zic că am fost atentă la detalii. Mi-am cumpărat trei perechi de pantaloni scurți și vreau să zic că sunt scurți, nu glumă. Da, parcă vă aud spunând: „Alex, ești sigură că vrei să dai o tentă sexuală și acestei negocieri?” Ei bine, cred că ați fi foarte mulțumit să știți că faza cu pantalonii scurți nu a mers. Și-a petrecut tot timpul cu nasul în calculator și de-abia m-a băgat în seamă. Și ceea ce a pus capac la toate astea a fost că m-a lăsat singură în bungalou-ul ăsta oribil, unde conducta de apă trece printr-un strat de turbă și apa curge maronie, făcând vasul de toaletă să pară murdar. În plus, are și fereastra asta enormă prin care intră soarele și coace totul pe aici de nu poți nici să respiri. Nu v-ați putea imagina cum e pe aici nici în cel mai urât vis. Grinzi false, pătrate de carton pictate cu spray contra furnicilor pe la colțuri și nici picior de om pe aici cale de kilometri întregi.

Ei, și cam cât credeți că a fost plecat? O zi? Două? Ha! Mai încercați o dată. *Ei bine, trei, trei zile* am stat aici, cu cea mai apropiată casă la kilometri întregi depărtare, neavând nimic de făcut decât să frunzăresc prin extrasele de cont pentru a nu știu câta oară și să mă holbez toată ziua la norii de musculițe din copaci. Tocmai când chiar începusem să intru în panică și aproape că terminasem banii pe care mi-i lăsase și începusem să mă gândesc că nu avea niciun rost să mai stau în Scoția, pentru că oricum nu avea să vrea să vorbească cu mine, apare dumnealui în prag.

Ei bine, atunci mai că mi-a pus capac. Se bătuse și era de nerecunoscut. Era pe jumătate paralizat și plin de sânge și cineva îi smulsese jumătate din părul de pe cap. A trebuit să fac un mare efort să nu urlu la el. Desigur că l-am așezat în pat și mi-am jucat rolul de soție devotată, dar eram furioasă rău. Ei bine, s-a dovedit că Malachi Dove (pariez că ați văzut numele ăsta prin ziare de câteva ori săptămâna asta), inamicul numărul unu al lui Oakesy de ani buni, e bine sănătos pe Insula Porcilor, iar Oakesy, în stilul lui specific, și-a dat toată silința să îl provoace și să îl facă să îl înfrunte. Acum, serios, putea să îl omoare.

Mămica zice că e o chestie de diferență de clasă. Vă amintiți că v-am spus că și-a băgat în cap cum că faptul că sunt cu Oakesy e un fel de rebeliune la adresa ei? Ea spune că, odată ce te măriți cu cineva

care nu e de rangul tău, mai devreme sau mai târziu, problemele vor ieși la iveală, și asta garantat. Ei bine, am ajuns într-un punct în care aproape că sunt de acord cu ea. Vreau să zic de ce trebuie să bea atât și unde îi sunt bunele maniere? (Apropo, cred că de asta eu și Christophe suntem atât de atrași unul de celălalt și, orice ați spune, nu se poate nega faptul că atracția există. E o chestiune simplă de viață. Ne uităm unul la celălalt și recunoaștem pe cineva din aceeași clasă, și asta e tot.)

Oakesy s-a făcut bine cam în două săptămâni și apoi s-a dus iar acolo, a închiriat o barcă să îl ducă. Ei, și dacă credeam că asta m-a scos din sărite și m-a făcut să ating nivelul maxim de stres, nici nu știam ce *coșmar* era pe cale să înceapă. Era duminică, destul de devreme, când a sunat telefonul. Dormeam. Era știți dumneavoastră cine care mă suna de pe mobil, urlând ca să acopere zgomotul făcut de motorul bărcii, spunându-mi să mă îmbrac, pentru că urma să ieșim când se întorcea. M-am sprijinit de pernă și m-am uitat la ceas. Era ora patru dimineața.

— O să fiu acasă în jumătate de oră, țipa el. Se auzea cu întreruperi. Nu așteptase și el măcar să aibă semnal ca lumea, îmbracă-te... îmbracă-te repede.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am bombănit cu capul încă greu de somn, pentru numele lui Dumnezeu...

— *Fă ce îți spun, îmbracă-te!*

Ce mi-a spus în continuare m-a trezit de-a binelea din somn și m-am ridicat în șezut dintr-odată, gândindu-mă la Malachi Dove și la toate coșmarurile mele.

— *Oakesy?* am spus ridicând privirea spre fereastră și perdele și gândindu-mă la pădurea tăcută care mă înconjura și la lunga alee privată cu rododendroni. Care e problema, ce se întâmplă?

— Așteaptă-mă la ușa de la intrare, nu îmi ia mult. Și, Lex, nu te gândi la vreo prostie, dar poate ar fi o idee bună să...

— Da? Poate ar fi o idee bună să *ce?*

— Să închizi toate ușile și ferestrele.

— Poftim? *Ce vrei să spui cu asta,* Oakesy? am spus, dar nu am mai auzit decât bruiaje pe linie. *Oakesy?* am repetat, dar el nu mai era la telefon, mă lăsase stând în întuneric, cu mâna strângând receptorul și privind fix afară pe fereastră.

Știți cât de calmă sunt și cât de greu mă impresionează ceva, nu-i așa? Cu toate acestea, telefonul acela de douăzeci de secunde m-a speriat, m-a făcut să mă simt groaznic de neliniștită de cât de întunecat mi se părea dintr-odată bungalou-ul. M-am dat jos din pat și m-am dus la bucătărie nesigură pe picioare, punând mâna pe primul cuțit pe care l-am putut găsi în sertar și am stat așa cu el în mână cu vârful în față în întuneric. Nu te gândi la prostii, dar închide tot. M-am

plimbat prin casă fără să aprind lumina, ținând cuțitul cu ambele mâini și verificând fiecare încuietoare cu mâinile tremurânde. Am verificat fereastra rapid, fără să trag complet perdelele, ci doar puțin, căci nu voiam să regăsesc vreo față privindu-mă prin geam.

În dormitor am aprins lumina și m-am îmbrăcat cu spatele la perete, astfel încât să pot vedea fereastra și ușa. Îmi tremurau mâinile așa de rău că de-abia am reușit să mă închei la blugi. Mi-am pus pantofii și m-am dus în camera de zi, unde m-am așezat pe un scaun sprijinit de perete, aflat între fereastră și ușa de la intrare, ținând în continuare cuțitul bine în mâini. M-am tot gândit la tot pământul acela care mă înconjură, înlănțuind casa. Fiecare sunet se auzea de o sută de ori mai puternic: ciudatul clic-clic al boilerului punându-se în funcțiune în dulapul pentru rufe, o pasăre țopăind pe acoperișul din țigle. Când a sunat din nou telefonul, am smuls receptorul din furcă cu inima bătându-mi nebunește.

— *Da? Tu ești?*

— Sunt în fața ușii, o să deschid eu.

Am auzit cheia răsucindu-se în broască. Ușa s-a deschis și el a intrat obosit, lăsându-și rucsacul să cadă pe podea.

— *Ce este?* am spus sărind în sus și proptindu-mă în fața lui. Ce se întâmplă? Mă sperii grozav.

El nu a răspuns însă, rămânând acolo plin de sânge, privindu-mă cu ochii injectați și tricoul rupt. Desigur că nu se bărbierise și avea pielea palidă și bolnăvicioasă sub stratul de bronz. Au trecut câteva clipe, după care o altă siluetă și-a târșăit picioarele înăuntru din întuneric, oprindu-se în pragul ușii, clipind și răsucindu-se. Mi-a luat câteva clipe să îmi dau seama că era vorba de o femeie, pentru că avea părul foarte scurt și negru și pe alocuri puteai vedea bucăți de scalp. Era foarte înaltă, aproape la fel de înaltă ca Oakesy, și purta o haină groaznică din imitație de piele cu cordon și o fustă de blugi care îi ajungea până la adidașii ăia la modă, cu luminițe, știți despre ce vorbesc, numai că la ea luminițele alea nu clipeau deloc. Când s-a întors și m-a văzut, și-a ridicat mâinile în sus în semn de apărare, ca și cum aş fi urmat să mă năpustesc asupra ei din întuneric.

— Soția mea, a spus Oakesy trântind ușa de la intrare și zăvorând-o, Lex.

Auzind asta, femeia s-a mai liniștit puțin și și-a coborât încet brațele, întorcându-și capul într-o parte și aruncându-mi o privire precaută. Ar fi fost destul de drăguță dacă părul acela nu ar fi arătat de parcă fusese tăiat cu un foarfece cu lame în zigzag și dacă și-ar fi șters expresia aceea ursuză și supărată de pe față. Arăta ca unul dintre adolescenții ăia albi pe care îi vezi umblând prin centru prin Oban, trăgând clei pe nas, cu pielea lor decolorată și cearcăne negre sub ochi.

- Ea cine e?
- Angeline, a spus el, ea e Angeline.
- Angeline?
- Angeline Dove.

— Angeline Do... am început, oprindu-mă însă imediat. Nu eram sigură dacă auzisem bine. Angeline *Dove*?

— E fiica lui.

— E adevărat? am spus întorcându-mă spre ea. Oakesy nu a spus niciodată nimic despre vreun copil. Chiar așa e?

Nu a răspuns, continuând să mă studieze nesigură, ca și cum ar fi fost gata să o ia la sănătoasa.

— Hei, bună dimineața, te-am întrebat ceva, am spus fluturându-mi mâna prin fața ei.

— E adevărat, a bombănit repede, e adevărat.

— E în regulă, Lex, a spus Oakesy.

— În regulă? am spus întorcându-mi privirea spre el.

— E OK.

— OK?

— Da, chiar e OK.

Am scuturat din cap, ducându-mi degetele la tâmpile. Trăisem cu poveștile despre Dove destulă vreme și cred că îmi poate fi iertată reticența, nu?

— Oakesy? am zis mutându-mi privirea de la Angeline la el și înapoi. Merit să mi se spună ce s-a întâmplat? am adăugat holbându-mă la haina ei murdară și ieftină, acoperită cu pete de iarbă, și apoi la el, care arăta la fel de rău, cu tricoul pătat și rupt, cu picioarele goale pline de tăieturi în care sângele se coagulase, murdare de praf și pietriș. De ce se află *ea* aici? Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, Lex, îmi pare rău, trebuie să mergem la poliție, a spus el pe un ton plin de tristețe.

Nu îl mai auzisem niciodată vorbind așa.

2

Afară lumea era tăcută, de parcă și-ar fi ținut respirația. Era încă întuneric, dar lumina rozalie a dimineții începea să apară la orizont. Stăteam în prag, clipind spre copaci și ascultând în încercarea de a detecta orice mișcare. Era liniște. Nu era niciun cor de sunete din zori și nu se auzea nicio aripă bătând printre ramuri. Oakesy s-a oprit preț de o clipă, după care ne-a grăbit spre mica Fiesta în timp ce picioarele noastre striveau pietrișul, poftindu-ne înăuntru:

— Haideți, haideți.

Nu îmi spunea ce se întâmplase. Nu îmi spunea de ce era speriat și de ce blocase toate ușile de îndată ce am intrat în mașină. A pornit motorul foarte repede și am și început să ne hâțănăm pe alee înspre drumul întunecat care ducea în partea de sus a peninsulei. Când am ieșit pe șoseaua de pe coastă, se tot uita la pădure și la golfulețele stâncoase pe care le depășeam de parcă ar fi căutat ceva. La un moment dat, când treceam de o plajă cu pietricele, a redus viteza și a examinat o barcă ancorată acolo.

— Oakesy, ce se întâmplă?

El însă a dat din cap, ca și cum s-ar fi concentrat la ceva foarte important. Avea genul de privire pe care o afișa când încerca să țină în echilibru ceva în vârful unui băț foarte subțire. Nu mi-a răspuns. Pe locul din spate, Angeline Dove era la fel de tăcută ca și el. Stătea aplecată incomod pe-o parte, în timp ce mâinile i se încleștaseră pe scaunul din fața ei ca și cum ar fi fost rănită. Mă uitam din când în când la ea în oglinda retrovizoare. Stătea cu nasul lipit de geam și se uita fix, ferm la Insula Porcilor cu ochii ei de stafie. De fiecare dată când întorceam după vreun colț și insula dispărea după cot, ochii îi căpătau o expresie goală, ca și cum s-ar fi retras în interiorul ei. „E OK, spusesese Oakesy. OK.” OK? Ei bine, în mod clar nu era ca tatăl ei. Arăta de parcă ar fi crescut într-o temniță întreaga ei viață: avea pielea pământie și ridată și, acum, că se lumina de ziuă, puteam vedea că avea și ceva acnee în jurul colțurilor gurii. Tunsoarea era atât de groaznică, încât pe alocuri avea bucle și chiar lângă ele bucăți de scalp vizibil. Dumnezeule, ce dezastru! Mă întrebam oare cine i-o fi fost

mamă.

Parcurseserăm vreo cinci kilometri când Oakesy a început să bată darabana pe volan, înghițind cu zgomot.

— Ce este? am spus privind-i mâinile. Care e problema?

Înainte însă să reușesc să termin propoziția, a scos mașina de pe șosea, trăgând-o pe banda de urgență, improșcând o grămadă de pietriș. A deschis cu putere portiera, a sărit afară din mașină și s-a îndepărtat, pe jumătate aplecat și cu mâinile apăsându-i pe stomac. O, Dumnezeuule, asta e acum, o să i se facă rău. Am coborât din mașină. Era destul de frig și liniște și mi-am simțit răsuflarea rămânând suspendată în aer în timp ce striveam pietrișul sub pantofi traversând banda spre el. M-a auzit venind și s-a întors. Atunci am văzut că nu îi era rău, ci că *plângea*. Avea fața umflată și roșie și îi curgea nasul.

— N-ar trebui, spuse el cu umerii cocoșați, ștergându-și fața cu mâneca hanoracului. N-ar trebui, vreau să zic, uită-te la ea. A văzut tot ce s-a întâmplat și nu plânge.

— Cum adică tot ce s-a întâmplat? *Cum adică?* Cum pot să discut cu tine dacă nu vrei să îmi spui ce s-a întâmplat?

— E numai vina mea, Lex, a spus el ștergându-și nasul cu dosul mâinii și scuturând din cap. A respirat adânc de câteva ori, reușind încet-încet să își controleze plânsul. Dacă nu ar fi aflat din capul locului că mi-au dat voie să vin pe nenorocita aia de insulă... a spus el, inspirând din nou și îndreptându-se apoi cu ochii roșii. A ridicat o mână în direcția estuarului care lucea pictat în roz de lumina răsăritului. Sunt oameni morți acolo, draga mea, a continuat dând din cap trist și epuizat. Acolo, pe Cuagach, au murit oameni.

Inspirasem ca să pot să-i răspund înainte ca spusele lui să capete sens. Când mi-am dat seama ce spusese, am închis gura și mi-am întors capul într-o parte, coborându-mi vocea.

— *Morți?* Asta ai spus, *morți?*

— Da.

— Cum adică morți? am întrebată apucându-l de hanorac, undeva de deasupra buricului și întorcându-l spre mine ca să îl pot privi în ochi. Ai spus că sunt oameni *morți*. Cum adică morți? Oakesy? Spune-mi că nu e așa cum îți ziceau oamenii ăia de la cârciumă.

— Nu vrei să știi, Lexie, crede-mă, tu... a bâiguit el închizând ochii și oftând.

— Nu îmi vorbi de sus, Oakesy. Orice ți s-a întâmplat acolo, crede-mă că am mai văzut. Nu uita pentru cine lucrez. Spune-mi acum!

Într-un final mi-a spus. S-a așezat obosit pe pietrișul înghețat și, în timp ce Angeline se chiora la noi prin fereastra aburită a mașinii, iar soarele se întindea portocaliu peste orizont, mi-a spus.

Sunt sigură că aveți senzația că știți ce mi-a spus, pentru că asta e peste tot în ziarele de săptămâna asta și probabil că toată lumea își

încipuie că știe exact ce s-a întâmplat, dar credeți-mă, nu știți nici jumătate din adevăr. Revenea la nesfârșit asupra unor lucruri, ca și cum mintea i s-ar fi blocat într-un fel de buclă. Vreau să zic, nu ați văzut niciodată în ziar cum arată o față de pe care se ia pielea, nu? Ei bine, Oakesy se tot întorcea la partea asta, arătându-mi cu mâinile cât de mare era și cum stătea spânzurată de ceva. Nu ați citit în *Sun* nici cum porcii sfășiau o adolescentă și îi cărau laba piciorului cu ei sau cum aceasta încercase să rămână atașată de oasele piciorului. Nici despre tipul pe care explozia îl aruncase pe-o parte cu degetul mic de la picior îndreptat spre tavan sau oameni fără cap, cu gâturile ca niște cioturi roșii și câteva vertebre ieșind în afară prin carne, jumătate de craniu golit de conținut de suflul exploziei... și aș putea continua așa la infinit...

Pot să aștern toate astea cu calm pe hârtie după câteva zile, dar, oricât de profesionistă aș fi și oricât din munca lui Christophe aș fi văzut, nu sunt complet insensibilă, să știți. Nici măcar nu îl puteam privi pe Oakesy în timp ce povestea. L-am ascultat cu ochii pironiți pe firele de iarbă înghețată de pe marginea benzii de serviciu cu brațele încrucișate, și o parte din mine ar fi vrut să îi spună să tacă din gură. După ce a terminat, am tăcut vreme îndelungată, simțind cum inima îmi bătea în stomac, apoi m-am întors spre locul unde Insula Porcilor tocmai își ițise capul dincolo de promontoriu. Era prea departe ca să poți vedea ceva, desigur, nu se vedea nici satul, nici capela, era doar silueta aia mare, tăcută, care răpea toată lumina.

— Lex? a spus el punându-mi o mână pe picior. Ești OK?

— Am văzut diverse lucruri la muncă, știi? am spus privind la mâna lui.

— Știu, a spus el frecându-se la ochi, știu.

A urmat apoi o perioadă de tăcere în care ne-am gândit amândoi la insulă. Apoi s-a ridicat și a căutat în buzunarul de la spate al pantalonilor lui scurți și a scos la iveală o bucată de hârtie boțită, pe care mi-a înmănat-o. Am luat-o fără să îmi dezlipesc ochii de pe fața lui.

— Ei bine, ce e asta? am spus.

Nu a răspuns și și-a îndesat mâinile în buzunare, privind spre mare, ca și cum mi-ar fi înmănat una dintre fotografiile acelea groaznice de detectiv particular care l-ar fi înfățișat alături de o altă femeie. Am despăturit hârtia cu o mână nesigură, în timp ce inima îmi bătea nebunește.

— Este contractul de închiriere al bungalou-ului.

— Da, a spus plecându-și fruntea și scărpinându-se zdravăn în creștetul capului așa cum face mereu când știe că a greșit cu ceva. Preț de o clipă am crezut că avea să înceapă din nou să plângă. L-am găsit în casa lui Dove, a spus cu o voce profundă. M-am dus cu ea să își facă

bagajul și l-am găsit. Nu ți-am spus, dar dispăruse din rucsacul meu după ce m-a lovit cu toporul. Știi ce înseamnă asta, a spus el după o pauză.

Simțeam cum mi se accelerează pulsul. O, da, știam ce însemna. Acum *totul* avea sens. De ce mă sunase și îmi spusese să închid ușile și de ce era atât de neliniștit.

— Dumnezeuule, am spus cu o voce slabă, simțind cum mi se taie picioarele. A știut unde eram în tot acest timp?

— Îmi pare rău...

— În tot acest timp, am spus privind de-a lungul șoselei pustii în direcția bungaloului. Eram speriată rău. Tot îmi imaginam pădurea care înconjura bungalou-ul, gândindu-mă cât de aproape fusesem de sfârșit. Poate că stătuse pe acolo urmărindu-mă. Poate că era acolo *chiar acum*. Lucrurile mele, Oakesy, mi-am lăsat toate lucrurile în casă.

— Da, a spus el ridicându-se în picioare și așezându-și o mână pe spatele meu. Se va ocupa poliția de asta.

Deși erau doar câțiva metri până la mașină, mi s-au părut a fi kilometri întregi. Mi-am ținut spatele drept, necedând impulsului de a mă întoarce. Știam că, dacă m-aș fi întors, toți munții și norii s-ar fi încruntat spre mine, examinându-mi spatele. În timp ce Oakesy punea mâna pe portiera șoferului, s-a oprit și s-a întors brusc de parcă cineva l-ar fi strigat pe nume. S-a holbat la munți, la copacii verde-închis, aproape negri, de pe pantele superioare.

— *Ce e?* Ce-ai auzit?

— Nimic, a spus el scuturându-se de un fior lung și violent, ca și cum ar fi încercat să își scuture ceva din spinare.

A aruncat o privire spre Insula Porcilor, apoi s-a urcat în mașină, a închis portiera și s-a aplecat spre mine să o închidă și pe-a mea.

— Haide, să mergem, a spus el.

3

Nu știu dacă este un moment potrivit să scot ceva în evidență, dar probabil că deja ați ghicit. Comentariile dumneavoastră despre Christophe m-au rănit.

— Lexie, chiar ar fi atât de dificil să accepți faptul că domnul Radnor nu își dorește altceva în afara unei relații profesionale cu tine?

Vă amintiți, asta ați spus. Ei bine, m-am tot gândit la asta, iar ieri mi-am amintit de un incident despre care ar fi trebuit să vă povestesc. Este ceva care *dovedește dincolo de orice îndoială* că relația dintre mine și Christophe e mai complicată decât ați putea *dumneavoastră* să vă închipuiți.

Într-o dimineață, la vreo lună după ce mă angajasem la clinică, el a venit la serviciu devreme. Așa îi era obiceiul. Era apretat tot și mirosea a loțiune după ras, cu *Telegraph* sub braț. De obicei ridica mâna în semn de salut în timp ce trecea pe lângă biroul meu, dar în acea zi, poate pentru că nu era nimeni pe-acolo, s-a oprit și m-a privit curios.

— Bună dimineața! a spus el, ca și cum nu m-ar fi văzut înainte și ar fi fost impresionat de ceea ce vedea.

Purtam o bluză albă frumos călcată, cu guler marinăresc, și o fustă neagră, destul de drăguță, până la jumătatea coapsei. Dar domnul Radnor e prea gentleman ca să se uite la picioarele mele, așa că s-a prefăcut că admiră vaza cu *ranunculus* galben proaspăt pe care o așezasem pe blatul biroului.

— Toate astea arată foarte bine, a spus el privind podeaua lucitoare, revistele frumos rânduite și monitorul cu plasmă curățat cu grijă. Da, a repetat el, totul arată foarte bine.

Ei bine, apoi s-a urcat în lift și aici dialogul nostru s-a încheiat. Nu a fost nimic special, doar ceva scurt și politicos. Eu însă nu-s proastă, mi-am dat seama prea bine ce îmi comunica. Luând în considerare ce cuvinte folosise, „totul arată foarte bine” (spus de două ori), înțelesesem despre ce era vorba. Începând din acea zi, am continuat să țin recepția lună, folosind odorizant și măturând podeaua de fiecare dată când intra un pacient și aducea înăuntru frunze și mizerie de pe

stradă. În fiecare zi, Christophe intra plutind. Indiferent de cât de târziu venea sau cât de stresat era, își găsea întotdeauna timp pentru a comenta cât de bine arăta totul și în fiecare zi mă străduiam și mai mult, anticipând lucrurile și încercând să fac ce i-ar plăcea.

Cred că v-am spus, și dumneavoastră probabil că știți deja asta, despre toată munca asta pe care a făcut-o *pro bono*, despre lucrurile minunate pe care le-a făcut pentru oameni din lumea întreagă care nu își puteau permite operațiile. Ei bine, am păstrat o grămadă de tăieturi din ziare, interviuri și fotografii cu el și cu oamenii pe care i-a ajutat, și dintr-odată mi-am dat seama ce frumos ar fi să le pun în ramă. Am găsit pe cineva în Tottenham Court Road care mi le-a înrămat destul de ieftin și două săptămâni mai târziu m-am dus mai devreme la muncă și am petrecut o oră agățându-le la recepție până când totul arăta perfect. Apoi am lustruit tot, am măturat, mi-am îndreptat bluza și m-am așezat dreaptă în scaun, așteptându-l să vină.

A întârziat câteva minute și a intrat scuturându-și umbrela și proptind-o în colț.

— Bună dimineață, Alex!

— Bună dimineața, domnule Radnor! am spus, cu un zâmbet și mai larg. De-abia puteam sta locului de cât de emoționată eram. Ce vreme nenorocită!

— E oribilă, a încuviințat el ridicând privirea.

Când a văzut toate fotografiile aranjate pe perete în spatele meu, am observat cum i se schimbă expresia feței. S-a oprit puțin, apoi a avansat încet, cu un zâmbet ezitant pe față.

— Sunt drăguțe, a spus el pe un ton nesigur. S-a oprit la biroul lui și și-a deschiat haina de ploaie, părând că se gândește la ceva. Poate că nu sunt potrivite *pe de-a-ntregul* la recepție? a continuat el. Poate că sunt puțin prea... ăăă... fițoase, ce zici?

— Aveți o grămadă de lucruri de care puteți fi mândru, domnule Radnor, am răspuns și orice urmă de zâmbet mi-a dispărut de pe față.

— Știi ce, nu crezi că ar arăta mai bine la mine în birou? a spus el pe un ton blând.

— În biroul dumneavoastră? am întrebat și imediat mi-am dat seama, bineînțeles. Nu era supărat sau furios, pur și simplu era modest. Ei, cam așa e el. Da, în biroul dumneavoastră, le voi așeza acolo, am spus ridicându-mă de după birou foarte dreaptă și mândră, după care m-am întors și am început să le dau jos și să le așez una peste alta pe birou. Vi le aduc eu.

— O, nu, nu, nu, nu e nevoie.

— Niciunul dintre angajați nu va ajunge aici în următoarea jumătate de oră și pot să încui ușa.

— Nu este nevoie.

— Dar *mi-ar plăcea* să fac asta.

M-am ridicat pe vârfuri ca să ajung la pozele de sus și aici mă cam învinuiesc, pentru că nu m-am gândit nicio clipă la cum ar fi putut reacționa văzând cum mi se ridică fusta și cum mi se vede partea de sus a picioarelor în dresul negre. După ce am dat jos și ultima fotografie și m-am întors spre el, expresia i se înăsprise și era roșu la față.

— Să mergem atunci, a spus culegând cam jumătate din fotografii. Chem eu liftul.

Nu mai fusesem niciodată în biroul lui, pentru că dragonul acela de secretară îl păzește ca un cerber. Ei bine, era absolut *delicios*, cu pereți căptușiți cu panouri din lemn de stejar și perdele elegante și cu o panoramă minunată asupra acoperișurilor din Harley Street pe care bătea ploaia. Puteai chiar să vezi vârful câtorva dintre copacii din Regent's Park.

— O, e *minunat*, e pur și simplu minunat aici sus, exact așa cum îmi închipuiam! am spus oprindu-mă și oftând în timp ce priveam în jur.

— Mulțumesc, a spus el dându-și jos haina de ploaie și agățând-o în cuierul pentru pălării din spatele ușii. Poți să le așezi pe locul de la fereastră, o să mă ocup mai târziu de ele.

Am dus pozele la fereastră, pe canapeluța de acolo, cu pernele ei de mătase de culoarea piersicii prăfuite, și le-am așezat într-o grămadă ordonată. Apoi m-am plimbat pe-acolo câteva clipe, lângă fereastră, unde pătrundea soarele, ca să îmi fie vizibile șuvițele din păr. Christophe s-a așezat la birou și a dat drumul la calculator.

— Mai era ceva? a spus.

Am zâmbit, întinzându-mă până în vârful picioarelor o dată sau de două ori, cu umerii ridicați, plină de entuziasm. Parcă am fi jucat un joc secret.

— Îmi cer scuze, am spus.

— Mai era ceva, a spus el cu un zâmbet puțin crispat.

— Secretara dumneavoastră are o slujbă grozavă, e genul de slujbă care mi-ar plăcea la nebunie, am spus.

El a dat din cap, s-a uitat la ușă și apoi la ecranul calculatorului și și-a frecat puțin cu degetul buza de sus, oarecum nervos.

— Nu vă faceți griji, am spus, pentru că știu că așa stă treaba cu bărbații și sexul, îi copleșește ca un val.

A avut nevoie de timp să coboare din nou pe pământ.

— Plec. Vă rog să mă chemați dacă aveți nevoie de ceva. Ies la 5.

M-am oprit la ușă și m-am întors să îi fac cu mâna în semn de rămas-bun, dar era ocupat la calculator, derulându-și programul pe ziua în curs, ca un profesionist ce era, așa că m-am întors la biroul meu și mi-am petrecut toată ziua însuflețită de acel sentiment pe care îl ai atunci când știi că ai întâlnit pe cineva care îți va schimba viața.

Nu v-am spus asta până acum din respect pentru domnul Radnor,

pentru că zvonurile se răspândesc foarte repede în lumea medicală, nu-i așa? Or, pentru Dumnezeu, nu îi este deloc ușor unui bărbat de vârsta lui să se lupte cu sentimentele lui. Cu toate astea, să nu credeți că nu am luat în seamă ce ați spus. De fapt, când ați spus „relație profesională”, cred că ați fost mai aproape de adevăr decât credeți, pentru că în ultimele zile a devenit cât se poate de clar pentru mine că ceea ce îi trebuie lui Christophe este o *scuză* ca să aibă o relație profesională mai strânsă cu mine. Are nevoie de puțin spațiu ca să se relaxeze când e în preajma mea, astfel încât să înceapă să se dezvolte chestia asta dintre noi. Ce ironic că nu mi-am dat seama de nimic din toate astea până în dimineața aceea oribilă când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Oakesy și Angeline Dove!

4

Uneori te surprinzi pe tine însuși. Când am plecat de pe banda de urgență tremuram din cauza șocului, dar apoi am coborât geamul și am scos capul afară, simțind aerul rece intrându-mi în nas și în plămâni, și m-am gândit la un singur lucru. *M-am gândit la Christophe*. M-am gândit la lucrurile pe care le-a îndurat, la tragediile umane, pericolele și zonele afectate de dezastre și la toate condițiile groaznice pe care trebuise să le suporte (fără să *plângă vreodată* așa, ca idee). Soarele era sus pe cer, încălzindu-mi fața și dintr-odată m-am simțit foarte aproape de el. Am avut sentimentul ciudat că ceea ce se întâmplase pe Cuagach avea să ne unească într-un fel și, când am ajuns la Oban, nu mai tremuram deloc, ba dimpotrivă, eram chiar plină de entuziasm. Mă aflasem în mijlocul unor evenimente extrem de importante și nimeni de la clinică nu avea să poată ignora asta pentru foarte multă vreme.

Orășelul de coastă era perfect tăcut. În afara feribotului de dimineață care ducea la Mull și care se afla în port, luminat ca un pom de Crăciun, singurele urme de viață erau rămășițele băutelor din noaptea trecută: ambalaje de la chipsuri măturate de vânt pe strada pavată, un pescăruș care trăgea de un *kebab* pe jumătate mâncat, aruncat în șanț. Oakesy a parcat pe o alee laterală și am coborât cu toții din mașină, cu fețele ca de piatră, cu urme vizibile de șoc în soarele de dimineață. Lui Angeline i-a luat ceva mai mult să iasă din mașină, chinuindu-se puțin. Cred că atunci mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu ea.

Probabil că înainte mă gândisem că se rănise pe insulă și că de aceea stătea așezată atât de ciudat. E uimitor că, în ciuda experienței mele la clinică, nu m-am gândit prea mult la asta. Acum însă, în timp ce ne îndreptam spre sediul poliției, am analizat-o cu coada ochiului și m-a izbit gândul că ceva nu era deloc în regulă cu ea. Șchiopăta puțin, mergând puțin aplecată, ca și cum piciorul drept ar fi fost mai scurt decât stângul și o dată sau de două ori și-a ridicat mâna ca și cum ar fi vrut să se prindă de ceva ca să își recapete echilibrul, în timp ce poala hainei i se legăna. Ținea pasul cu noi, dar, de fiecare dată când

încetineam și încercam să o privesc de la spate, mergea și ea mai încet și nu puteam să văd nimic. Chiar și așa, aveam impresia că avea o chestie masivă, ciudată la spate. Dacă te uitai la ea, părea ca și cum ar purta o geantă la spate, sub haină.

Secția de poliție era într-o clădire de cărămidă întunecată pe strada principală și, în timp ce așteptam la recepție să vină cineva, ea a stat cu spatele la perete și brațele în jurul ei, în timp ce privirea i se mișca dintr-o parte în alta ca și cum se aștepta să se năpustească cineva asupra ei. Bărbatul din spatele paravanului de sticlă a fost foarte de treabă până i-a spus Oakesy de ce veniserăm. Apoi zâmbetul i-a înghețat pe buze și orice urmă de amabilitate i-a dispărut. Și-a plimbat privirea între mine, Oakesy și Angeline, ca și cum ar fi fost sigur că voiam să îl tragem în piept.

— Așteptați aici, a bombănit și a dispărut pentru o vreme. Când s-a întors, ne-a condus pe o ușă, fără să ne privească în ochi, apoi de-a lungul unui hol până la un birou. Era o cameră mică, neaerisită, din fundul clădirii, plină cu dulapuri cu dosare și căni ciobite pe masă.

— Așteptați aici, ne-a spus aprinzând lumina. Detectivul Struthers a fost chemat la un caz, dar se întoarce să vorbească cu dumneavoastră. O să fac rost de niște cafea.

Am stat în birou în așteptarea cafelei, fără să scoatem o vorbă. Oakesy a stat tot timpul aplecat, inspectându-și picioarele și trecându-și degetele peste tăieturile lungi care prinseseră deja coajă. Am continuat să o privesc pe Angeline, care nu putea sta locului de nervozitate. Înghițea foarte des și își tot ștergea sudoarea de pe frunte cu mâneca hainei. Stătea ciudat jos, pe jumătate pe piciorul drept, cu o mână încleștată pe scaun, ca și cum ar fi durut-o ceva.

După vreo cinci minute, un bărbat adormit, îmbrăcat într-un costum cam boțit a apărut în pragul ușii.

Ne-am uitat cu toții la el plini de speranță, dar nu a spus nimic, ci a rămas doar acolo, studiindu-ne pe toți. Era tânăr, probabil vreo douăzeci și nouă de ani, și era puțin cam gras (ce spune lumea despre ăștia din Glasgow, cum că ar avea o durată de viață mai scăzută decât etiopienii sau ceva de genul ăsta). Avea părul tuns la baza gâtului, cu țepi în față, cu vârfurile decolorate și vopsite în galben.

— Sunt detectivul Callum Struthers, a spus după o vreme. Sergentul de serviciu de la recepție mi-a spus povestea voastră și mă întreb dacă... e adevărată, a continuat el plimbându-și privirea de la unul la altul.

— E adevărată.

— Ați fost acolo, pe Cuagach, toți trei?

— Doar eu și ea, a spus Oakesy făcând semn din cap spre Angeline.

— Și ce o să îmi spuneți, că ați văzut diavolul de pe Cuagach, o bestie urât mirositoare, care se târa prin pădure?

Am simțit cum Angeline se crispează lângă mine. Și-a coborât privirea și a început să se scarpine cu nădejde în cap, prin părul ei masacrat. Pieptul i se ridica și i se lăsa, iar gura i se mișca fără a scoate vreun sunet: bombănea ceva ca pentru ea, ca și cum ar fi încercat să se convingă să nu se ridice și să o ia la sănătoasa. Oakesy s-a întors spre Struthers cu privirea aceea grea, cu ochii roșii, pe care o are atunci când e mânios.

— Sunteți sigur că sergentul de la recepție v-a spus ce s-a întâmplat?

— Da, dar, ca să fiu sincer, nu aud povestea asta acum pentru prima oară, a spus el coborându-și privirea și dând din cap. Oamenilor le place o mică păcăleală când vine vorba de Cuagach. Rămășițe umane aduse de reflux pe peninsula Craignish? Oare drept cine ne iau?

— Nu mai roștiți cuvântul acela.

— Ce cuvânt?

— Păcăleală.

Ups, m-am gândit, iar o să se ia la hartă. Struthers însă a părut puțin descumpănit și a intrat, așezându-se și examinându-l atent pe Oakesy pentru o vreme.

— Dispeceratul nostru din Govan a trimis un băiat să dea o fugă pe Cuagach să tragă un picuț cu ochiul la ce se întâmplă pe-acolo. Probabil că au trimis pe cineva de la Lochgilphead și se poate să fi închiriat ceva pe-acolo, nu știu, a spus uitându-se pe o hartă mare de pe perete, poate din Ardfarn sau pe-acolo, pentru că nu o să primim ordin de la Clyde să ne mișcăm până... până nu știm ce se întâmplă. Așa că... a spus el trăgând aer în piept printre dinți și consultându-și nesigur ceasul, ar lua cam... cam... două ore până să aflăm cum stau lucrurile acolo.

— Nu e nicio păcăleală aici, vi se pare că suntem adolescenți?

Pentru câteva clipe, Struthers nu a scos o vorbă. După aceea a deschis un dulap cu dosare și a scos unul, închizându-l apoi cu zgomot.

— Uite ce e, de ce nu facem noi lucrurile ca la carte? Hai să vă iau declarațiile ca să fie totul clar.

Oakesy s-a dus primul, ieșind din cameră cu Struthers, țeapăn ca un lemn, încercând încă să își controleze mânia. Mie și lui Angeline ne-au lăsat niște cafea oribilă în niște ceșcuțe de polistiren, pe care o adusese sergentul de la recepție.

Nu am vorbit. Ea stătea în partea opusă mie, chircită și deloc comunicativă. Se oprise din scărpinat și își ținea mâinile între genunchi. Fața ei micuță și posomorâtă era lăsată în jos, dar, din când în când, ridica privirea spre ușă, ca și cum s-ar fi așteptat să apară cineva în fugă pe ușă. Mi-am odihnit capul în palme, astfel încât nu ar fi putut observa că o studiam pe furiș. Era într-o poziție aplecată,

ciudată, de parcă ar fi stat pe o pernă mare sau cam așa ceva. M-am gândit la modul în care reacționase la cuvintele lui Struthers și dintr-odată inima a început să îmi bată cu putere și palmele să îmi transpire. Mi-a venit în cap ceva incredibil, ceva straniu și greu de crezut, legat de masa aceea pe care părea că o cară sub haină. „De ce nu își scoate haina aia? Cred că se coace în ea...”

Clipul video.

O coadă umană pare ceva de domeniul fantasticului, nu?

Un doctor însă știe că de fapt în fiecare an se nasc sute de copii cu cozi, numai că la majoritatea acestea dispar în primele câteva ore. E vorba de vestigiul de coadă din zona coccisului. Văzusem un articol despre acest subiect într-una dintre revistele de la clinică. Există mai multe tipuri de cozi umane, unele sunt hemangioame⁽³⁹⁾, altele țin de *spina bifida*⁽⁴⁰⁾. M-am uitat la ea cu un zâmbet lipit pe față în timp ce rumegam în minte toate informațiile astea științifice. Erau și poze în articol. Una dintre ele înfățișa un băiețel din India cu un tub lung de grăsime acoperită de piele atârându-i de coloana vertebrală.

Ce termen folosiseră? *Occulta*? *Spina bifida occulta*⁽⁴¹⁾? Însă coada lui era micuță în comparație cu asta, cam de mărimea unui viermișor. Dar dacă ar fi vorba de o coadă la fel de lungă precum cea din clipul video? Apoi mi-a apărut în fața ochilor chipul lui Christophe și, cu ideile astea învălmășindu-mi-se prin cap, mi-am mai dat seama de ceva. Niște lucruri s-au clarificat și mai că mi-a venit să zâmbesc. S-ar putea ca până la urmă din toată treaba asta urâtă să iasă și ceva bun. Oakesy avea un material tare bun, mult mai bun decât o relatare despre Centrul pentru un Trai Pozitiv. Chestia asta avea să fie material de prima pagină și avea să însemne sfârșitul problemelor noastre financiare. Angeline avea să îi spună lui Oakesy tot ce voia să știe despre Malachi și nu stătea în puterea ei să îl ajute doar pe el, căci Christophe s-ar da peste cap să fie implicat în povestea asta. Îmi imaginam fața lui zâmbind din pagina de ziar, de lângă patul lui Angeline, după operație, ținând-o poate de mână. Și eu aveam să fiu cea care i-o găsise. Simțeam deja cum încep să mă mănânce palmele.

Am privit spre ușă, apoi m-am lăsat pe spate, sorbind din cafea și zâmbindu-i. Inima îmi bătea cu putere, pentru că știam că Angeline Dove avea să ne ajute. Mai întâi avea să îl ajute pe Oakesy, iar apoi avea să mă ajute pe mine.

5

Nu a fost nevoie de două ore, așa cum estimase Struthers, pentru că vestea a venit de la dispecerat după doar cincizeci de minute. Apoi totul s-a schimbat. În timp ce îi luau declarația lui Oakesy, secția de poliție s-a transformat dintr-un locșor adormit într-un loc cât se poate de zgomotos, unde oamenii umblau cu treburi de colo-colo, cărând formulare și dosare babane, se auzeau telefoane sunând departe prin birouri, se trânteau uși și se dădea drumul la stații radio ale poliției care emiteau zgomot alb. Ar fi trebuit să se folosească de o sală de judecată din Lochgilphead, dar aceasta era în renovare, așa că organizaseră o unitate aici în Oban, într-o clădire mult prea mică și deja până în prânz puteai auzi tot felul de certuri pe hol între ofițerii de poliție locali și femeile din echipa HOLMES care tocmai sosise de la Glasgow cu echipamentul IT. Nu erau destule locuri de parcare și unde Dumnezeu se așteptau ei să își lase mașinile? Și cum, exista doar o singură toaletă pentru femei în toată clădirea și până și aia avea boilerul stricat și te puteai frige dacă nu erai atent?

La prânz, am stat fără să vorbesc cu Oakesy la biroul lui Struthers și am mâncat sendvișuri de la supermarket ca niște oameni care mănâncă la birou când plouă. Angeline nu a putut mânca. Deși a încercat, era evident că era ca și cum ar fi încercat să înghită pietricele. Când a venit Struthers să o ducă în încăperea unde avea să îi ia declarația, s-a ridicat, dar tremura atât de rău că a trebuit să cheme o femeie ofițer să o ajute să se deplaseze.

— E șocată, a spus Oakesy, poartă-te cu blândețe cu ea.

Zece minute mai târziu a venit un detectiv care s-a prezentat drept șeful de la identificări cu persoane și l-a luat cu el. Avea nevoie de el ca să scrie o listă de persoane dispărute. Ei bine, treaba asta a durat cam două ore și în tot acest timp ia ghici cine a rămas singură în birou, neavând nimic de făcut în afară de a citi pliantele de la recepția poliției din Strathclyde - *Siguranța pe lac, Ce se întâmplă dacă sunt arestat, Programul pentru cădeți: Așadar, crezi că ești prea tânăr ca să intri în poliție?* - și să mă holbez la harta zonei.

Nimeni nu mi-a spus dacă ne puteam lua lucrurile din bungalou-ul,

indiferent de câte ori am întrebat, și nu aveam telefonul la mine ca să pot trimite un mesaj.

— Nu mi-au oferit nici măcar o ceașcă de cafea, i-am spus lui Oakesy când a revenit în birou alături de Angeline. Nimic de la prânz, nici măcar o ceașcă de cafea.

La patru după-amiază a venit un grup de bărbați în haine civile de la Dumbarton, tăcuți și intimidanți, cu niște priviri posomorâte, conduși de un inspector-șef de subdivizie. Era puțin mai în vârstă decât Christophe, poate pe la cincizeci și ceva de ani, foarte slab și auster, înalt ca un jucător de baschet și cu o față lungă și serioasă de profesor. Nu a salutat când a intrat în biroul lui Struthers, ci s-a îndreptat spre fereastră, și-a lipit nasul de geam și a examinat gânditor peisajul. Eu una știam pe de rost priveliștea, Dumnezeu știe că avusesem destul timp să o studiez: o mică parcare din spatele secției de poliție cu două mașini de poliție și un rând de containere de gunoi aliniat, și dincolo de asta vârfurile acoperișurilor de pe strada din spate... apoi dealurile purpurii, cu smocuri de iarbă neagră, pustii și stranii.

După câteva minute, a tras jaluzelele verticale, întorcând fâșiile de material în așa fel încât blocau accesul luminii. Apoi a aprins luminile fluorescente și s-a așezat în partea opusă nouă, stând așa o vreme, fără să vorbească, studiindu-ne atent pe fiecare.

— Sunt Peter Danso, a spus el în cele din urmă. Sunt comandantul Diviziei Evenimente, ceea ce înseamnă că voi conduce investigația. Îmi pare rău că a durat atât să vin să stăm de vorbă, dar a trebuit să mă ocup de o grămadă de lucruri.

Ne-am spus numele pe rând, ca niște copii la înscriere. Părea atât de îngrijorat în ceea ce ne privea, că mă făcea să mă simt nervoasă.

— V-am citit declarațiile, a zis el întorcându-se spre Oakesy și spre Angeline, și am câteva lucruri să vă spun amândurora. Desigur, o parte din ele privesc bunăstarea voastră pe plan mintal și cam ce am putea face noi în acest sens ca să vă susținem. Dar motivul pentru care sunt aici este ca să vorbim despre ce planuri aveți.

— Eu rămân, rămân aici, a șoptit Oakesy.

— OK, OK, a spus Danso proptit într-un cot pe birou și scărpînându-se după ureche, deloc în largul lui. Uitați ce e, nu trebuie să vă spun cât de serioasă e treaba asta. În timp ce vă citeam depozitiile, au apărut câteva semne de întrebare în mintea mea, care m-au făcut să mă gândesc cu atenție la siguranța dumneavoastră. Având în vedere în ce situație se află tatăl acestei fete... ei bine, experiența îmi spune că asta îl face periculos, a continuat, întâlnindu-i privirea lui Oakesy și menținând contactul. Chiar foarte periculos. În următoarele câteva ore, cineva va face o evaluare a impactului și asta ne va spune cam cât de mult ar trebui să ne îngrijorăm...

Lui Danso i-a sunat telefonul în suportul de la curea. A verificat ecranul, a răspuns și-a ridicat privirea spre noi.

— Ni s-a raportat o mașină furată din parcare de la hotelul Crinian sâmbătă noaptea, în jur de 11. Cunoașteți hotelul Crinian? Este unul dintre locurile în care trag cei care vin din insule. A luat barca de pescuit cea mică, din centru. Lipsește. Da, și, deși mintea îmi spune că mașina furată are de-a face doar cu niște băieți din Glasgow care au venit pe-acolo, inima îmi spune altceva. Dumneavoastră ați avut deja contacte cu el, domnule Oakes, și v-a rănit o dată.

— Da.

— Știe unde locuiți? V-a amenințat?

— Da.

Danso a oftat și și-a frecat tâmpilele, apoi și-a lăsat mâna să cadă, îndreptând-o spre Oakesy.

— Ce păcat că nu ați semnalat asta. Dacă ați fi raportat asta atunci, am fi putut să...

— Știu, știu, nu-mi mai spuneți, mi-a trecut și mie asta prin cap de un milion de ori. Dacă v-aș fi spus atunci, ați fi putut să mă ajutați cumva.

Danso a dat din cap, studiindu-l pe Oakesy îndelung, ca și cum ar fi încercat din greu să nu spună o răutate. Inima îmi bătea în continuare cu putere gândindu-mă cât de aproape fusesem de moarte, dar m-a încercat și un sentiment temporar de satisfacție. Îl implorasem pe Oakesy să se ducă la poliție și să raporteze amenințarea, dar nu voise. „O să ajungă să te bântuie asta, Oakesy.”

— Uitați ce e, a spus Danso în cele din urmă, am să fiu sincer cu dumneavoastră, nu am prea multă experiență cu protecția martorilor, dar... a continuat el în timp ce a tras un sertar dintr-un dulap, scoțând apoi un dosar după ce a scotocit puțin prin el... Poliția din Strathclyde are un program special de protecție a martorilor, a continuat el dregându-și glasul și privindu-ne de parcă și-ar fi cerut scuze. Îmi pare rău dacă sună ca un fel de exercițiu de PR, dar suntem unul dintre singurele departamente din poliție care are așa ceva. A deschis dosarul și a împărțit fiecăruia dintre noi un set de hârtii capsate.

M-am uitat la pagina de început care îmi stătea în poală.

— Acestea sunt formularele care conțin criteriile de selecție pentru acest program. Cred că ar merita să le completați și să le trimitem la cartierul general să vedem ce zic.

Oakesy a frunzărit prin teanc cu fața crispată. Angeline și-a luat exemplarul, fără să îl privească în ochi pe Danso, și a citit în tăcere cu hârtiile în poală și ținându-și fața în mâini.

— Asta nu se va întâmpla peste noapte. Chiar dacă cei din Pitt Street aprobă cererea, tot va lua ceva vreme să fie procesată, așa că între timp băieții mei din Dumbarton au vorbit cu localnicii să vă

găsească un locșor sigur. Au găsit locul acesta, pe care întâmplător îl cunosc destul de bine. Impresia mea e că e mai bun decât orice v-ar putea oferi programul de protecție a martorilor.

— O casă conspirativă, asta vrei să spunei? O casă conspirativă? am spus.

— Doamnă dragă, dacă vrei să o numiți așa, n-aveți decât, sper că nu veți fi dezamăgită, a spus Danso ridicând privirea și zâmbind spre mine cu o expresie amabilă, pierzându-și masca de austeritate. Este o proprietate pe care o folosim pentru ofițerii de poliție care vin în vizită. Este un loc secret unde victimele pot să își înregistreze depozițiile. Vorbesc despre victime vulnerabile, dacă mă înțelegeți: subiecți de hărțuire rasială, abuzuri asupra copiilor, victime ale violurilor, a explicat el făcând o pauză ca să îmi dea timp să diger informațiile. Haideți să spunem lucrurilor pe nume, nu e în niciun caz ca la Hilton.

— Toate lucrurile mele sunt încă la bungalow-ul, și el știe adresa.

— Am trimis deja pe cineva acolo să arunce o privire prin jur. După ce ne va transmite că e totul în regulă, vom merge să vă luăm lucrurile de acolo.

— Poate că ăsta ar fi un moment bun să te duci în vizită la mama ta, Lex, ce zici? a spus Oakesy întorcându-se spre mine. Are să se termine totul în câteva zile și apoi o să vin să te iau cu mașina. O să o ducem în barul acela de *tapas* care îi place și...

— Nu, e în regulă, o să rămân. O să merg și eu la casa conspirativă.

— Cred că ai fi mai în siguranță...

— Vorbesc serios, am spus întrerupându-l. Nu mă duc nicăieri, stau aici cu tine și... spunând asta, m-am aplecat în față și am pus o mână pe brațul lui Angeline.

Și-a îndepărtat mâinile de pe față, surprinsă de atingere, și s-a uitat lung la degetele mele albe și curate, la unghiile roz și drăguțe comparativ cu pielea ei murdară de pământ... trebuie să vii și tu cu noi.

— Trebuie să fii cu cineva care poate avea grijă de tine.

6

Am aflat că mama lui Angeline murise de doi ani și că Angeline stătuse pe insulă de când era mică, fără să aibă contact cu prieteni sau cu rude de pe continent. Nu avea unde să se ducă.

— Uite, drăguță, te poate examina un doctor dacă vrei, să vedem dacă ai nevoie de îngrijire psihiatrică sau medicală în general, a spus Danso, aruncând o privire vagă coapselor ei și apoi părului, care, de acord, nu părea prea sănătos. Însă, în ciuda ofertei lui, ea a continuat să privească fix în fața ei, aruncându-i din când în când câte o privire precaută și mormăind un răspuns. A vorbit de-abia după vreo zece minute.

— Cu el, vreau să merg cu el, a spus ea țeapănă, arătând spre Oakesy.

Un ofițer de poliție în civil ne-a însoțit pe parcursul drumului spre bungalou-ul cu Fiesta. Trimiseseră o echipă acolo să verifice locul, iar aceștia anunțaseră că era totul în regulă. Oakesy voia să ne întoarcem și să ne luăm lucrurile și apoi să mergem la casa conspirativă. Danso a trebuit să ne scoată prin spatele secției de poliție, pentru că până am fost gata de plecare, după ce le-au luat amprente de la Oakesy și lui Angeline, ziariștii se strânseseră în față din ce în ce mai mulți. Dacă la început erau doar vreo două sau trei mașini uzate, în jur de ora zece se adunaseră vreo patruzeci sau cincizeci, aliniate pe strada dinspre coastă, cu portierele de la șofer deschise și ocupanții așteptând răbdători, și cu o dubiță de la BBC înfiptă în mijloc.

— Hiene nenorocite! a mormăit Oakesy, uitând, se pare, cam care era meseria lui. Panarama murdare!

Oakesy a condus, și eu am stat pe locul din dreapta. „Dădaca” noastră - un bărbat scund cu capul ras, îmbrăcat cu un tricou cu guler polo și urme pe degete ce păreau să fi fost niște tatuaje cu cuvinte „dragoste/ură” - stătea în spate cu Angeline. Nu a vorbit prea mult și, cât timp am șerpuit prin îngustele străduțe dosnice, și-a ținut mâna înclăștată pe spătarul scaunului din față și s-a uitat în continuu prin lunetă, urmărind celelalte mașini.

Începuse să se lase noaptea și, când am ajuns la bungalou, era deja

întuneric. La baza aleii private era o mașină civilă și o altă purtând însemnele poliției era parcată în capătul ei, cu luminile albastre intermitente luminând pădurea asemenea unei furtuni electrice. Oakesy a oprit mașina, apoi el și „dădaca” au coborât și s-au dus să vorbească cu șoferul, lăsându-ne pe mine și pe Angeline să stăm în mașina cu motorul încă pornit. Farurile mașinii noastre aruncau conuri galbene de lumină, reflectându-se pe mașina de poliție și pe chipurile oamenilor. Dincolo însă de această aură de lumină, alea și bungalou-ul erau învăluite într-un fel de întuneric comprimat, fără margini, pe care nu îl poți vedea dacă trăiești la oraș. M-am uitat fix în direcția bungalou-lui, încercând să îmi concentrez privirea pe el, ca să îl pot distinge în întunericul de nepătruns, și mă întrebam de ce nu mă gândisem să las măcar o lumină aprinsă înainte să plec. Nu-mi stătea în fire să nu fac asta, *întotdeauna* lăsam o lumină aprinsă, așa că oare de ce uitasem să o fac în dimineața asta? M-am dat mai în față pe scaun și am pus mâna pe parbriz, făcându-mi mâna streășină în încercarea de a vedea dincolo de faruri până la bungalou, în timp ce răsuflarea aburea geamul.

Șoferul coborâse din mașină și toți bărbații stăteau acum aliniați pe partea laterală a aleii, chiar la marginea petei de lumină, privind fix ceva de pe sol. Oakesy a spus ceva și ambii polițiști s-au uitat la el, apoi au privit gânditori de-a lungul aleii și la mașina de poliție. Șoferul s-a dus la ea și s-a lăsat pe vine să examineze roata din față, după care a scos un pix din buzunar și l-a înfipt în suprafața de rulare a roții ca și cum ar fi căutat ceva. Ceilalți doi bărbați l-au privit, schimbând câteva cuvinte, și după o vreme șoferul s-a ridicat clătînând din cap. Oakesy și „dădaca” s-au întors la mașină.

— Ce este? am spus în timp ce urcau în mașină, aducând înăuntru mirosul aerului nocturn și răceala unui ger timpuriu pe haine. Ce-ați văzut?

— Când? a spus Oakesy întorcându-se spre mine și întâlnindu-mi privirea.

— Chiar acum, acolo.

— Nimic, a spus el trăgând frâna de mână și rotind volanul. Doar niște urme de cauciucuri.

— Urme de cauciucuri, ale cui?

— Ale lui, a spus arătând spre mașina de poliție. Asta e tot.

M-am holbat la mașină în timp ce treceam încet pe lângă ea. Polițistul era pe locul șoferului și examina ceva, o hartă sau un carnețel luminat de o lanternă de buzunar, care arunca o lumină roșatică pe fața lui.

— Ești sigur? am spus încercând să îmi păstrez un ton egal al vocii. Mai devreme fusesem plină de entuziasm, dar acum începeam să fiu din nou nesuferită. Ești sigur că erau ale lui? Nu putea să le confunde?

— Sunt sigur.

Am ajuns la bungalou și a oprit motorul, după care ne-am aplecat cu toții în față și preț de câteva clipe ne-am privit încordați imaginea în fereastra enormă.

— A fost cineva înăuntru?

— Am verificat chiar înainte să ajungem aici și era totul închis, nu era țipenie de om.

— Crezi că au stins lumina?

— Nu știu, probabil.

În spatele nostru, celălalt polițist a pornit motorul mașinii și a aprins farurile, după care a înaintat pe alee și s-a oprit în spatele nostru, orbit ca și noi de lumină.

— Nenorocitul! a spus „dădaca” ridicându-și mâna să își apere ochii de lumina orbitoare care se reflecta în oglinda retrovizoare.

— Veniți? a spus Oakesy deschizând ușa.

— Nu, mulțumesc, am spus privind la bungalou și simțind cum mă trece un fior.

— Bine, nu întârzii mult, vreo zece minute. O să iau și indexul să i-l dau proprietarului.

— Nu îmi împături hainele, lasă-le așa.

M-a privit pentru o vreme de parcă ar fi încercat să se hotărască ce să-mi spună, apoi a oftat.

— Nu îți face griji, a spus el ieșind obosit din mașină, nu îți voi împături hainele.

După ce au ieșit din mașină, aceasta s-a răcit din ce în ce mai mult. Ofițerul din mașina din spate a stins farurile și s-a așternut încet liniștea. Părea că întunericul se întindea în jurul mașinii și al bungalou-lui și în spatele meu, iar Angeline își rodea o unghie, privind în gol pe fereastră. Pentru o vreme îndelungată, am fost doar eu și ea, și zgomotul făcut de respirația noastră, care părea să devină din ce în ce mai puternică pe fondul tăcerii absolute.

— Angeline, am spus după o vreme, crezi că tatăl tău va încerca să îl găsească pe Joe? Vreau să zic, crezi că e posibil să fi fost aici, printre copaci?

— Nu știu, a răspuns ea după o pauză.

Am așteptat să continue, dar a tăcut din nou. „Așadar, nu ești mai comunicativă decât erai la secția de poliție”, mi-am zis. Mi-am rezemat capul de tetieră și am dus mâna la buzunarul de la cămașă unde îmi țineam telefonul mobil, dar desigur că acesta era încă în bungalou. Era atât de ciudat să nu am niciun contact cu lumea de afară, cu mămica și cu Christophe. Aveam o imagine a lui Christophe în cap și încercam să o țin acolo ca să nu trebuiască să mă gândesc la pădurea care ne înconjură.

În cele din urmă, m-am ridicat și m-am răsucit în loc. Angeline nu

se mișcase. Stătea lângă fereastră, ținându-se de mânerul de deasupra ușii, pentru a ridica o parte din greutate de pe șezut.

O rază rătăcită de lumină îi strălucea pe frunte, care părea largă și bombată din cauza tunsorii ciudate. În mașina din spate, silueta ofițerului de poliție era nemișcată.

— Angeline, am spus, ce crezi că a vrut să zică detectivul? Detectivul Struthers. Când vorbea despre diavol, despre diavolul de pe Insula Porcilor. Știi despre ce vorbea?

La început nu mi-a răspuns, continuând să privească afară pe fereastră la bungalou și la ușa pe care intrase Oakesy, cu privirea fixă și dinții încleștați.

— Angeline? am spus așezându-mi brațul pe spatele scaunului și coborându-mi bărbia, urmărind-o. Te întrebam dacă știi ce voia să spună, pentru că *eu una* cred că știu. Cred că știu despre ce vorbea, am văzut un clip video.

După un moment de tăcere, s-a întors foarte repede, fixându-mă cu privirea. O venă i se zbătea repede la tâmplă.

— Nu știi? Există un clip video, Angeline, un clip video cu ceva care se plimbă pe plaja de pe Cuagach. E cam neclar, dar nu există nicio îndoială, este o creatură pe plajă, pe jumătate om și pe jumătate animal. Mi-am umezit buzele și am aruncat o privire spre mașina de poliție. Dintr-odată mi se părea important ca nimeni să nu mă urmărească prea îndeaproape. Sau poate, am spus cu voce scăzută, rostind distinct cuvintele și aplecându-mă peste scaun, prinzându-i privirea intenționat, poate că era pe jumătate animal și pe jumătate *femeie*...

Lightning Tree Grove^[42] (Dumnezeule, nu e numele destul de sugestiv?) este locul cel mai apropiat de ideea iadului pe pământ. Este o proprietate abandonată între Dumbarton și Renton, unul dintre nenorocitele alea de exemple de planificare urbană eşuată din anii '50 și '60. În esență, este deja moartă și așteaptă doar să vină dricul. Humbert Terrace nr. 29 este o casă cu patru camere, la marginea proprietății, și când ridic capul de la scrisoare și privesc pe fereastră, ce văd? Văd trei sute de case tremurând la marginea unor câmpuri mizerabile, pustii, cu unele dintre ferestre cu grilaje montate de Autoritatea pentru mediu, întrucât au descoperit azbest la mansardă, cu pereții acoperiți de graffiti, cu țiglele în dezordine și o stradă înfundată unde vin mașinile de la Dumbarton să lase fluturași, astfel încât străzile sunt împânzite cu sticle de vin cu apă tonică Buckfast și scutece murdare. Au de gând să toarne ciment deasupra, ca să construiască un centru de divertisment, dar mai există vreo douăzeci de oameni care încă se agață de existențele lor mizerabile de aici. Majoritatea ocupă ilegal locuințele astea sau sunt persoane care cer azil, printre care o grămadă de femei care poartă vâl și umblă pe stradă cu niște expresii timide. Dumnezeu știe ce cred *ele* despre locul ăsta. Au căzut din lac în puț.

Desigur, când am ajuns aici era întuneric, așa că nu aveam *nicio idee* despre cât de oribil era. Părea doar foarte, foarte liniștit și părăsit. „Dădaca” a deschis ușa, chinuindu-se puțin cu cheile necunoscute, și ne-a lăsat să intrăm, aprinzând lumina. Am intrat cu toții în căsuța asta groaznică și umedă. Oakesy s-a dus direct la ferestre și a început să tragă de ele, verificând încuietorile, iar Angeline, care nu scosese o vorbă tot drumul, și-a târât picioarele în lateral și s-a așezat pe cea mai apropiată canapea cu haina strânsă în jurul ei, privind supărată spre podea. Eu am rămas în mijlocul camerei, privind în jur și simțindu-mă cu adevărat deprimată.

Mi-am dat seama imediat că era mult, mult mai urât decât la bungalou. Toate erau aranjate foarte rigid, de parcă ar fi tras un dans nebun în întuneric înainte să ajungem noi și ar fi trebuit să înghețe la

azul cheii „dădacei” în broască. Două canapele roase din vinilin erau așezate neglijent, și un televizor plin de praf era poziționat pe o măsuță din furnir negru într-un colț. Totul era imobil și liniștit, ți-ai fi putut imagina că locul se crispase, așteptând să ne luăm tălpășița, urând deranjul nostru. Parterul includea o sufragerie deschisă și dincolo de ea o bucătărie pe care cineva încercase să o înveselească, acoperind pereții în tapet de un galben-aprins și folosind gresie turcoaz, precum și niște câni de un galben primulă cocoțate pe un suport rustic. Cu toate astea, avea aerul unei case părăsite.

NU folosiți rotisorul!!! avertiza o hârtie lipită cu bandă adezivă deasupra cuptorului. *Pentru siguranța dumneavoastră, rotisorul a fost scos din funcțiune!!!*

— Da, a spus „dădaca” mergând în colț, unde un ghem de fire ieșeau din tavan deasupra unui suport gol. Și-a făcut degetul cerc în jurul suportului și a tras puțin de el. Era o cameră video aici și aici, ceea ce înseamnă că *pe undeva* trebuie să fie un... și aici se întrerupse, deschizând un dulap din bucătărie, privind înăuntru, apoi închizându-l și ducându-se în hol, unde deschise o ușă de sub scări. A, da, uite, aici e camera consolei.

M-am dus și eu acolo cu Oakesy și am văzut tabloul de control cu toate contactele electronice smulse și găurile rămase, pline de pânze de păianjen. O foaie veche pe care erau notate schimbările era prinsă de perete.

— Da, a spus el din nou, așezându-și mâinile pe cadrul ușii și aplecându-și capul în afara dulapului, întinzându-și gâtul pentru a urmări firele care duceau la perete și dispăreau sub covorul de pe scări. Mi-au spus că acesta era de regulă apartamentul pentru violuri.

— Poftim, apartamentul pentru *ce*?

— Apartamentul pentru violuri, a repetat întorcându-se spre mine și, în clipa în care mi-a văzut fața, i s-a schimbat expresia. Da, a spus în grabă, ieșind și închizând ușa. Știu, e o expresie tâmpită, dar așa îi spun băieții. Unele dintre fetele care obișnuiau să vină aici fuseseră... și se întrerupse roșind și scărpinându-și rușinat scăfârșia.

— Vrei să spui că fuseseră violate? Știm asta, ne-a spus inspectorul-sef.

— E ceva sigur, nu-i așa? E mai sigur decât dacă ați fi stat la secție. Sunteți în siguranță aici.

— Sunteți sigur?

— Desigur, și oricum vă puteți cuibări aici mai bine, e mai confortabil decât la secție.

M-am frecat la ochi și am oftat. Confortabil? *Confortabil*? Era oribil, pur și simplu oribil. Dacă mă întrebai pe mine, toate fetele alea violate și copiii abuzați, și victimele hărțuirii rasiale trebuie să fi lăsat în urmă ceva prin casă. O parte din suferința lor încă mai îmbiba prin

transfer tapetul decorat, pentru că, în timpul cât am stat de pază în noaptea aceea, am simțit cum mă trec fiorii de parcă ceva foarte rău se întâmplase acolo sau era pe cale să se întâmple. În spatele casei, după bucătărie, era o sală de interogatorii, care încă mai păstra o canapea în colț, ca și cum ar fi trebuit să ni se reamintească la ce fusese folosit locul acesta odinioară. Nu fusese făcută curățenie cum trebuie în niciuna dintre camere, pentru că încă mai era un pătuț de copil pătat într-unul dintre dormitoare, cu o pată de vomă uscată pe peretele din spatele lui și muște moarte peste tot pe covoare, precum și un prezervativ folosit în chiuveta de la bucătărie.

— Trăiască birocrăția! am spus apucând prezervativul cu o lingură și aruncându-l în fundul unui sac alb de gunoi, unde a căzut, uscat și maroniu, la fel de transparent ca pielea umană îmbătrânită.

8

După ce poliția a plecat, ne-am dus bagajele la etaj și ne-am ales camerele. Eu și Oakesy am luat camera din față, iar Angeline pe cea din spate. Mai târziu, când am intrat acolo, am văzut că își despachetase geanta pe care o adusese cu ea și își aranjase toate hainele pe umerășele de pe bara de ipsos pentru agățat tablouri. Avea niște haine groaznice: fuste lungi de blugi și tricouri Kappa albastru cu alb decolorate, spălate de atâtea ori, încât culorile se șterseseră sau deveniseră gri.

Am pregătit cina la parter din ceea ce aduseserăm de la bungalou, și anume niște sos de roșii pe care l-am turnat peste câțiva cârnați, zicând că am făcut niște *casserole*. Mi-aș fi dorit să mai adaug și niște broccoli sau altceva pe farfurie, pentru că fata nu părea să aibă prea multe vitamine la bord. A mâncat puțin, fără să ne privească și ținându-și capul atât de aplecat, încât tot ce puteam vedea din ea era fruntea aceea mare și crăpată. A vorbit doar mult mai târziu, în timp ce eu eram la fereastră cu spatele la cameră, uitându-mă afară la geamurile sparte și la mașina de poliție parcată în susul străzii, iar Oakesy era la bucătărie spălând pahare.

— Cred că vreau să văd clipul video, a spus ea dintr-odată.

Am lăsat perdeaua să cadă și m-am întors, tulburată să îi aud vocea după atâta timp. Oakesy se opri din ceea ce făcea la bucătărie și o privea surprins, în timp ce de pe paharul pe care îl ținea în mână picura apă. Ea stătea pe canapea, cu umerii căzuți și capul într-o parte și, deși spusese asta cât se poate de clar, ți s-ar fi trecut ușor cu vederea dacă ai fi crezut că nu spusese nimic, căci ochii îi erau pironiți în podea și își mușca buza de jos cu privirea aceea paranoică și defensivă ca și cum nu ar fi fost în stare să privească pe altcineva în ochi.

— Ai spus ceva? a întrebat Oakesy.

— Da, vreau să mă văd pe mine.

— Știi despre asta, a spus el clipind.

— Vreau să văd, a insistat ea ridicând privirea spre el. Dacă sunt și eu pe-acolo, vreau să văd.

După câteva clipe de tăcere în care Oakesy a digerat toate astea, s-a întors spre mine.

— Trebuia să știe, am spus deschizând larg brațele. Oricum cineva i-ar fi spus în cele din urmă.

Nu a zis nimic. Cred că era prea obosit ca să înceapă o ceartă sau poate că își dădea seama că aveam dreptate. S-a dus resemnat în hol și a cules laptopul de unde îl lăsasem, rezemat de perete. L-a adus înapoi în bucătărie, a tras unul dintre scaune de la masă și i s-a adresat lui Angeline:

— Așează-te aici.

Ea a ezitat puțin, apoi s-a ridicat și a șchiopătat spre scaun nesigură, punând mâinile pe masă ca să își susțină greutatea, apoi și-a lăsat încetișor trupul neîndemânatic pe scaunul de aluminiu. Oakesy a pornit laptopul și l-a așezat în fața ei. A scos o bere din una dintre sacoșe și a stins lumina din bucătărie, ecranul calculatorului rămânând astfel singura sursă de lumină și scaldându-i fața lui Angeline într-un albastru-verzui.

M-am așezat lângă ea la masă, aplecându-mă în față, cu bărbia în mâini. Deși părea că mă concentrez asupra calculatorului, nu era așa. Îmi roteam ochii în lateral ca să o pot urmări. M-am apropiat foarte mult de ea, până i-am putut distinge fiecare detaliu al feței: pielea decolorată, fruntea mare, luminată de calculator, și nasul mic, ca al unui băiețel.

— A fost filmat în vestul insulei, a spus Oakesy aplecându-se între noi și apăsând pe iconița de Real Player, după care clipul a început să ruleze. Acum doi ani, înainte de construirea gardului. Uite aici, a spus el, indicând capătul lizierei, chiar aici, privește bucata asta.

Nu m-am întors spre ecran, căci văzusem clipul de destul de multe ori. De această dată i-am observat imaginea reflectată în curba vitroasă a ochiului stâng al lui Angeline: legănatul bărcii, bărbații cu tricourile de fotbaliști care își ridicau berile spre cameră și apoi limba lungă și gri a flancului Insulei Porcilor ridicându-se deasupra valurilor și sub ea, pădurea coborând înspre plajă. Știam exact când avea să apară silueta neclară pe ecran, cu mersul ei împleticit, ieșind dintre copaci și făcând câțiva pași pe nisip. Știam cum se oprea, se întorcea repede și dispărea printre copaci, așa cum știam și strigătele bărbaților din barcă.

Când s-a terminat totul, Oakesy s-a aplecat și a oprit clipul. Am stat acolo nemișcată, privind-o în ochi, fascinată de modul în care se mișca dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi vrut să scape. Apoi a apărut un disc transparent de lichid care a început să se mărească, a tremurat o clipă deasupra irisului și apoi s-a spart, căzându-i pe față. Și-a împreunat mâinile, ducându-și vârfurile degetelor la nas și a început să tremure ca și cum temperatura din cameră ar fi scăzut brusc.

— Ești bine? a spus Oakesy. Vrei să...

— Așa m-am născut, a șoptit ea împingând scaunul înapoi cu un scârțâit și ducându-și pumnii la ochi, apoi împingându-se în ei de parcă ar fi vrut să își pedepsească ochii pentru că se scurseseră. Nu e vina mea, așa m-am născut. Nu mă puteți acuza de asta, nu puteți.

Am schimbat o privire cu Oakesy. El s-a aplecat puțin și cred că era pe punctul de a o atinge, dar probabil că ceva l-a oprit, pentru că mâna i s-a oprit în aer, la jumătatea distanței spre umărul ei, și s-a întors nesigură pe masă.

— O să creadă că aduc necazuri, așa cum au crezut și pe Cuagach, au crezut că eram un... *și aici se întrerupse trăgând adânc aer în piept.* Avea fața roșie și îi curgea nasul. Au spus că sunt o monstruozitate, asta au zis, că sunt...

— Doar nu ai crezut asta, am spus, ai doar un handicap, asta e tot.

— Lex, a spus Oakesy.

— Ei bine, Oakesy, am văzut-o toți acum, nu trebuie să ne fie rușine de asta și oricum... sunt convinsă că se poate face ceva pentru tine, Angeline.

Când am spus asta, ea a încremenit. S-a oprit din plâns și tot sângele i-a pierit din obraji. Și-a coborât mâinile și m-a privit ciudat cu irisul ochilor puțin descentrat, ca și cum a fi avut ochii bolnavi.

— Este adevărat. Văd în fiecare zi oameni cu răni la coloană și cu diformități și sunt sigură că ai putea fi supusă unei operații foarte simple.

— Care m-ar face normală?

— Te pot ajuta, prietenul meu este cel mai bun neurochirurg din țară. Ți-ar plăcea asta, l-ai lăsa să se uite la tine?

— Eu... eu... bâigui ea ducându-și palmele la obraji și inspirând adânc de câteva ori, mutându-și privirea de la mine la Oakesy și înapoi. Tremura atât de rău, încât mai că îi clănțăneau dinții. Nu știu, *nu știu.*

Oakesy s-a ridicat și a aprins lumina, după care a căutat prin sacoșele pe care încă nu le despachetaserăm și a scos o sticlă de Jack Daniel's pe care o căra peste tot după el. A scotocit apoi prin dulapuri, până a găsit o ceșcuță de plastic pentru copii cu Omul Păianjen pe ea, a umplut-o pe jumătate cu whisky și i-a așezat-o în față.

— Aăă, alcool, nu cred că e o idee prea...

Ea însă a înhățat ceașca și a dat-o pe gât din prima, fără să o miroasă sau să pună la îndoială gestul. Am închis gura și am privit-o uimită. A împins înapoi ceașca spre el, și Oakesy a umplut-o din nou. A mai dat pe gât încă două ceșcuțe pline. Ei bine, m-am gândit, cineva a mai făcut *asta* înainte. Oakesy a continuat să umple ceșcuța, privindu-i chipul în timp ce bea. Câteva fâșii de roșeață îi apăruseră pe gât, avansând spre bărbie, și deja la a patra ceșcuță se oprise din

tremurat. În loc să o dea și pe asta de gât ca bețivanul orașului, a sorbit puțin din ea și a așezat-o la loc pe masă. Apoi s-a îndreptat puțin și și-a șters nasul, făcându-și curaj, în timp ce privirea i se plimba neliniștită de la mine la Oakesy și înapoi.

— Ești bine?

— Da, a spus ea după o pauză. Au văzut mulți oameni clipul?

— Da, l-au văzut mulți, a spus Oakesy fără să îi susțină privirea, așa cum face atunci când e stânjenit. Știu o grămadă de oameni de el.

— Și poliția? Cel care a spus „diavol”. A spus diavol la secție.

— Da, bănuiesc că știe și poliția.

Ea a tras adânc aer pe nas în timp ce digera ce i se spusese, apoi a ridicat privirea spre ecranul calculatorului și a părut că pune toate piesele puzzle-ului la loc în mintea ei.

— De asta te aflai pe Cuagach din capul locului, ca să scrii despre mine?

— Ăăă, da, a răspuns el arătând groaznic de vinovat.

— Tata nu știa asta, a spus ea dând din cap și râzând scurt în timp ce își studia mâinile. Avea degete palide, cu unghiile roase din carne. Se gândea că te-ai întors să îl bântui.

— Să îl bântui? Cum adică? De ce ar fi crezut așa ceva?

Ea a închis ochii și i-a deschis din nou, ca și cum ar fi fost o întrebare-capcană și trebuia să se gândească la răspuns. A aruncat o privire la aparatul de fotografiat, care zăcea pe blatul de bucătărie, apoi la laptop, întorcându-se din nou la Oakesy.

— Ăăă, pentru că ești Joe Finn?

El a privit-o cu gura puțin deschisă.

— Ești Joe Finn, nu-i așa?

— Da, a spus el grăbit, da, eu... Cum ți-ai dat seama?

— Dar am știut întotdeauna de tine, a spus ea, părând surprinsă, de parcă s-ar fi întrebat cum de nu știa deja el asta. Am știut de tine toată viața mea, am știut întotdeauna că într-o bună zi aveam să te întâlnesc.

9

Vine o vreme în viața fiecărui om când i se ivește o ocazie. Atunci se vede tăria de caracter, în modul în care alegi să răspunzi provocării...

Oakesy se uita la știri, la parter, iar Angeline era în pat cu ușa de la cameră închisă bine. Eu stăteam în dormitorul din față, așezată pe patul umed și plin de cocoloașe, cu laptopul lui Oakesy deschis pe genunchi, tastând de zor. Perdelele erau trase și lumina portocalie de pe stradă pătrundea pieziș, căzând pe ecranul calculatorului. Mașina de poliție era tot acolo, mă uitasem să văd dacă mai era, și un bărbat stătea în ea urmărindu-ne. După cum spusese Danso, nu prea aveam nevoie de el, dar stătea acolo doar ca să ne facă să ne simțim în siguranță.

Astăzi mă regăsesc în această poziție, am scris. Astăzi mi s-a pus în față o ghicitoare, o oportunitate. Provocarea e ori încerc să rezolv de una singură această ghicitoare, ori o pasez cuiva de încredere, cuiva care deține îndemânarea și profesionalismul necesare să o rezolve mai bine decât mine. E vorba de cineva care ar profita enorm de pe urma implicării în acest caz fascinant și cu vizibilitate maximă...

Pusesem ca subiect al e-mailului „Anomalie a coloanei vertebrale, de mare interes pentru presă” și îl trimiseseam de pe un cont de Yahoo anonim pe care îl creasem, pentru că știam că, dacă aș fi folosit numele meu adevărat, vrăjitoarea aia de secretară ar fi profitat de ocazie și l-ar fi șters din căsuța poștală a lui Christophe. Încă o consider vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat. Vreau să zic, cine a încercat să transforme relația mea cu el în ceva sinistru, întorcându-mi pe toate părțile și spunându-le oamenilor că eram o pacoste? Cum că „îl bombardasem pe domnul Radnor cu mesaje pe intranetul clinicii”, ceea ce, desigur, era o exagerare fără margini, pentru că nu-i trimiseseam decât câteva mesaje în care îi uram noroc când era plecat în vreuna dintre călătoriile lui peste mări și țări, odată când fusese tsunami și altădată ca să îl ajute pe un băiețel din Ucraina cu spina

bifida. A, da, și câteva exemplare ale CV-ului meu. Probabil că CV-urile alea au enervat-o, căci *știa* că eram un adversar redutabil pentru slujba ei și *știa* că trebuia să își facă treaba și mai bine când eram prin preajmă. În plus, mai era și comentariul acela plin de venin pe care o auzisem din întâmplare șoptindu-l în ziua în care îmi dădusem demisia.

— A sărit înainte să fie împinsă, spusese.

Probabil că ea aruncase toate fotografiile pe care le înrămasem. V-am spus că le-am găsit prin gunoiul de la clinică, alături de documente tocate mărunț și ambalaje de sendvișuri Pret à Manger?

„În opinia mea - am scris încercând din răspuțeri să îmi amintesc limbajul folosit în scrisorile de recomandare pe care le văzusem pe la clinică și încercând să îl combin cu cel folosit în articolul din revistă -, această anomalie se va dovedi aproape sigur a fi legată de spina bifida, și, prin urmare, de mare interes pentru dumneavoastră. Pentru a hotărî ce poate fi făcut pentru pacient, ar fi esențial să vedeți cât de afectată este coloana vertebrală și în acest scop aș sugera să stabilim o dată pentru consultație cât mai repede posibil.”

Mi-am ros cuticulele întrebându-mă dacă ar trebui să menționez ceva despre Cuagach și despre ce se întâmplase acolo, dar în cele din urmă am decis că mențiunea „cu vizibilitate maximă” avea să fie destul de cât să îi trezească interesul. Am încheiat e-mail-ul cu: „Aștept cu nerăbdare să lucrez cu dumneavoastră la acest caz care nu ar putea decât să vă întărească reputația de chirurg integru și de renume”. Am apăsat butonul *Send* și m-am lăsat pe spate, așteptând să apară pe ecran mesajul *out-of-office*.

Simțeam cum îmi bubuia capul. Aveam să mă întorc la clinică înainte să se termine anul.

Oakesy

1

Am visat Insula Porcilor, Cuagach Eilean. Am visat cum nori întunecați își coborau degete lungi ca să mângâie stâncile, am visat elicoptere zburând deasupra defileului la lumina lunii, ramuri de copaci care se întindeau înspre ele ca niște mâini care încercau să le înhațe. Am văzut poliția înotând printre valuri și lumini albastre strălucind intermitent, am auzit cuvintele „dispozitiv exploziv improvizat” repetate de nu știu câte ori, purtate din gură în gură de femei și bărbați ca un cor de buze în mișcare.

M-am trezit tresărind pe canapea, cu gura uscată, gâtul înțepenit și o pată de whisky pe covor, unde îmi căzuse paharul în somn. Perdelele erau trase și televizorul pornit, reflectând imaginile pe fața mea și redând ce văzusem în vis: Insula Porcilor pe lumină, văzută de sus, cu linia țărmului ridicându-se din mare și stâncile cunoscute acoperite cu iarbă și corturi albe presărate prin sat. Apăreau din nou cuvintele „dispozitiv exploziv improvizat”. Elicopterele se înclinau și se afundau deasupra ei, apoi camera se deplasa, arătând un mic feribot legănându-se pe valuri aproape de o plajă cu pietriș, legată de pământ printr-un ponton de aluminiu. Doi soldați ridicau un camion de armată pe el.

M-am ridicat în șezut, cu mintea încețoșată și trupul trosnind din toate încheieturile, încercând să mă scutur de vis. A apărut Danso pe ecran, așezat la o masă demontabilă cu un microfon în fața lui și un altul montat la reverul hainei. Pe fundalul din spatele lui era proiectat un ciuline albastru, simbolul poliției din Strathclyde.

— Crinian este una dintre zonele pe care le investigăm îndeaproape și... și aici se întrerupse să asculte o întrebare greu de distins din partea presei. Așa este, din parcare de la hotelul Crinian...

— La naiba, la naiba! am spus ridicându-mă în picioare și împleticindu-mă spre bucătărie, urând cum îmi amintisem de toate, forțat. Mi-am ținut fața deasupra chiuvetei, așteptând, întrebându-mă dacă aveam să vomit. M-am gândit la șeful de la Identificări, un tip scund, pe nume George, care petrecuse două ore cu mine la Oban completând cu grijă formularele lui galbene despre persoane

dispărute, câte unul pentru fiecare membru al Preoților Tămăduitori Psihogenici, ajungând la final la treizeci. Cu o zi înainte îi făcusem o promisiune lamentabilă acum că mă gândeam la ea, cum că aveam să mă duc azi pe Cuagach să identific cadavrele. Numai gândul la asta îmi provoca o durere de cap, ca și cum aș fi avut ceva tare, ca un ou, în interiorul căpățânii.

Am dat drumul la robinet și mi-am băgat capul sub jetul de apă, lăsându-l să îmi treacă prin păr, pe față și în gură, stând așa timp de câteva minute, simțind cum se răcea apa din ce în ce mai mult. Când mi-a sunat mobilul în buzunarul de la spate, îmi simțeam deja fața paralizată de frig. M-am îndreptat de mijloc, căutându-l.

— Da, am spus ridicându-mi marginea tricoului ca să îmi frec fața.

— Așadar, trăiești?

— Ei, Finn, salut! am spus.

— Mulțumesc că m-ai sunat să îmi zici că mai trăiești.

— Păi de ce nu aș mai fi în viață?

— De ce nu ai mai fi? spuse el oftând. Dă drumul la televizor, Oakes. Nenorocitul ăla de Dove e peste tot la știri.

— Da, am spus scrutând mica bucătărie în căutarea unui ceainic, căci aveam nevoie de cafea. Știu.

— Știi? a spus el după o pauză.

— Da, am fost acolo.

— Ai fost *acolo*? Acolo unde? *Pe insulă*?

— Da, eu am chemat poliția.

— La naiba, Oakesy, vorbești serios?

— Serios ca moartea.

— Dumnezeule mare! zise el, făcând apoi o pauză lungă în timp ce digera informația.

Mi-l puteam închipui în biroul lui de la mama naibii cu masa îmbrăcată în piele. Pe când mergeam împreună prin America, era un împătimit al stilului *grunge*: purta blugi uzați, cămașă de flanel și tricou cu Soundgarden, și fusese unul dintre primii care purtase teniși Converse. Acum era imaginea omului așezat: chelea și în fiecare zi se ducea la muncă la costum, ceea ce ura din tot sufletul.

— Ce ai de gând să faci cu povestea asta? Ziarele naționale se dau de ceasul morții să își dea seama ce se întâmplă pe insulă...

— Păi e simplu, am spus ținând receptorul între umăr și bărbie și ducând ceainicul la chiuvetă, după care l-am așezat sub jetul de apă. El obținuse un ordin de restricție împotriva lor. Am apărut eu, el și-a cam dat seama de una, alta, în principiu că încercau să îl aducă în fața Curții de protecție, ceea ce, apropo, și voiau să facă, am continuat, în timp ce am pus fierbătorul în priză și m-am dus la fereastră și am dat la o parte perdelele. Era o zi luminoasă și zgomotoasă, cu un soare cu dinți care sclipea reflectându-se în parbrizul mașinii de poliție și în

geamurile sparte ale casei de peste drum. M-am uitat la dreapta, dincolo de locurile de joacă maronii și pustii, măturate de o suflare rece de vânt. Era o zi numai bună să vezi oameni morți. Numai că nu pot să vând povestea, am spus.

— Dar de ce nu, pentru Dumnezeu?

— Nu, nu pot să îmi scot capul la iveală.

— De ce nu?

— I-ai auzit cumva la televizor spunând că l-au prins?

— Nu.

— Și cam pe cine crezi tu că a luat în colimator acum? Pe mine. Ne-au dus undeva într-o locuință de urgență, un fel de replică Strathclyde la un sat Amish.

— Oakesy? a spus el precaut după o pauză de gândire, de parcă i-ar fi venit o idee. Ascultă aici, cred că... cred că nu e deloc rău, cred că e chiar bine. Da, da, știi ce? Chiar e bine de tot. De fapt e... și aici s-a întrerupt. Probabil că sărise în sus și aproape că scăpase receptorul, pentru că n-am mai auzit nimic pe linie preț de câteva clipe. Când a revenit, urla de-a dreptul. *Chiar e bine!* De fapt nici nu îmi vine să cred, e ireal de-a dreptul. A tras de câteva ori aer în piept și mi-am dat seama că acum trebuia să se afle la fereastra boltită de deasupra traficului infernal de pe King's Road. Așa, nu te înfierbânta, Finn, gândește lucrurile la rece. Oakes, dacă nu vinzi povestea ziarelor și dacă reușești să o ții ascunsă până se liniștesc lucrurile, ăsta e material pentru o carte, nu crezi? Atâta vreme cât nu ajunge pe paginile ziarelor.

— Aha, acum ești și agentul meu?

— Da, *da!* Ascultă, Oakesy, *ascultă...* o să facem așa. O să am nevoie să discut puțin cu eventuale persoane interesate și între timp vreau un rezumat de vreo două pagini și primele 15 000 de cuvinte. E așa de simplu, crede-mă, poți să scrii un articol, poți să scrii și o carte... Poți să o faci, nu-i așa?

Am deschis fereastra și am inspirat aerul rece. Nu îl puteam învinovăți, trebuie să privești moartea în față înainte de a putea înțelege sentimentul acela de oboseală rece care te cuprinde. Cu treizeci și șase de ore în urmă, când văzusem porcul acela târându-i piciorul lui Sovereign, mintea mea de profesionist își luase o pauză, trăsesese efectiv obloanele. Dar avusesem parte de o noapte întreagă de somn, iar Finn o trezise puțin din letargie. Bătrâna gorgonă, Joe ziaristul, începea să se trezească încet-încet, cu mișcări somnoroase, și să-și ridice capul ei urât. Mă gândeam la povestea care apăruse sub soare, amintindu-mi de ce mă dusesem pe Cuagach din capul locului.

— Poți să faci asta, nu? Spune-mi că poți.

— Da, am spus lăsând perdeaua să cadă, pot.

— Frate, o să fim *bogați*, auzi, bo-gați! Pricepi?

În timp ce vorbeam la telefon, am început să mă pregătesc. M-am dus în hol și mi-am luat aparatul de fotografiat digital din buzunarul de la haină, după care l-am pus la încărcat. Am făcut cafeaua la bucatărie și l-am ascultat în timp ce făcea planuri. Acesta era proiectul pe care dorisem să îl facem împreună în tot acest timp și aveam să sărbătorim evenimentul printr-o petrecere monstruoasă. Aveam să ne plătim creditele ipotecare.

— Așadar, înainte să se întâmple toate astea, ai reușit să afli care e treaba?

— Care e treaba cu ce?

— Știi tu, cu clipul video și toată povestea, cu cacealmaua. Cu diavolul de pe Insula Porcilor. Te-ai prins despre ce era vorba?

— Da, m-am prins, am spus.

— Ei și?

Am tăcut o clipă coborând ceașca și uitându-mă spre scări, gândindu-mă că Angeline închisese ușa camerei atât de bine, de parcă ar fi vrut să spună ceva cu asta.

— Oakes, haide, omule, aștept... vreau să știu ce îți trece prin cap...

— Era un puști, am spus vărsând cafeaua în chiuvetă și dând drumul la robinet. Nu o mai voiam, voiam un ceai acum. Era doar un puști de prin partea locului, care se dusesse pe insulă îmbrăcat într-un costum pe care îl făcuse cu prietenii lui, exact cum am tot spus că era.

2

— Vreți să vă uitați puțin la asta? urlă detectivul Struthers ca să acopere zgomotul motorului. Stătea îngrămădit lângă cabina spațioasă a bărcii închiriate, cu picioarele încrucișate și un braț odihnindu-se de-a lungul copastiei. În cealaltă mână ținea o fotografie Polaroid. S-ar putea să vi se pară interesantă, spuse aplecându-se și împingându-mi poza sub nas. S-ar putea să o găsiți foarte interesantă.

A trebuit să îmi ridic capul contra soarelui și să mă uit printre gene la poza care înfățișa o barcă cu motorul în exteriorul bordului, ancorată într-o parte pe o plajă.

— O recunoașteți?

I-am luat fotografia din mână și am tulit-o în cabină ca să mă ascund de soare. M-am uitat la ea și am recunoscut-o imediat: era barca de pescuit cu dungi galbene, puțin uzată, odihnindu-se pe plaja cu rețeaua de undițe târându-se prin pietriș. M-am întors pe punte și i-am înapoiat fotografia.

— Unde ați găsit-o? am întrebat.

— La Ardnoe Point. A găsit-o un ofițer în afara slujbei, când își plimba câinele. E o femeie tare afurisită, dacă e să mă întreb pe mine, cred că își petrece timpul umblând cu scannerul de frecvențe al poliției. Unii oameni chiar nu își lasă slujba la ușă când pleacă de la serviciu, nu-i așa? Cred că auzise de barcă noaptea trecută prin intermediul scannerului și în dimineața asta, pe la șase, în timp ce își plimba câinele, s-a pomenit cu ea drept în față. Așa că ce-a făcut? S-a simțit obligată să dea telefon și să raporteze incidentul.

— Și pe unde e Ardnoe Point? am întrebat întorcându-mă și privind spre continent.

— În direcția aia, mi-a spus el fluturând din mână către sud. Asta face ca ideea mașinii dispărute să fie și mai atractivă, pentru că locul nu e departe de Crinian, de unde a dispărut mașina sâmbătă noapte. E ceva de mers. Acolo ai merge dacă ar trebui să o iei din loc la reflux, mai ales cu refluxul de ieri-noapte. Poate că se îndrepta într-acolo sau poate că nu știa cum să piloteze șmecheria aia.

— În apropiere de Crinian... am murmurat privind fix spre coastă.

Aceasta părea proaspătă și rece, cu degetele de granit de pe țărnam pârând ireale și arhitecturale. Copacii se legănau ca și cum fuseseră topiți și turnați apoi în peisaj. „Ce faci tu acolo, Dove băiete? m-am gândit, holbându-mă spre sud la brațul de mare care sclipea în depărtare. Unde te duci? Ce e în Ardnoe Point, așadar? Îmi place că ai luat-o spre sud, și nu spre nord, spre bungalou...”

— Cred că vă puteți relaxa, a strigat Struthers din spatele meu. Nu îl veți vedea din nou pe pastorul Malachi Dove.

M-am întors spre el. Lăsase poza deoparte și se rezemase de partiția cabinei, cu capul dat pe spate și ochii concentrați, cercetând continentul.

— Nu am să-l mai văd? am întrebat.

— Nu. E prea aproape să fie prins, cred că se va sinucide, a spus el dând din cap și ștergându-și spuma sărată de pe față. Da, din experiența mea profesională, aș zice că se va sinucide. Niște excursioniști o să-l găsească plin de viermi și tot tacâmul. Sau poate că se va arunca de pe un pod sau își va sparge fața de vreun baraj. Da, cred că atunci o să-l mai vedem pe Malachi Dove.

— Vorbiți din experiența dumneavoastră profesională?

— Am un nas de copoi, a spus el atingându-și nasul din lateral cu un zâmbet, am fost așa de când eram copil. Credeți-mă, am scăpat deja de el.

I-am zâmbit rece. Când eram încă în facultate și tocmai terminam articolul despre ficatul de pui, aveam o fantezie sau mai degrabă o teamă că l-aș ști cumva pe Malachi Dove ca pe mâna mea dreaptă. Mi-am dat seama din nou că exista o legătură între mine și el, pe care nimeni sau poate doar Angeline o avea, și știam că Struthers nu putea să aibă idee de ce era în capul lui Dove. Avea dreptate, Dove se gândea cum să termine cu toate. Numai că nu avea să fie așa de ușor. „Când va veni momentul final, Finn, o să fiu mai deștept decât tine...” Când spusese că avea să îmi ia liniștea sufletească cu el, nu se referise la ce făcuse în capelă.

— Da, a cam luat-o pe arătură, nu-i așa? Dacă e să mă întreb pe mine... și aici s-a întrerupt umezindu-și buzele. Dacă e să mă întreb pe mine, fata e deja orfană, asta ca și cum nu ar avea destule probleme.

M-am uitat gânditor la Angeline. Stătea așezată la pupa cu brațele încrucișate și bărbia plecată, privind în depărtare și mușcându-și posomorâtă buza de jos. Petele de piele care se întrezăreau prin părul ei rarit erau roșii și crăpate.

— Hei, mi-a șoptit Struthers aplecându-se spre mine atât de aproape că îi puteam simți respirația. Se uita cu ochii mijiți la ea, observând tricoul decolorat, de fotbalist, care ieșea din haină, și pantofii sport uzați. Voiam să vă întreb ceva.

Nu am ridicat privirea spre el, pentru că știam ce avea să urmeze.

— I-a spus șefului că a avut poliomielită, da, asta i-a spus, dar nu e adevărat, nu? a adăugat lingându-și din nou buzele, are altceva.

Am închis încet ochii, după care i-am deschis din nou.

— Nu-i așa? Nu e ceva așa de simplu ca poliomielita, iar eu cred...

— Știi ce s-ar întâmpla dacă ar afla presa de existența ei? am murmurat.

— O, da, a șoptit el, după care l-am simțit zâmbind. Tocmai de aceea ești un mare norocos, Joe Oakes. Nu putem să le spunem despre tine, pentru că ești „vulnerabil”, după cum spune procurorul, ceea ce îți rezervă ție exclusivitatea de îndată ce vei dori să ieși la iveală. Am vreo sută de prieteni buni din presă aici care și-ar da copiii ca să li se ofere șansa pe care o ai tu. Nu te gândeai că îți port pică sau ceva, a adăugat el râzând și dându-mi o palmă prietenească peste braț. Corect, *semper vigilo*, a spus el privind peste umăr. Aproape că am ajuns la cordonul de presă, a continuat ridicându-se în picioare și făcându-i semn lui Angeline. A sosit momentul să intrați amândoi în cabină. Haide, drăguță.

M-am ridicat în picioare. În față, legănându-se pe valuri, erau vreo treizeci de bărci închiriate, care pluteau în dezordine, tăind pe furiș valurile. În fața lor, o șalupă a poliției vopsită în galben fluorescent le ținea în frâu, aplecându-se și rotindu-se asemenea unui taur în arenă, aruncând în jur spumă strălucitoare.

— Vreau să spun chiar *acum*. Dacă nu vreți să vă vadă, intrați acum în cabină, a insistat Struthers.

Prin urmare, ne-am îngrămădit alături de căpitan în cabina afumată, privind fascinați și îngroziți în același timp cum Cuagach devenea din ce în ce mai mare în fața noastră, cu elicopterele armatei înclinându-se spre ea, căutând printre stânci și prin păduri singurul lucru pe care știam că nu aveau să îl găsească: supraviețuitori.

3

Operațiunea desfășurată de poliție era serioasă. Chemaseră armata să păzească insula și, cu cât ne apropiam, cu atât puteam vedea cât de multe forțe desfășuraseră în cadrul acestei acțiuni. Vreo opt șalupe erau ancorate la țărm și părea că aproape tot ce se afla pe Insula Porcilor era acoperit cu banda galbenă a poliției și cu foi de cort. Din clipa în care am ajuns la debarcader și ne-am spus numele ofițerului care stătea de pază acolo, am început parcă să ne mișcăm pe un platou de filmare.

Totul se schimbase al naibii de mult, atât de mult că nici nu mai recunoșteai locul. După ce ne-am înregistrat la punctul de întâlnire și am pornit-o pe poteca dinspre coastă, primul lucru pe care l-am văzut pe pajiștea din sat, la vreo sută de metri în spatele crucii celtice, a fost elicopterul HM40 chircit și tăcut, cu palele elicei mișcate ușor de vânt. Părea a fi corpul unei insecte gigantice. Iarba dinspre nord, unde feribotul descărcase vehiculele, era ciufulită și purta urme de cauciucuri. Ordonate în cerc în jurul pajiștii asemenea unui cerc de căruțe în jurul focului erau două camioane de armată, patru adăposturi gonflabile și trei Land Roveruri, albastru cu alb ale poliției. Fiecare dintre acestea din urmă avea pe capotă câte o coală de hârtie lipită cu bandă adezivă. Pe una scria *Comunicații*, pe alta, *Stație pentru colectarea victimelor*. Hârtiile se legăneau în vânt în timp ce treceam pe lângă ele, de parcă am fi fost la vreo sărbătoare ciudată de la țară.

Ne-am îndreptat spre partea de sus a pajiștii, în direcția unei dubițe pe care scria *Dockards and Vinty, Monitorizare terestră. Tehnologie cu laser 3D*. Din dubiță ieșeau cabluri de înaltă tensiune îmbrăcate în cauciuc, care duceau la un generator și în spatele ei, parcat în așa fel încât bloca ferestrele casei familiei Garrick, era un trailer al diviziei mobile din Strathclyde, cu simbolul specific pe ușă.

— E punctul de control, a spus Struthers urcând treptele. Hei, șefu', m-am întors, anunță el intrând.

Trailerul a scârțâit puțin, probabil pentru că Danso s-a întors cu fața spre el.

— Dumnezeule, Callum, vorbește cu George, bine? Șeful i-a dat și

lui o funcție ca să fie mulțumit, aceea de șefia Identificări, și acum se dă mare pe-aici spunând că are nevoie de un birou pentru victime cu șase linii telefonice, zece angajați și încă cinci aici la fața locului. Păi asta înseamnă *cincisprezece* oameni! Între timp, eu trebuie să mă descurc cu un consultant pe probleme de procedură, care mă sună din două în două minute de fiecare dată când își mai amintește cam cum e tactica pe care trebuie să o folosim, o Divizie Evenimente cam cât mâna mea de mică și o echipă HOLMES care încearcă să mă stoarcă de bani pentru fiecare minut de muncă peste program, spuse Danso oftând puternic. Dacă mă găsești mort pe undeva, Callum, caută urme de mușcătură pe gât, pentru că acest incident major îmi suge efectiv sângele.

— Am venit cu martorii.

— Îmi pare rău, a spus Danso ridicându-se și venind în spatele trailerului să ne inspecteze, după care sări treptele ca să dea mâna cu noi. Purta un hanorac în locul hainei de la costum și era pământiu la față de parcă nu dormise. Îmi pare rău, credeam că ajungeți după masă, a continuat uitându-se atent la mine. Ei bine, ați dormit bine?

— E cald în casă.

— Bun așa, a spus el zâmbind. Ați luat micul dejun?

Am dat din cap, aproape pufnind în râs.

— Acum o să mă întrebați dacă sunt pregătit pentru asta.

— Da, care este răspunsul?

— Nu, desigur că este nu. Am să o fac, dar nu voi fi niciodată pregătit pentru asta.

Se pare că băieții ăștia de la Strathclyde nu-s așa deștepți pe cât se cred ei. Știau că sunt ziarist, Struthers îmi spusese asta cât se poate de clar, dar mă percheziționaseră ei oare în dimineața aceea pe Cuagach, îmi găsiseră minicamera digitală pe care o îndesasem în haină? Căutaseră și găsiseră pe naiba, nu făcuseră nimic.

La zece și jumătate, Angeline plecase cu Danso și cu un bărbat mărunțel și chel, care era „Șef Locul crimei”, după câte îmi spusese Struthers. Avea să le arate unde se ascunsese în momentul în care își văzuse tatăl aruncând explozibilul pe fereastra capelei și pe ce rută ajunsese acolo ca să o poată schița și să facă o captură 3D pentru laboratorul de criminalistică. Cineva adusese cizme și mănuși de cauciuc pentru mine și m-am îndreptat cu Struthers spre nord, urmând o rută indicată de foi de hârtie fotocopyate lipite pe copaci pe care scria *Spre Zona de stocare a cadavrelor* -.

Era o cărare tăcută și rece, acoperită de frunze, pe care nu mai mersesem niciodată. La dreapta, solul cobora înspre stânci și din când în când vântul aducea briza mării și ne biciuia fețele cu spuma ei sărată. La dreapta noastră era pădurea întunecată unde banda galbenă a poliției fâlfâia printre trunchiurile copacilor. Dincolo de ea, puteam vedea linii albe pe sol, asemenea unui grilaj, fiecare linie fiind numerotată cu un marker roșu.

— Știi la ce mă gândeam? a spus Struthers. Tocmai mă gândeam că locul ăsta trebuie că colcăie de amprente tale, nu-i așa? ne-a tachinat el puțin.

— Da, bănuiesc că așa este.

— Dar în capelă?

— Am fost și acolo o dată pentru cinci minute. Îți amintești că ți-am spus ieri asta? Mi-ai luat amprente la secție.

— Nimic altceva, așadar? Echipa de la criminalistică nu are să găsească nimic altceva, cum ar fi păr sau în fine... alte *urme*? a spus el cu un zâmbet bolnăvicios care i-a dezvelit dinții galbeni. Vreau să zic, bătrâne, ai fost aici pe insulă vreo câteva zile și, mă rog, se întâmplă diverse chestii între oameni, înțelegi ce vreau să spun?

M-am oprit, și el a continuat să meargă câțiva pași înainte să își dea seama că nu mai eram lângă el. S-a oprit și el și m-a privit. Am observat că avea vârful nasului și extremitățile urechilor puțin roșii de la efort. În spatele lui, pe mare, orizontul era de un albastru-închis, neabătut.

— Nu, am spus pe un ton rece, nu știu ce vrei să spui.

— Încerc doar să îmi dau seama în ce relații erai cu oamenii ăștia, dacă erau bune sau rele.

— Erau bune, dar nu erau atât de bune încât să mi-o trag cu vreunul dintre ei, dacă la asta te referi.

Struthers s-a întors râzând, ridicând mâinile în aer, în timp ce avansa pe potecă.

— OK, OK, încercam doar să îmi dau seama cam care era atmosfera pe-aici. Dă-mă în judecată. E un formular CAP 1 la secție.

Nu am schițat nicio mișcare și l-am lăsat să o ia înainte, privindu-i spatele cărnos, cu umeri largi. Se pare că nu aveam să mă înțeleg cu Callum Struthers. Eram ca două păsări care vorbeau limbi diferite. Era cam ce mă așteptasem din partea unui polițist din Strathclyde: îmbrăcat prea gros, vanitos și încăpățânat. Încerca să pară mai inteligent decât era de fapt (oare de ce i se părea că e mai inteligent să spui „individ” decât „persoană”?) și mirosea de parcă ar fi ținut una dintre dietele alea care îți căuta probleme la rinichi. În ceea ce îl privește, Struthers se uitase puțin la mine, la genunchii mei plini de cruste și la accentul meu de Liverpool, și știu că primul lucru la care s-a gândit a fost: „Oare cum pot să îi fac viața grea ăștia?”

Acum tocmai dispărea după curbă, lăsându-mă de unul singur pe potecă. Mi-am dat seama că acționând astfel îmi făcuse un mic cadou fără să vrea. Am calculat puțin timpii, apoi m-am întors și am privit printre copaci. Capela era pe undeva pe-acolo, câteva sute de metri mai sus, dacă mă orientam bine.

— Video, striga cineva din adâncul pădurii, video vă rog aici, la optzeci și trei/douăzeci. Mă auziți, echipa de filmare? Am nevoie de video la optzeci și trei/douăzeci.

Am scos aparatul de fotografiat, m-am așezat pe vine pe sub banda galbenă a poliției, mi-am sprijinit mâinile pe o creangă, pentru că nu puteam folosi blițul, și am făcut repede zece fotografii. Mi-am pus mâna streășină la ochi și m-am uitat pe ecran. Deși zoomul nu era cine știe ce, puteai distinge două siluete fantomatice în uniforme de un albastru-pal pe jumătate ascunse de copacii întunecați. Era echipa de căutări și recuperare. Nu erau niște poze excepționale, dar mergeau.

— Ei, pe unde ești? a strigat Struthers din față, cu o voce slabă.

M-am repezit afară din pădure, mi-am băgat aparatul foto în buzunar și m-am întors pe potecuța care o lua la stânga, îndepărtându-se de stâncă, urcând șerpuit prin pădure. El stătea acolo, la vreo sută

de metri în față, urmărindu-mă.

— Aici e, a spus el în timp ce îl ajungeam din urmă, cred că aici e.

S-a întors și a privit în jos, unde solul cobora, formând o depresiune naturală, rece și umbrită de frunziș, protejată de paravane pe partea dinspre coastă. Câteva raze de soare pătrundeau ca niște lasere prin coronament. Era o liniște ciudată și nu se auzea decât bâzâitul generatorului care alimenta două camioane frigorifice. Le priveam acoperișurile, ca și ventilatoarele deschise, ca să se alimenteze cu aer proaspăt. Lângă ele era o benă de mărimea unei mașini mici. Era deschisă, astfel îi puteam vedea conținutul: erau niște coșciuge cenușii din fibră de sticlă, opace ca niște coconi, ordonate unele peste altele. Un fotograf cu vestă, cască și cizme de un verde fluorescent se uita pe ecranul camerei foto, trecând de la un cadru la altul, așa cum făcusem și eu.

Struthers și-a trecut mâna pe la ceafa, fără să scoată vreo vorbă. Puteai să îți dai seama după expresia de pe fața lui că nu voia deloc să se afle acolo.

— Haide atunci, a spus el avansând pe potecă.

Ajunseserăm pe jumătate în luminiș când s-au deschis ușile celui mai apropiat camion și George, tipul cu care petrecusem după-amiaza în Oban, a sărit din el. Purta un costum de lucru complet și galoși și era urmat de un alt bărbat îmbrăcat la fel. Amândoi i-au spus ceva fotografului, care a lăsat aparatul foto jos și a privit prin pădure în direcția opusă celei în care eram eu și Struthers. Au stat așa cu toții o vreme, privind plini de speranță în aceeași direcție, spre capelă. După câteva clipe, doi membri ai echipei de căutări și recuperare au ieșit repede dintre copaci într-un foșnet de frunze, aproape alergând. Cărau între ei ceva greu, înfășurat într-o folie groasă de plastic cu un formular rozaliu lipit în vârf. Au lăsat pachetul pe sol, i-au spus ceva lui George, apoi s-au răsucit pe călcâie și s-au îndreptat înapoi spre pădure, în același pas aproape alergător. Cei trei bărbați s-au adunat în jurul pachetului.

— Aici încep să îmi merit banii, a bombănit Struthers lângă mine, părând puțin afectat. Asta e treaba pe care nu vrea nimeni să o facă. Haide!

Am ajuns la baza potecii, ieșind apoi în luminiș, grăbindu-ne pe parcursul ultimilor metri.

— George, a spus el ridicând o mână în aer în semn de salut.

— Da, a răspuns acesta fără să ridice privirea, vin la voi imediat, domnilor, trebuie mai întâi să termin de discutat cu medicul.

Am stat câteva minute în picioare, încercând să găsim un loc unde să ne retragem în tip ce fotograful dădea târcoale pachetului, trăgând fotografie după fotografie. Medicul s-a aplecat și a dezlipit formularul roz pe care i l-a dat lui George, după care a despachetat cu grijă

straturile de plastic. Înăuntru era o bucată mare de carne învelită într-o bucată de material. M-am oprit din respirat, gândindu-mă: „Nu se poate, asta e o glumă. Cineva a luat niște carne de porc și a înfășurat-o într-un tricou. Pe cine încearcă ei să neliniștească?” Lângă mine, Struthers a deschis gura și a început să respire. Deși încerca să facă asta delicat, îl auzeam oricum.

George a prins formularul de clipboard și a început să bifeze niște căsuțe.

— Buuun, așadar, ce avem aici? Numărul 147, referință din perimetrul delimitat 52-10, a spus el după care s-a întrerupt, încruntându-se la ceea ce citea. Ah, care e locul unde a fost găsit? a continuat el supărat, lăsând să cadă clipboardul. Nimeni nu aude nimic din ceea ce spun.

— Ce este? a spus doctorul, ridicând privirea.

— Uită-te la asta. Secțiunea douăzeci și doi. Ce căsuță e bifată? Numărul unu.

— Da?

— *Căsuța numărul unu*, a repetat el dând din cap sugestiv spre pachet. De câte ori trebuie să le spun? *Căsuța doi*. Dacă este doar o parte a corpului, trebuie să bifeze căsuța *doi*. *Incomplet*. A dat apoi din cap și a corectat greșeala, apoi a parcurs lista prost dispus, bifând câteva căsuțe. Așadar, ce avem aici, ce avem de obicei? Uman, fără viață...

— Da...

— Ia... să vedem... ora 11.04 AM. Și ce mai e? Alb?

— Da, bărbat.

— Și tu vrei să zici că e...

— Tors, a spus doctorul întorcând bucata de carne de pe o parte pe alta și privind la partea de dedesubt câteva clipe, lăsând-o apoi jos. Sub piele erau câteva oase întregi și am știut de îndată ce erau: o bucată de coloană vertebrală tăiată. M-am gândit la Sovereign și la sandalele ei de plastic roz, precum și la felul ei adormit de a vorbi. Mi l-am închipuit pe George adunând oasele fragile ale picioarelor ei pe o masă demontabilă. M-am gândit și la bătrânul misionar și la degetul lui rupt de la picior îndreptat spre stele.

M-am întors și m-am așezat degrabă pe un trunchi de copac din apropiere, tremurând.

A trebuit să scuip și să îmi folosesc degetele ca să scap de gustul din gură și apoi să îl îndepărtez și de pe ele, fluturându-le spre sol.

— Malachi, nenorocitul! am bombănit. Nelegiuitule!

— Da, este un tors, a confirmat doctorul. Jumătate din torace și toată secțiunea lombară.

— Atunci ce este asta? Totul lipsește în afară de 06 și 07?

— Da, e suficient, a spus doctorul îndepărtând bucata de tricou rupt

și dându-i-o lui George să o examineze.

— Un tricou, a spus el trecându-și pixul peste listă țâțâind din buze. Când a scris asta Interpolul? Au un cod pentru un corset, pentru Dumnezeu, au imul chiar și pentru burtieră. Dar există vreun cod pentru tricou? Cred că trebuie să facă un curs despre viața din secolul XXI. TRICOU, scrisese el mânios, cu litere mari.

— Cam ce culoare ai zice că e? a întrebat doctorul. Maro, purpuriu? Milly zice că eu confund maroul cu purpuriul.

— De culoarea vinului, a hotărât George după o vreme, mijindu-și ochii pe deasupra ochelarilor.

— De culoarea vinului, a fost de acord și medicul, lăsând materialul să cadă într-o pungă. Exact.

George a completat formularul și medicul și-a scris inițialele pe el, după care cei doi au reîmpachetat totul, au lipit la loc formularul și au luat câte un capăt al foliei de plastic și au târât-o lateral, apoi au ridicat opintindu-se cadavrul în camion. Struthers nu a spus nimic și după o vreme a venit să se așeze lângă mine, fără să mă privească sau să îmi vorbească. Respira cu zgomot, de parcă ar fi încercat să strângă destulă flegmă cât să scuipe.

— Ei bine, a spus el în cele din urmă, asta va presupune un test de ADN, ceea ce înseamnă și mai mulți bani. Șeful o să fie extrem de încântat, a adăugat el, și un mușchi al feței a început să i se miște chiar sub ochiul drept, ca și cum i s-ar fi blocat un nerv. Un test de ADN, a repetat el ca și cum nu aș fi auzit de asta cum eram din Liverpool. *A-D-N*.

5

— Organizare pe culori, doar așa poți fi eficient. Am văzut un organizator de dosare cu compartimente pe culori. După cum văd eu lucrurile, îmi pot așeza formularele ante-mortem în tăvița galbenă și pe cele post-mortem în cea roz. Cum se pare că nu vom avea formulare pentru evacuați, o să păstrez tăvița albastră pentru momentul în care voi fi reușit să fac legătura între formularele post-mortem și cele de persoane dispărute.

Eram cu George în camionul frigorific și, deși ușile erau deschise în spatele nostru, lumina era difuză, așa că fotograful îmi dăduse o lămpiță cu halogen pentru identificare. Am așteptat în tăcere, cu lămpița bălăngănindu-se într-o mână și ținându-mă de nas cu cealaltă, în timp ce George se mișca prin semiîntuneric în celălalt capăt al camionului, deschizând și reordonând două coșciuge din fibră de sticlă și târându-le spre mijlocul podelei.

— Ce ziceai ieri, că nu au nicio fișă medicală și nicio amprentă dentară? Ei bine, aveai dreptate. Tot căutăm, dar până acum nu am dat nici măcar de o biopsie sau de vreo radiografie, nu avem nici măcar vreo amprentă la dosar. O să fie în proporție de nouăzeci la sută identificare pe baza ADN-ului, pentru că o să mă consider norocos dacă reușim să îi identificăm după față în proporție de zece la sută. O să fiu îngropat până peste urechi în hârțogăraie.

Am aprins lămpița și am plimbat-o deasupra a două maldăre de siluete înfășurate în plastic îngrămădite în partea din dreapta a camionului, lăptoase și opace din cauza frigului. Unele dintre corpuri arseseră în incendiul care urmasse exploziei și pe alocuri se puteau distinge siluete înnegrite prin folia de plastic. Deasupra celei mai îndepărtate grămezi spânzura un semn roz: Incomplete 1-100. Am ridicat lămpița spre pereți și raza s-a reflectat în panourile de aluminiu texturat. Cel de-al doilea semn de deasupra celei de-a doua grămezi zicea: Incomplete 101-200. Am stins lampa, cu inima bătându-mi nebunește.

— Pentru astăzi am doar două pentru tine, a spus George îndreptându-se de la mijloc și privind-mă. Chipul îi era plin de

umbre care nu păreau să vrea să îl părăsească. În întuneric, am putut observa că deschisese ambele coșciuge și dăduse la o parte învelitorile negre de cauciuc ca să le pot vedea fețele. Erau singurii care reușiseră să iasă din capelă după explozie. Probabil că stătuseră în colțuri, în spatele celorlalți. Acesta e singurul mod în care poți supraviețui unei explozii. Altcineva absoarbe suflul ei în locul tău. Evident, asta nu înseamnă că pe termen lung ai șanse de supraviețuire.

— Am scos astea mai devreme, a spus el culegându-și clipboardul de pe jos și arătându-mi cele două pagini galene. Ți amintești de discuția noastră de ieri? Cred că știu cine sunt cei doi, dar totuși aș vrea să am confirmarea ta.

Știam la cine se referea, la misionar și la Blake Frandenburg, pentru că nu mai rămăsese nimic din Sovereign ce aș fi putut identifica. Am aprins lampa și m-am apropiat, ținând-o deasupra înclinată. În primul sicriu era misionarul, cu fața intactă și ochii supti. M-am uitat la el în tăcere.

— E Okonole?

— Da, e Okonole.

George a marcat un trei citeț într-o căsuță din partea din stânga sus pe formularul galben și l-a așezat cu ceva satisfacție sub celelalte. Ne-am mutat la cel de-al doilea sicriu, unde zăcea Blake Frandenburg cu ochii ca niște găuri și fața descărnată, de parcă moartea îi răpise jumătate din greutate. Una dintre mâini îi ieșea țeapănă din sacul de cauciuc, ca și cum s-ar fi întins spre ceva, o lumină sau poate cerul. M-am holbat la mâna aia, gândindu-mă cum stătea în căsuță cu vătraiul în mână, pregătit să se pună cu mine, care eram de două ori mai mare decât el.

— Ești OK? m-a întrebat George. Ai nevoie de puțin timp de unul singur?

— Poftim? am spus întorcându-mă spre el, țeapăn.

— Vrei să fii singur puțin?

— Ăă... am bâiguit holbându-mă la el. Mi-au trebuit câteva clipe ca să pot răspunde, și apoi întrebarea a declanșat ceva în mintea mea. Ăă, da, am spus, sigur, doar câteva minute.

A ieșit din camion, coborând cu zgomot treptele de aluminiu.

— Hei, Callum, l-am auzit spunând, când te întorci la Oban, pune-l pe ofițerul de serviciu al secției să se uite pe catalogul de consumabile de birou, da? Zi-i că la pagina 300 e un organizator pe culori...

Am așteptat până când vocile s-au mutat în laterala camionului și atunci am căutat repede aparatul foto. Cu lampa cu halogen în mâna stângă ridicată la nivelul brațului și așezată în așa fel încât să reducă umbrele, am făcut cinci fotografii ale cadavrului lui Blake. M-am oprit după fiecare, ascultând vocile de afară și întrebându-mă dacă puteau auzi mecanismul aparatului. Apoi l-am fotografiat pe Okonole și m-am

întors să fotografiez și cele două grămezi de rămășițe umane. Mi-am îndesat aparatul în buzunar și m-am dus spre uși tocmai când George urca înapoi scările.

— Cum te simți acolo înăuntru, ești OK? Avem niște apă îmbuteliată jos, dacă vrei, din camionul cu alimente.

— E Frandenburger, am spus. El credea că e?

El a zâmbit și mi-a arătat formularul galben de pe clipboard, pe care stătea scris cu litere mari BLAKE FRANDENBURG. A scos pixul cu un gest afectat și apoi a adăugat un 1 citeț în căsuță, apoi a lăsat pixul deoparte și a dat din cap spre mine.

— Vezi, asta mă face fericit, am două formulare pentru compartimentul verde.

6

Dacă îți vine a crede, aveau un camion cu alimente pe insulă și la ora 12.30 totul se oprea și luau prânzul. După cum am spus, parcă eram pe un platou de filmare. Am stat la coadă să iau una dintre tăvile alea din plastic și m-am dus cu ea la Angeline, care stătea cu spatele la restul, la marginea pajiștii, unde solul începea să coboare și de unde puteai observa marea pe deasupra mașinilor Land Rover ale poliției.

Stătea pe scaunul verde al regizorului, aplecată într-o parte, cu piciorul drept încrucișat la mare depărtare peste celălalt. Nu se atinsese de mâncare, ținea tava pe una dintre coapse și tăia ceva în neștire cu cuțitul zimțat de plastic. Când umbra mea a învăluit-o, a încetat să mai taie și a încremenit. Mi-am tras un scaun lângă ea și, după câteva clipe, a pus jos cuțitul și s-a aplecat în față, acoperind tava cu corpul, cu un braț petrecut peste piept și ținut la subsuoară. Și-a lăsat cealaltă mână să cadă spre sol, schițând diverse lucruri cu ea în nisip.

— Ce se întâmplă, nu îți este foame? am spus așezându-mă.

A dat din cap și a continuat să deseneze în nisip. Avea pete închise la culoare în obraji.

Mi-am despachetat tava și am citit eticheta de pe sendviș: brânză Brie și struguri în pâine franțuzească, adică prostiile pe care le găsiseră ăia de la aprovizionare. Am lăsat sendvișul să cadă înapoi pe tavă și m-am dat pe spate cu brațele încrucișate. Încă nu își ridicase privirea spre mine.

— Așadar, ți-au retrasat mișcările?

S-a oprit din desenat, dar nu a ridicat privirea spre mine. În schimb, și-a ridicat mâna, a dus-o spre cealaltă subsuoară și s-a lăsat pe coapsă, boțind tava de prânz.

— Ei bine?

— Ți-am spus, nu ți-am spus?

— Ce mi-ai spus?

— Ți-am spus că nu o să mă creadă nimeni. Ei știu cine sunt și cred că mint.

— Ei? am spus arătând în direcția polițiștilor peste umăr. De ce, ce

ți-au spus?

— Cu siguranță, au văzut clipul video. E ca și cum ar crede că sunt... a zis ea oftând și mușcându-și buza de jos. E ca și cum nu ar crede nimic din ce le spun.

— Cine? Danso, Struthers?

— Amândoi. Le-am arătat unde mă ascundeam când l-am văzut făcând... știi tu ce... și acum ei spun că de unde stăteam, de pe poteca aia de acolo, nu aveam cum să văd clar că el era. S-a ridicat puțin și a început să-și roadă o unghie pe lateral cu dinții ei mici. Deși sigur că știam că el era, pentru că îl urmărisem prin defileu și l-am auzit cum bătea cuiele, acum spun că trebuie să îmi fac povestea credibilă. Cel tânăr a spus...

— Struthers?

— Tot spune cum că nu sunt un martor credibil și că va avea nevoie de o depoziție suplimentară sau ceva de genul ăsta, a zis ea ștergându-și nasul cu dosul mâinii. Și știi sigur că se comportă așa pentru că m-au văzut în clipul video.

— Nu, Angeline, ei te cred, am spus, râzând scurt.

Ea a ridicat privirea spre mine.

— Te cred, chiar te cred, am spus, dar sunt polițiști și își fac meseria. Nu se gândesc cum să îl prindă pe tatăl tău, gândesc în perspectivă, se gândesc deja la proces și la cum va arăta mărturia ta la tribunal.

Ea m-a studiat și, pentru o vreme, a părut că vrea să spună ceva, dar apoi s-a răzgândit. A scos un zgomot scurt, de nemulțumire și a început din nou să își înfunde unghia în nisip. Se așternu liniștea. O briză începu să tulbure iarba și să facă adăposturile gonflabile din spatele nostru să fluture ca niște pânze. Am desfăcut sendvișul cu brânză Brie și l-am mâncat. Liniile pe care le desena ea în nisip, la picioare, deveneau din ce în ce mai mari și mai complicate. Mi-am terminat sendvișul, am băut cafea, am mâncat niște salată de fructe dintr-un păhărel de plastic pe fundul căruia pluteau semințe de pepene în zeamă, apoi am folosit șervețelul și am pus la loc capacul la tavă.

— Angeline? am spus.

— Ce e?

— Nimeni nu știa că Malachi are copii, știai asta? I-a lăsat să creadă că te-ai născut moartă.

— Ar fi fost mai bine dacă era așa, a spus ea cu un rânjat disprețuitor.

— Ba nu, am spus, iar acum că mă gândesc la asta mă mir de tonul blând al vocii mele de atunci, nu era mai bine, chiar nu era mai bine.

A făcut o pauză și apoi și-a ridicat privirea spre mine cu o expresie nedumerită și prevăzătoare, de parcă ar fi încercat să își dea seama

dacă glumeam. Marginea interioară a ochilor i se înroșise. Pentru o bună bucată de vreme, singurul zgomot care tulbură liniștea fu bâzâitul îndepărtat al elicopterului, planând undeva unde nu îl puteam vedea, căutând prin pădure.

— Joe? a spus ea în șoaptă.

— Ce e?

— Ar fi cineva interesat dacă le-aș spune ce mi-a făcut? M-ar asculta cineva?

Am ezitat puțin, văzând cum îmi apare Finn în fața ochilor, în biroul lui, cât se poate de entuziasmat, spunându-mi: „Poți să scoți o carte din asta.”

— Te-ar asculta, am asigurat-o, dacă ți-ai spune povestea așa cum trebuie.

— Așa cum trebuie? Cum adică?

— Nu știu, am spus aruncând o privire spre tavă, apoi spre cer și încrucișându-mi brațele, dar bănuiesc că ai putea să îmi spui mie, bănuiesc că ai întotdeauna această opțiune la dispoziție.

Danso și Struthers voiau ajutorul lui Angeline ca să treacă în revistă hârtiile lui Dove. I-am spus lui Struthers că avea să fie nevoie să vin și eu să îl ajut cu ea și el a încuviințat imediat. Undeva în ultimele douăzeci și patru de ore fusesem desemnată persoana care să aibă grijă de ea. Ne-au urcat într-o șalupă a poliției și ne-au dus în sudul insulei.

Aerul era proaspăt și rece, iar cerul de un albastru profund era străbătut de un șirag de nori asemănători răsufării unui pui de dragon puffând dincolo de orizont spre vest. Lumina perfectă pentru făcut poze, m-am gândit eu, privind în soare cu ochii întredeschiși. Șalupa sălta pe valuri cu zgomotul motorului răsunând pe stâncile de granit de pe linia țărmului din partea de est a Insulei Porcilor, făcând stoluri întregi de pescăruși cu spatele negru să se ridice în cercuri, croncănind, de pe vârfurile stâncilor. Sudul insulei părea mai pârjolit decât mi-l aminteam, de un roșu-marونیu ars, care venea după verdele din sat, ca și cum trecuse seceta și nu atinsese decât această parte a insulei. În ciuda ofițerilor de poliție înarmați de pe ponton care vorbeau prin stații, locul era stăpânit de o tăcere ciudată.

O echipă de criminaliști fusese acolo cu o zi înainte și lucrase repede, părăsind locul în acea dimineață pe la ora 11. Adunase perii de cap, periute de dinți și lenjerie de corp murdară, practic cam orice ar fi ajutat-o să obțină profilul ADN al lui Dove. În timp ce își făcea treaba, descoperise o colecție de dinamită veche folosită în mină și butoaie cu îngrășămintă într-o anexă, la aproape un kilometru de casă. Era arsenalul de explozibili al lui Dove. Echipa de dezamorsare a Armatei se afla acolo de la răsărit, delimitând zece pogoane de pământ pe flancul dinspre est. În timp ce ne cățaram afară din barcă,

i-am văzut de la depărtare, purtând jachete ale artileriei antiaeriene și plimbând peste tot câini în lese scurte.

Angeline nu mai scosese niciun cuvânt de la ultima noastră conversație. Mergea cu brațele înfășurate în jurul pieptului, fără să se uite la nimeni. Din când în când, aveam impresia că, atunci când stăteam cu spatele la ea, ridica privirea și mă urmărea. Când mă întorceam, observam cum își muta atenția în altă parte, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În cea mai mare parte a timpului însă, era supărată și stânjenită de ce îi spusese Strathers. Când acesta se opri lângă unul dintre stâlpii de oțel galvanizat ai gardului, întrebându-l cine ridicase gardul în locul lui taică-său, ea dădu din umeri. Își înfipse mâinile în buzunare și își aplecă bărbia, după care își afundă degetul mare de la picior în pământ și privi timid peste umăr, ca un adolescent care verifică să nu îl vadă prietenii.

— Angeline?

— El a pus gardul, bombăni ea, el singur. Nu ar fi lăsat pe nimeni să vină pe-aici.

— Era priceput, așa-i? Avea cunoștințe despre explozibili, nu, știa cum să dea o gaură în granit?

— Da, bănuiesc, spuse ea ridicând din nou din umeri și privind fix în depărtare ca și cum nu ar fi gândit ceea ce îi ieșea din gură.

Era cam stânjenitor cum continua să dea răspunsurile acelea monosilabice. Da, nu, poate, fără a da vreo informație în plus față de ceea ce era întrebată. Ne-a condus cu părere de rău prin jur, arătându-ne roaba cu care Dove obișnuia să care proviziile pe care proprietarul magazinului din Bellanoch le lăsa la ponton, ducându-ne acolo unde își ținea barca cu motorul în exterior, sub o prelată, ferecată bine și încuiată cu lacăt.

Urcând spre casă, am observat că generatorul rămăsese fără combustibil și, când am intrat, nu era lumină. Ne-am înghesuit cu toții în camera mică din față unde își ținea Dove hârtiile, uitându-ne în jurul nostru la perdelele sfâșiate, ferestrele mizerabile și la cei doi pereți plini de sus până jos de carnete și fotografii vechi.

— A luat fotografiile, spuse Angeline.

Ne-am întors cu toții spre ea să o privim, pentru că era pentru prima oară când vorbea fără a fi întrebată. Se uita la două pete de pe tapetul scorjit.

— A luat pozele de aici și a luat... *carnetele*. Un carnet, ba nu... spuse ea întorcându-se, cu degetul ridicat în aer... nu, două. A luat două carnete.

— Ce fotografii? întrebă Danso stând în picioare lângă ea și uitându-se foarte atent la locurile de unde lipseau pozele, de parcă ar fi fost capabil să prindă ceva vibrații supranaturale dacă făcea asta. Ce era în ele?

— Erau el cu mama și una în care se ruga.
— În care se ruga?
— Pare mort în ea, am spus eu, stă pe spate cu mâinile pe piept. E un obicei al lui.

Struthers își dădu ochii peste cap. Își petrecuse o grămadă de vreme ca ofițer de poliție la Glasgow având de-a face cu nebuni.

— Și carnetele? menționează Struthers. Care lipsesc?

— Filosofia Preoților Tămăduitori Psihogenici despre moarte, murmură Angeline coborându-și privirea și strângându-și haina în jurul ei de parcă i-ar fi fost dintr-odată frig. În spatele ei, Struthers și Danso schimbă o privire. Era mereu acolo, pe raftul acela. Și a mai luat unul, cel cu Filosofia Preoților Tămăduitori Psihogenici despre sinucidere.

— Ți-am zis eu, rosti Struthers cu voce scăzută, cu un zâmbet de reptilă spre mine și Danso. Era în al nouălea cer, gândindu-se că era singurul om de pe lume care prezisese că Dove avea să se sinucidă. Nu ți-am zis eu asta?

— Măcar de-ar fi atât de simplu, am spus.

În timp ce Struthers, Danso și Angeline scoteau carnetele de pe rafturi, deschizând evidențele Preoților Tămăduitori Psihogenici, găsind dosar după dosar de scrisori hermeneutice ale Sinodului Bisericii Anglicane, topuri de versete din Biblie scrise și rescrise în caligrafia sinuoasă a lui Dove, eu m-am strecurat afară, bombănind cum că simțeam nevoia să fumez o țigară. Cum nu m-a oprit nimeni, am ieșit pur și simplu în aerul rece și în lumina puternică a zilei, liber ca pasărea cerului.

Am pornit rapid, făcând cale-ntoarsă, fotografiind exteriorul căsuței, sticlele goale de scotch îngrămădite unele peste altele în spatele unui șopron, generatorul și mormanele de gunoaie. M-am îndreptat spre cordonul de armată și am făcut câteva fotografii cu teleobiectivul echipei de la explozibile, care lucra în depărtare, apoi am luat-o spre nord, ocolind căsuța și mergând prin pădurea tăcută, până am ajuns la mină. Ziua aceea era liniștită, nu răzbătea nici urmă de vânt prin luminiș, iar tăcerea goală apăsa peste mașinăria veche și ruginită.

M-am întors spre sud. În depărtare, la distanță mare peste vârfurile copacilor din Cuagach, puteam vedea promontoriul Crinian și cerul de deasupra lui, împânzit de nori negri. Am scos aparatul foto, l-am deschis și am focalizat pe coasta din depărtare. Niciunul dintre ei, nici Danso, nici Struthers, nu avea instinctul pe care îl aveam eu în privința lui Dove. Nu avea de gând să se sinucidă. Nu înainte să mă termine pe mine. Era ca și când l-aș fi simțit în propriul creier, târându-se și făcându-și planuri.

„Punctul Ardnoe? Crinian? Ce ai de gând, Malachi? De ce Crinian?”

Am fotografiat coasta, apoi am schimbat obiectivul și m-am dus să fotografiez mina: ampatamentele ruginite ale unor vehicule părăsite de mult, sârmă ghimpată veche întinsă peste galeriile de acces. Din când în când mă opream și aruncam o privire gânditoare spre coastă. Un roi de muște bâzâiau în jurul găurii în care fusese sfârtecat porcul. Când le-am îndepărtat, am văzut omizi mișcându-se ca boabele de orez în ochii porcului și ceva cafeniu și spumos ieșindu-i din rât. Am făcut zece fotografii.

De ce Crinian?

Nu alunecase acolo pentru că nu putuse porni motorul bărcii, indiferent de ce credea Struthers. Dorise să meargă acolo. Am deschis apertura pentru lumină și m-am învățat în jurul porcului, făcând poză după poză, cu gândurile desfășurându-se în mintea mea precum bătăile de metronom: *Ce treabă ai acolo, Malachi? De ce în sud? Eu eram în nord. Asta înseamnă că nu ai de gând să mă urmărești direct? Iar, dacă nu ai de gând să faci acest lucru, atunci ce ai de gând să faci? Cum altfel vei ajunge la mine? Sau crezi că m-am întors la Londra?*

În spatele meu s-a auzit o crenguță trosnind. M-am întors și am ridicat camera, gata să lovesc. Era Angeline, cu fața roșie, respirând rapid, privind peste mine către porcul din groapă. Ajunsese chiar în spatele meu, fără ca eu să o aud. M-a prins de mânecă.

— Hei. Mi-am pierdut echilibrul și am țopăit câțiva metri înainte să mă repun pe picioare. Dă-mi drumul. Haide, dă-mi drumul. I-am prins degetele, încercând să le desprind de mine.

Ea rezistă, apoi scoase un țipăt și își prinse brațul ca și când s-ar fi ars.

— Iisuse! Am prins camera și am îndreptat-o la piept. Inima îmi bătea cu putere. Să nu mai faci niciodată așa ceva.

Ea rămase nemișcată o clipă, pe jumătate întoarsă, tremurând, cu mâinile la piept.

— Ce s-a întâmplat?

— Porcul.

Mi-am șters fruntea și am privit către animalul mort.

— Ce e cu el?

Trupul ei fu cuprins de un tremur prelung, ceva vizibil care îi trecu prin stomac până la umeri, apoi se evaporă în aer. Închise ochii și își duse mâinile la gură.

— E mort, am spus eu. Nu-ți va face niciun rău.

— Arată ca și cum m-ar privi. Vocea ei era rapidă și șoptită, ca și când ar fi crezut că porcul o auzea. Știu că ți se pare stupid, însă vorbesc serios. Mă privește.

— Atunci pleacă.

— *Mă va privi în continuare.*

Am oftat și am fixat capacul obiectivului.

— Ce vrei să fac eu?

Scutură din cap, cu mâna la gură, cu mușchii gâtului mișcându-i-se.

— Nu știi. Pur și simplu fă-l să nu mă mai privească.

Porcii. Se părea că porcii îi marcaseră viața lui Angeline în ultimii șase ani. Până la sfârșitul zilei aveam să înțeleg de ce credea că o priveau, de ce dorea să îl acopăr pe acesta. Nu aveam de gând să îngrop chestia aia, nu în starea în care se afla, așa că am aruncat un tambur de fertilizator din morman și l-am răspândit peste gaură ca să-i

acopăr fața, lovind tamburul ca să astup groapa. Porcul putea mai rău decât îmi aminteam din urmă cu două zile, iar în timp ce făceam asta mă chinuiam să îmi păstrez saliva în gură, frecându-mi limba de gerul gurii.

Angeline privea dintre copaci, la câțiva metri distanță. Se lăsă în jos într-o poziție ciudată, folosind o creangă să-și sprijine greutatea, rămânând acolo, pe jumătate în umbră, holbându-se. După ce mi-am terminat treaba, m-am dus și m-am așezat lângă ea. Stătea cu genunchii ridicați, strângându-și tenișii prăfuiți. Faldurile hainei îi fluturau la spate, ascunzându-i diformitatea. Încă tremura.

— Deci nu e un om-porc, atunci?

Închise ochii și-i apăsă cu degetele, ca și când ar fi încercat să invoce o imagine în minte. Pe frunte îi apăruseră stropi de sudoare.

— Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba?

Dădu din cap și trase adânc aer în piept. Mi-am scuturat rugina de pe mâini, mi-am sprijinit coatele pe genunchi și am ridicat ochii spre cer, privind norii. Mi se învârtea capul, gândindu-mă cum naiba s-o fac să vorbească. Aveam nevoie de ea, era tot ce aveam. Instinctul care, în trecut, recunosc că mă făcuse să îmi pun brațul pe după umerii mamei victimei unui accident în care făptașul fugise de la fața locului și să spun: „Vă simt durerea. Iar dacă îmi dați fotografia cu băiețelul dumneavoastră, cea de pe șemineu, o va simți și cititorul”, instinctul meu jurnalistic mă părăsea.

— Ascultă, am început eu, însă, când m-am întors spre ea, am văzut că mă privea.

Tot capul îi era întors din gâtul lung. Ochii ei erau injectați, iar albul din jurul irisurilor negre aveau firișoare roșii.

— A încercat să mă dezmembreze, vorbi ea, încă din clipa în care m-am născut.

Am privit-o lung, cu creierul bâzâindu-mi, ca după o lovitură sub centură.

— Poftim? Ce-ai spus?

— A crezut că poate să mi-o rupă. Chestia... Se înfioră și ridică privirea spre nori, la felul în care se adunau într-un șir lung deasupra promontoriului. Chestia mea, coada. A crezut că se va rupe dacă trăgea suficient de tare.

O potecă îngustă și încadrată de copaci ducea de la căsuță spre vest, către muchia stâncii. Angeline mă conduse pe acolo, rapid, cu hotărâre, cu brațele bălăbănindu-i-se, uneori ferindu-se de ramuri, și de trunchiurile din cale. Rădăcini umede de ferigă și rododendron mi se prindeau de glezne și trebuia să mă chinui să țin pasul. Cumva, fără să îmi dau seama exact cum sau când, intrasem prin urechea acului. Brusc avea nevoie să vorbească cu cineva: dorea să aflu totul despre viața nefericită pe care o dusesse acolo pe Insula Porcilor. Poate datorită felului în care ascunseseșem porcul. Pentru că îl făcusem să nu se mai holbeze.

Se opri și își întinse mâna să mă oprească și pe mine. Poteca ajunsese în vârful unei stânci, la sute de metri deasupra valurilor. Am rămas tăcuți, privind printre copaci la cerul deschis. Eram la același nivel vizual cu norii care se îngrămădeau la orizontul îndepărtat.

— Frumos peisaj, am spus eu.

Ea se ghemui în praf și începu să scormonească prin tufișuri cu un băț. Firișoare de culoare de la efort îi apărură pe gât spre obraji, ca flăcările, iar ochii îi străluceau. Nu mai erau înlăcrimați, ci duri și lucioși ca lemnul. Lovi cu bățul marginea prăpastiei, unde movilițe de iarbă se întindeau ca niște degete.

— Vezi?

Ridică bățul și îmi arată un ghemotoc de iarbă lipit de capăt. Era îmbibat de ceva ca gudronul.

— Vezi asta?

— Da. Și o și miros.

Mi-am prins brațul pe după un trunchi de păducel și m-am aplecat cu precauție în față. La treizeci de metri dedesubt, valurile se spargeau de o bucată de plajă pietroasă. De unde mă aflu, o pată mare și neagră se întindea pe fâșia de pământ până pe plajă; cele câteva tufe săracăcioase care atârnav pe stâncă erau lipicioase de la substanță. Un aer cald de descompunere se ridica și se amesteca cu mirosul înțepător și rece de sare al mării și plase de pescuit, care mă făcea să mă gândesc la bucătării. M-am îndepărtat de margine și m-am întors între

copaci.

— Porci? am spus eu scoțând capacul obiectivului și jucându-mă cu el. Porcii lui morți?

— Obișnuia să-i aducă aici în găleți. Ce mai rămânea din ei după ce termina.

— După ce termina?

— Să-i măcelărească.

— Pentru carne?

— Carne? Râse ușor. Nu. Nu pentru carne.

— Pentru capete? Să le așeze în gard?

— Pentru asta. Dar mai ales... Se opri. Mai ales pentru ce îmi făcea mie. După ce a murit mama.

M-am oprit să apăs pe butonul aparatului și am ridicat capul.

— Ce ți-a făcut ție?

Și-a îndreptat privirea în lateral, evitând-o pe a mea. Își roase nelineștită degetul mare, smulgând pielițe uscate cu dinții mici și ascuțiți.

— Ce ți-a făcut ție? am repetat încetând să mai parcurg pozele și ridicând capul.

Ea și-a ferit privirea și a început să își roadă pielița de la unghia degetului mare, nervoasă, scoțând mici bucăți de piele uscată de acolo cu dinții ei ascuțiți.

— Ei bine, ce ți-a făcut?

Și-a ridicat mâna la frunte ca și cum și-ar fi luat temperatura. Marea se zvârcolea nelineștită pe stâncile de dedesubt. După ce a stat așa o vreme, s-a ridicat ajutându-se de o creangă, și-a netezit fusta și și-a băgat mâinile în buzunare.

— Haide, a spus ea dând din cap cu o figură posomorâtă, trebuie să îți arăt.

La vreo sută de metri de casă era un șopron folosit pentru împerecherea animalelor, unde abandonaseră o parte din echipamentul rămas de la ferma de porci. Se afla pe o potecă pe care crescuse iarba și era așa de neîngrijit, încât se contopise atât de mult printre copaci, că ai fi putut trece ușor de el dacă nu știai ce să cauți. Avea acoperișul distrus și tencuiala era ținută la un loc de iederă.

— Aici, spuse ea deschizând ușa, aici a făcut-o.

Am înaintat un pas și am mijit ochii, privind în întuneric, înăuntru era întuneric și frig, și podeaua degaja un miros puternic. M-am întors din nou la soare și m-am uitat la ea.

— Ei bine, nu vii cu mine?

— Nu.

— Ești sigură?

— Care e problema? bombăni ea privind spre podea și împlântându-

și degetul mare de la picior în sol, nu mă crezi?

Am studiat-o puțin, observând gura încordată într-o expresie ursuză, genele palide și fruntea mare și serioasă. Am oftat și am deschis ușa. De îndată ce am pătruns în întunericul înghețat, mi-am dat seama de ce Angeline nu voia să vină cu mine.

Am acționat întrerupătorul, dar tuburile fluorescente de deasupra nu funcționau, așa că singurul mod de iluminare era lumina verzuie care pătrundea printr-o fereastră subredă, plină de pânze de păianjen, cam la vreo doisprezece metri la dreapta mea, așa că am stat pe loc așteptând să mi se obișnuiască ochii cu întunericul. Se întâmplaseră lucruri cam nasoale pe-acolo, puteai pur și simplu să îți dai seama de asta. Încet-încet, am început să disting formele. Acoperișul era din tablă ondulată, podeaua din ciment crăpat era traversată de șanțulețe și găuri acolo unde fuseseră smulși pereții despărțitori. În mijlocul podelei era un cântar pentru animale cu vopseaua descojită, un model demodat, uzat și plin de rugină. M-am dus la peretele opus, unde fusese prins în șuruburi un raft pentru unelte. Aliniat ordonat pe raftul de sus, erau topoare, fierăstraie și dălți și o pereche de salopete portocalii atârna într-un cârlig dedesubtul lui, ca o sperietoare pe jumătate umplută cu paie, pregătită pentru foc. Pe podea era o găleată pe care se afla o cârpă spălată bine. Ceva m-a făcut să mă opresc și să mă uit la găleată, apoi înapoi la scule și la salopetă. Aceasta din urmă emana un miros ca de leucoplast dezlipit de pe o rană infectată.

M-am întors și în spatele meu, lângă ușă, am observat un birou jos, din lemn de pin, și niște coli format A4 lipite pe peretele de deasupra. Pe birou erau un crucifix, o Biblie și un mic flacon din sticlă. Foile A4 era tipărite la o imprimantă cu jet de cerneală.

Îndată L-a întâmpinat, din morminte, un om cu duh necurat... și strigând cu glas puternic, a zis: Ce ai cu mine, Iisuse...

Am citit de două ori cuvintele, încercând să îmi dau seama de unde erau. Erau din Noul Testament, dintr-una dintre Evanghelii.

Ce ai cu mine, Iisuse?

Citind cuvintele acelea, am simțit cum începe să mi se formeze o idee în minte, m-am întors și m-am uitat prin șopron. Cântarul pentru animale. O pată întunecată se propaga în jurul lui pe o rază de câțiva metri. Câteva muște se plimbau leneș pe podea, de parcă ar fi fost lipicioasă.

Îndată l-a întâmpinat, din morminte... un om cu duh necurat.

Pe acoperișul de tablă ondulată o pasăre sau vreo veveriță începu să facă zgomot. M-am apropiat și mai mult și am examinat celelalte foi de hârtie. Literale erau mai mici și a trebuit să mijesc ochii ca să pot citi ce scria.

Toate legiunile cele rele, toate adunările și sectele. Tu ești o insultă pentru mine, demon de pe Cuagach, căci nu îți plac lucrurile dumnezeiești...

Am simțit cum mi se ridică părul de la ceafa și am început să transpir la subraț în aerul acela înghețat din șopronul de tablă ondulată. M-am gândit la stâncă și la porcii morți. M-am gândit la rasa porcină, în general.

O, bestie, bestie, o, tu, purcel al lui Satana care încerci să scapi, pregătește-te acum să fii mântuit...

Am simțit cu mi se răcește pielea. Îmi dădeam seama ce se întâmplase în șopronul acela înghețat de beton, ce îi făcuse Dove fiicei lui adolescente și de ce ea nu mai voia să intre niciodată acolo. Puteam să văd totul: lumina care scăpăra, silueta lui uriașă deformată legănându-se pe tavan cu un ciocan cu cap sferic în mână, sânge și guițatul animalelor pe jumătate măcelărite răsunând pe pereți. Era o imagine pe care nu o mai întâlnisem de ani buni, chiar din vremurile vechi petrecute la Albuquerque. „Legiune este numele meu... căci suntem mulți, căci suntem mulți...”

— Joe?

Am tresărit de parcă aș fi văzut umbra lui Malachi acoperindu-mi umerii. Scena mi-a pierit din memorie și m-am întors în șopronul pentru împerechere, simțind cum îmi transpira scalpul.

— Joe? Ai spus ceva? mă întreabă Angeline din ușă.

Am deschis ușa și am ieșit, trecând pe lângă ea fără să scot o vorbă. Câțiva metri mai încolo, pe potecă, m-am oprit într-un loc cu soare, am închis ochii și mi-am dat capul pe spate, descheindu-mi gulerul și suflecându-mi mânecile să simt căldura pe piele. Mă simțeam atât de obosit, atât de sătul de viermele ăsta nebun cu formă umană care era Malachi Dove. Știam de unde sunt cuvintele de pe perete. „Legiune este numele meu...” Erau din Noul Testament⁽⁴³⁾, momentul în care Iisus a alungat demonii în ținutul Gadarenilor, când i-a scos dintr-un om și i-a trimis într-o cireadă de porci. Era o exorcizare.

„Slujba de mântuire” este răspunsul Bisericii Evanghelice la *Rituale Romanum* de exorcizare al Bisericii Catolice, cel mai bine ascuns și mai întunecat dintre ritualuri. Cam pe vremea când eu eram la Londra, încercând din greu să o seduc pe Lexie, câteva sute de kilometri mai la nord, pe Insula Porcilor, Malachi Dove se dezintegrase, ajungând la cel mai josnic stadiu al umanității. Singura rezolvare pe care o găsisese pentru problemele lui era să exorcizeze demonul care se autoconvinșese că îi poseda fiica handicapată.

— Era nebun, i-am spus lui Angeline în după-amiaza aceea, când am ajuns la casa conspirativă, dar tu știi deja asta.

Eram amândoi arși de soare, cu auzul puțin afectat de urletul permanent al vântului în barcă pe drumul de înapoiere. Aveam puloverul rupt și plin de rugină de la butoiul pe care îl vârașem în puț, dar Lex nu era pe-acolo ca să se plângă. Lăsase lumina aprinsă în bucătărie și un bilet pe masă: „M-am culcat, sunt complet epuizată. Merci de telefon! Ha ha, glumeam doar. Lex.”

Am boțit biletul și l-am aruncat la gunoi, după care mi-am dat haina jos și am pus MP3-playerul în mijlocul mesei, cu microfonul spre Angeline. Mi-am luat o sticlă neînceptută de JD din bucătărie și am umplut două ceșcuțe.

— Uite, cred că ai nevoie de asta, am spus împingând una dintre ele spre ea.

Ea s-a așezat, și-a luat ceșcuța și a dat-o pe toată pe gât, serioasă, de parcă ar fi luat o doctorie. Mi-a dat înapoi ceșcuța, i-am umplut-o din nou și a dat-o iarăși pe gât. La a patra ceșcuță, s-a lăsat pe spate, și-a vârat adânc mâinile în buzunare și a început să mă studieze. Se înroșise la față de la băutură.

— Știi cine a fost mama mea?

— Da, Asunción, am spus apăsând pe butonul de înregistrare de pe reportofon. Am întâlnit-o odată, acum douăzeci de ani.

— Era drăguță, nu-i așa?

— Era frumoasă și vreau să spun cu adevărat frumoasă.

A urmat o pauză și ea a privit spre ledul roșiată care clipea pe

reportofon.

— Să știi că am iubit-o, a fost singurul lucru de care mi-a păsat vreodată. Am fost în siguranță cât timp a trăit ea.

E început de mai și clopoței se îngămădesc peste drum de căsuța de lângă mină, în timp ce soarele își încheie lunga călătorie pe cer. Beat, Malachi intră împiedicându-se în baie, găsim-o acolo pe fiica lui adolescentă stând dezbrăcată în fața ferestrei, purtând doar prosopul roz cu care își freacă fața. Aceasta înlemnește văzându-l, cu prosopul peste gură, prea șocată ca să se acopere. Se uită unul la celălalt, studiindu-se preț de câteva clipe. Fața lui Malachi se înroșește și Angeline e sigură că are să țipe la ea. Numai că el nu face asta. În schimb, se întoarce fără să scoată o vorbă și pleacă nesigur pe picioare, închizând ușa în urma lui. Angeline rămâne nemișcată pentru o bună bucată de vreme, holbându-se la ușă, după care, în cele din urmă, lasă prosopul în jos și se înfășoară în el. Mult mai târziu, când se gândește la acea seară, poate spune că atunci au început toate problemele.

La început nu a părut să fie mare lucru. Tatăl ei petrecea timp îndelungat în birou, imprimând pagină după pagină de texte biblice și uneori, la masă, intra într-un fel de muțenie. Atât ea, cât și Asunción au început să observe cât de mult mânca și cât se îngărase. Gâtul începuse să îi iasă în evidență prin grosime, deasupra gulerului, pantalonii de velur îi rămăsese mici și trebuia să îi lase neîncheiați în talie. Totuși, le-a luat ceva timp să își dea seama ce provocase toate acestea, aproape patru luni. Într-un sfârșit, Asunción și-a dat seama ce se întâmpla cu adevărat în mintea soțului ei.

— Pune ceva pe tine când ești în casă, i-a spus ea lui Angeline.

Într-o noapte de toamnă a chemat-o pe Angeline în birou. Malachi era plecat să aducă motorină pentru generator de la ponton și mama ei stătea la biroul lui cu fața serioasă, luminată doar de mica Anglepoise. S-a aplecat în față, acoperind cu coatele un teanc de hârtii.

— O să cer să ne trimită niște haine pentru tine de la magazine, *mija*, o să îți facem ceva frumos de purtat. Nu vreau ca tăticul tău să se mai uite la tine.

Angeline s-a uitat pe furiș la hârtiile adunate sub coatele mamei ei și a văzut versete din Biblie și o copertă de carte ruptă care înfățișa o litografie medievală cu o creatură asemenea unui dragon, cu aripi, stând drept, cu un bărbat și o femeie în genunchi în spatele ei, care îi ridica coada ca să îi sărute șezutul. Înainte însă ca Angeline să privească mai îndeaproape, Asunción a tras hârtiile și a stins lumina. Nu voia ca fiica ei să vadă prea multe.

— Tatăl tău își pierde mințile, *mija*. Elida^{44} întotdeauna cele două

cuvinte, *mi hija*, ca un fel de nume de alint pe care îl folosea pentru Angeline. S-a ridicat și și-a așezat mâinile pe umerii fiicei sale, conducând-o afară din birou. Bea prea mult. Să stai îmbrăcată când e prin preajmă.

În anul care a urmat, sănătatea mintală a lui Malachi s-a degradat din ce în ce mai mult. A început să bea din ce în ce mai mult, petrecând ore întregi pe canapea, ca și cum ar fi fost bolnav, mâncând și bând, și umflându-se ca o plantă uriașă care parcă prinsese rădăcini acolo și tușind sec de parcă și-ar fi scuipat mațele. Avea fața plină de capilare sparte și de contuzii. La masă, o privea pe Angeline cu ochii injectați. Uneori, în camera de zi, cele două femei tăceau, privindu-l cum întoarce paginile Bibliei cu mâinile tremurânde.

Angeline a învățat să îi fie frică de el. Deși nu i-a spus nimeni nimic, știe din instinct că ceva s-a schimbat și că doar mama ei o mai protejează de el. Asunción se asigură că Angeline e îmbrăcată prin casă și îi permite să își scoată fustele lungi și deloc confortabile pe care i le-a făcut doar când sunt departe de casă, în zilele când umblă împreună prin sudul insulei, făcând căsuțe în copaci și învățând una de la alta nume de flori. Uneori, petrec ore întregi pe plajă, privind în depărtare pe mare, sperând să vadă vreo balenă sau un stol de cormorani și, când nimic din astea nu se întâmplă, își lansează provocări să meargă până în defileu și să examineze butoaiile cu chimicale. Când vremea e rece, stau în dormitorul lui Angeline și citesc cărți sau se uită la seriale difuzate în reluare în timpul zilei la televizor. Camera lui Angeline este plină de rafturi cu cărți.

Asunción s-a născut în Mexic, dar consideră Cuagach drept casa ei, locul unde i-a fost sortit să ajungă. Nu a știut mare lucru în afara vieții de aici, a fost cu Malachi de la șaisprezece ani și a venit pe insulă la optsprezece, așa că iubește insula mai mult decât orice, o are în sânge. Poate că începe însă să se întrebe ce e pe continent, pentru că Angeline observă cum se schimbă modul în care vorbește. Apar o mulțime de *am putea* și *dacă am* și Angeline știe că nu se referă la toți trei, ci doar la ele două.

Într-o bună zi, Angeline dă peste o scrisoare de la un adăpost pentru femei abuzate din Glasgow adresată lui Asunción, în care i se mulțumea pentru cererea de informații, și asta o îngrijorează și mai mult pe Angeline în privința lui Malachi. Dacă Asunción vrea să evadeze, poate că era cazul să îi fie teamă.

Și apoi, tocmai când se gândea cum să își întrebe mama despre asta, se întâmplă ceva care schimbă totul.

Dios tiene sus motivos, dios tiene sus motivos...

Totul a început cu niște alunițe de mărimea unui vârful de ac care i-au apărut lui Asunción pe tot corpul, ca și cum ar fi fost presărată cu piper. Apoi i-au apărut negi, niște chestii maronii-deschise care i se

legănau de bărbie ca niște fructe de pădure. Se juca tot timpul cu ei, răsucindu-i între degete ca și cum i-ar fi plăcut să îi rupă. Apoi unul dintre negi, de la tâmplă, s-a făcut din ce în ce mai mare, întinzându-se ca o pată lată sub piele, până a ajuns să îi acopere jumătate din ochi, apoi i-au crescut un fel de cucuie pe șira spinării, ca unei șopârle, pe care Angeline le vedea prin bluzele brodate ale mamei ei când stătea în bucătărie, deschizând conserve de roșii tocate și chili ca să pregătească *casserole*. Noaptea, o auzea pe Asunción rugându-se. Lua din birou carnetele cu manifestele Preoților Tămăduitori Psihogenici despre moarte și vindecare și Angeline o auzea cum bolborosea ca o vrăjitoare lungile fraze liturgice la lumina lunii. Ziua, Angeline privea mâinile mamei ei, acoperite de făină și carne tocată, și o vedea cum își șterge sprâncenele cu dosul încheieturii ca să nu îi ajungă în păr. Deși nimeni nu i-a spus, știe că nu are să mai vadă multă vreme astfel de lucruri.

La sfârșitul verii, într-o zi când cerelușii care împânzesc pădurea strălucesc în toată splendoarea lor, Malachi o duce pe continent. Când Angeline coboară, Asunción e deja la parter, așezată pe podea în cadrul ușii, înfășurată într-un pled, în timp ce ziua explodează de viață afară.

— Vino la mine, *mija*, îi spune ea fiicei sale, zâmbind.

Angeline se apropie, își așează mâna pe brațul mamei și se uită adânc în ochii ei. Asunción scoate un crucifix de sub pled și îl leagăna între degete.

— Întotdeauna m-am gândit că voi avea doi copii, spune ea. Să nu îl vadă tatăl tău.

Își înconjoară cu brațul fiica și stau așa, privindu-și degetele de la picioare în sandalele deschise. Ale lui Angeline sunt roz și sănătoase, pe când ale lui Asunción sunt cenușii. O lacrimă cade în praf, dar o trec cu vederea. Angeline se gândește că trupul mamei sale miroase ciudat, dulce și neplăcut, asemenea unor flori moarte într-o vază. Stau așa cam o oră, în timp ce Asunción plânge încetișor până când Malachi coboară, cărând o geantă.

— A sosit momentul, spune el privindu-le indiferent.

Când Angeline înțelege unde se duc, intră în panică și el trebuie să o târască la o parte, desfăcându-i degetele de pe brațele mamei sale.

— Nu, te rog, *nu!* strigă ea implorându-l să nu o ia.

Șontăcaie pe lângă ei încercând să i-o ia înainte pe drumul spre debarcader, unde barca lui e pregătită de plecare.

Când ajung la țarm, o ia de umeri și o întoarce cu fața spre el, ridicându-i bărbia cu degetul, ca să o facă să se uite la el. Ea îi rezistă însă, mișcându-și umerii, în încercarea de a-și strecura privirea spre mama ei.

— Ne întoarcem până diseară, spune el, scuturând-o și făcând-o să îl

privească. El are fața netedă și strălucitoare și miroase a băutură. Are două pete negre de sudoare care se largesc pe cămașă și câteva fire de păr blond rupte la tâmpile. Acum du-te în susul plajei și așteaptă-ne.

Astfel, în cele din urmă, ea se lasă convinsă și se duce ascultătoare printre copacii de deasupra plajei, stând acolo ore întregi după ce au dispărut și mica barcă, ajunsă un punct minuscul a pierit de tot, iar apa s-a liniștit, tulburată apoi doar de câte un iaht de croazieră care tot acoperea distanța dinspre Ardfarn. După ce soarele apune și ei tot nu s-au întors, continuă să stea acolo, dreaptă și răbdătoare, așteptând să i se acorde permisiunea de a pleca. Când răsare soarele, își dă seama că a fost păcălită și se întoarce acasă. Lângă ușa din spate sunt adunate sticlele de whisky ale tatălui ei într-o ladă. Se așează lângă ele, fixându-le.

Din acel moment, aveau să fie doar ea și Malachi.

10

Dacă Finn ar fi fost acolo și ar fi ascultat-o pe Angeline spunându-și povestea, mi-ar fi zis că eram meseriaș. Mi-ar fi zis că am adus-o unde voiam, că am făcut-o să intre singurică în capcana pe care i-am întins-o. „Ce ciudat, mi-am spus, stând cu bărbia în mână, ascultând-o. Ciudat că nu mă simt deloc mai bine în legătură cu asta.”

Aproape imediat ce se întoarce de pe continent, Malachi începe exorcismele. O dată pe lună o duce pe Angeline în șopronul de împerechere pentru vite. Întotdeauna sunt crucifixe și pahare de apă pregătite pe masă și un porc care guiță în lada ruginită, lovind podeaua cu copitele și făcând lada să se cutremure și să scârțâie. Malachi folosește ritualul pe care îl scrisese pentru Preoții Tămăduitori Psihogenici, bolborosind rugăciuni în pauze și citând categoriile de demoni menționați în Biblie: tronuri, dominioane, principații, puteri și spirite. O face să îngenuncheze pe podeaua de beton cu genunchii goi și capul plecat. Trebuie să rămână acolo vreme de nouăzeci de minute cât durează ritualul.

Apoi, după ce o lasă să plece, ea aleargă direct în casă și stă în picioare sub duș, lăsând apa să curgă ca să acopere zgomotele care vin din șopron: guițatul porcilor și zgomotul pe care îl fac la contactul cu pereții din tablă ondulată. Nu vede niciodată ce li se întâmplă porcilor, dar își poate da seama după urmele care apar dimineața. Le pune mâncare în față și îi atacă cu ciocanul în timp ce mănâncă. Probabil că îi lovește între ochi, pentru că își amintește că el i-a spus cum acela e locul cel mai vulnerabil la un porc. Apoi le deschide stomacul și se așează pe vine lângă coastele lor expuse și examinează organele căutând pete negre care ar însemna că demonii au fost transferați. De obicei, așteaptă o zi sau două ca să strângă după el și apoi umple găleți cu mațe și carne și le duce la stânci, unde le dă drumul în mare. Capetele le păstrează. Ea nu știe ce are de gând să facă cu capetele. Poate nici el nu știe ce vrea să facă cu ele.

Pentru prima oară în viață se gândește să evadeze, iar singura lume cunoscută pentru ea e reprezentată de cei cinci kilometri pătrați de

pădure din sudul insulei Cuagach. A mai fost până la defileu de destule ori, privind cum dospește sub soare cu butoaiele lui și urmele de rugină și chimicale care se scurg în sol. Să îl traverseze ar însemna să treacă prin iad și niciodată nu i-a trecut prin cap să încalce limitele impuse de părinții ei. Acum însă teama și disperarea o împing să facă lucruri de neimaginat.

Traversează defileul într-o după-amiază de la sfârșitul lui august. Se mișcă cu grijă printre butoaiele cu reziduuri chimice, oprindu-se din când în când să verifice dacă nu o urmărește cumva de pe faleză. Roca maronie arsă de soare de la nord se mărește din ce în ce mai mult cu fiecare oră care trece și, când ajunge în sfârșit la sat, totul e atât de verde încât i se pare că ar putea pur și simplu bea frunzele. Apune soarele și încep să se adune corbii în copaci, formând grupuri întunecate cu capul întors într-o parte, privind-o cu ochii lor de mărgele. Se mișcă de parcă ar fi într-un vis de-a lungul potecii care duce spre comunitate și atunci când ajunge acolo se oprește și se holbează. Pare ireal, precum un miraj în deșert, precum ceva ce vezi la televizor, cu pajiști îngrijite și curate, case vopsite și câteva lumini care ies pe ferestre acum, că se așterne noaptea. Cineva, o femeie cu o eșarfă mov pe cap, iese dintr-o casă și traversează pajiștea. Angeline se întoarce și se târăște nesigur până la primele crengi ale unui copac, cu inima bătându-i cu putere. Se înghesuie în spațiul în formă de V al unei crengi, în timp ce scoarța îi zgârie picioarele, și stă și privește.

Femeia trece doar la câțiva metri dedesubt și intră într-o clădire lungă și joasă, prin niște uși glisante. Se aprinde lumina înăuntru și se așterne apoi liniștea pentru o bună bucată de vreme. Angeline simte cum i se accelerează pulsul. Este prima ființă umană pe care o vede, și nu la televizor sau de la distanță, încărcând provizii pe ponton. Tocmai se gândește să se dea binișor jos din copac și să se strecoare până la clădire când lumina se stinge și femeia iese. Duce cu ea un castron de metal deasupra unei grămezi de șervete de hârtie și, de cum ajunge pe potecă, se oprește.

Pentru o clipă pare că se uită la castron, ca și cum ar fi văzut ceva neașteptat în el, pentru că își ține ochii în jos și gura închisă. Apoi, mișcându-și falca într-o parte, își ridică încet ochii spre copac. Angeline își ține respirația. Deși nu li se întâlnesc privirile, știe că a fost văzută. După o lungă pauză, deși își simte inima bătându-i nebunește, îndrăznește să spere puțin. Își închipuie că femeia pune jos castronul și întinde brațele. Își închipuie că este condusă în sat și că oamenii ies din case să o întâmpine. Își imaginează o bucătărie din casa unei familii, un foc și o masă pusă, și pentru prima oară de când a plecat Asunción de pe insulă simte cum se naște un licăr de speranță în sufletul ei.

Dar desigur că lucrurile nu se întâmplă astfel. Susan Garrick lasă

castronul să cadă. Acesta se rostogolește de-a lungul potecii, oprindu-se la baza copacilor printre frunze și apoi Susan țipă. Este un țipăt de teroare pură care pătrunde în pieptul lui Angeline și rămâne acolo, croindu-și drum spre inima ei în timp ce Susan se întoarce și ezită, ca și cum nu ar ști sigur ce să facă, apoi se repede împiedicându-se în față, spre case, țipând și urlând. Angeline simte cum încremenește pentru o clipă, apoi se lasă să cadă din copac cât de repede poate, în timp ce scoarța îi julește piciorul. Se întoarce și dispare printre copaci pe același drum pe care a venit. Este ultima oară când avea să mai vină în sat până în noaptea în care îl urmărește pe Malachi și îl vede aruncând explozibilul în capelă.

Acasă, Malachi este în biroul lui, cu lumina aprinsă și o sticlă la îndemână. Angeline se strecoară tăcută prin ușa din spate și intră la baie să bea apă și să-și spele sângele închegat și mizeria de pe corp. Tocmai a terminat baia și se suie în pat tremurând, când aude un zgomot în afara casei care o face să se ducă instinctiv în capul scărilor. Cineva bate la ușă. La parter, Malachi țâșnește din birou, alarmat.

— Du-te în camera ta și nu te mișca de acolo până nu vin după tine, suieră el.

Se întoarce în camera ei, cu inima bătându-i puternic. La parter îl aude cum deschide cu zgomot ușa. Urmează câteva clipe de liniște și apoi îl aude vorbind pe un ton atât de ciudat, încât îi vine să plângă.

— Benjamin. Benjamin, de ce ești aici? Nu vreau să te afli aici.

— *Malachi?*

— Da, sunt Malachi. De ce ești aici?

Urmează iarăși câteva clipe de tăcere. Ea știe cine este Benjamin. E Benjamin Garrick, i-a văzut poza și acum își închipuie cum cei doi bărbați se privesc în tăcere, gândindu-se la anii care s-au scurs. Când vorbește din nou, vocea lui Benjamin e o șoptă grăbită, ca și cum s-ar teme de ceva.

— Malachi? Ce s-a întâmplat cu tine?

— Ce să se întâmple? Nu s-a întâmplat nimic!

— Malachi, se spun lucruri oribile. Se sugerează lucruri groaznice despre ce faci aici. Ceva rău a trecut prin pădurea asta.

— Ceva rău? Ce vrei să zici cu ceva rău?

— Lucrul de care se tem toți creștinii, Malachi, cel mai vechi dușman al omului, un Pan, Malachi, un Dionisos, un Satana Pe jumătate om, pe jumătate animal. O ființă *biformă*.

— Ți-am spus să nu vii niciodată aici, Benjamin. Nu veni aici cu prostiile astea. Pleacă acum, până nu pun mâna pe topor!

Poate că pune într-adevăr mâna pe topor, ca să îi arate că vorbește serios, pentru că Benjamin se îndepărtează împleticindu-se de ușă, șocat. Angeline aude cum dărmă un butoi și zgomot de pași târându-se pe sol, apoi ușa de la intrare trântindu-se și respirația plină de furie

a lui Malachi în camera de zi. Se repede la fereastră și își lipește nasul de geam, văzând de sus capul unui bărbat. Luna este aproape de linia orizontului, dar e destul de puternică pentru a distinge cercul de piele palidă din părul lui rărit. Poartă o jachetă de un verde-închis și cizme de cauciuc și ea se uită la el fascinată în timp ce își mișcă mâna în sus și în jos spasmodic. Se întoarce, descriind un cerc complet o dată, apoi de două ori, ca și cum nu ar ști ce să facă, dacă să se lase să cadă sau să fugă, apoi se oprește.

Doar la câțiva metri mai încolo, dincolo de gard, e un porc. Angeline nu l-a observat până acum, dar din unghiul ciudat în care îi spânzură capul bănuiește că e vorba despre unul dintre sacrificiile lui Malachi pe care nu a apucat încă să îl curețe după exorcizarea de duminică. Nu își poate imagina ce scule a folosit pentru asta, dar animalul este tăiat felii. Probabil că atunci când i-a deșertat mâțele afară, le-a împrăștiat cu piciorul prin praf, pentru că zac peste tot, devenind deja de un roșu-închis, asemenea ficatului stricat.

Benjamin se liniștește și începe să respire cu greutate, în timp ce umerii i se ridică și coboară. Face câțiva pași în față cu mâna la gură, și se uită cu ochii întredeschiși la creatură prin noianul de musculițe care s-au adunat deasupra ei. Bombăne ceva în timp ce alungă muștele. Își împreunează grăbit mâinile a rugăciune, șoptind cu fervoare și arătând spre cer. Ea vede creatura prin ochii lui, vede că rănila arată ca și cum l-ar fi sfâșiat un demon. Ar putea fi cadavrul spintecat al lui Faust. Asunción i-a citit *Faust* odată, stând pe marginea patului și șoptind cuvintele, deoarece cartea era un secret știut doar de ele două și nu voiau să îl menționeze pe diavol în prezența lui Malachi.

Ușa de la intrare se deschide în spatele lui și Malachi iese din casă. Benjamin se întoarce automat cu o privire îngrozită pe față.

— Malachi, te rog, ce e asta? Ce monstru trăiește pe Cuag... și nu mai apucă să termine.

Malachi stă la câțiva metri de ușă cu toporul ridicat deasupra capului reflectând lumina lunii.

— Malachi, spune el bâlbâindu-se și devenind livid, Malachi, te rog, te implor, ce ți s-a întâmplat, cu cine te-ai înhăitat?

— Pleacă de lângă casa mea, spune Malachi făcând un pas în față. Auzi ce zic? *Pleacă și nu te mai întoarce niciodată.*

Benjamin se uită la topor și apoi la porc, după care își ridică mâinile cu grijă.

— Plec, bombăne el dându-se înapoi. Plec, dar, Malachi, te implor, poate că ți-ai întors inima de la Dumnezeu, dar nu e prea târziu. El, Care a aruncat din înaltul cerului balaurul cel desfrânat, nu te-a uitat și El...

— Pleacă! urlă Malachi, făcând un alt pas și ridicând toporul și mai

sus deasupra capului.

Atunci Benjamin se întoarce și se repede împleticindu-se spre defileu, pe jumătate împiedicându-se de gard. Malachi nu se mișcă, privind după el până dispare. Toporul îi tremură în mână.

Angeline se face una cu peretele, cu capul în mâini, amintindu-și cuvintele lui Benjamin: *monstru*, Pan, Dionisos, *Satana*. Aceleași cuvinte pe care le folosește Malachi în ritualurile lunare. Simte cum i se pune un nod sub coaste, ceva dens, pe care nu îl poate înghiți sau scuipa, și pentru prima oară în viață se întreabă dacă nu cumva Malachi are dreptate în ceea ce o privește.

— Și după aceea au tot venit, a murmurat ea cu fața împietrită, fixând ledul care pâlâia pe reportofon.

Deși nu îmi amintesc de asta, trebuie să fi plâns la un moment dat, în ultima jumătate de oră, pentru că avea ochii umflați și roșii și își tot ștergea nasul cu mâna.

— Eu... am găsit un copac din care să îi urmăresc. Parcă erau turiști.

— Turiști? am spus imaginându-mi încă fața șocată a lui Susan Garrick când a scăpat castronul. Mai că puteam auzi zgomotul pe care îl făcuse. Încearcă să te vadă?

— Aduceau până și aparate foto. Asta se întâmpla înainte ca tata să pună gardul. Benjamin s-a întors și a stropit cu apă sfințită faleza. Aici s-a întrerupt și s-a gândit la asta un răstimp, în timp ce ochii ei maronii, ca de nămol, se mișcau dintr-o parte în alta ca și cum ar fi re trăit momentul. Și fata aceea, cea cu care erai, a încercat să mă prindă în capcană, a săpat o groapă în pământ.

— Cea cu care eram?

— Da, a spus ea pe un ton egal. Nu îți amintești? „Malachi, bătrân nerod, hai vino și arată-ne ce poți cu coada ta detașabilă.”

M-am holbat la ea, amintindu-mi cum am pândit în spatele gardului, disperat să îi fac o poză lui Angeline în timp ce stătea în iarbă. Da, Sovereign. Simțeam cum mă încercă un sentiment de milă sau rușine probabil, ceva de felul ăsta.

— Voiau să te omoare, aveau planul făcut.

Ea a ridicat din umeri ca și cum nu ar fi surprins-o asta și a continuat să își roadă unghia. Avea haina descheiată și sub tricoul de fotbalist am văzut că era mai slabă decât mi-o aminteam, de parcă ar fi suferit de foame. Lexie spunea că arată de parcă ar fi fost drogată.

— După ce vor citi ce vei scrie despre mine, a spus ea arătând spre reportofon, vreau să zic, după ce vor citi în ziare, crezi că le va mai fi frică de mine?

— Nu, am spus, deloc. Am apăsă butonul de pauză și am verificat de câtă vreme vorbeam. Trecuseră patruzeci de minute. Dar nu e încă momentul, nu mă pot duce la ziare cu povestea până nu îl prind.

Am rămas tăcuți o vreme, uitându-ne unul în ochii celuilalt și apoi, ca și cum am fi avut același gând, ne-am întors și ne-am uitat spre fereastră. Perdelele erau încă date la o parte și afară lumina portocalie pâlâia, ca și cum ar fi fost gata să se stingă în orice clipă.

— Ce crezi, Angeline? am murmurat. Crezi că are să se sinucidă?

— Da, a spus ea, are să se sinucidă, a repetat ea fără să se întoarcă spre mine, cu ochii pe lumina de pe stradă. Ai dreptate, însă cred că mai are ceva de făcut.

După ce m-am dus sus în noaptea aceea și am început să mă dezbrac în dormitorul umed din față, am văzut că Lexie era trează. Își pusese mâna după cap, cu plapuma trasă până la bărbie, și se uita la mine cu interes. M-am oprit cu puloverul rupt rulat până la jumătatea pieptului.

— Nu dormeai.

— Ai făcut destul zgomot când ai intrat.

— Nu voiai să vii jos, să vezi cum ne înțelegem?

— Nu am vrut să vă întrerup.

Mi-am tras puloverul peste cap și am scăpat de blugi. Cum nu aveam de ce să îi agăț, din instinct, i-aș fi pus înapoi pe mine și m-aș fi băgat în pat. Dar cum ea mă urmărea, i-am lăsat cuminte să cadă pe podea și m-am suit în pat.

— Vorbea cu tine, a spus Lex, odihnindu-și o mână pe piept și aplecându-și capul într-o parte în timp ce mă privea. Am auzit-o. Nu se mai oprea.

— Am toată povestea, am zis frecându-mă la ochi. Măine o să vorbesc cu Danso.

— O să vorbești cu Danso?

— Trebuie să îi găsească să stea în altă parte.

— Nu, nu poate pleca, nu încă, a spus Lexie ridicându-se într-un cot și privindu-mă fix.

— Nu e responsabilitatea ta...

— Ba da, a șuiert ea, este. Pur și simplu *nu poți* să o lași să plece așa.

— Poftim? am spus întorcându-mă spre ea și văzând lumina portocalie palidă de afară reflectată în ochii ei.

— Nu o putem lăsa să plece, nu încă. Trebuie ca cineva să o vadă. În Glasgow, nu la Londra, pentru că trebuie să parcurgem mai întâi niște etape birocratice tâmpite înainte să o putem duce să o vadă Christophe, dar asta se va întâmpla săptămâna viitoare, așa că trebuie să o mai ținem la noi până atunci. Oakesy, ce zici? Doar câteva zile? Până luni? a spus ea cercetându-mi fața în timp ce își mușca buza de

jos.

Am oftat, după care am dat un pumn într-una din pernele acelea groaznice, într-o încercare jenantă de a face să intre niște aer în ele. Apoi m-am întins cu mâinile sub cap fixând tavanul. Cred că tocmai îmi dădeam seama cât de frânt eram.

— Treci la somn acum, bine?

Numai că ea nu a făcut asta, ci a continuat să mă fixeze, mușcându-și buza. Am închis ochii și m-am rostogolit departe de ea.

— Oakesy, a spus ceva? a întrebat atingându-mi umărul. A zis ce e în neregulă cu ea?

— Nu cred că știe nici ea. Pot să dorm acum?

— Nu are nicio idee?

— Nu prea cred.

— Dar tu ce crezi, n-ai nicio idee?

— Lex, te rog, nu-s doctor.

— Crezi că m-ar lăsa să arunc o privire?

— De ce nu o întrebi?

— Nu te interesează, nu? Pur și simplu nu te interesează.

— Ba da, am spus, sigur că mă interesează.

Mințeam însă. Puțin îmi păsa ce era în neregulă cu Angeline. După ce am închis ochii și m-am retras din nou în forul meu interior, nu i-am văzut nici fața lui Angeline, și nici pe cea a lui Lexie, am văzut fața lui Dove.

„Malachi, Malachi... Care e planul tău?” m-am gândit, simțind cum îmi explodează capul.

Danso era la fel de speriat de planurile lui Malachi ca și mine. Instinctul îi spunea să mă asculte pe mine, și nu pe Struthers. Cu toate acestea, el mersese mai departe decât mine cu fanteziile, gândindu-se la atentatorii aceia sinucigași de la Londra și la toate talentele lui Malachi și întrebându-se dacă moartea lui spectaculoasă avea să mai răpească pe cineva în afara lui. Adjunctul șefului poliției se consultase cu cei de la Ministerul de Interne și, în următoarele câteva zile, ofițeri cu vechime din echipa antiteroristă S013 veniseră cu avionul de la Londra să se întâlnească cu el. Dintr-odată, Divizia Evenimente de la Oban s-a umplut cu profileri și experți în explozibili care au dat iama în calculatorul comunității. Fiecare fost membru al Preoților Tămăduitori Psihogenici a fost identificat, precum și fiecare sponsor și oricine trimisese vreo scrisoare sau e-mail acestora în ultimii zece ani. Au pus HOLMES să intervieveze pe oricine l-ar fi putut cunoaște pe Dove, chiar și oameni implicați în incendiile sau investigațiile Fiscului din New Mexico. Câteva dintre televiziunile locale și naționale din Scoția au televizat apeluri ca oricine văzuse vreo mașină Vauxhall albastră furată din Crinian să dea de știre. Ca de obicei, cei care voiau să se afle în centrul atenției au ieșit la iveală și ne-am pomenit că cel puțin douăzeci de oameni văzuseră mașina și mai bine de jumătate dintre ei îl recunoscuseră pe Dove. Știau din ziare că era ucigașul de pe Insula Porcilor, pentru că acestea se dădeau de ceasul morții scriind articole sforăitoare despre marele sfânt: *Misterul predicatorului dispărut: Călugărul nebun de pe Insula Porcilor*. Toate astea erau foarte comice, desigur, spunea Danso, pentru că poliția încă aștepta ca procurorul să le dea voie să facă public numele lui Malachi Dove ca suspect principal.

— Dar ce e bine e că s-ar putea să știm unde s-a dus de la Crinian, spuse el într-o dimineață, în timp ce stătea în picioare în bucătăria din casa conspirativă, fără să își fi scos haina de ploaie.

Era vineri și trecuseră șase zile de la masacru, ceea ce, după cum știa toată lumea, nu era deloc bine. Timpul critic pentru orice caz, primele douăzeci și patru de ore, trecuse, dar Danso avea în mână o

casetă video la care voia să ne uităm.

— Tocmai când mă gândeam că totul se duce de râpă, apare chestia asta, spuse el, îndreptându-se spre televizor cu picioarele lui ciudate de struț și potrivit caseta în videocasetofon, după care îndreptă telecomanda spre aparat. Inverary, continuă el, uitându-se la Angeline care stătea pe canapea cu brațele încrucișate. E la vreo douăzeci și cinci de kilometri depărtare de Crinian, ai auzit vreodată de el?

— Nu.

— Tatăl tău nu ți-a spus niciodată nimic cum că ar avea vreun prieten pe-acolo, ceva neamuri sau pe cineva care făcuse parte din comunitatea Preoților Tămăduitori Psihogenici?

— Toți cei pe care îi cunoștea erau în America sau la Londra. S-a născut la Londra.

— Puteți să vă uitați la ea ori câte ori e nevoie și să nu vă fie teamă să spuneți dacă nu știți.

M-am așezat împreună cu Angeline și cu Lexie în jurul televizorului, privind cocoșați la ecran. Era o filmare cam neclară înregistrată de sistemul de camere de supraveghere cu circuit închis, dar cum nu era întreruptă de nimic, putea fi vizionată mai ușor decât ceea ce vedeai prin majoritatea mallurilor. În colțul de sus pâlâia ora înregistrării, iar cumpărătorii se mișcau încoace și-ncolo de-a lungul aleii, unii oprindu-se și așezându-se pe una dintre cele patra bănci libere. O casieră de la *Holland and Barrett* se holba la trecători de pe partea opusă camerei de supraveghere, rozându-și plictisită pielițele de la unghii.

— Cam în două secunde o să îl vedeți venind din această parte și... așteptați... așteptați... *uite aici*, îl vedeți aici?

Un bărbat cu capul întors spre cameră apărură pe alee și își târșăii pașii spre ecran, cu brațele atârându-i în părți. Tocmai era pe punctul de a dispărea din raza vizuală, când ceva îi atrase atenția în vitrina unei farmacii Superdrag, așa că întoarse spatele la cameră și am avut timp să îi studiem părul destul de lung și jacheta sport deloc ieșită din comun, precum și pantalonii largi, închiși la culoare.

— E cea mai bună poziție din care poate fi studiat. Sandalele l-au dat de gol, sandalele și șosetele. Amândoi mi-ați spus de sandale și de șosete în declarațiile voastre și un asemenea detaliu îți cam rămâne în minte.

M-am apropiat și mai mult de ecran, holbându-mă la silueta aceea. Din unghiul acela, n-aș fi putut fi sigur că era el, nici dacă ar fi fost propriul tată. Am așteptat să se întoarcă cu fața la cameră, dar nu a făcut-o, ci a continuat să privească la vitrina farmaciei încă puțin, după care s-a întors și a mers mai departe, ieșind din raza camerei. A urmat un moment de pauză și ne-am întors cu toții spre Angeline. Mă așteptam să nu aibă nicio reacție, dar, în clipa când i-am văzut fața,

mi-am dat seama. Se ridicase puțin în capul oaselor, cu capul drept, și se holba la ecran. Își ținea mâinile pe genunchi, flexându-și și relaxându-și degetele.

— Angeline, spuse Danso examinând-o, vrei să mai vezi o dată caseta? Sunt o grămadă de personaje din astea prin Inverary și...

— Nu, nu mai vreau să o văd o dată, spuse ea expirând pe gură cu zgomot, ca și cum ar fi încercat să își păstreze calmul. Nenorocitul, nenorocit ce este! bombăni ea spre televizor.

Recunoscuse jacheta pe care i-o spălase la începutul verii. Așa știuse că era el. Trebuia spălată de mână, pentru că avea sânge pe ea de la porci. Danso a comunicat mai departe vestea Diviziei Evenimente, apoi s-a așezat alături de mine pe canapea. Clipul video de la mall rula încă în aparat și ne uitam la el la nesfârșit. A șasea oară când Malachi s-a oprit în fața farmaciei Superdrug, am pus mâna pe telecomandă și am înghețat imaginea, apoi am luat un scaun și l-am dus în fața televizorului.

— Ce e?

M-am așezat atât de aproape de ecran, încât simțeam cum îmi intră electricitatea statică pe nas. Am parcurs filmarea cadru cu cadru până când Dove s-a întors cu spatele pe alee și apoi din nou spre vitrina farmaciei.

— Vreau să știu la ce se uită. E ceva ce nu vedem, nu vedem asta prin ochii lui. E ceva acolo...

Am examinat încă puțin ecranul, încercând să decodez pixelii neclari, zonele de gri, de alb și negru și, când tot n-am reușit să îmi dau seama ce aveam în fața ochilor, am dat scaunul mai în spate, am scos harta Ordnance Survey din buzunarul jachetei și am desfășurat-o pe masă. Am urmărit cu degetul lista numelor de localități: Inverary, Inveraish, Inveranan. Am trasat un cerc cu creionul în jurul localității Inverary și m-am holbat la el, uitându-mă ce era prin jur: câteva proprietăți, o stație de epurare și o centrală electrică.

— Ce e acolo, Malachi? am murmurat trasând cu degetul mare linia descrisă de un sector al Ocolului silvic. Ce e acolo?

Danso s-a ridicat și a venit la masă privind peste umărul meu atât de aproape, că puteam simți mirosul de curățătorie chimică al costumului său.

— Dacă am putea să ne uităm la harta asta prin ochii lui, ia zi-mi, ce am vedea? spuse el.

— Acum douăzeci de ani, ți-aș fi putut spune, am răspuns dând din cap. Nu știu dacă mă crezi sau nu, dar e adevărat. Acum douăzeci de ani, ți-aș fi putut spune ce a mâncat la micul dejun.

— Și acum?

— Acum... am spus oftând și întorcându-mă ca să îl pot privi,

frecându-mi tâmpla în dorința de a-mi opri capul să mai bubuie. Acum răspunsul era nu. Nu știam.

— Asta pentru că s-a schimbat, a spus Danso citindu-mi gândurile. A omorât treizeci de oameni și asta l-a transformat în altceva. Acum nu mai există reguli.

Danso a trimis douăzeci de polițiști să bată din ușă în ușă în Inverary și a oferit copii ale casetei video ziariștilor. Vorbea cu profilerii din oră în oră, dar nu putea să scape de un anume sentiment de neliniște. Nu mai putea dormi și numeroasele nopți în care încerca să moșăie puțin cu capul pe birou sau înghesuit într-un fotoliu la secție îl cam ajunseseră din urmă și hernia de disc cronică de care suferea (vertebrele a treia și a patra) se agravase. Pastilele de somn pe care i le dăduse medicul lui nu își făceau efectul.

— Mă omoară treaba asta, spuse el. Am avut o ședință a Biroului Victime la 7 dimineața și am semnat două permise de liberă trecere, unul pentru SUA, celălalt pentru Nigeria, și toate astea înainte de 8 dimineața. *Nu* aş numi asta un orar civilizat.

Era marți dimineață. Angeline trebuia să ajungă la Glasgow Royal Infirmary la 11 dimineață și ne ducea Danso cu mașina. Cunoștea traficul din Glasgow mai bine decât noi, dar bănuiesc că se oferise să ne conducă mai degrabă pentru că avea ceva să ne spună.

— George zice că de obicei, când se întâmplă așa ceva, primești sute de rapoarte de persoane dispărute, de zece ori mai multe decât cadavrele găsite, dar... și aici se întrerupse, privind în oglinda retrovizoare, semnalizând și schimbând banda, după care traversă traficul de pe Dumbarton Road.

Pe locurile din spate, Angeline și Lexie stăteau tăcute, privind pe fereastră la podurile ruinate de cale ferată și la casele acoperite cu graffiti și pietricele ancorate în ciment de pe marginea drumului.

— Și apoi se întâmplă treaba asta pe Cuagach și ies în față doar douăzeci de persoane.

— Așa făceau cei din secta Preoților Tămăduitori Psihogenici, tăiau orice legătură cu rudele, așa că nu te poți aștepta să știe cineva dacă mai sunt în viață după atâția ani.

— Da, bine, dar *douăzeci*? Sunt cu unsprezece mai puțin decât cadavrele pe care le-am găsit.

Până am băgat eu de seamă ce spusese, mai merseserăm ceva și trecuserăm și de două sensuri giratorii.

— Vrei să spui zece, nu unsprezece, am zis întorcându-mă spre el. Tocmai ai spus unsprezece.

— Vreau să spun unsprezece.

— Peter, trebuie să îți mărturisesc, poate că eram unul dintre cei mai proști elevi ai doamnei Leeper, pentru că de-abia mă târâm, dar la matematică eram un geniu. Douăzeci plus zece face treizeci și acum și mâine și întotdeauna.

— Vreau să spun unsprezece. Despre asta voiam să îți vorbesc, zise el privindu-mă cu coada ochiului. Erau treizeci și unu de persoane în capelă când a sărit în aer.

— Nu, comunitatea nu avea decât treizeci de membri.

Se strâmbă puțin, țuguindu-și buzele și dând din cap, de parcă ar fi spus că era cel mai logic lucru și așa fi putut să am dreptate.

— Da, așa ai spus, dar ești sigur că nu ai uitat pe nimeni?

M-am holbat la el, după care am scos un pix din buzunar.

Am prins privirea lui Angeline în oglinda retrovizoare. Mă urmărea uluită, fără să clipească. Am scris pe mână inițialele numelor tuturor persoanelor care îmi veneau în minte. Mai trecusem o dată prin asta cu George și știam că am dreptate. Blake spusese că aveau treizeci de membri, la fel spunea și site-ul lor, și eu întâlnisem tot treizeci de oameni.

— Vezi? am spus ridicându-mi brațul în fața lui.

— Încerc să conduc, replică el împingându-mi înapoi brațul.

— Erau doar treizeci, nu am uitat pe nimeni.

— Nu ascundeau pe nimeni?

— Să ascundă pe cineva?

— Da, spuse el umezindu-și buzele și privind în oglinda retrovizoare ca să verifice mașinile din spatele nostru. Insula Porcilor era genul ăla de loc, după cum spui și tu în declarație: „Genul de loc unde oamenii *migrează* când se împute treaba”. Nu ar fi primul caz în care o comunitate a primit în rândurile ei un fugar. Oare nu ar fi putut exista o mică ascunzătoare pe Cuagach?

— Dacă exista așa ceva, au ținut-o secret.

— Ei bine, cineva era acolo. Nu înseamnă mare lucru, nu e decât un pic de piele și păr, restul e... în fine... spuse el aruncând o privire femeilor de pe locurile din spate, după care se aplecă în lateral către mine... e posibil să nu găsim și restul din el.

— El?

— Da.

— Să fi fost Dove rănit în timpul exploziei?

— M-am gândit deja la asta, nu se potrivește mostra de AND.

— Poate una dintre femei era însărcinată?

— Părul este de adult.

Am scuturat din cap privind la rândurile de case de prin anii '30, la

benzinăriile și magazinele de cartier pe lângă care treceam: Larry's Laminated Land, Kwik-Fit, Fred's Foamwash and Valet.

— Nu știi, poate un alt ziarist? Poate când am plecat au adus pe altcineva pe insulă, care să le facă cunoscut mesajul, sau poate un avocat.

— Nu știu, spuse el semnalizând și traversând din nou traficul. Ajungea în centrul orașului. Totuși, gândește-te puțin la asta, te rog, vezi poate îți amintești ceva.

Mașina rula în continuare. Mi-am lipit capul de geam și m-am uitat afară în timp ce treceam pe sub podul Erskine, subțire ca un fus. Era sus de tot, înnegrind cerul, cu mașinile legănându-se pe el. Nu mă gândeam la victima adițională, ci la ce reușise Dove să facă cu puțin îngrășământ și acid picric și la ce ar fi putut face pe continent. Mă gândeam la Inverary și la farmacie, și la terenul Ocolului silvic. Și mă mai gândeam la ceva, la cuvântul „memorabil”. *De ce are să fie moartea ta memorabilă?* Ce ironie că așa îmi funcționa mie mintea, pentru că, privind acum în urmă, ar fi trebuit să mă concentrez la ceea ce spusese Danso: *Gândește-te puțin la asta, te rog.*

Ei bine, la final s-a dovedit că ăsta fusese cel mai bun sfat pe care îl primisem pe parcursul întregii afaceri: încearcă să îți dai seama cine era cea de-a treizeci și una victimă. Nu știam asta atunci, dar aveam să îmi învăț lecția. O, Dumnezeuule, chiar aveam să îmi învăț lecția la timpul potrivit.

Lexie

1

Dragă domnule Taranici,

Vă scriu din nou, pentru că am acest sentiment *groaznic* că timpul... nu știu, că nu mai am timp cumva. Desigur că e cât se poate de ridicol, pentru că, după cum bine știți, sunt o fire mult prea calmă ca să cred în premoniții, dar nu vă pot explica cât de oribilă e senzația asta. E pur și simplu oribilă. La început era palpitant să știi că te afli în mijlocul acțiunii în drama asta despre care citea toată țara. Acum însă nu mai e deloc comic și, sinceră să fiu, îmi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat vreodată.

Oakesy îmi ascunde ceva. Vorbește cu Danso în secret tot timpul, uitându-se pe niște hărți și citind hârtiile lui Dove. Dacă îl întreb pe Danso ce e, îmi spune să nu îmi fac griji, pentru că totul merge conform planului: au făcut rapoarte privind tot ADN-ul găsit în căsuțe și au dezvoltat profiluri pe baza rudelor pe care le-au găsit, și toate rămășițele umane au fost luate de pe insulă și au fost transferate într-un cavou temporar (de fapt, în esență e un depozit de pe o proprietate industrială de lângă Oban, destul de mare cât să intre acolo cu camioanele frigorifice; și Oakesy spune că le place locul pentru că pot să își descarce încărcătura fără să fie văzuți). Eu una însă zic că, dacă totul merge atât de minunat, unde e Malachi Dove?

Îmi pare rău, dar nu mă pot abține. În dimineața asta am deschis fereastra și m-am uitat la fabrica Ballantine's de un cenușiu-închis și la terenurile de joacă de dincolo de ea, care se întind până aproape de ușa noastră. N-am văzut niciodată pe cineva să se joace pe terenurile astea, sunt întotdeauna tăcute, cu copacii negri pe margine. Nu te poți abține să nu îți închipui că ar putea fi cineva printre copacii aceia, așa cum era și la bungalou, unde îmi închipuiam că cineva stă și pândește casa. Nimeni nu poate explica de ce nu sunt folosite terenurile astea, nici poliția, nici vreuna dintre persoanele pe care le-am întrebat. Când mă trezesc noaptea, îmi imaginez cum undeva acolo afară e ceva care se adună și se apropie din ce în ce mai mult de noi. Am coșmaruri în care o văd atârănând de casă în întuneric, pulsând ca o inimă uriașă.

M-am gândit să plec de aici, ba chiar m-am gândit și cum să fac

asta. Nu pot să conduc mașina asta, pentru că are cutie manuală, dar, dacă i-aș spune lui Oakesy că mă duc la mămică și aș găsi o scuză cum că nu îmi funcționează cardul, aș putea cumpăra biletul de tren cu bani din contul nostru comun. Am reușit să strâng și circa treizeci de lire golindu-i buzunarele de la pantalonii scurți în fiecare seară.

Desigur însă că nu am să plec. Cum aș putea să plec când sunt atâtea în joc, când sunt atât de aproape de Christophe? Nu pot să las totul și să plec doar pentru că *mi-e frică*, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să mai aștept o săptămână întreagă până când doctorul ăsta nenorocit de la Glasgow Royal Infirmary binevoiește să ne acorde o consultație. Răspunsul la e-mailul meu a venit destul de repede: „Domnul Radnor regretă că nu vă poate consulta personal. Fără un examen este foarte dificil să pună un diagnostic și în mod normal ar fi adecvat să vă trimită la un medic generalist. Cu toate acestea, dată fiind situația, este încântat să vă poată trimite la un coleg al său”. Nu trebuia să primesc vreun premiu ca să ghicesc cine era arbitrul autodeclarat al valorii unui om din spatele acestui mesaj. Cumva reușise să se prindă că e-mailul venea din partea mea și l-a oprit înainte să ajungă la Christophe. Desigur că știam că, în momentul în care doctorul avea să o vadă pe Angeline, îl va suna pe Christophe cât ai bate din palme și că atunci cerberul ar fi făcut o impresie grozav de proastă pentru că nu îi transmisese mesajele mele. Între timp însă, nu aveam altceva de făcut decât să stau și să aștept. Vă puteți imagina, așadar că în aceste condiții, atunci când a venit în sfârșit momentul consultației, eram deja cam nervoasă, chiar foarte nervoasă.

Guy Picot ne aștepta în biroul lui, îmbrăcat în ceva lejer și elegant. Am rămas surprinsă de cât de bine arăta. Desigur că nu avea puterea de caracter a lui Christophe, dar avea gust la haine. Dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanțe și dacă nu aș fi fost atât de neliniștită, cine știe, poate ar fi apărut ceva scânteii între noi.

— După această consultație, am spus după ce am intrat cu toții în biroul lui, o să vorbiți direct cu domnul Radnor?

— Am să-i trimit o scrisoare, din politețe.

— O scrisoare, am spus gândindu-mă că o scrisoare nu avea cum să ajungă pe biroul lui Christophe, atâta vreme cât aia veghea asupra genții poștașului. Nu puteți să-i telefonați?

— Am să-i trimit o scrisoare, a spus el privindu-mă lung, așa cum am să-i trimit una și lui Angeline, *pacientei*, care să cuprindă toate aspectele pertinente ale întâlnirii de astăzi. Voi avea nevoie de o adresă de corespondență.

Oakesy a scris adresa căsuței de la oficiul poștal pe care o închiriaserăm la magazinul local și m-am mai relaxat puțin după asta, pentru că aveam să am acces la poștă în fiecare zi și măcar așa nu aveam să fiu lăsată complet pe tușă.

Guy Picot ne-a făcut ceai verde în mici holuri japoneze emailate (ceai verde la NHS!!!), apoi s-a așezat, jucându-se distrat cu un ciocan mic pentru verificat reflexele și uitându-se gânditor la Angeline.

Deși nu am spus nimic, am observat că toate întrebările pe care le punea erau luate direct din e-mailul *meu*. Ar fi putut la fel de bine să citească un scenariu. Era mulțumită ea oare? Avea mobilitate la ambele picioare? Cum, la amândouă? Când a așezat-o însă pe masă să o examineze, nu m-a invitat și pe mine acolo. A tras paravanul bine, de parcă s-ar fi gândit că aveam să încerc să mă uit. Mai avea puțin și mă acuza de *lascivitate*, așa că m-am îndreptat repede spre celălalt capăt al cabinetului și m-am uitat afară pe fereastră cu spatele spre cameră, astfel încât toată lumea putea vedea că nu mă interesa să *trag cu ochiul*, pentru numele lui Dumnezeu.

Când a ieșit, avea fața roșie și era rușinat.

— Am să fiu sincer, a spus el. Nu am fost avertizat asupra a ce trebuia să mă aștept, mă așteptam la ceva mai mic. În afara acestui fapt însă, făcea eforturi să nu vorbească cu mine sau să recunoască faptul că era un caz unic. Eu însă nu m-am lăsat păcălită. A reușit să aranjeze nu doar o radiografie, ci și un RMN *în mai puțin de trei ore* și, să fim serioși, de câte ori face un doctor de la NHS așa ceva? Ba chiar a deranjat doi tipi de la Radiologie de la masa de prânz ca să îi facă RMN-ul.

— Ai *pacemaker*, părți de metal chirurgical sau implanturi cohleare?

Până la ora 1 dimineață, Angeline a ajuns în sala de RMN, purtând o uniformă din aceea de un albastru pal pe care ți-o dau în spital și completând un chestionar cu unul dintre tipii de la Radiologie.

— Nu ai nici un IUD?

— Ce e un IUD?

— Un inel. De fapt lasă, nu contează, s-ar fi văzut la radiografie.

Eu și Oakesy eram în camera de control cu geam transparent, alături de Guy, și puteam auzi ce se întâmpla prin intermediul interfonului. Oakesy stătea într-un colț, îngrijorat de moarte. Probabil că își făcea griji pentru cea de-a treizeci și una victimă despre care îi spusese Danso. Eu stăteam lângă geam, privind-o pe Angeline, iar Guy vorbea la interfon, dându-le ordine radiologilor.

— Așezați-o în așa fel încât să stea comod, nu contează dacă e pe partea din față.

După aceea a scos radiografia lui Angeline din dosarul maroniu și a privit-o la lumină.

— Așa, exact, așa, a continuat, după care a închis microfonul și s-a îndepărtat, oprindu-se când m-a văzut că mă holbam la radiografie. Știa că reușisem să văd puțin din ea după expresia de pe fața mea.

— Aveți de gând să mă lăsați și pe mine să mă uit puțin? am spus. Mi-ar plăcea să o văd.

Deși nu mă uitasem decât câteva fracțiuni de secundă, a fost suficient ca să îmi dau seama că era ceva în neregulă cu radiografia aceea.

— Aș vrea să mă mai consult cu cineva înainte de a vă împărtăși ceea ce cred.

— Cu domnul Radnor?

— Nu, cred că mă voi consulta cu cineva de aici, a spus, după care a dat la o parte radiografia.

Imaginea aceea în alb și negru însă îmi rămăsese în minte. Părea a fi o amprentă umană fantomatică. M-am uitat cum o aranjau pe Angeline pe masă pentru RMN. Radiologul i-a spus să își tragă picioarele în față și, în timp ce făcea asta, uniformă s-a ridicat puțin și am observat în spatele gambei o bucată de carne de culoarea unui cârnat cu pielea ușor îngroșată, ca o pieleță. Ea și-a dat seama ce se întâmplase, dar nu a încercat să se ascundă. Se uita fără ținută la geamul de sticlă. Nu părea să mă vadă, avea o expresie gânditoare, detașată, distantă. M-am întors spre Guy Picot:

— Știi de ce nu mă lăsați să mă uit, chiar știu.

El a dat din cap și nările i s-au umflat. A continuat să o privească pe Angeline, ca și cum aș fi fost o muscă ce îl deranja. Eu însă nu dezarmam atât de ușor.

— Să știți că știu să citesc o radiografie, nu îmi imaginez ceea ce am văzut. Am văzut că era calciu în excrescența aceea. Era o masă de ceva și sunt sigură că era calciu. Or asta înseamnă...

— Asta înseamnă?

— Înseamnă oase, am spus cu vocea redusă la o șoaptă, pentru că tocmai îmi trecea ceva prin cap. *Ectoderm, endoderm, mezoderm...* câteva cuvine pe care mi le aminteam din articol. A urmat o pauză, pe parcursul căreia l-am privit pe Guy Picot fără să clilesc. *Elemente eterogene...* Dar nu se poate, am murmurat, nu se poate, *ar fi trebuit să fie moartă...*

2

Privind în urmă acum, îmi dau seama că după consultația de la spital comportamentul lui Oakesy s-a schimbat și mai mult în rău. Ca și cum nu ar fi fost deja destul de rău. În dimineața următoare, pe când eu eram încă pe jumătate adormită, el a sărit din pat de parcă l-ar fi pișcat ceva și a dispărut în baie, unde a stat sub duș aproape o oră. Când a ieșit, arăta groaznic, pur și simplu *groaznic*, cu pielea cenușie și umedă de parcă ar fi luat vreun virus. Nu voia să discute cu mine, doar se plimba de colo colo, cu dispoziția schimbătoare, palid și necomunicativ, găsind tot felul de scuze să păstreze distanța față de mine și de Angeline, fără să ne întâlnească privirile și stând la micul dejun cu o privire deloc liniștitoare, tras la față și închizându-se în camera lui de la etaj când a avut ocazia.

— Ce ți-a spus medicul? m-a întrebat mai târziu în noaptea aceea. Eram în pat. Despre ce vorbeai voi doi când ai spus că ai văzut calcii la radiografie, ce înseamnă?

Mi-am întors capul într-o parte și m-am încruntat la el. Erau aproape singurele cuvinte pe care mi le adresase toată ziua. Se uita la tavan, părând grozav de nefericit și plimbându-și limba prin gură de parcă ar fi găsit ceva străin prin ea.

— Nu știu, am spus, ar putea fi un singur lucru.

— Ce?

— O tumoare, dar singura tumoare de care știu să aibă oase în ea este...

— Este?

— Un teratom, dar, dacă ar fi asta, nu ar fi avut cum să supraviețuiască. Teratoamele sunt maligne, sunt sigură că am citit asta pe undeva, sunt maligne.

— Și atunci ce e? Ce e?

— Nu știu.

— Trebuie să ai vreo idee.

— N-am.

— Nu se poate, trebuie să ai vreuna.

— *N-am*, am spus iritată, nu am nici cea mai vagă idee.

Până acum pe Oakesy îl duruse în fund ce era în neregulă cu Angeline și acum, dintr-odată se arăta atât de interesat și se aștepta să îi și ofer toate răspunsurile.

— Tocmai ți-am spus, *nu știu*. Trebuie să așteptăm să sune domnul Radnor.

De-abia mult mai târziu mi-am dat seama ce se petrecea în tărtăcuța lui Oakesy, după ce el adormise și eu stăteam trează în pat, ascultând vântul fantomatic măturând terenurile de joacă și zgâlțâind ferestrele. Mi-am întors capul pe pernă și m-am uitat la el cum dormea chircit, cu plapuma trasă peste cap, ca și cum ar fi vrut să scape de lume. Probabil că văzuse ca și mine excrescența în camera de RMN, cu pielea ireală, de consistența cauciucului. Dintr-odată totul a căpătat un sens: modul în care se comportase toată ziua, distrat și galben la față, cum nu putea să se uite în ochii lui Angeline. M-am holbat la umerii lui mari și la cum se ridica și se lăsa plapuma, în funcție de respirația lui, și am scos un hohot de râs sec, nervos. Tipic pentru un bărbat. Atât de *tipic*.

Peste noapte s-a iscat un vânt dinspre Marea Irlandei, care a măturat furios vestul Scoției, bătând în jurul casei, zgâlțâind ferestrele și răscolind mări de frunze în copacii de la marginea proprietății. Când am coborât la parter dimineața, era întuneric în bucătărie de parcă ar fi venit iarna. Privind pe fereastră, am văzut că ploaia cădea pe stradă și nori întunecați mângâiau acoperișurile ca niște degete, în timp ce soba cu gaz din sufragerie de-abia reușea să încălzească puțin atmosfera. Noaptea trecută cineva lăsase un cărucior de magazin pe pavajul din fața casei de peste drum și rămăsese acolo, mișcându-se din când în când în bătaia vântului, cu lanțul din locașul pentru monede legănându-se înainte și înapoi.

— Știi, i-am spus lui Oakesy când a coborât la micul dejun, ai fi putut să îți ascunzi mai bine sentimentele, ți-ar fi fost de ajutor.

Eram doar noi doi, Angeline încă dormea cu ușa bine închisă. Oakesy stătea peste drum de mine, fără să ridice privirea spre mine și îi prefăcându-se că citea propunerea pe care o scria pentru Finn.

— Ce ai spus? a zis el ridicând privirea și pupilele se închiseră și se deschiseră de câteva ori, ca și cum i-ar fi fost greu să mă vadă.

— Ei, hai, am zis râzând scurt. Te știu prea bine, ești cu adevărat supărat și nu doar din cauza lui Malachi Dove, ci și din cauza ei, dând din cap în direcția scărilor.

S-a holbat de mine de parcă aș fi fost un străin, cineva care tocmai intrase de pe stradă și se așezase vizavi de el la masă.

— Nu face fața asta încurcată, Oakesy, eu *știu*, știu *exact* ce îți trece prin cap, nu sunt proastă.

A continuat să se uite la mine atât de concentrat încât o venă de pe

frunte a început să îi pulseze.

— Lexie, știu că nu ești proastă, nici nu m-am gândit vreodată că ai fi, dar eu... și nu mai termină ce începuse. Ce se petrece în mintea ta? continuă el după o pauză.

— Ești dezgustat, am râs, nu suporti nici măcar să stai în aceeași cameră cu ea.

— Dezgustat? repetă el ca o mantră. Dezgustat, spuse, după care, fără să își dezlipească ochii de pe mine, lăsă jos manuscrisul și se săltă cam țeapăn, se duse la chiuvetă și dădu drumul la robinet, după care bău puțină apă.

— Există o singură regulă de bază, Oakesy, o singură recomandare fundamentală de decență nu doar pentru medici, ci pentru toate ființele umane. Ar trebui să încerci pe cât posibil să încerci să îți ascunzi dezgustul, mai ales față de persoana pe care o găsești *dezgustătoare*.

El se îndreptă de la mijloc și rămase cu spatele la mine. Respiră adânc de câteva ori, ca și cum ar fi încercat să se controleze. Apa i se scurgea de pe brațe și degete pe podea. Tocmai când mă pregăteam să deschid gura, a ridicat piciorul și a dat un șut în ușa dulapului, făcându-l să se clatine cu zgomot.

— Pentru Dumnezeu, *ce naiba* crezi că faci? am spus uluită, ridicându-mă în picioare.

Nu a răspuns, doar a rămas acolo cu brațele bălăngănindu-se și capul plecat, holbându-se la unghiile de la picioare pe marginile cărora apăruseră firișoare de sânge. Apoi s-a întors, fără să ridice ochii spre mine, și a venit la masă, prăbușindu-se pe scaun. A stat acolo grămadă, cu umerii căzuți, holbându-se absent la ibricul cu cafea. Arăta groaznic.

M-am așezat cu atenție, simțind un nod în stomac. Știe ceva, mi-am zis, știe ceva despre Dove.

— Joe? Ce este, ce se întâmplă?

— Alex, tu știi că te iubesc, nu-i așa? mi-a spus fără să mă privească.

— *Ce?* Da, sigur că știu, am zis deschizând și apoi închizând gura, dar ce are a face una cu alta?

A respirat foarte, foarte încet, ca și cum numai efortul de a sta drept l-ar fi epuizat. Nu a scos o vorbă pentru o bună bucată de vreme. Singurul sunet care se auzea era zgomotul ploii care bătea în geam.

— Nu se întâmplă nimic, vreau doar să știi că te iubesc, a spus el în cele din urmă cu o voce tensionată.

Ei bine, asta era, nu avea să spună mai multe. S-a dus sus și s-a închis în cel de-al treilea dormitor, lăsându-mă la masa din bucătărie privind uluită la dulapul rupt, apoi la scări și înapoi. Acum, am spus ducându-mi mâinile la cap, acum chiar știu că a înnebunit lumea.

Oakesy

1

Trebuie să spun cu mâna pe inimă că atunci când l-am întâlnit pe doctorul Guy Picot (și-a pronunțat numele franțuzește: *Ghi Pico*) nu mi-a plăcut deloc, cu gâtul lui lung, parcă sculptat, și buzele alea mari, clasice, și buclele perfecte. Adonisul din Gorbals. Rămâne un mister pentru mine cum cineva poate munci îmbrăcat ca un manechin de la Versace fără să se simtă ca un idiot.

În primul rând, nu a spus nimic, doar „salut”, apoi ne-a pus să ne așezăm de partea cealaltă a biroului, privind-o pe Angeline în timp ce se așeza și studiind-o din cap până-n picioare. Lex era nervoasă și îl tot întreba pe Picot de la cine promise cazul, dacă îl promise direct de la domnul Radnor. Dacă aș fi avut mintea ceva mai limpede, aș fi observat asta, dar dragul de Oakesy cu capul lui de lemn nu ascultă niciodată lucrurile importante, nu?

Picot i-a pus niște întrebări lui Angeline, în mare parte despre picioarele ei, dintr-un motiv obscur pentru mine.

— Angeline, a spus el, lăsând pixul jos, privind-o atent și ridicându-se apoi de la birou și desfășurând paravanul. Am să te rog să te dezbraci, este în regulă?

Ea nu a răspuns imediat și ne-am întors cu toții spre ea. Se holba la mâinile ei, rotindu-le mereu și respirând cu greutate. Iritația din jurul gurii dispăruse căci folosise din fardurile lui Lexie, dar încă puteai vedea cum se înroșește.

— Angeline, ai vrea să...

— Da, spuse ea ridicându-se dintr-odată, cu ochii mari. Da.

Era ciudat să o vezi șchiopătând până după paravan și să o auzi dezbrăcându-se și, pentru o vreme, am stat fără să vorbim și să ne privim. Și eu, și Lexie am luat câte o revistă și ne-am prefăcut că ne uităm pe ele.

Apoi Angeline a spus că e gata și Picot a trecut după paravan, punându-și mânușile.

Era un paravan de modă veche, cu un material verde întins pe schelet, de parcă ar fi fost desprins din filmul *Carry On*. Era o tăietură pe ambele părți, iar Lexie și-a dat scaunul pe spate și și-a întins gâtul

ca să se poată uita prin deschizătură și să vadă ce se întâmpla acolo. După câteva clipe, a închis revista încet și s-a strecurat cu grijă spre paravan, stând în picioare cu bărbia în piept ca să poată arunca un ochi prin tăietură.

— Hei, am spus, cam dezgustat de ceea ce făcea.

Ea a dat din cap, și-a dus degetul la buze și tocmai era pe punctul de a se apropia și mai mult când Picot a închis paravanul de pe partea cealaltă, făcând un zgomot plin de nerăbdare. Ea a înlemnit preț de o clipă și s-a înroșit, neîndrăznind să ridice privirea spre mine. Am crezut că avea să spună ceva, să se supere pe Picot, dar în loc de asta a pufnit ușor, de parcă ar fi spus: „Toți doctorii sunt la fel”, după care a înșfăcat revista de pe scaun și s-a dus la fereastra din capătul opus, uitându-se pe geam la parcare.

Am urmărit-o o bucată de vreme, apoi m-am întors la revista mea. Nu o citeam, mă gândeam la Dove și la podul acela. Spectaculos. „Moartea mea are să fie spectaculoasă.” Am ridicat privirea și am văzut că, atunci când Picot mișcase paravanul, deschisese una dintre crăpăturile mai aproape de mine, prin care puteam observa ce se întâmpla acolo.

Nu m-am mișcat, am rămas complet imobil, de-abia respirând. Puteam să văd oblic spre o laterală a mesei, observând degetul mic de la piciorul drept al lui Angeline ieșind de sub un cearșaf alb gros, una din mâini ținându-se de masă și pe Picot care stătea în picioare lângă ea cu mânușile trase până peste manșetele de la cămașă.

— N-am să îți fac rău, spuse el cu capul aplecat într-o parte spre ea. Doar am să mă uit, bine?

I-am aruncat o privire lui Lexie. Ea se uita încă pe fereastră, bătând cu unghiile în dinți, deloc interesată de mine. Probabil că Angeline încuviințase, pentru că după paravan Picot ridicat cearșaful.

— Am să îți palpez puțin coloana și... spuse el, după care se opri.

M-am ridicat și eu puțin, observându-i expresia. Se holba la partea de jos a lui Angeline și puteai vedea că nu știa ce să zică. A mai ezitat o clipă și apoi probabil că și-a dat seama că Angeline se uita la el, pentru că și-a dus mâna la cap.

— Da, a spus el, bun, ia să vedem noi acum. Întoarce-te puțin. Așa, pe lateral.

A urmat un moment foarte lung de tăcere în care nimeni nu se mișca și se auzea doar lipăitul îndepărtat al cărucioarelor pe coridoarele spitalului.

— Așa, Angeline, mă uit la coloana ta vertebrală acum, bine? a spus el dregându-și glasul. Am să îmi trec degetele de-a lungul ei... continuă el înghițind și făcând un pas spre capătul mesei, după care se aplecă în lateral și ambele mâini îi dispărură, trase în față. OK, a spus el cu limba între dinți. Acum te poți întoarce puțin spre mine? Așa,

nu, stai pe-o parte, vreau să văd cât de puternice îți sunt gleznele.

Angeline s-a mișcat și dintr-odată în micul spațiu dintre paravan și pieptul cămășii lui Picot a apărut partea interioară a unui picior și apoi, după ce s-a mai mutat puțin, acea porțiune a spatelui începând cu omoplații și până la genunchi. M-am trezit privindu-i corpul pe lungime.

Excreșcența se îndepărtase de picioarele ei și zăcea pe masă înspre el, așa că am putut observa locul exact unde se unea cu coloana ei vertebrală. Puteam vedea crăpătura în formă de ochi desenată distinct între coapsele ei, la fel ca la orice altă femeie, precum și mai sus, până la punctul unde începea excreșcența, mărindu-se pe măsură ce se îndepărta de coccis. Am clipit, era tare ciudat. Mi-am dus mâna la piept. Simțeam cum inima îmi bate cu putere sub cămașă.

— Am să te acopăr aici, spuse Picot întinzându-se sub scaun să ia o pătură pe care i-o așează pe fund, astfel încât atârna în deschiderea din spatele excreșcenței, blocându-mi câmpul vizual. Vreau să îmi spui apoi ce simți și ce nu.

M-am uitat din nou spre Lexie. Deschisese revista și o frunzărea, stând încă cu spatele la mine, ca și cum ar fi vrut să îmi spună ceva. M-am mișcat foarte ușor pe scaun, având grijă să nu scârțâie, astfel încât să pot vedea ce făcea Picot. Mai văzusem excreșcența înainte, în casa de pe insulă, dar nu îi văzusem baza. Era mai lată decât mă așteptasem, la fel de lată ca încheietura unei mâini și foarte palidă, părând de marmură. Îmi creasem o imagine în minte cam cum ar fi putut arăta acolo jos. Deși nu aș fi recunoscut asta față de nimeni, îmi petrecusem ceva timp în ultimele zile punându-mi întrebări despre asta și nu fusese deloc așa. Nu mă așteptasem la ceva atât de... am căutat cuvântul... atât de *frumos*. Da, m-am gândit, simțindu-mă ca un prost că alesesem un astfel de cuvânt: *frumos*.

Bucata aia de carne avea ceva special. Nu îi puteam da un nume, era ca o sculptură sau o piesă arhitectonică.

— OK, a spus Picot după o vreme. Am observat că se schimbă ceva în vocea lui, era ușor agitat. A ridicat cearșaful ca să o acopere. O să... o să... ia să vedem, a continuat el, jucându-se cu cravata, deloc în largul lui, și fixând telefonul de pe perete, ca și cum ar fi vrut să sune pe cineva și să ceară ajutor. O radiografie și apoi un RMN, a spus el după o vreme, scărpinându-se pe gât, ca și cum cineva invizibil l-ar fi întrebat ce avea să facă. Da, corect, corect, a continuat el, scoțându-și mânușile. OK, dacă reușesc să aranjez asta, aș vrea să îți fac un RMN. Știi ce e un RMN?

Angeline și-a schimbat poziția corpului, lăsându-se pe spate și începând să se ridice apoi, astfel încât tot ce văzusem până atunci fu înlocuit de mâna ei stângă.

— Cred că da, e un... și aici se întrerupse.

Se ridicase atât de repede, încât nu avusesem vreme să mă uit în altă parte și mă prinsese holbându-mă la ea din cealaltă parte a cabinetului, palid, cu ochii cât cepele și strângând cu putere revista în mâini. Am înlemnit în poziția aceea, neputându-mi smulge ochii de acolo și preț de câteva clipe am rămas prinși acolo, susținându-ne privirile, amândoi mult prea surprinși și jenați ca să știm ce făceam.

— Angeline? a spus Picot. Mă...

— Da, a zis ea în grabă, înhățând cearșaful și trăgându-l peste ea ca un scut protector.

În tot acest timp nu își desprinsese privirea de a mea.

— Sunt gata, unde mergem?

Unul dintre polițiștii lui Danso ne-a dus cu mașina înapoi la casa conspirativă. Nu am scos o vorbă tot drumul, stând pe locul de lângă șofer cu coatele pe genunchi, zâmbind rigid la parbriz și simțind cum îmi explodează capul. Mă luptam cu sentimentul că avusesem dintotdeauna asta în interiorul meu și că fusese menit să iasă la suprafață într-o bună zi.

Era șiret rău Picot ăsta, își ținea radiografiile la piept. Chiar și după RMN nu voia să dezvăluie ce credea el că era în neregulă cu ea.

În loc să ne dea răspunsuri, nu făcea decât să vină cu mai multe întrebări și cu un suport chirurgical șchiop, de culoarea pielii. Era doar o bucată de bandaj, fiartă ca să se înmoaie, purtând însemnele spălătoriei de la spital și când i-a întins-o lui Angeline știam cu toții că nu fusese făcută pentru ea și probabil că nu i s-ar fi potrivit sau nu ar fi ajutat-o oricum. Când am ajuns înapoi acasă, s-a băgat sub plapumă pe canapea, cu o mână ascunsă sub ea. Deși nu puteam vedea dacă era așa, cred că se pipăia, plimbându-și degetele pe corp, reexaminându-l. În cele din urmă m-am băgat în pat devreme și am zăcut acolo, întrebându-mă de ce naiba nu îmi puteam scoate din cap ceea ce văzusem. În noaptea aceea, am avut un vis erotic cu ea.

Ea stătea pe marginea unei piscine, bălăngănindu-și picioarele prin apă. Purta un fel de bikini roz și pantaloni scurți până în talie, și excrescența scotea capul pe unul dintre cracii pantalonilor. Zăcea lângă piciorul ei stâng, cu apa din piscină strălucind pe ea, în timp ce vârful era în piscină, asemenea unei creaturi care suga apa. Eu eram ceva mai departe, în piscină, holbându-mă la ea vrăjit. I-am spus ceva de neînțeles, lipsit de importanță și ea a ridicat privirea, a zâmbit și și-a lăsat vârful cozii să se miște în sus pe picior oprindu-se când a ajuns la genunchi. Am deschis din nou gura să spun ceva, dar de această dată apa s-a ridicat într-un val în spatele meu și m-a purtat spre ea. Și-a deschis brațele și picioarele și a șerpuit coada ca un braț, trăgându-mă spre ea. M-am trezit pe cearșafuri lipicioase, cu inima bătându-mi nebunește, plină de entuziasm și de tristețe.

— Ce este? a murmurat Lexie somnoroasă, scoțând o mână din plapumă. Ești în regulă? Ești bolnav?

M-am răsucit cu spatele la ea, am pus picioarele jos și m-am ridicat în capul oaselor, holbându-mă la coapsele mele ude. Era dimineața devreme și o lumină palidă se vădea în jurul perdelelor.

— Sunt bine.

Am așteptat să dispară senzația, senzația aceea din piept, de parcă mi-aș fi injectat un drog direct în inimă, nicotină pură sau o capsulă din aceea cu nitrat de butil pe care le luam când eram la facultate. Când am simțit că pulsul îmi revine la normal și mă întorc cu picioarele pe pământ, m-am dus la baie și am stat în fața oglinzii, holbându-mă la mine însumi.

„Doamne, m-am gândit în timp ce îmi aruncam o privire. Păr, mușchi, penis, asta e cam tot ce suntem. Mi-am privit penisul care era încă roșu și pe jumătate ridicat. Ce se întâmplă aici, Oakes? m-am întrebat. Ce se întâmplă cu tine?”

2

Mai târziu în cursul aceleiași zile, Angeline a dispărut. A fost plecată patru ore și eu am fost cel care a găsit-o. Am luat Fiesta și m-am plimbat pe străzile pustii, auzind cum se striveau seringile sub cauciucuri. Se afla la vreun kilometru distanță, pe șoseaua principală care mărginea proprietatea. Era un chioșc de ziare acolo cu ferestre zăbrele și o căsuță poștală afară, și ea stătea în picioare în fața lor, privind traficul. Îi dădusem ceva bani de cheltuială la Dumbarton și acum era îmbrăcată altfel: pe sub haina de piele purta o fustă pe care o făcuse din altele două și un pulover maroniu, cu o broșă McFly prinsă pe el. Am urmărit-o preț de câteva clipe din mașină, încercând să nu mă gândesc la ce se afla sub haina aceea. Venise momentul să îi spun că trebuie să se mute.

Am oprit la marginea trotuarului, m-am aplecat peste locul pasagerului din dreapta și am deschis ușa.

— Hei, nu știam unde ești, toată lumea e îngrijorată.

Ea ezită puțin, apoi se urcă în mașină și închise ușa, adunându-și haina în jurul ei și frecându-și nasul. Nu m-am uitat prea îndeaproape, dar am avut o viziune a unor ochi tulburi și a unor capilare sparte în obraji. Plânse. Am stat acolo liniștiți vreme îndelungată. Panoul de reclamă din fața chioșcului de presă menționa titlul: „Expertii în terorism în căutarea unui răufăcător la nivel național”.

— Angeline? am spus. Încearci să te duci pe undeva, să ajungi la casa cuiva? Vrei să te duc pe undeva cu mașina?

— Nu, a spus ea ferm, scuturând din cap și ștergându-și ochii. Voiam doar să mă plimb puțin.

— Pot să te duc undeva cu mașina?

— Nu știi pe nimeni, doar pe tine, a spus ea legându-și centura, așa cum ne văzuse făcând pe mine și pe Lexie, și a rămas acolo cu mâinile în poală, privind prin parbriz.

— M-am gândit la ce s-a întâmplat ieri, a spus ea.

Am simțit cum mi se crispează mușchii feței. Știam că mă privea, cercetându-mi fața sfioasă în încercarea de a mă înțelege.

— M-am decis. Dacă e posibil să mă opereze, nu am să fac asta.

Crezi că am dreptate, nu? a adăugat ea după o pauză lungă. Crezi că aş greşi dacă m-aş opera.

Ar fi trebuit să zic ceva, trebuia să zic ceva, ceva matur, dar simţeam că îmi stătuse mintea în loc. Am închis portiera, întinzându-mă peste ea.

— Fă ceva de dragul meu, Angeline, am spus băgând maşina în viteză şi trăgând frâna de mână, nu mai veni aici, nu se ştie niciodată cine trece cu maşina prin zonă.

*
* *

În următoarele câteva zile, în casa conspirativă plutea o atmosferă de oală sub presiune care fierbea la foc mic. Angeline nu luase în seamă ceea ce îi spuseseam despre plimbatul pe lângă şoseaua principală, pentru că era plecată în fiecare zi cu orele. Nici maşina care stătea cu ochii pe noi nu o mai urmărea. Discutasem despre asta cu poliţiştii şi hotărâserăm că era cazul să nu ne mai certăm cu ea, întrucât nu eram paznicii ei. În secret, mă simţeam uşurat, pentru că îmi era mai uşor când nu era prin preajmă. Nu îmi plăcea cum mă tot privea, de parcă s-ar fi aşteptat să zic ceva.

Lexie ştia că era ceva în neregulă. Mă tot fixa şi îmi punea întrebări ciudate până simţeam că mă doare pieptul şi începea să îmi bubuie capul şi stăteam departe de ea cât puteam de mult, încuindu-mă în cel de-al treilea dormitor, pe care îl transformasem în birou, în încercarea de a scrie propunerea pentru Finn. Era acela cu pătuţul pentru copil şi cu urmele de vomă de pe perete. Mă închideam acolo şi lucram ca nebunul, scriind cam 2 000 de cuvinte pe zi, încercând să îmi îngrămădesc toate gândurile pe hard, ţinându-mă cu mâinile de cap şi priticind ideile până când ajungeau mâncare pentru pisici şi începeam să îmi dau seama cam cum se simţise maimuţa de pe Sputnik^{45}. Indiferent cât de mult mă concentram la scris, nu îmi puteam scoate din minte doi oameni: Angeline Dove şi tatăl ei, Malachi.

Vorbeam tot timpul cu Danso despre asta. Am petrecut ore întregi inventariind hârtiile din casa lui Dove, trecând de nu ştiu câte ori prin ele. În fiecare noapte se oprea pe la noi în drumul spre casă şi ne aducea diverse lucruri. Bănuiesc că erau nişte mici cadouri ca să se asigure că rămân cooperant şi nu plec înapoi la Londra. Într-o zi a adus o sticlă de whisky Jura, în alta - o jumătate de somon afumat ţărăneşte. Dumnezeu ştie dacă plătea pentru toate astea din propriul buzunar, dar nimeni nu s-a plâns niciodată. Lexie l-a convins pe unul dintre poliţiştii care ne supravegheau să îi aducă un borcan de capere de la Oban când avea să fie de serviciu şi le-am mâncat cu somonul cu mâna, stând în cerc ca oamenii cavelor. Îl întrebam mereu pe

Danso dacă îl mai văzuse cineva pe Dove și să îmi arate pe hartă locurile unde mai apăruse, punând semne acolo. După ce pleca, îmi petreceam toată noaptea gândindu-mă ce ar fi putut însemna aceste apariții disparate.

Apoi, dintr-odată, într-o joi dimineața, poliția a primit un pont.

Cineva zărise o mașină Vauxhall albastră în apropierea punctului cel mai sudic din Loch Awe și în mai puțin de o oră cineva ajunsese acolo și avea informații de raportat. Dove umbla în apropierea unui refugiu din piatră ascuns într-o crevasă pe dealurile din apropierea pădurii Inverliever. Poliția a trimis acolo Corpul Regal de Logistică, cel care obișnuia să demineze terenuri și să detoneze muniție neexplodată din Al Doilea Război Mondial. Au introdus o sondă specială pe fereastra refugiului și au aspirat ce culegea ea în niște cartușe absorbante. Când testul de explozibil a ieșit negativ, au trimis echipa de poliție să spargă ușa. Nu era nimeni înăuntru.

— Era gol, a spus Danso în seara aceea la casa conspirativă, dar problema e că se află la mai puțin de doi kilometri depărtare de o cabană a unei foste membre a Preoților Tămăduitori Psihogenici care era pe lista noastră de UI.

— UI?

— Urmărește și Intervievează. O tăiasem de pe listă marți, dar a intervenit treaba asta, care ne-a tras un semnal de alarmă.

Mi-am îmbrăcat haina.

— Ce faci?

— Vreau să văd.

— Nu e nimic de văzut, el nu e acolo. E doar un refugiu amărât cu o grămadă de prostii în el.

— E ceva de văzut, am spus eu scoțând cheile de la mașină din buzunar, numai că nu vedeți ce trebuie.

— Nu vedem prin ochii lui? spuse Danso oftând, ca și cum l-aș fi obosit.

— Exact.

— Și o să îi explici tu soției mele de ce o să întârzii *din nou* acasă?

— Nu trebuie să mă duci tu, spune-mi doar unde e, nu e nevoie să mă ții de mânăuță.

— Ba da, este, a spus el pe un ton cât se poate de obosit.

*

*

*

Am mers în spatele mașinii lui, ținându-mă după farurile din spate ale Bimmerului lui negru. Ne-am îndreptat spre nord pe B840 și pe la ora opt am ajuns la marginea pădurii Inverliever, în munții aceia îndepărtați și întunecați ca noaptea care se înălțau pe cerul înstelat și

dispăreau în sus sub apele tăcute și negre ale lacului Avich. Eram în nord bine. Mă întrebam ce însemna oare faptul că Dove își schimbase direcția de deplasare. O luase spre nord și nu spre sud, spre Londra. Când ne-am oprit pe o potecuță care șerpuia în sus pe lângă un pâraiaș către trecătoarea dintre doi munți, a fost ca și cum am fi pășit într-un alt univers.

— Vezi cabana?

Merseserăm până la jumătatea cărării când Danso s-a oprit și s-a întors privind în direcția șoselei și a lacului, după care mi-a arătat o casă micuță, acoperită cu șindrilă, de pe mal, oglindită în nuanțe argintii în apa din spatele ei. Pe margine erau plantați chiparoși Leyland și, în timp ce stăteam acolo studiind-o, o lampă de siguranță s-a aprins scurt, luminând copacii. Probabil vreo pisică sau vreun arici.

— Familia e plecată acum, sunt la casa lor din Londra, dar ne-au lăsat și nouă o cheie. Am verificat deja, totul e în regulă. Vauxhallul era parcat acolo, pe o alee laterală, în capăt de tot, vineri cam pe la ora 5 după-amiaza. Nu poți vedea aleea de aici, spuse el apoi întorcându-se spre vest și arătând cu un deget lung și palid în lumina slabă. Am privit într-acolo, unde lacul oglindea stelele și câțiva nori. Apoi ne-am pomenit cu un șofer de taxi care zice că s-a oprit puțin pe aici, la baza potecii unde tocmai ne-am lăsat mașinile, a ridicat privirea și l-a văzut pe Malachi Dove stând în ușa refugiului și fixându-l cu privirea. Zice că era ca și cum l-ar fi privit un vultur. Ei, și în noaptea aia, spuse Danso întorcându-se și începând să avanseze pe potecă, detectivul din tura de noapte m-a sunat și m-a trezit din primul pui de somn ca lumea pe care am reușit să îl prind săptămâna asta.

L-am urmat, uitându-mă la pantofii buni pe care probabil că soția lui îi alesese pentru o zi liniștită la birou, dar care acum continuau să alunece pe iarba moale. Am zărit niște oi care se îndepărtau de noi ca niște umbre grele, prin întuneric, îndreptându-se spre potecile mai înalte. Deși vântul mătura frunzele și iarba, dând-o la o parte într-o parte și în alta ca și cum ar fi făcut o cărare în păr, eu transpiram sub haină. Am încercat să îmi revin și să îmi controlez frica, dar nu am reușit. Dove nu era acolo. În fața mea, Danso mergea cu umerii lui lați și spatele crispat, cu fața și pieptul relaxate. Am putut observa că și el era speriat, deși nu avea să recunoască asta.

Am trecut de o îngrăditură pentru vite și am ajuns la refugiu, care era adăpostit între doi pereți de stâncă. Vreo trei metri mai încolo ne-am oprit și am privit locul în tăcere. Acoperișul era tapetat cu mușchi, iar ferestrele putrezeau în balamalele lor învechite. O fâșie de bandă galbenă a poliției flutura în vânt.

— Când am ajuns aici, era închis, spuse Danso și vântul îi purtă

vocea mai departe, spre clădirea goală, lovind-o de pereții reci. Sergentul de la echipa SG a dărmărit ușa de parcă ar fi fost un băț de chibrit. Ia aici și aruncă o privire, zise el înmânându-mi o lanternă.

M-am apropiat de clădire și am deschis încetișor ușa care nu era altceva decât cinci scânduri bătute în cuie care atârnav de niște balamale ruginite. Era întuneric înăuntru și se simțea un miros care îmi zbârlea părul. Preț de o clipă mi s-a părut că aud pe cineva respirând și că văd ceva subțire și mlădios lovindu-se de pereți. Am stins lanternă și am așteptat cu inima bătându-mi nebunește, dar apoi vântul și-a schimbat direcția și mi-a înfundat urechile, așa că mi-am spus că mi se păruse. Am aprins lanternă și am luminat întunericul. Am văzut o bucată de podea simplă, din pământ bătătorit, cu plante care creșteau pe pereții interiori și o rezervă de sticle de cidru White Lightning în colț.

— Ce-s alea? am spus arătând spre un maldăr de prosoape adunate într-un colț.

— Credem că a fost rănit, am găsit sânge pe unele dintre ele. Băieții de la criminalistică le-au dus la laborator acum, încercând să vadă dacă se potrivește cu ADN-ul lui.

M-am îndepărtat de refugiu și am mers pe o potecuță unde terenul urca și îmi oferea o imagine de ansamblu asupra zonei. Am tot aprins și stins lanternă cu un tic nervos.

— Ce-i acolo? am murmurat privind la linia ștersă descrisă de potecuța care șerpuia înapoi spre șoseaua principală și la strălucirea lacului de dincolo de ea. Ce e acolo?

— Cabana? a spus Danso venind lângă mine. E puțin mai încolo.

— Nu, cabana ne poate spune *cum* de știe locul ăsta... dar nu *de ce* a venit aici. A venit aici pentru altceva.

Am stins lanternă și am stat acolo în întuneric, cu urechile ciulite, ascultând peste munți și păduri și făcând să ni se reflecte gândurile ca un sonar pe suprafața vitroasă a lacului. M-am întors spre Danso. Studia cerul cu o privire flămândă, măcinat de gânduri, privire pe care o au oamenii când sunt gata să cedeze.

— Te sperie, nu-i așa? am murmurat.

— Nu am mai lucrat niciodată la un caz de omor în masă, a spus el după câteva clipe de tăcere. Nu m-am ocupat nici de Dunblane, nici de Ibrox, Mull sau Lockerbie, le-am ratat pe toate. Nu am văzut niciodată mai mult de trei cadavre la un loc și ăsta a fost un caz doar pentru adulți.

— Nu, nu mă refer la asta, mă refer la *el*. Te sperie.

— Aș vrea să știu cum de a știut că venim, a spus el ezitând și târându-și picioarele, privind peste umăr la refugiu. Nu l-a văzut nimeni plecând. Când echipa SG a spart ușa, se așteptau să îl găsească înăuntru. Te-ai putea gândi că e vreun tunel pe-acolo sau ceva de soiul

ăsta după cât de repede a ieșit.

— Asta vreau să zic, te sperie.

Danso și-a ridicat ochii spre mine și mi-a susținut privirea o bună bucată de vreme. Apoi și-a aprins lanterna și a îndreptat raza spre pantofii mei care erau acoperiți de ceva negru și lipicios.

— Căcăreze de oaie, scuze, am uitat să îți spun să îți pui cizmele, pe aici sunt oi peste tot.

Lexie

1

Dragă domnule Taranici,

Vă rog să mă credeți când vă spun că lucrurile au luat-o razna de tot. Am făcut atâtea în ultima oră și am spus lucruri pe care nu voi putea niciodată să le iau înapoi. Foarte serios acum, cred că sunt pe punctul de a înnebuni, pentru că lumea s-a întors cu susul în jos. Partea cea mai proastă este că nu mai știu pe cine să cred. Am descoperit că sunt mințită în mod sistematic și - înainte să vă gândiți la asta - nu, *nu sunt paranoică*, sunt sigură de asta.

Stăteam pe canapea în dimineața asta și mă uitam la știrile de dimineață care relatau despre urmărirea lui Malachi. Oakesy era sus în camera lui, lucrând. Încă o zi oribilă în care ploaia biciuia casa și îmi dădeam vag seama că cineva se tot foia pe la etaj, dar nu eram prea atentă la asta. Doar când am auzit o ușă trântindu-se, am oprit sonorul televizorului și am privit spre tavan. Cineva se plimba pe holul din capul scărilor, la etaj. O altă ușă s-a deschis și s-a închis. Scândurile scârțâiau în baie și undeva se umplea cada. La început se auzea doar asta și ploaia care cădea afară. Apoi l-am auzit pe Oakesy spunând ceva din capul scărilor pe un ton foarte trist, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

— Îmi iubesc soția.

M-am holbat la scări, cu gura deschisă. „Îmi iubesc soția?” Am simțit cum o mică bulă de suspiciune se desprinde din stomac și plutește în sus. Trebuie că vorbește cu Angeline, dar de ce vorbește despre mine? M-am aplecat și am închis televizorul, simțind cum mi se face brusc frig. O grămadă de lucruri de necrezut, imagini ridicole, au început să mi se perinde prin fața ochilor. Erau lucruri evidente dacă stăteam să mă gândesc mai bine la ele: Oakesy stând în fața chiuvetei și dând un șut dulapului, Oakesy panicat și părând bolnav pe drumul de înapoiere de la spital și repetând ca un ecou cuvintele mele: „Dezgustat? Dezgustat”. Apoi Angeline, care începuse să aibă grijă de ea după vizita la spital, spălându-se și machindu-se, pieptănându-și părul astfel încât să îi acopere chelia și făcând cumva să își curețe tenul și să arate mai bine în general. M-am uitat la dulap. Nu se poate.

Chiar nu putea fi asta...

Atunci a apărut el, călcând apăsător în timp ce cobora treptele. M-am dus la baza scării, iar el s-a oprit când m-a văzut. A scuturat din cap ca și cum ceea ce avea de spus era prea oribil.

— Joe, Joe, tocmai i-ai spus lui Angeline că mă iubești?

Ei bine, el ar fi putut să îmi răspundă la asta în orice fel voia el și probabil l-aș fi ascultat. Ar fi putut să nege, să râdă sau să se arate jignit, dar nu a făcut nimic din toate astea, ci ceva mai rău, mult mai rău. Nu a spus *nimic*. A stat doar acolo, holbându-se la mine.

— Ce comic pare să spui așa ceva, am zis crispată, simțind parcă cum cineva își vârâse mâinile în coșul pieptului și mă strângea de inimă.

— Joe, te rog, Joe, spune-mi că glumești. Haide, e o glumă, nu-i așa?

— Îmi pare rău, a spus el înșfăcându-și haina de pe balustradă, în timp ce își scotea cheile din buzunar. Lex, știu că n-o să mă crezi, dar chiar îmi pare rău, apoi a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre ușă.

— Joe? am spus holbându-mă la el, uluită. Joe? *Așteaptă, așteaptă...*

El a deschis ușa de la intrare și o pală de vânt și ploaie a intrat pe hol, aproape trântindu-mă, dar el s-a aplecat în față și a ieșit, cu haina fâlfâind în jurul lui ca o parașută, lăsându-mă în cadrul ușii. Am stat acolo preț de câteva clipe, gândindu-mă proteste că pantofii mei erau pe podeaua din bucătărie și că nu puteam ieși fără ei. Apoi l-am văzut ținând cheia în mână și am auzit zgomotul făcut de portiere în timp ce erau deblocate și mi-am dat seama că totul era real și că el chiar pleca. Am alergat în picioarele goale prin ploaie, în timp ce vântul îmi băga apă în ochi.

— *Așteaptă, Joe, așteaptă!*

El însă se urca deja în mașină. A trântit portiera și, când am ajuns la bordură, am auzit mecanismul de închidere centralizată a ușilor și asta m-a făcut să intru în panică. Am tras de mânerul portierei în timp ce vântul mă lipea de mașină.

— *Deschide ușa!* am urlat lovind cu mâinile goale în portieră.

Îi vedeam profilul prin fereastra unsuroasă și spălată de ploaie. Părea cenușiu și rece. A întors cheia în contact fără să mă privească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joe, vorbește cu mine!

A aprins farurile și motorul s-a trezit la viață. Apoi a lăsat frâna de mână, a tras de volan și a luat-o din loc. Cauciucurile au dislocat o cantitate mare de apă din șanț, care mi-a udat learcă pantalonii și m-a făcut să mă dau înapoi șocată. După ce a ajuns în capătul străzii, a aprins farurile de ceață, transformând picăturile de ploaie în rubine, și apoi a dispărut înghițit de furtuna întunecată, lăsându-mă desculță în ploaia torențială, gândindu-mă: „Ce... ce naiba s-a întâmplat? Ce

naiba s-a întâmplat?” în timp ce căruciorul de cumpărături din fața casei de vizavi se legăna în bătaia vântului.

2

Preț de câteva minute, după ce a plecat, chiar nu am știut ce să fac. Parcă visam. Stăteam acolo udă learcă, gândindu-mă că avea să se întoarcă și să îmi spună: „Ha ha, te-am păcălit”. Cum asta nu s-a întâmplat, m-am întors în casă cu apa șiroind pe mine. Am stat în picioare la baza scărilor, holbându-mă la ușa lui Angeline. Nu, nu, nu se întâmplă asta, m-am gândit. E diformă, e urâtă, e atât de urâtă.

Am pus mâna pe telefon și am format numărul lui Oakesy cu degetele amorțite. Nu îmi venea să cred. Oakesy și Angeline... și când te gândești că *eu* avusesem ideea să stea cu noi *de la început*.

— Răspunde, hai, răspunde.

Dar telefonul a continuat să sune, fără să răspundă nimeni. Mă doare capul de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda. A intrat căsuța vocală.

— *Nu! Nenorocitul ce ești! NU!*

Am sunat din nou, dar de data asta a intrat direct mesageria. Își închisese mobilul, nu voia să vorbească cu mine. L-am sunat din nou și, când a intrat mesageria, am închis și am sunat din nou, tastând furioasă de trei, patru, cinci ori, plângând. Cum tot nu am reușit să dau de el, m-am dus la bucătărie și i-am luat tremurând sticla de Jack Daniel's din dulap, mi-am turnat vreo două degete din ea într-un pahar, apoi am completat cu niște cola dintr-o cutie desfăcută. L-am băut pe nerăsuflate, tremurând ca o frunză, în timp ce lacrimile mi se prelingeau pe față. Apoi mi-am mai turnat un pahar și m-am așezat la masă, ținând telefonul și formând numărul la infinit. După ce formasem numărul de douăzeci de ori și telefonul lui continua să fie închis, am aruncat mobilul la coșul de gunoi și m-am dus la fereastră. Am stat acolo o bună bucată de vreme, ținându-mi fața în mâini, cu unghiile intrându-mi în carne. Atunci mi-am amintit ceva ce mi-ați spus odată.

„Tu reușești să obții ce vrei, Alex.”

Vă mai amintiți cuvintele acelea?

„Orice ai crede, Alex, ești isteță și ai capacitatea să obții orice îți pui în cap.”

M-am oprit în timp ce stăteam acolo la fereastră, privind afară la căruciorul ăla și în clipa aia am simțit cum ceva din mine se răcește și se transformă în ceva solid. De fapt, am simțit că îngheț pe loc, pur și simplu. M-am oprit din plâns și mi-am șters ochii. Eram foarte calmă. Și furioasă. Foarte furioasă. Am plecat de la fereastră și am privit la ușa din capul scărilor, apoi m-am târât până la coșul de gunoi și am recuperat telefonul, după care am format numărul lui Guy Picot. Eu fac lucrurile să se întâmple, nu sunt o femeie slabă. Fac ce îmi pun în cap să fac.

3

Guy Picot s-a prefăcut că nu îmi recunoaște vocea. După ce i-am explicat cine eram, a fost cam rece, asta ca să o spun într-un mod drăguț.

— Da, Alex, tocmai voiam să te sun astăzi, ca să o anunț pe Angeline că i-am trimis o scrisoare de recomandare.

— Și îi trimiteți una și lui Christophe? am spus vorbind cu propoziții scurte, pentru că tremuram și nu voiam să își dea seama că plânsesem. Mă va contacta el direct, suntem prieteni vechi și colegi.

— E o procedură mai normală ca medicul să ia legătura direct cu pacientul. Angeline nu mi-a spus că dorește să aibă un intermediar.

— Uitați, eu cred că asta este metoda cea mai simplă. Domnul Radnor știe că am fost implicată în acest caz de la bun început și va comunica cu Angeline prin intermediul meu de-acum înainte.

— Scrisoarea de recomandare nu este pe numele domnului Radnor, a spus el după o pauză.

Am deschis gura, apoi am închis-o din nou. M-am dus la baza scărilor să mă asigur că ea avea ușa închisă, apoi m-am întors la fereastră. Afară ploaia picura pe terenurile de joacă moarte, șiroind pe pereții fabricii Ballantine's.

— Poftim? am spus pe un ton mai coborât. Dacă nu i-o trimiteți la Christophe, atunci unde o trimiteți? Trebuia să o trimiteți la Christophe doar, nu?

— A fost o decizie foarte dificilă, a trebuit să hotărâsc dacă să o trimit la un oncolog sau la un chirurg pediatru. Deși pot să greșesc, am ales a doua variantă și o trimit la Great Ormond Street.

— Great Ormond Street? Dar asta nu e de competența unui *pediatru*.

— Boala lui Angeline nu ține de specialitatea domnului Radnor.

— Desigur că este.

— Nu, de fapt nu este.

— De ce nu?

— Când discutam la cabinet, soțul dumneavoastră a spus ceva care mi-a rămas în minte, a zis el oftând.

— Soțul meu nu are nimic de-a face cu asta.

— Mama lui Angeline trăia în apropierea unui loc unde se depozitau deșeuri chimice, asta a spus el. Erbicide, dioxine. Echipa doctorului Richard Spitz vă va explica despre ce este vorba, a continuat el. S-au uitat pe RMN și s-au arătat foarte interesați de caz. Chiar vor să...

— Richard Spitz? l-am întrerupt eu. *Ați spus Robert Spitz? Acel Robert Spitz?*

— Da, *acel* Robert Spitz.

— Dumnezeu! am spus cu mintea aiurea, privind la copacii care aproape că se frângeau de la mijloc în bătaia vântului. Totul s-a clarificat. Aveam un prieten care lucrase la un moment dat pentru Robert Spitz și știam exact la ce se referea Guy. Dumnezeu, acum înțeleg.

— Ce înțelegeți?

— *De aceea* există os acolo, de aceea mai este încă în viață. De aceea.

Guy Picot avea dreptate, Christophe nu avea experiență în ceea ce era în neregulă cu Angeline. „Coadă” ei nu era deloc o tumoare și nu avea nimic de-a face nici cu spina bifida, ceea ce înseamnă că tot ce făcusem pentru ea, absolut *totul*, fusese o pierdere de timp.

Oakesy

1

Era întuneric pe scări când am ieșit din al treilea dormitor, nu era nici un bec aprins. Era puțină lumină de afară care venea din baie, unde ușa era deschisă și se auzea cum cineva umplea cada. Știam cine era acolo, nu eram prost. Știam cine umplea cada, așa că de ce nu mi-am văzut pur și simplu de treabă? Ehei, asta ar fi fost mult prea ușor pentru Joe Oakes.

Am înaintat fără să spun o vorbă și m-am oprit în pragul ușii. Era acolo, de-abia vizibilă din cauza aburului, înfășurată într-un prosop, aplecându-se deasupra căzii, amestecând apa. I-a luat puțin să își dea seama că stăteam în pragul ușii și când m-a văzut, a înlemnit. Nu a ridicat privirea, dar s-a oprit și nu și-a mai mișcat mâinile prin apă, apoi o roșeață ușoară s-a strecurat pe umerii ei goi și în sus pe gât până la părul ei tuns scurt. A părut că o să-i ia un secol până să se ridice, să-și îndrepte spatele și să se întoarcă spre mine.

Am rămas tăcuți o vreme, neștiind ce să ne spunem. Vedeam în ochii ei că are atâtea întrebări. Bărbia ei mică, triumfiulară era lăsată în jos, până aproape de coșul pieptului, și tremura puternic. Cu toate acestea, nu își lua ochii de pe mine. A respirat adânc și și-a îndreptat umerii, ca și cum și-ar fi adunat curajul. S-a întors puțin, fără să își desprindă ochii de ai mei, și-a lăsat mâna în jos și cu o singură mișcare a ridicat prosopul până la talie, astfel încât totul a devenit vizibil: picioarele dezgolite și locul de unde apărea excrescența, de la baza coloanei vertebrale.

— La naiba! am spus, dându-mă un pas înapoi și sprijinindu-mă de balustradă. La naiba! am repetat, pironindu-mi ochii în podea și simțind cum îmi pulsează sângele sub pielea feței. Am încercat să-mi găsesc cuvintele. Uite ce e... am început, dar vocea îmi era neclară și lipsită de expresie, ca și cum aș fi fost beat. Uite ce e, îmi pare rău... îmi pare rău. M-ai înțeles greșit, îmi iubesc soția. *Chiar îmi iubesc soția...*

2

În ultimul an de facultate circula o carte prin cămine: *Enciclopedia practicilor sexuale neortodoxe*, scrisă de un profesor universitar din California care își alesese ca pseudonim numele de Brenda Love (da, sigur, spuneau toți studenții, ca și cum ăsta chiar ar fi numele ei adevărat). Era pe lista de lecturi obligatorii a tuturor.

— E plină ochi cu tot felul de chestii de-ți stă mintea-n loc pe care să le faci cu prietena, mi-a spus Finn când mi-a trimis și mie un exemplar din State. Ultimele rânduri din secțiunea despre *zoofilie* (sau *bestialitate*, dacă vrei numele ei din popor) erau cele pe care și le șopteau toți studenții unul altuia, făcând mare caz de asta: „Sexul cu un partener nu prea inteligent, mai puternic decât tine și care intră ușor în panică este riscant...”

Pagina 298: *Zoofilie*

● *Zoofilia presupune sex între oameni și animale și în general ia mai multe forme decât sexul între ființe umane. Unii dintre strămoșii noștri considerau că sexul cu animale implică puteri magice...*

Există diferite feluri de zoofili și, dacă crezi că nu ești prea impresionabil, poți căuta enciclopedia și citi despre toate astea: androzoni, avizodomști, bestio-sadiști, formicofili, necrobestiaști, ofidiciști. Însă eu mă gândeam din când în când la una dintre ele, numită „ginozonie”. Asta era o obsesie romană, un ginozon era un animal de gen feminin antrenat pentru sex cu o ființă umană de gen masculin.

La universitate citisem *Enciclopedia practicilor sexuale neortodoxe* din scoartă în scoartă și înregistrasem tot: tipi care nu puteau trăi fără șocuri electrice, sex la subsuoară sau linsul globului ocular al partenerului. (Credeți că inventez chestiile astea? Aș vrea eu.) Mai exista un exemplar în biroul meu de la Londra, dar nu mă mai gândisem la el de ani buni. Asta până acum, când mă tot gândeam până simțeam că îmi bubuie capul. Mă tot gândeam la faza cu ginozonul.

● *Dismorfofilie* (dis: *anormal*, morfo: *formă*, filia: *atracție*): *cei care sunt atrași sexual de parteneri cu diformități. Este legată de acrotomofilie și apotemnofilie, iar pentru unii dismorfofili, un sentiment puternic de compasiune sau teamă îi poate condiționa în a... confunda această emoție cu atracția sexuală. Alții se simt în siguranță din punct de vedere emoțional când partenerii lor nu îi pot părăsi pentru altcineva. Alții trebuie să crească sau să salveze partenerul de sex pentru a simți dragoste sau un fel de legătură cu acesta, în timp ce alții sunt pur și simplu atrași de elementul de noutate...*

Am ieșit din casa conspirativă în ploaia torențială, fără să am cea mai vagă idee unde aveam să mă duc. Pur și simplu am băgat mașina în viteză și am plecat, fără să mă gândesc unde întorceam, nefiind atent decât pe jumătate pe unde mergeam. Pur și simplu simțeam nevoia să fiu pe șosea, să le las pe Lex și pe Angeline acolo unde erau. Când a sunat Lexie, am închis telefonul, l-am aruncat pe locul pasagerului din dreapta și am continuat să conduc, depășind camioane și autocare, cu CD-ul cu Massive Attack în CD-player, până am simțit că îmi sfredelea mintea. Nici măcar nu mi-am dat seama că ploaia s-a transformat în burniță, că mașinile care mă depășeau și-au pornit farurile, iar soarele de toamnă a început să ardă dintre nori. Nu mi-a trecut prin cap că mă îndreptam spre Vest. Doar după două ore de condus, după ce am văzut un indicator pe care l-am recunoscut, am lăsat-o mai încet și m-am mai dezmeticit. Era oficiul poștal de la Ardfern, mă afluam pe peninsula Craignish. Ceva mă condusesese înapoi acolo, ca și cum ar fi fost cel mai familiar loc în care m-aș fi putut întoarce.

Am mai condus puțin, cu viteză redusă acum. Nu mai venisem aici din noaptea în care ne întorseserăm să ne luăm lucrurile. Aleea de la bungalou era mai pustie acum că venise toamna și mai ușor de văzut de pe șosea. Am intrat pe ea, aplecându-mă în față să examinez bungaloul pe măsură ce apărea dintre copaci, ferecat bine și mohorât, cu ferestrele murdare de la ploaia de dinainte. Acesta era ultimul loc unde dormisem o noapte întreagă în loc să zac doar ca o victimă torturată, gândindu-mă fie la Malachi Dove, fie la fiică-sa. Nu se schimbase prea mult.

Am oprit motorul la jumătatea aleii. Am blocat roțile și m-am holbat dincolo de parbriz. Acum că nu trebuia să mai conduc, un exercițiu care nu necesită gândire, am început să tremur. Era după-amiază devreme și trebuie că furtuna avansase de la vest spre est, pentru că soarele se reflecta în micii stropi de ploaie din copaci, care străluceau ca niște diamante. Dincolo de lac se vedea o pată de lumină

colorată care venea dinspre țarm. M-am uitat fix la ea, gândindu-mă la Lex stând în ploaie în Dumbarton și plângând în timp ce eu mă îndepărtam. Mi-am făcut mâna pumn și am dus-o la tâmplă, gata să mă pocnesc și să îmi scot gândurile din cap.

— Nebun prost ce ești!

Nu o mai văzusem plângând de ani de zile. Era genul de plâns de după un șoc, la fel cum plânsesem și eu după masacru. Nu îmi dorisem niciodată să o văd plângând așa, niciodată. M-am uitat la telefonul de pe locul de lângă mine. Ce aveam să fac acum? Să mă întorc, să iau telefonul în mână și să spun: „Îmi pare rău, iubito, voiam să îți zic asta de câteva luni, căsnicia noastră e cu un picior în groapă”? Sau oare aveam să mint? Avea să trebuiască să mint. Avea să fie necesar să o mint. Am făcut un gest spre telefon și, tocmai când eram pe punctul de a-l lua, ceva m-a făcut să mă opresc, ceva ce nu remarcasem până în acel moment. Mi-am lăsat mâna să cadă foarte încet, în timp ce simțeam cum îmi trece un gând prin minte asemenea unui fior. Mi-am ridicat privirea spre lac.

Punctul de lumină încă se mai afla acolo. Era o rază de soare care se reflecta într-o fereastră. M-am holbat la ea în timp ce gândurile îmi deveniseră cât se poate de precaute și mintea își încetinise ritmul. Erau doar câteva căsuțe acolo, adunate în jurul țărmului, înspre sud, de cealaltă parte a lacului, unde solul șerpuia spre peninsulă. Dintr-odată, neștiind cum, mi-am dat seama că mă uitam la Ardnoe Point, la locul unde găsiseră barca de pescuit.

Am deschis portiera și am ieșit din mașină încheindu-mi jacheta și holbându-mă în continuare la punctul acela de lumină. Fusesem o dată pe-acolo cu Struthers, la trei zile de la masacru, doar să aruncăm o privire. Nu era mare lucru de văzut, doar câteva căsuțe, o plajă care nu prea era plajă, ci mai mult un teren mâlos format din aluviuni aduse de flux, cu o grămadă de alge încâlcite în el, întinzându-se vag spre apă și purtând încă urmele a vreo două fâșii de bandă galbenă de-a poliției, prinse în ghearele verzi de algă. Barca stătea lungită într-o parte, fără a fi legată la mal, ceea ce îl făcuse pe Struthers, printre altele, să creadă că Dove ajunsese acolo întâmplător și o ștersese. Discutaserăm un pic despre asta și nu reușiserăm niciodată să ne dăm seama că, dacă ne-am fi întors puțin la dreapta, am fi putut vedea bungaloul de partea cealaltă a lacului.

M-am aplecat în mașină și am scos harta rutieră din buzunarul din spatele scaunului pasagerului. Am desfășurat-o pe capota mașinii și am examinat-o îndeaproape, sprijinindu-mi un cot pe ea și ridicând din când în când privirea spre Ardnoe Point, care încă mai scliffea în depărtare. Cum nu aveam nici un pix prin buzunare, mi-am folosit unghia de la degetul mare să fac un semn pe hartă, o cruce deasupra localității Ardnoe Point. Apoi m-am deplasat înapoi câțiva pași,

înaintând pe potecă, până am ajuns în acel loc din grădina bungaloului de unde puteam vedea până unde ar fi trebuit să fie Loch Avich. Refugiul, locul unde mersesem cu Danso în acea noapte, în încercarea de a ne da seama ce avea de gând Dove, era în munții din acea zonă.

M-am oprit preț de câteva clipe, lăsându-mi gândurile să zburde în voie. Ardnoe Point era la stânga mea, refugiul era în spatele și în dreapta mea, iar mallul de la Inverary era... Am înșfăcat harta și mi-a luat câteva minute până când am reușit să mă concentrez. Când am reușit într-un final, am simțit că inima începe să îmi bată foarte încet, voit, în piept.

„O să fiu mai deștept decât tine, în clipa ultimă o să fiu mai deștept decât tine.”

Bungaloul. M-am uitat apoi la cele patru puncte, Ardnoe Point, refugiul, Inverary și Insula Porcilor. Formau un cerc în jurul peninsulei Craignish, în jurul bungaloului. Mi-am lovit palma peste hartă simțind cum inima îmi bate nebunește. În ultima săptămână, Malachi mersese în cerc în jurul bungaloului. Credea că încă mai stăm acolo. Mi-am ridicat privirea, examinând linia orizontului, copacii și bungaloul din spatele meu cu ferestrele goale.

„Unde ești acum?”

Ca și cum ar fi vrut să îmi răspundă la întrebare, o mașină a încetinit pe șosea ca să se uite la mine. Am împăturit harta foarte încet, holbându-mă la ea. Era o mașină englezească albastru-închis. Am simțit cum mi se suie un fior pe șira spinării, ajungându-mi până la păr: mașina furată din parcare de la Crinian era un Vauxhall albastru-închis. Deși eram la cel puțin două sute de metri de ea, îmi puteam da seama că șoferul era un bărbat, un tip cu păr nisipiu sau blond, îmbrăcat cu ceva de culoare deschisă, poate un pulover de golf. „La naiba, m-am gândit, cu inima bătându-mi puternic și picioarele amorțindu-mi puțin. Oare tu ești?”

Am deschis portiera și am aruncat harta înăuntru, încercând să par calm. Mașina nu s-a mișcat. Am scos cheile din contact și m-am întors, îndreptându-mă spre șosea cu o atitudine relaxată, în ciuda faptului că tremuram. Aveam de gând să vorbesc cu el, doar să vorbesc. Asta voia. Un stol de păsări s-a întors și a coborât pe cerul albastru, ca un nor amenințător de furtună și de undeva din depărtare s-a auzit țipătul subțire, sărat al unei găinușe-de-baltă. Nu m-am uitat spre cer, ci doar am continuat să merg cu pași egali, măsurați, respirând constant.

În timp ce mă apropiam, am observat că ceea ce luasem drept păr blond-nisipiu era o șapcă de baseball trasă până peste urechi și, tocmai când eram pe punctul de a mă uita mai bine la șofer, acesta a apăsat pedala de accelerație și a demarat în trombă. Am luat-o la fugă, alunecând pe pietriș și oprindu-mă în mijlocul șoselei cu picioarele

depărtate, holbându-mă la pata întunecată care se micșora din ce în ce mai mult, dispărând spre sud, în direcția Lochgilphead, îndepărtându-se de Craignish Point.

„Nu e el, normal că nu e el.”

Am stat acolo preț de câteva clipe, în afara timpului, copleșit de un sentiment de neîncredere tăcută, cu imaginea acelui punct de culoare încă pe retină. „De ce ar fi fost atât de relaxat? Nu era decât un localnic care a încetinit să vadă dacă nu mă pierdusem cumva.” În ciuda acestor gânduri, simțeam cum sângele îmi zvâcnește puternic în vene. M-am dus în grabă la Fiesta și am turat puternic motorul. Cum nu e vreo mașină de curse, a început să pârâie și să plângă în timp ce o forjam rău pe șosea, ducând-o la 100, 110, 120 de kilometri pe oră, cu inima spărgându-mi pieptul, scoțând-o de pe peninsula și conducând-o de-a lungul coastei. Am ajuns la o pădure și apoi dintr-odată, fără vreun indiciu, cotind la dreapta, m-am pomenit în mlaștinile de lângă râul Add. Am trecut un pod și șoseaua s-a transformat într-o stradă cu o singură bandă ce mergea paralel cu canalul. Fiesta se chinuia să înainteze pe ea, trecând de un semn care indica o curbă la dreapta - mergeți în această direcție sau rămâneți pe șosea? -, apoi de încă unul și încă unul. Apoi a urmat un pod la stânga, care traversa canalul, dându-mi ocazia să privesc bărcile înguste, vopsite în roșu, bicicletele legate pe punți și coșurile ruginite pe care ieșea fum de lemn ars în aerul rece.

Am căutat mobilul de pe locul pasagerului și l-am deschis, cu ochii mutându-mi-se de pe ecran la mașina din față. Am auzit melodia de început în timp ce ecranul se aprindea. Aveam douăzeci și cinci de apeluri nepreluat de la Lexie și, înainte să reușesc să formez numărul lui Danso, telefonul a sunat din nou. Era tot Lexie. Am aruncat mobilul pe scaunul pasagerului și am așezat Fiesta pe banda îngustă. Am luat o altă curbă și am văzut o rulotă în față, la mai puțin de o sută de metri, de-abia târându-se și ocupând toată șoseaua, atingând în trecere gardul viu. Am apăsat puternic frâna și m-am oprit în mijlocul șoselei cu mâinile încheștate pe volan, aplecat în față, cu nasul aproape lipit de parbriz și respirând atât de greu, de parcă aș fi alergat ultimii kilometri. Știam că sunt înfrânt. Deși șoselele astea erau foarte drepte, dar nepotrivite pentru urmărire. Dove ar fi putut fi oriunde de-acum.

Rulota s-a legănat ca o rață până a dispărut în depărtare. Pe scaunul de lângă mine, mobilul a început din nou să sune. Am tras pe dreapta și am așteptat până a intrat mesageria, după care l-am smuls și am format numărul Diviziei Evenimente din Oban. L-am convins pe Danso să trimită aici câteva patrulare, după care m-am întors, reducând viteza să pot examina în voie fiecare alee, fiecare drum de țară sau bandă de serviciu.

La fiecare cinci minute suna telefonul pe scaunul pasagerului din dreapta, sucindu-se și legănându-se pe tapițerie, nervos la culme că nu răspundeam. Nu se lăsa cu una, cu două. Nu puteam vorbi cu ea, cel puțin în momentul acela. Am luat-o la stânga și am mers în arc pe deasupra capului canalului Crinian. După vreo douăzeci de minute, am văzut una dintre mașinile de poliție. Deși era incognito, puteai să îți dai seama ce era de la un kilometru depărtare, căci rula încet, ca un animal de pradă, în direcția opusă, și atât șoferul, cât și pasagerul din dreapta mestecau gumă, întinzându-și gâturile și holbându-se, arzând de nerăbdare să se angajeze într-o urmărire ca-n filme. Nu le-am dat de înțeles că îi recunoscusem, ci am trecut indiferent pe lângă ei. Știam că se terminase și că tot ce puteam face era să verific la infinit aceleași locuri. Telefonul a început să sune și de data asta am dus mașina până la gardul verde și am oprit, după care l-am smuls de jos nerăbdător.

— Uite ce e, te sun eu înapoi.

— Ba n-o să mă suni, a spus ea pe un ton plin de răceală.

— Vorbim mai încolo.

— Să te ia naiba, Joe, o să vorbim acum! Nu îmi insulta inteligența, te rog.

Am oprit motorul, am scos telefonul de sub bărbie, unde îl îndesasem, și l-am lipit de gură, ca să mă poată auzi mai bine.

— Lex, o să vorbim, dar nu acum, am ceva de făcut.

— O să te întreb ceva, a spus ea controlându-și tonul vocii, și vreau să fii sincer când îmi răspunzi. Vreau să știu adevărul, *adevărul*, Joe, continuă ea emfatic, ca și cum nu aș fi știut despre ce era vorba. Mă iubești? rosti ea după o lungă pauză.

— O să vin acasă, o să vorbim...

— *Te-am întrebat* dacă mă iubești.

Am tras adânc aer în piept. În depărtare, o mașină intrase pe șosea și se îndrepta spre mine. Mă uitam la ea, nevăzând decât un punct, și simțeam cum mă dor ochii de la concentrare.

— E o întrebare simplă, Joe, nu e fizică cuantică. Mă iubești, îți place de mine, încă mai vrei să te mai culci cu mine, cu femeia care ți-a fost alături ani întregi în timp ce tu îți bați joc de diploma aia de facultate sau vrei să ți-o tragi cu vreo *nenorocită de târfă* urâtă? a spus ea, după care s-a oprit, respirând cu greutate. Aproape că îi puteam simți răsuflarea amară la telefon. Știi ce e în neregulă cu ea, Joe? Știi *tu* asta? Ai vreo idee sau te mulțumești să mă lași pe mine să mă ocup de asta, eu, care măcar *m-am deranjat* să fac rost de ceva pregătire medicală?

Am privit fix șoseaua, simțind cum mi se pune un nod în gât. Voiam să-mi pun ordine în gânduri, să găsesc un răspuns, ceva de zis, dar nu puteam, pur și simplu nu îmi puteam face mintea să funcționeze.

— *E o ciudățenie a naturii și, dacă îți place de ea, ești un pervers și ar trebui să îți faci cineva o favoare și să te ajute să dispari, ciudat nenorocit ce ești...*

— Lex, ascultă...

— Mă duc la etaj *acum* și am de gând să îi spun că ea te dezgustă, înțelegi ce vreau să zic? Și apoi, după ce te întorci, o să te duci la ea în cameră și o să îi spui că ea te dezgustă, o să îi spui că *nu ți-o tragi cu ciudățenii*, continuă ea, după care începu să suspine staccato, cu respirația întretăiată.

Mașina se apropia din ce în ce mai mult, reflectând cerul plumburiu pe parbriz. Măinile mi se făcuseră ca de piatră pe volan. Am ascultat-o o bună bucată de vreme suspinând la telefon și venindu-și apoi în fire.

— Nu zici nimic, a bombănit ea după o vreme. Ai tăcut.

— După ce ajung acasă o să stăm și o să vorbim despre asta.

— Nu, *să te ia naiba*, Joe, nu am de gând să stau cu tine și să...

— Lua-te-ar naiba, Lexie!

— Să *nu îndrăznești să vorbești așa cu mine, să nu...* a spus ea respirând plină de furie, uluită că îi răspunsesem cu aceeași monedă.

— Poftim? Adică tu ai voie să îmi vorbești așa, și eu nu?

— Nu eu sunt *cea care înșală* în relația noastră, a țipat ea. Faptul că *sunt înșelată* îmi dă anumite drepturi.

— *Nu te-am înșelat.*

— Dar vrei să faci asta, *nu-i așa? Nu-i așa?*

Nu am răspuns, punând apoi capăt apelului, închizând telefonul și dându-i drumul în poală, după care mi-am așezat coatele pe volan, sprijinindu-mi bărbia pe ele. Am stat așa multă vreme, plimbându-mi bărbia înainte și-napoi și auzind cum se freacă pielea, în timp ce priveam cum se apropia mașina și încetinea cât putea de mult ca să mă depășească. Era o mașină de familie, un SUV de 2,4 litri, cu doi copii mătăhăloși în spate, care se băteau cu baloane Nemo cu heliu. Nu era Dove, nici vorbă să fie Dove.

Lexie

1

După ce am vorbit la telefon cu Oakesy, tremuram atât de tare că simțeam cum îmi clănțane dinții în gură. Se loveau efectiv unii de alții. Îi dădusem o mie de șanse să iasă din situația asta și nu o făcuse. Se întorsese la tăcerea aceea vinovată. M-am ridicat și m-am dus până la baza scărilor, inspirând și expirând și încercând să mă opresc din plâns, știind că eram pe punctul de a face ceva ce aveam să regret tot restul vieții.

Era un efort să urc până în camera ei, îmi venea să plâng la fiecare pas, dar nu aveam să o las pe *ea* să își dea seama de asta, desigur. M-am oprit pe holul din fața camerei ei și mi-am șters lacrimile, îndreptându-mă pe cât de mult am putut. Nu am bătut la ușă. De ce-aș fi făcut asta?

Pur și simplu am împins ușa care s-a deschis și am rămas în prag, înaltă și dreaptă. Perdelele erau trase și lampa de pe noptieră era aprinsă. Ea stătea în pat cu spatele la perete, privindu-mă surprinsă, defensivă și precaută. Își strânsese picioarele sub ea, ascunse sub o fustă încropită din mai multe materiale, cu bucăți de mătase indiană care păreau murdare, un material cu floricele și imitație de piele întoarsă cusute unele de altele. Am simțit cum inima îmi bate mai tare când m-am gândit ce era sub fusta aceea și ce știam *eu* și *ea* nu știa...

„O mică centură pelviană cu o extremitate liberă, țesut adipos, mușchi și un sac intestinal rudimentar... Asta îi voi spune domnului Spitz...”

— Angeline, am spus, o să îți spun ceva.

— Să... să îmi spui ceva?

— Da. Dă-ți jos hainele, lasă-le pe podea, stai în picioare în fața patului și o să îți spun ceva.

Ea s-a uitat la mine neînțelegând.

— Am spus să îți dai jos hainele.

— Nu, a spus ea pe un ton slab, nu.

— *Ba da!* am continuat, lingându-mi buzele. Da, Angeline, o să faci asta, pentru că... pentru că *eu* știu ce e în neregulă cu tine, am vorbit cu doctorul Picot.

Când m-a auzit pronunțând numele lui Picot, a încetat să mai dea din cap. Apoi și-a ridicat bărbia și m-a fixat cu privirea.

— Știu ce te-a transformat în ceea ce ești. Știu ce te-a făcut o... și aici mi-am pus mâna pe cadrul ușii, înfigându-mi unghiile în lemn. Știam că, dacă nu mă concentram îndeajuns, aveam să plâng. *Un parazit acardiac și anencefalic, fără creier și inimă, un parazit...* o ciudățenie. Știu de ce ești o *ciudățenie*. Așadar... Dumnezeuule, trebuia să înghit aerul ca să mă pot controla. Așadar, acum dă-ți jos hainele, am spus rar.

S-a holbat la mine, procesând ceea ce spuseseam cu fiecare celulă a creierului ei și o venă a început să îi pulseze pe gât. Mi s-a părut că trece un secol întreg și apoi, tocmai când mă pregăteam să spun ceva, s-a întâmpilat. Dintr-odată a părut că își adună tot curajul și a coborât din pat atât de repede că m-am dat un pas înapoi. Ea însă s-a oprit la câțiva centimetri în fața mea cu brațele în lateral, tremurând ca o frunză. Preț de o clipă m-am uitat la ea fără să spun o vorbă. Apoi și-a dat jos puloverul și l-a aruncat pe podea.

Am clipit foarte încet, închizând ochii pentru câteva secunde, până când mi s-a mai calmat pulsul, apoi i-am deschis din nou. Purta un tricou cu mâneci scurte. Avea brațele goale și neașteptat de musculoase. Încă se mai uita la mine, dar gâtul i se mișca într-un fel, ca și cum ar fi încercat din greu să nu i se facă rău sau să nu plângă.

— Și restul, am spus cu vocea răgușită, scoate tot.

Și-a dat jos tricoul, ridicând brațele și lăsându-mă să văd un smoc de păr de la subraț. Era foarte subțire, cu sâni mici și o talie minusculă, dar coapsele îi erau late și musculoase. Purta un sutien cenușiu de-acum, tivit cu dantelă, care părea că fusese spălat de cel puțin o sută de ori. L-a desfăcut și l-a lăsat să cadă, arătându-mi sâni mici. A trebuit să fac un efort să nu îmi cobor privirea.

— Și... și fusta.

A descheiat fermoarul și i-a dat un picior, îndepărtând-o. Nu purta chiloți, erau doar picioarele ei subțiri, puțin zgâriate la genunchi și părul pubian închis la culoare, dar nu încerca să se ascundă. Mă privea drept în ochi. Am simțit cum mă înroșesc.

— Întoarce-te, am șoptit, întoarce-te cu fața la pat.

Nu s-a mișcat și am stat așa acolo vreme îndelungată, privindu-ne una pe alta. Am avut senzația că stăm pe marginea a ceva, că lucrurile se pot întâmpla ori într-un sens, ori în celălalt. Ceva îmi striga în cap să opresc asta.

— Am spus să te întorci.

Era liniște în cameră. La parter, mașina de spălat își începuse ciclul final de centrifugare și acesta era singurul zgomot în afara respirațiilor noastre. Apoi Angeline a înghițit. Am auzit toate ligamentele și toți mușchii care s-au pus în mișcare pentru asta.

— Indiferent... a spus ea crispată, cu lacrimi în ochi, orice mi-ai spune, eu m-am gândit la asta și nu am de gând să mă operez, nu mi-e rușine.

Spunând asta s-a întors, înainte să îi pot răspunde, depărtându-se un pas de mine, și dintr-odată era totul acolo, la vedere, sub ochii mei. Mi-am sprijinit mâna de cadrul ușii, ca să îmi recapăt echilibrul, cu ochii mari, privind fix. Coada (numai că eu știam că nu e o coadă) îi ieșea din coloana vertebrală asemenea unei rădăcini uriașe de copac. Continua pe spate puțin, apoi atârna puțin într-o parte.

O colecție de calcifieri în zona pelvisului, un singur os deformat care iese din zona sacro-cocciană. O formațiune parazită...

Și-a plimbat mâinile în zona spatelui preț de o clipă, apoi și le-a ridicat în aer, astfel încât acum puteam privi totul în voie. Acum, că știam despre ce era vorba, îmi dădeam seama, puteam vedea cât se poate de clar că nu era o coadă, ci un picior deformat.

Un membru parazit...

O venă vizibilă trecea de-a lungul părții superioare, până la vârful umflat, care trebuie să fi fost un picior primitiv, în formă de trifoi. Mi-am imaginat ceea ce știam că se află în interiorul ei: o jumătate de geamăn cu gura deschisă, bându-i sângele lui Angeline, căscând și sughițând și arătându-și dinții însângerați, așa cum fac copiii în uter. Mi-am închipuit inima ei care bătea, chinuindu-se să îi hrănească geamănul. Voiam să o lovesc, să trag de picior și să îl smulg din ea. Mi se părea de neconceput ca lui Oakesy să îi placă de ea, arătând cum arăta... Cum ar putea *cineva* să vrea să...

Mi-am mușcat limba, simțind cum un firicel de sânge mi se prelinge printre dinți, până când a dispărut dorința aceea de a o lovi.

— *Duplicata incompleta*, am spus cu o voce mai puternică decât mă așteptasem. *Duplicata incompleta*. Separare incompletă.

A urmat o pauză în care brațele lui Angeline au părut că devin dintr-odată mai grele, tremurând puțin, dar și le-a ridicat din nou, tremurând de la efort.

— Nu am de gând să mă operez, a spus ea cu o voce slabă, tensionată. Nu sunt așa din cauza vreunui lucru pe care l-am făcut și nu e nimic...

— Un geamăn parazit, fără inimă și fără cap, am spus, făcând apoi o pauză ca să îi dau timp să digere informația. E doar piciorul ăsta și mai sunt câteva vertebre în interiorul tău.

Ea s-a lăsat în jos, a făcut un zgomot din gât, după care întregul ei corp a început parcă să intre în convulsii. S-a prăbușit în față pe pat, rostogolindu-se și încercând să își ia și piciorul parazit cu ea în același timp, iar lacrimi de milă au început să îi curgă pe față.

— Nu plânge! *Eu* ar fi trebuit să plâng, nu *ea*. Încetează, încetează imediat!

Am făcut câțiva pași înainte, astfel că stăteam acum în picioare deasupra ei, privindu-i corpul și picioarele pline de cicatrice.

— Încetează!

Dar ea continua să suspine cu fruntea lipită de genunchii adunați, lăsând să se vadă tot acolo jos: labia majoră, cu puțin păr (nu uitați că lucrez în domeniu și de aceea pot fi atât de pragmatică în această privință). Avea mâinile împreunate în jurul piciorului, ținându-l aproape de fund. Se prelungea de-a lungul coapsei ei, apoi atârna puțin, rigid și solzos, ca și cum ar fi vrut să coboare în pat, dar nu putea. M-am așezat pe vine ca să ajung cu privirea la nivelul vulvei ei, mirosind parfumul ei ușor condimentat. Când și-a dat seama că mă mișcasem, a deschis ochii, întâlnindu-mi privirea, și a încercat să se ridice în capul oaselor, cu o expresie panicată pe față. Eu însă nu i-am lăsat timp să vorbească, ci m-am urcat în pat și am pus mâna pe una dintre coapse, presând-o în lateral și punându-mi un genunchi pe ea ca să o țin pironită pe loc. Am forțat-o să își lase în jos și cealaltă coapsă ca să pot vedea totul.

— Nu, a suspinat ea întinzând mâinile spre mine, te rog...

Eu însă i-am dat mâinile la o parte. Vaginul s-a deschis puțin și am văzut un pic de umezeală acolo, ca o strălucire argintie, apoi am observat perineul roșiatic dispărând într-un V și în spatele lui bucata de coadă, cu un pliu ușor care mergea de-a lungul lui, asemenea cutei de sub scrot. Apoi nu știu ce mi-a venit și am introdus două degete în vagin. Ea a tresărit, dar mi-am împins degetele și mai adânc, săpând înăuntru, trecându-mi prin cap că, dacă pătrundeam destul de adânc, aș fi putut găsi chestia aia pe care o voia Oakesy și, dacă aș fi găsit-o, aș fi scos-o din ea și i-aș fi dat-o, înfășurată într-o batistă însângerată.

— Dă-te jos, dă-te jos de pe mine! a țipat ea prinzându-mi încheieturile și încercând să mi le sucească, scoțându-le, în timp ce picioarele i se loveau de pat.

Eu însă i-am urmat mișcările, ducându-mi degetele din vagin spre anus. M-am gândit cum se rupeau membranele în timp ce îmi împingeam degetele acolo, simțind cum își încordează mușchii în jurul lor și interiorul moale, în ciuda faptului că îmi zgâria încheietura, îngropându-și unghiile în ea. Geamănul era pe-acolo pe undeva. Mi-l închipuiam cu fața, unghiile, măruntaiele și coloana lui dorsală, toate reduse la o brumă de oase și mușchi de mărimea unui fetus în interiorul pelvisului ei. Poate că aveam să dau peste un nas sau peste o ureche, sau poate că aveam să îi bag unghiile în ochi.

— Dă-te jos de pe mine! a spus ea rostogolindu-se departe de mine, în timp ce unghiile mele îi zgâreau interiorul pe măsură ce degetele ieșeau.

A scos un geamăt lung și s-a rostogolit undeva unde nu mai puteam ajunge la ea, împreunându-și mâinile între picioare. M-am îndreptat,

transpirând și tremurând, respirând cu greutate și cu inima bătându-mi cu putere.

— Îl dezgusti, știai asta? Îi faci *greață*, am spus cu lacrimile curgându-mi pe obraji. A spus că prima oară când te-a văzut s-a dus și a vomitat, știai asta?

— Nu, a spus ea zăcând slăbită pe-o parte, tremurând și plângând, nu a zis el asta.

— Ba da, am spus privindu-mi degetele rășchirate, lipicioase și tremurând, asta a zis, crede-mă.

M-am dus țeapănă la baie și m-am spălat pe mâini cu apă caldă și mult săpun, cu dinții clănțănindu-mi ca și cum aș fi murit de irig. Știam că depășisem o limită și că nu mă mai puteam întoarce. Mi-am tot spălat mâinile până am simțit că mă dor și nu am mai simțit nevoia să plâng. Apoi m-am dus în dormitor și mi-am schimbat bluza și pantalonii. Mă hotărâsem. Venise vremea să mă duc la Londra. Nu aveam nimic să îi arăt lui Christophe, dar, dacă nu îl vedeam și nu vorbeam cu el, aș fi înnebunit.

Oakesy

1

Oamenii rețin versuri așa cum o face un disc, precum și ritmuri pe care se mișcă atunci când cred că știu tot ceea ce e nevoie să știe și nu mai fac nici o încercare. În ceea ce o privește pe Lexie, credeam că o știu atât de bine, încât nu am mai încercat să mă mai gândesc la ea așa cum ar fi trebuit. De aceea nu m-am așteptat să găsesc ceea ce am găsit în ziua aceea, după ce m-am întors la casa conspirativă.

Mi-a luat două ore să mă întorc, băjbâind pe șoselele pentru turiști, prins în spatele unor rulote care scoteau un fum cenușiu, gândindu-mă la diverse strategii, cu muzica de la Massive Attack cântând obsesiv în capul meu. Mă gândisem atât de mult la Lexie, că mă așteptam să mă simt mai bine când am parcat mașina lângă casă. În loc de asta, mă simțeam ca un mare rahat, prins pe picior greșit, preocupat să mă consum singur din interior. Nu am putut să intru. Am stat acolo afară vreme îndelungată cu mâinile pe volan, holbându-mă la mizeria adunată sub unghii, în timp ce mintea se chinuia să formeze propoziții. Mi-am imaginat că intru în casă și încep o conversație. Furtuna trecuse, străzile erau ude, strălucind în lumina soarelui târziu, dar perdelele din sufragerie erau trase. Mi-o închipuiam stând acolo dreaptă pe unul dintre scaunele albastre Formica, privindu-mă fix când aveam să intru. Angeline ar fi fost sus, la etaj. După cinci minute de stat în mașină, când mi-am dat seama că încă nu puteam articula o propoziție ca lumea, am pornit motorul și m-am dus puțin mai în față, oprindu-mă la intersecție. M-am uitat în stânga și în dreapta. Mașina de poliție care ne supraveghea era la locul ei obișnuit, privindu-mă de la zece metri mai la dreapta, parcată relaxat, îndeajuns de departe cât să îi permită polițistului să vadă partea din față a casei. Soarele se lovea de parbriz și preț de câteva clipe nu mi-am dat seama că erau două persoane în mașină. Apoi soarele s-a ascuns după un nor, lumina s-a împuținat și am putut să o văd pe Angeline pe scaunul de lângă șofer, cu o batistă la ochi. Ofițerul de poliție își ținea brațul în jurul scaunului ei, fără să o atingă practic, dar foarte aproape de ea.

Am parcat Fiesta și am sărit afară, traversând șoseaua, după care am bătut în geamul lateral al mașinii. Sistemul de închidere centralizată s-

a dezactivat și ofițerul a indicat locul din spate cu degetul mare. Am deschis portiera și mi-am băgat capul înăuntru.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— A fost o ceartă, a spus el întorcându-se spre mine.

Părul lui roșu era în dezordine și am observat că nu își luase brațul de pe spatele scaunului lui Angeline. Ea era aplecată spre el, ca și cum ar fi plâns pe umărul lui la un moment dat. Își tot atingea nasul, de parcă ar fi vrut să țină ceva înăuntru. „E o invalidă, băiete... n-ai observat? E infirmă. Lasă-mă să îți zic ce e sub haina aia...”

— Cele două tinere doamne au avut o mică neînțelegere.

Am urcat pe locul din spate și am închis ușa. Dăduseră căldura la maximum și unul dintre ei băuse sau poate chiar amândoi. Mirosea în mașina aia de parcă ai fi fost într-un taxi din sudul Londrei.

— Ei bine, ce s-a întâmplat? am întrebat-o pe Angeline.

Ea a scuturat din cap, tamponându-și ochii cu batista și respirația ei întretăiată se auzea în toată mașina.

— O să aflu până la urmă, așa că ai putea la fel de bine să îmi spui. Ce s-a întâmplat?

Ofițerul de poliție m-a săgetat cu privirea în oglindă și i-am răspuns ridicând calm din sprâncene. Dacă mi-ar fi spus să nu fiu așa sever cu fata, l-aș fi întrebat de ce are brațul în jurul ei și de ce avea o față așa urâtă.

— Angeline, te-am întrebat ceva. Ce s-a întâmplat cât am fost plecat?

Ea a încetat să își mai tamponeze ochii și a ridicat privirea spre a mea în oglindă, cu fața congestionată. Așadar, ea băuse.

„E un nimeni, Oakes, nu înseamnă nimic pentru tine. O știi de cinci minute...”

— Am luat niște bani din servieta ta, a spus ea ștergându-și nasul și începând să scoată diverse lucruri de prin buzunare, așezându-le pe bord în fața ei.

Erau două pachete de dulciuri pentru copii, trei sticlute miniaturale de Stolichnaya, patru sticlute de coniac și câteva pungi goale de *nachos* Dorito. S-au rostogolit toate de pe bord, unele intrând în ventilele de aerisire, altele căzând pe podea. Polițistul a trebuit să își ia brațul de pe spătarul scaunului și să se repeadă să le adune.

— Încet, draguță, *în-cet*.

— Ea era la tine în dormitor, așa că m-am dus la bucătărie și am împrumutat bani de la tine, a spus ea ridicându-și bărbia în direcția magazinului Spar din cealaltă parte a proprietății. Am cumpărat toate astea și niște votcă și deja sunt beată, vezi? a continuat scoțând niște bancnote și ceva mărunțiș din celălalt buzunar și lăsându-le să cadă pe bord.

O monedă de cinci pence s-a rostogolit, lovind schimbătorul de

viteze și căzând cu pajura în sus la doi centimetri de degetul meu mic de la picior, în masca de piele de la baza frânei de mână.

— Sunt o hoată, sunt beată și probabil că sunt „exact ca taică-meu, pentru că o urăsc pe ea și te urăsc și pe tine...”

— Ei, ei, drăguță, nu fi așa de dură cu tine, a spus polițistul, punându-i mâna pe umăr, ceea ce a făcut-o să izbucnească în lacrimi.

Am oftat și m-am uitat pe fereastră la casa conspirativă. Ce loc de doi bani unde să se întâmple așa ceva, un proiect abandonat, un loc uitat de Dumnezeu, cu resturile lui prin jur, cu pajiștile moarte și linia orizontului galbenă ca o rană, ca și cum un nor de noxe s-ar fi apropiat de noi dinspre vest. O mașină a ieșit de pe strada paralelă cu casa conspirativă și a luat-o pe șoseaua care ducea la terenurile de joacă. Când ne-a observat mașina, a făcut repejor la dreapta și a dispărut. Lume, lume, veniți și aruncați-vă rahatul aici la Shitening Grove Estate, veniți și descărcați-l, lăsați-l pe unde puteți. O să vină altcineva să se ocupe de el.

— Așteaptă aici, i-am spus lui Angeline, deschizând ușa. Când mă întorc, va trebui să vorbim. Nu lipsesc mai mult de zece minute, am spus ezitând și bătându-l pe ofițer pe umăr. Sunt doar puțin mai încolo, te pot vedea de pe fereastra de la camera din față.

El a început să spună ceva, dar i-am închis ușa în față. M-am îndreptat, mi-am încheiat fermoarul la jachetă, mi-am ridicat gulerul și m-am holbat la casa conspirativă. Parcă eram în *High Noon* sau ceva de soiul ăsta, ceea ce era o mare glumă, pentru că, atunci când am ajuns la casă, tot ce m-a întâmpinat au fost niște aer stătut și ceva mobilă cam veche. Lexie nu era acolo, nu se afla în casă.

2

Am stat în picioare în sufragerie, clipind, uitându-mă la scaune, la televizorul închis și la ceainicul rece. Am urcat scările și am verificat dormitorul nostru, dar ea nu era acolo. Plecase. M-am oprit preț de câteva clipe în hol, simțind cum îmi explodează capul, gândindu-mă că m-a părăsit, *ea* m-a părăsit pe *mine*, nu invers. Apoi m-am întors la mașină. De data asta, polițistul nu a mai așteptat să bat, ci a deschis geamul și s-a uitat la mine cu o față lipsită de expresie.

— Nu e în casă.

— Era acolo când am plecat, a spus Angeline, întorcându-se cu obrazii roșii și pătați și privind pe lângă mine, în direcția casei.

Mi-am sprijinit cotul de capota mașinii și mi-am coborât capul spre geamul din dreptul polițistului.

— Ei bine, am spus rar, la cât a plecat?

Am observat cum o ușoară roșeață a început să se formeze la baza nasului în timp ce alta apărea pe gât, extinzându-se până la frunte. După câteva clipe de liniște, mi-am dat seama despre ce era vorba.

— Clovn nenorocit ce ești! Ai plecat din post, nu-i așa?

El s-a uitat urât la mine, rozându-și interiorul maxilarului cu mișcări circulare.

— La naiba! Ai plecat din post, am spus lovind capota cu pumnul și făcându-l să tresară.

— A venit să mă caute, a spus Angeline ieșind din mașină și înfruntându-mă cu o privire încețoșată pe deasupra capotei.

Răsuflarea ei trimitea vălătuci albi în aerul rece și am putut observa că se uita panicată pe deasupra capului meu spre casa conspirativă.

— A fost vina mea, m-am dus să mă plimb și a venit după mine să mă caute.

Nu am spus nimic, am privit doar în jur la casele mohorâte și la orizontul în flăcări, la perdelele trase ale casei conspirative. M-am întors și m-am îndreptat spre casă, simțind cum mă cuprinde o sudoare rece.

— Nu intra în panică, a spus Angeline îndreptându-se șchiopătând spre mine, nesigură și îngrijorată.

Îmi dădeam seama după tonul vocii că era la fel de speriată ca mine. Își revenea din beție.

— Sunt sigură că totul este în regulă. A zis că se duce înapoi la Londra, așa a zis. Sunt sigură că e bine.

Cineva agățase o cârpă de robinetul de la bucătărie, lăsând-o la uscat. În timp ce așteptam să îmi răspundă mama lui Lexie, am observat cum cârpa începe să picure până când e trasă în jos de greutatea apei din ea și cade cu un zgomot metalic în chiuvetă. Nu mă înțelegeam cu mama lui Lexie. Nu îi plăcuse niciodată ideea că fata ei se căsătorise cu mine, un băiețuș din Liverpool care nici măcar nu făcea efortul să își ascundă originile umile de proletar. În lumea din care venea ea era o practică să te lauzi că ți-au intrat copiii la Oxbridge, în timp ce în lumea mea te lăudai că n-ai ajuns la închisoare. În plus, îi spusese lui Lexie că nu câștig destui bani, că nu câștig deloc atâția bani pe cât ar trebui. Prin urmare, vă dați seama că nu aveam cum să fim în niște relații prea bune. După ce am sunat de vreo șase ori și a intrat mesageria, o parte din mine s-a simțit ușurată. Nu am lăsat nici un mesaj, am telefonat la casa din Kilburn și am lăsat acolo un mesaj: „Te rog să mă suni când ajungi, Lex”. Apoi am închis și m-am dus la bucătărie să fac niște ceai.

Casa era tăcută. Angeline se dusese sus, știind probabil că ne-am fi certat dacă am fi încercat să vorbim. Am ciulit urechea să prind vreun zgomot pe care l-ar fi făcut în timp ce pregăteam ceaiul; am pus niște lapte în cană, m-am întors să pun pliculețul de ceai la coș când... m-am oprit cu pliculețul în linguriță, simțind pulsul bătându-mi la tâmplă. Poșeta lui Lexie atârna pe spatele scaunului. Era poșeta ei preferată de la Gap, din piele maronie, pentru că avea barete care o puteau transforma fie în rucsac, fie în geantă pentru shopping. I-o dăruisem de Crăciun cu un an în urmă și o folosea peste tot, când se ducea la piscină, la cumpărături sau în oraș. Nu se despărțea niciodată de ea.

Am aruncat pliculețul de ceai foarte încet la gunoi, ca și cum orice mișcare rapidă și neașteptată ar fi putut face poșeta să o ia la sănătoasa, am aruncat lingurița în chiuvetă, am luat poșeta de pe scaun și am desfăcut fermoarul cu mâinile tremurânde. Un miros slab de piele și de gumă de mestecat Airways cu aromă de fructe de pădure s-a ridicat dinăuntru, unde am găsit un pachet de șervețele de hârtie, un tub pe jumătate consumat de Locketts, jurnalul ei cu spirală, o pereche de dresuri de schimb încă în ambalajul lor. Am răsturnat totul pe masă cu gura uscată. La fundul genții era portofelul ei, cheile și telefonul mobil.

M-am holbat la telefonul din mână mea și la iconița de semnal în zigzag, simțind cum mi se rărește pulsul. În portofel am găsit niște măruniș, cardul NatWest de la contul nostru comun, o tăietură din

ziar cu șeful ei, permisul de la bibliotecă și o fotografie cam ruptă de-a mea, tânăr și bronzat, cu o grămadă de păr pe cap, stând în picioare pe pista de decolare în fața unui Boeing 747 pe aeroportul din Atena, pe drumul de întoarcere din luna noastră de miere petrecută pe insula Kos.

M-am uitat fix la fotografie, simțindu-mă parcă lipit acolo, lăsând afară orice zgomot și lumină din bucătărie. „Lex, Lexie, nu ai fi lăsat asta în urmă dacă te-ai fi dus la Londra, nu-i așa?”

M-am dus apoi crispat în hol și am început să urc scările, mișcându-mă de parcă aș fi avut artrită și strângând portofelul între degetele amortite. Tocmai ajunsesem sus când am văzut-o pe Angeline ieșind din baie și mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

— Joe, a șoptit ea, cu ochii strălucitori, Joe, uită-te în baie, cred că ar fi mai bine să te uiți.

3

— Țsta e locul unei crime, a spus inspectorul-șef Danso, stând în picioare pe palier cu mâinile în buzunarele hainei de ploaie și chiorându-se în baie.

Ceva mai devreme, când urcasem, ușa era pe jumătate deschisă, destul cât să îmi dau seama că nu era nimeni înăuntru. Nu mă deranjasem însă să o deschid de tot. Dacă aș fi făcut asta, aș fi observat geamul spart al ferestrei de deasupra oglinzii, care lăsa să pătrundă înăuntru un pătrat de lumină cenușie rece, aș fi văzut prosoapele aruncate în dezordine prin baie și perdeaua de la duș smulșă de pe inele.

— Îmi pare rău, a spus Danso, dar va trebui să chem echipa de la Criminalistică. Să mergem jos, șeful de la Criminalistică va ajunge aici din clipă în clipă.

Am coborât la parter în tăcere. Luminile albastre ale mașinilor de poliție clipeau afară. Știusese ce se întâmplă de cum văzusem expresia lui Angeline stând pe palier. Am știut că, indiferent de ceea ce crezusem eu că am văzut la Crinian, Dove fusese la Dumbarton în tot acest timp. Șoferul cu șapcă fusese un *doppelgänger*, un spectru, o coincidență. De-abia acum, cu Danso de față și mașinile de poliție pe drum, începeam să simt cu adevărat șocul. În timp ce coboram scările, am început să mă împleticesc într-o parte.

— Stai în două picioare, mi-a spus Danso venind din spate și luându-mă de subsuoară. Așa, bătrâne, așa, pe-aici, hai să te așezăm aici până nu cazi.

M-a condus în sufragerie și m-a lăsat jos pe canapeaua roasă, unde am zăcut cu picioarele depărtate și cu mâinile pe genunchi, privind în gol, solemn și nemișcat ca o stâncă, de parcă eram Lincoln la monumentul comemorativ din Washington. Angeline s-a așezat pe canapeaua opusă, clipind repede cu ochii umflați de plâns.

— Mai ești aici cu noi? a spus Danso aplecat cu mâinile pe genunchi ca să se afle la același nivel cu mine, examinându-mă ca să se asigure că nu aveam să mă răstorn ca o popică. Ai ceva de băut pe-aici? a continuat el îndreptându-se și cercetând sufrageria și bucătăria.

— Niște Jack Daniel's, am răspuns automat, dând din cap. Da, Jack Daniel's, am repetat privind înspre bucătărie și apoi repetând cuvintele încă de câteva ori, ca și cum zgomotul propriei voci ar fi putut să alunge paraziții din capul meu. E acolo, vezi în bucătărie.

— Să-ți aduc un strop, atunci? Doar puțin, să îți revii, ce zici?

Dacă mai erau ceva probe prin sufragerie care meritau păstrate, eu și Angeline le distruseserăm deja tot umblând încolo și-ncoace, în așteptarea lui Danso. Cu toate acestea, Danso era un polițist cu experiență și a procedat cu grijă, rupând o bucată de prosop de bucătărie și luând sticla cu el, întrucât, de fiecare dată când era o intrare prin efracție, dădeau iama în primul rând la băutură. Când a văzut ușa dulapului ruptă, s-a dat înapoi puțin, ca și cum i-ar fi tras cineva o palmă, ridicând mâinile.

— Eu am fost, am spus pe un ton posac, dând din cap, eu, ieri, ca un elefant într-un magazin de porțelanuri.

S-a mai uitat puțin la dulap, apoi și-a coborât încet mâinile. A luat o halbă ciobită cu Rangers din spatele raftului, a turnat puțin JD în ea și mi-a înmânat-o. Halba mirosea a cafea și a lapte acru, dar am sorbit recunoscător din ea, auzindu-mi răsuflarea în interior.

— Așadar, asta e poșeta ei? a spus Danso așezându-se pe un scaun.

— Da.

— Și nu și-a luat nimic din haine?

— Nimic.

— Dormitorul e așa cum l-ai lăsat?

— Doar baia, baia e singurul loc unde... și aici m-am întrerupt și mi-am dus degetele la gât, mișcându-mi mărul lui Adam, ca și cum asta m-ar fi putut ajuta să nu mă înec, unde... înțelegi...

— Da, înțeleg, a spus Danso pe un ton liniștit, scărpînându-se în cap, trăgându-se apoi de pantaloni și așezându-se pe canapea lângă mine cu picioarele lui gigantice de păianjen, negre, subțiri și ascuțite. Când ai intrat în casă, ți s-a părut ceva în neregulă, ceva ciudat?

M-am holbat pe fereastră. Șoferul lui Danso stătea în picioare lângă mașină, vorbind la radio cu o mână pe capota mașinii și una pe coapsă; haina îi era suficient de desfăcută ca să lase să se întrevadă o pereche de cătușe strălucitoare care atârnau de curea. Din când în când se întorcea și se holba în direcția lizierei roșiatice care își trimitea umbrele lungi peste terenurile de joacă.

— Nu, am spus, nu am observat nimic.

Danso a început să bată darabana cu degetele pe genunchi. A urmat o tăcere prelungă. Undeva deasupra boilerul a pornit cu un ciripit, ca un gândac prins sub o grindă.

— Ușa din spate era încuiată, a spus el aplecându-se și holbându-se pe coridor de parcă ar fi vrut să se asigure că își amintise corect, și ușa de la intrare era...

— Încuiată, am spus simțindu-mi gura amortită, de parcă aş fi fost drogat. Cuvintele îmi ieşeau în mod dureros, ca nişte dinţi smulşi. Am intrat cu cheia mea.

— Şi s-ar fi putut duce undeva? Are ceva prieteni sau rude prin zonă?

— Mama ei stă în Gloucestershire, dar ar fi sunat-o pe mobil mai întâi, dar singurele apeluri de pe telefonul ei sunt cele către mine şi către Royal Infirmary... am spus lăsând cuvintele să se piardă şi privind pe fereastră, amintindu-mi ceva.

— Joe?

— O maşină, am spus cu voce slabă, ridicând degetul înspre stradă. Era o maşină pe şoseaua aceea acum jumătate de oră, tocmai pleca.

— O maşină? s-a mirat Danso aplecându-se încruntat.

— O maşină albă, am spus ridicat pe jumătate, holbându-mă la casele de peste drum, albă sau poate argintie...

— Limuzină? Hatchback? Break?

— O limuzină... eu... eu... şi cu asta m-am ridicat repede în picioare, dând de perete uşa de la intrare şi mergând crispat să mă holbez la şosea în direcţia în care dispăruse maşina.

Ofiţerii de poliţie din maşini s-au oprit din conversaţiile lor prin staţie sau la telefon şi s-au întors să mă privească. Danso a ieşit din casă şi m-a ajuns din urmă. A stat umăr în umăr cu mine, holbându-se la aceeaşi bucată de şosea cenuşie dintre case.

— Erau din aştia care vin să îşi arunce gunoiul, adică asta am crezut că sunt.

— Bănuiesc că nu ai reţinut numărul de înmatriculare, nu?

— A plecat prea repede, am spus clipind, privind fix şoseaua şi încercând din greu să îmi amintesc. Era ceva... ceva...

— Ai văzut cine conducea?

— Nu. „Era în maşină, prostovane? Chiar ai stat acolo şi te-ai uitat cum o ia de lângă tine?” Era ceva legat de spatele maşinii... nu l-am zărit decât câteva secunde şi nu am putut vedea cine conducea sau dacă mai era cineva în... şi aici m-am oprit, pentru că mi-am amintit ceva. Adidaşi de fotbal micuţi, pe care îi atârni de oglindă, şi o panglică celtică în miniatură atârând de mânerul de la portbagaj, ca şi cum ar fi fost copii în maşină, de aceea nici nu i-am dat importanţă.

Era extrem de puţin ca informaţie, dar doar atât am reuşit să îmi amintesc. Danso a comunicat-o ofiţerului de poliţie şi acesta a trimis un semnal PNC de alarmă prin staţie. Danso s-a întors cu faţa crispată, puţin neliniştit în timp ce cerceta terenurile şi străzile pustii din spatele lui. Apoi s-a târât înapoi, declarându-se învins. M-am aşezat lângă Angeline. La etaj, boilerul începuse să bată ritmic, de parcă s-ar fi desprins din suportul lui.

— Îmi pare rău, a spus Angeline, îmi pare foarte rău.

M-am uitat la ea. Avea încă haina pe ea și stătea îngrămădită, cu o expresie nefericită pe față și bărbia aproape lipită de piept, de parcă nu ar mai fi putut nici să plângă și nici să se miște. Îi pierise expresia aceea pierdută de om beat, precum și toată culoarea din obraji. Își ținea picioarele întoarse spre interior în cizmele maronii, ca și cum ar fi încercat să dispară.

— N-ar fi trebuit să ies din casă.

— Nu e vina ta, am spus, chiar nu e.

— Ea lui, a tatălui meu. N-ar fi trebuit să ies, mi-ai spus să nu fac asta. Numai că noi, adică eu și Lexie, ne-am certat și... Dacă nu aș fi stat cu voi, nu ar fi venit niciodată aici.

— Nu e vina ta, am spus cu tristețe.

Ea a clătinat din cap și a încercat să zâmbescă, dar îmi puteam da seama că nu mă credea. Danso s-a așezat și era pe punctul de a spune ceva, când zgomotul boilerului l-a întrerupt și și-a întors privirea spre tavan.

— E un aparat al naibii de zgomotos ăsta.

— Toate se dezmembrează pe-aici.

— O să vorbesc cu cei de la întreținere despre... dar se întrerupse, pentru că ciocănitul boilerului se intensificase.

Acum și eu, și Angeline ne-am ridicat privirea spre tavan, holbându-ne la locul de unde venea zgomotul. Nimeni nu spuse nimic pentru o lungă perioadă de vreme, apoi Danso își coborî privirea și o întâlni pe a mea. O ușoară roșeață i se strecura deja în obraji.

— Joe, spuse el pe un ton egal, înghițind și oferindu-mi un zâmbet chinuit, ca și cum nu m-ar fi întrebat ceva mai serios decât cât era ceasul, înainte să ne suni ai căutat prin toate camerele de la etaj?

4

— Am nevoie de puțin loc aici.

— A, și eu nu? Trebuie să duc acest Hartmaan aici, i-ai spus consultantului că o să stai deoparte.

Medicul legist, o doctoriță generalistă din sudul Glasgowlui, se certa cu o asistentă de la secția de arși. Trusa de carton a medicului stătea deschisă pe un scaun în secția de terapie intensivă de la Glasgow Royal Infirmary, dând la iveală eprubete sigilate și mănuși de latex. Asistenta trebuia să se tot îngheșue ca să treacă pe lângă ea, în timp ce se mișca în jurul patului unde Lexie zăcea imobilă, cu picioarele înfășurate în bandaje reticulate cu petrol, în timp ce deasupra ei pluteau monitoare legate de brațe robotice și trei tuburi diferite o conectau la niște robinete de pe linia centrală Venflon care îi intrau în gât.

— De ce e verde aia? întrebă doctorița arătând spre o pungă cu cateter. Îi administrați ceva?

— Propofol, spuse asistenta, îngrămădindu-se ca să treacă pe lângă ea. Neurologul nu vrea să se miște, vrea să fie sedată puternic până își dau seama cu ce umflătură se va alege de la rana de la cap. Acum vrei să îi verifici tu singură volumul de fluide sau ai încredere în mine?

— Încerc doar să îmi fac meseria, bombăni doctorița aplecându-se și luând o eprubetă din trusă.

Danso privea din colțul rezervei private, cu fața pământie și brațele încrucișate. Mă rugase să ies din cameră pentru o perioadă, dar spusese că nu aveam să plec indiferent ce se întâmpla. Stăteam jos pe un scaun de plastic șleampăt, dincolo de paravan, fără să scot o vorbă, urmărind amorțit cum doctorița examina mâinile lipsite de reacție ale lui Lexie, scobind sub unghii cu grijă și sigilând probele în eprubete de test, etichetate și datate și consultând ceasul de pe perete ca să vadă ce oră era, după care îi înmâna probele lui Danso să le semneze. Era 7 seara și ziua trecuse ca un fum. Lexie trăia. Trăia, deși nimeni nu își putea da seama cum de trăia, pentru că ar fi trebuit să fie moartă, îmi tot repetau asta.

M-am întors crispat, simțind că avea să îmi explodeze capul.

Angeline era acolo, la câțiva metri depărtare, albă ca hârtia și șocată, fixându-mă. Nu vorbisem cu ea toată ziua. Nici măcar nu îmi dădusem seama de prezența ei.

— O să vorbești cu ea, am spus. Când se va trezi, îi vei spune ce să facă.

Ea deschise gura, părând că se mișcă cu încetinitorul, și atunci am observat că interiorul gurii ei era roz.

— Poftim? șopti ea. Ce-ai spus?

— Ce să facă acum că e... am spus oprindu-mă și întorcându-mă spre Lexie să o privesc din nou.

O așezaseră pe o saltea albastru-închis cu aer care ar fi trebuit să preia presiunea exercitată asupra arsurilor care se întindeau până în partea de jos a picioarelor. Căile respiratorii erau libere și nici una dintre arsuri nu îi înconjura picioarele. Consultantul spunea că toate astea sunt semne încurajatoare, dar nimeni nu se prefăcea că ar fi putut să scape fără să rămână desfigurată. Pe viață. Primul paramedic care ajunsese la Lightning Tree Estate pălise când văzuse arsurile. Îmi amintesc că încercase să îi înfășoare picioarele în folie de plastic în timp ce șeful de la Criminalistică țipa la el să se grăbească și știam după privirile de pe fețele tuturor că nu prea aveau ce să îi facă cu arsurile acelea.

— E sindromul pensionarului, bolborosi cineva în plină confuzie. Am văzut asta la un bătrân la care am fost chemat. A murit în patul lui. Când am ajuns acolo, fierbea efectiv pe o pătură electrică de șase zile.

Zgomotele de la boiler nu fuseseră vreun semnal că se pornise, pentru că asta se întâmplase cu mult înainte să mă fi întors acasă. Ceea ce auzisem alături de Danso și Angeline din sufragerie erau călcâiele lui Lexie bătând ritmic darabana în rezervorul de apă caldă. Era un spasm neurologic, un tic, pentru că, atunci când am deschis ușa de la dulapul unde era boilerul, ea era inconștientă. Fusesse suită pe rezervor cu picioarele desfăcute de o parte și de alta a țevii de cupru care ducea în pod, cu brațele trase înapoi. Avea gura deschisă și capul lipit de perete, fără să se bălăngăne, drept și imobil, deși avea ochii închiși. Nu stătea așa din întâmplare, căci fusesse ținută acolo. Îi lovise capul în mod repetat de un cui care ieșea din perete. O lovise cu atâta putere, că îi făcuse o gaură în cap de mărimea unui pahar de *shot* și probabil că o crezuse moartă. I-ar fi plăcut la nebunie să îmi vadă fața când o găsisem.

„Mă joc cu liniștea ta sufletească, Joe.”

Doctorița a scos trusa din celofan și a înșirat conținutul. Am simțit cum mă săgetează o durere surdă în spate și în articulațiile de la genunchi. Probabil că era oboseala care se instala după afluența de adrenalină. Știam pentru ce era trusa, știam ce avea să facă. Picioarele

lui Lexie erau arse atât de rău, pentru că Dove îi scosese lenjeria intimă și dresurile înainte să o urce pe rezervor. Izolația termică se desprinsese, așa că partea de sus a rezervorului fierbinte din cupru fusese în contact direct cu coapsele și fundul ei timp de două ore și jumătate. Puteam să accept orice altceva, cuiul care îi perforase craniul, vânătăile de pe față, urmele roșii de pe gât de la strangulare, dar acest detaliu, că îi scosese lenjeria intimă... asta mă făcuse să leșin și să vomit în chiuveta de la bucătărie.

Danso m-a ajutat ca un tată: a stat aproape de mine, mi-a vorbit tot timpul și m-a ajutat să îmi păstrez mintea întreagă. A stat cu mine cât am mers la secție și am dat o probă de ADN, pentru că, într-adevăr, încă mai împărțeam același pat, deși nu prea îl mai foloseam pentru sex. L-am lăsat pe banditul ăla de doctor să ia ce avea nevoie: mostre de păr și sânge. Mi-am petrecut restul zilei încercând să nu îmi închipui cum undeva în Glasgow un tehnician îmi sorta ADN-ul în laborator de cel al lui Dove.

„Mă joc cu liniștea ta sufletească, Joe.”

Asistenta s-am oprit din ce făcea și a privit-o pe doctorița scoțând un dilatator din trusă.

— E ce cred eu că e? a întrebat ea. V-a spus consultantul că e în regulă?

— De fapt da, cred că și-a dat permisiunea, a spus doctorița privind pe deasupra ochelarilor.

— Pentru că rana de pe perineu e complexă, știți asta, nu? a continuat asistenta, apropiindu-se și mai mult de pat, unde doctorița trăgea cearșafurile în jos, desfăcându-i cu blândețe picioarele lui Lexie. E și mai rău, din cauză că s-a umflat.

Am ridicat privirea și am observat că Danso mă urmărea. Știam ce voia să spună: „Nu trebuie să fii aici, nu cred că vrei să fii aici.” I-am susținut privirea, simțindu-mi pulsul în cap. Doctorița a îndepărtat cu grijă stratul de bandaje dintre picioarele lui Lexie, fiind atentă să nu miște cateterul și de aici nu m-am mai putut uita. M-am ridicat tremurând și am ieșit din cameră, rămânând în picioare și respirând cu grijă. Peste câteva clipe, am auzit un zgomot și, când m-am întors, Angeline era în spatele meu cu fața lipsită de orice expresie. Își deschiasse haina, pentru că în spital era cald, și în mâna dreaptă ținea o batistă, poate ca să își tamponeze fruntea sau ochii.

— Ce e? am spus. A trebuit să ies, nu mă pot uita la așa ceva.

— Știu.

A stat o vreme acolo, privind-mă, fără să scoată un cuvânt.

— Ce e? Ce vrei?

— Joe? a spus ea încetișor. Când se trezește...

— Da?

— Când ai să o vezi, nu o să fii...

- Nu o să fiu ce?
- Nu o să îi arăți că ești dezgustat?
- Poftim? am spus holbându-mă la ea preț de câteva minute, neînțelegând. Aveam mintea atât de opacă, încât nu pricepeam nimic. Ce-ai spus?
- Nu o lăsa să creadă că te dezgustă, a spus ea după o pauză.
- Angeline, am rostit pe un ton crispat, nu am spus asta. Indiferent ce crezi... nu am spus niciodată asta.

5

Pe la ora 9 în dimineața următoare a sosit mama lui Lexie, cărându-și bagajul după ea, cu picioarele ei osoase îmbrăcate în ciorapi scumpi ieșind de sub fusta de tweed. Purta o pălărie de astrahan de la Harrods peste buclele de păr roșcat-cafeniu.

— Asta s-ar fi întâmplat oricum, Joe, a spus ea pe un ton categoric, de îndată ce a intrat pe ușă. Și te rog să mă ierți dacă dau vina pe tine și pe slujba ta.

Nu i-am răspuns, ci am urmărit-o în timp ce o săruta pe Lexie, după care a chemat asistenta să șteargă urma de salivă care se scurgea pe bărbia fiicei ei. Am urmărit-o în timp ce examina camera și se făcea comodă, agățându-și haina și pălăria în cuier, aranjându-și lucrurile și așezându-se afectată jos, cu o mână pe fustă, pentru că în mod evident eram destul de porc încât să încerc să mă uit la lenjeria ei intimă, hoașca bătrână. Nu am scos o vorbă.

Am stat așa pentru următoarele treizeci și șase de ore, prinși într-o bătălie a voinței de proporții monumentale: primul care cădea, care renunța să mai stea de gardă, ar fi fost învinsul. Mi-am petrecut vremea zăcând în scaun, privind posac prin cameră, boțind în mână un prospect pe care mi-l dăduseră:

„Cum să îți continui viața după arsuri: nevoi psihosociale”. Ea stătea dreaptă în scaun, privind pe deasupra ochelarilor rebusul din *Telegraph*. Am tot studiat-o să mă asigur că nu avea să își deschidă telefonul. Ni se spusese să nu aveam nici un contact cu lumea de afară, nici măcar cu rudele sau prietenii și nu aveam de gând să îi dau ocazia să facă asta, pentru că poliția are o problemă.

La început, când s-a auzit despre Lex, toată lumea de la Oban a respirat ușurată, pentru că Malachi Dove făcuse ce avea de făcut ca să se joace cu mintea mea și asta nu implicase decât o singură victimă, și nu sute de persoane după cum se temuseră. Acum însă vedeau care era problema: în mintea lui Dove, treaba era încheiată, pentru că el credea că Lex era moartă, or realitatea era alta. Un reporter local prinsese un zvon legat despre o neînțelegere familială la casa conspirativă și, deși nu făcuse încă legătura dintre asta și masacrul de

pe Insula Porcilor, după ce persoana lui obișnuită de contact de la poliție refuzase să îi dea informații, își dăduse seama că e ceva mai mult pe-acolo și începuse să facă săpături. Danso înnebunea încercând să nu lase să se scurgă informații, știind că Dove terminase acum. Cu toate acestea, voia să fie sigur înainte să spună ceva presei. Voiam cadavrul lui Dove. Rezerva privată avea jaluzele și fiecare asistentă și doctor care intrau acolo erau avertizați să nu vorbească cu nimeni despre asta, nici măcar cu prietenii. Totuși, aveai senzația că urma să se afle totul din moment în moment. Așa că, dacă mama lui Lexie și-ar fi mișcat numai mâna spre telefon, m-aș fi năpustit asupra ei.

Angeline încercase să ne convingă să ieșim din cameră și să ne odihnim ca lumea. Erau canapele în camerele rezervate rudelor, unde am fi putut să ne întindem puțin și ea ne-ar fi chemat dacă s-ar fi întâmplat ceva. Tot intra și ieșea din rezervă, aducându-ne cafea și batoane de Snickers și întrebându-ne când aveau să o trezească pe Lexie. Pe la 11 dimineața în cea de-a doua zi, ne-a adus patru gogoși într-o cutie cu dungi roz și albe. A așezat un șervețel pe scaunul de lângă mama lui Lex și apoi a pus cu grijă două gogoși acolo.

— Când te gândești că se spune că tineretul nu știe să mănânce ca lumea, a spus mama lui Lexie privind la gogoși și izbucnind în râs.

Angeline s-a oprit puțin și preț de o clipă am crezut că avea să ia înapoi gogoșile, dar nu a făcut-o. În loc de asta, s-a îndreptat de la mijloc și s-a deplasat spre scaunul meu, punând cutia jos și așezând cafeaua lângă ea.

— Mama mea a murit, a spus ea, fără a se adresa cuiva anume, dar făcându-ne să ne ridicăm privirile spre ea. Mama mea a murit, dar era frumoasă și bună și mă iubea.

M-am uitat la ea. Cumva în ultimele două săptămâni îi crescuse părul astfel încât să îi acopere locurile golașe de pe cap. Își pieptănase părul și acesta strălucea chiar, reflectând o rază de lumină. Părea ca s-a dat cu rimel și avea o atitudine mândră în timp ce o privea pe mama lui Lex.

— Da, a continuat ea tremurând de efortul de a-și controla tonul vocii. Și știți ce? Cred că avea dreptate, avea dreptate să mă iubească.

A acoperit cu un șervețel cutia cu gogoși și s-a așezat pe scaun într-un colț, a scos capacul paharului de cafea și a băut din ea, de parcă nu ar fi spus nimic și nu ne-am fi holbat nici unul la ea.

6

Venea toamna. De la fereastră monumentele și mausoleele din cimitir, se înălțau spre cerul întunecat de nori. Pe strada de sub rezervă, pacienții îmbrăcați în halate și papuci stăteau în picioare fumând cu mișcări rapide, încercând să nu ridice privirea și să vadă pietrele acelea funerare însemnate și statuia austeră a lui John Knox. Angeline stătea tăcută și mă privea din partea opusă a salonului de spital.

Era a treia zi și în dimineața aceea se vorbise numai despre piele. Asistenta de la secția de arsuri adusese un metru uzat ca să îi ia măsurile lui Lex pentru haine speciale și colanți care să împiedice formarea de cicatrice și verificase că Lexie își va putea mișca articulațiile după ce avea să se vindece. Asistenta spusese că va trebui să îi poarte timp de un an și jumătate.

Un tehnician de la laboratoarele Myskin a venit să facă niște biopsii. Acolo unde lucra el, puteau lua bucățele de piele și le făceau să crească în fâșii mari, gata să fie folosite la grefe de piele. Pe la prânz, chirurgul plastician a început să îl grăbească pe neurolog, spunându-i că voia să debrideze picioarele lui Lexie și să o scape de pielea moartă. Neurologul se tot câcâia, dar în cele din urmă s-au decis că aveau să facă asta în după-amiaza aceea. Până seara, Lexie avea să fi scoasă din operație și să fie mutată într-o rezervă bine supravegheată de la secția de arsuri. Avea să fie trează și urma să știe tot ce trebuia despre viitorul ei, despre serviciile de psihologie clinică și despre cum pielea ei era crescută într-un laborator la sute de kilometri distanță.

În scaunul de lângă Angeline, Regina de Gheață moțâia cu bărbia în piept și cu o revistă mondenă mototolită în poală. Când a sosit, Danso nu a intrat în cameră, nedorind probabil să dea ochii cu ea. A rămas la ușă cu Struthers, semănând cu Columbo în haina lui de ploaie boțită și a ciocănit în geam, făcându-ne semn mie și lui Angeline.

— Vă ducem să beți o cafea, a spus el când am ieșit.

Ținea în mână ziarele din ziua aceea și după fețele lor mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Struthers în special părea ceva mai roșu decât de obicei.

— S-a schimbat ceva și vă ducem să beți o cafea.

Danso a pornit-o în direcția bufetului spitalului și eu l-am urmat fără ezitare, ținând pasul cu el și ieșind prin ușile batante, traversând parcare în timp ce burnița ne lipea părul de scalp.

Struthers a rămas în spate cu Angeline, oferindu-i brațul văzând-o cum șontăcăie.

— O să îți spun asta acum, cât nu ne aude el, zise Danso în timp ce mergeam în față, trecând prin alte uși de plastic, întorcându-ne în clădirea principală, cu picioarele făcând podeaua cernită să scârțâie. Nu se întoarse spre mine, ci își fixă ochii pe ușa bufetului din capătul coridorului.

— Struthers?

— Deși nu ne aflăm aici pentru asta, este o chestiune importantă pentru tine și am vrut să îți spun asta în particular, zise el încuviințând.

— Ce anume?

— Am primit rezultatele în această dimineață de la medicul legist.

Fraza m-a prins la mijlocul pasului. După ce am ezitat puțin, cu piciorul ridicat în aer, am continuat să merg cu încetinitorul, apoi am lăsat piciorul jos pe podea și am reluat mersul cu aceeași viteză ca înainte, ca și cum nu mi-ar fi spus nimic.

— Le-ați primit, și? am spus pe un ton egal.

— Și nu a lăsat nimic în urmă. Nu avea nimic sub unghii, nici păr, nici piele.

— Dar s-ar fi luptat.

— Da, avea trei unghii smulse. Restul...

— Restul?

— Pe restul le-a curățat. Se uită la așa multe crime la televizor că toți cam știu cum să își acopere urmele în ultima vreme. Trebuie să fi fost inconstientă.

Am continuat să merg, acordându-mi timp să diger informațiile.

— Cum adică, Peter, *nu a lăsat nimic în urmă*?

Danso s-a oprit. Ajunseserăm la bufet și s-a oprit cu mâna pe clanță, privindu-mă serios. Mi-am amintit de o scenă în care el se comporta părintește cu mine. Mai avusesem parte de un asemenea tratament din partea lui Danso.

— Nu a ajuns la ea, băiete, spuse el, punându-mi mâna pe umăr. De ce a lăsat-o dezbrăcată? Cine știe? Însă nu a atins-o, așa că poți să stai liniștit acum.

Am stat acolo, simțind dorința de a-l îmbrățișa, pentru că acum o bună parte din mintea mea, care fusese paralizată mai înainte, avusese un declic și începuse să funcționeze normal din nou, ca un aisberg care se desprinsese de calota glaciara. Apoi Struthers și Angeline au apărut în capătul culoarului, venind spre noi și momentul acela a luat

sfârșit. În clipa următoare ne aflăm în cafenea, dându-ne jos hainele ude și căutând o masă lângă calorifer.

Danso bea ceai dintr-o cană de inox, în timp ce noi beam cafea din niște filtre de plastic care picurau peste tot pe masă. Am mâncat biscuiți cu ghimbir umezi de pe farfurii grele, albe, care erau calde încă și miroseau a varză, ca și cum tocmai ar fi ieșit din mașina de spălat vase. Bufetul spitalului era ca o baie turcească, cu samovarele și plitele care umpleau totul de abur, făcând să se prelingă condensul pe ferestre.

Danso și Struthers ne-au făcut să așteptăm, dându-ne informații cu lingurița, care nu aveau nimic de-a face cu marea veste. Au spus că ei credeau că Dove ne găsisese prin intermediul firmei de la care închiriasem mașina. Dumnezeu știe cum, dar cumva reușise să îmi ia urma într-una dintre plimbările mele, poate pe drumul de la secția de poliție din Oban, și urmărise casa conspirativă zile întregi. Ne-au spus că vreo șaptezeci și opt de persoane văzuseră limuzina, pentru că se pare că o raniță celtă care atârna de ușa din spate nu e deloc o raritate prin partea aceea a Scoției. Ne-au arătat un mic articol în *Glasgow Herald* în care se spunea că poliția refuză să confirme sau să infirme un atac petrecut în Dumbarton care s-a soldat cu o femeie rănită grav.

— Asta îmi amintește de ceva... spuse Danso ștergând-se la gură și uitându-se la mine. Voiam să te mai întreb ceva, continuă el înghițind bucăți de biscuit. Mașina aia, ești sigur că nu era parcată când ai văzut-o? Întrebă el luând un pix cu gel din haină și scoțându-i capacul cu dinții. Despături un șervețel și trase niște linii rudimentare. Vezi tu, noi credem că ar fi putut fi parcată aici, spuse, marcând cu un X strada care ducea spre estul proprietății, de-a lungul terenurilor de joacă. Ce zici?

— Tot ce se poate, dar când am văzut-o era aici, pe strada asta, am spus indicând strada paralelă.

— Așa, ca să ne lămurim, ai mers aici, spuse el marcând strada dinspre vest, de unde era „dădaca” ta, te-ai oprit aici cu fața în direcția asta și l-ai văzut aici, paralel cu Humbert Place.

— Da.

— Așadar, a parcat ori aici, ori aici și oricine de pe strada asta sau

oricine s-ar fi plimbat pe terenurile de joacă l-ar fi putut vedea.

— Oricine cu excepția „dădacei” noastre.

— Încercăm doar să îi urmărim mișcările pe proprietate, spuse Danso, dregându-și glasul.

— Pentru că vreți să vă scoateți omul basma curată?

— Joe, îmi pare rău, văd că tu crezi că am venit aici să ne certăm cu tine, spuse el oftând, dar nu e așa. Ofițerul ar vrea să îți ceară scuze după ce i se încheie perioada de suspendare disciplinară.

— Te rog, nu te juca cu mine, am spus expirând și lăsându-mă pe spate cu brațele încrucișate, cu un zâmbet neîncrezător.

— Vorbesc serios, vrea să își ceară scuze. I-ar face bine să vorbească cu tine, ce zici?

— Tu ce *crezi* că cred eu? am spus rânjind strâmb mai întâi la el și apoi la Struthers. Chiar credeai că o să fiu de acord?

— Da, așa am crezut că vei reacționa, spuse Danso băgându-și când un deget sub guler, deloc în largul lui. Nu ne-am gândit că va fi bucuros, nu-i așa? continuă el aruncând o privire spre Struthers.

— Nu.

— Bine, nu am de gând să te forțez să... spuse Danso.

— Vorbesc serios, nu am de gând să vorbesc cu el. Nu vreau să îl ascult plângându-se de cât de greu era să îl observe pe Dove pe proprietatea aia.

— Nu de asta ne gândim la mișcările lui Dove.

— Atunci de ce? am spus lăsându-mi în jos mâinile și privindu-i pe amândoi. Simțeam cum începe să mă încerce un sentiment de furie. Din ce alt motiv aveți nevoie să știți *pe unde* a ajuns pe *proprietatea* aia nenorocită ca să îmi bage *nevasta* în *comă*?

— Pentru că vrem să știm când a trimis asta, mă întrerupse Struthers, puțin roșu la față, scoțând un plic maroniu din servietă și așezându-l pe masă. De aceea.

A urmat un moment de liniște în care și eu, și Angeline ne-am holbat la plic.

— A curățat casa, a spus Danso iritat, ți-am spus, nu era nici o urmă de-a lui acolo. Nici măcar nu aveam vreo dovadă că a fost pe proprietate până n-am dat peste asta. Este singura noastră dovadă, continuă el deschizând plicul și răsturnând conținutul pe masă. Înăuntru erau două fotografii alb-negru și un plic pentru documente sigilat în punguțe de plastic pentru probe. A fost pus în cutia poștală de pe proprietate cu puțin înainte să fie luată poșta la ora 3 după-amiază, în ziua în care s-a ocupat de Lexie. Dacă este ceea ce credem noi că este, atunci totul merge bine pentru noi.

— Totul merge bine?

— Totul merge bine, spuse el mutându-și privirea de la mine la Angeline. E un bilet de sinucigaș, ne spune că are de gând să se

sinucidă.

Plicul nu era timbrat. Îi era adresat lui Danso, pe adresa de la Oban, și conținea cele două poze ale lui Malachi Dove care dispăruseră din biroul lui de pe Insula Porcilor. Prima îl înfățișa cu mama lui Angeline, Asunción. Se prea poate să fi fost la nuntă, pentru că ea purta flori în păr și avea și el una prinsă de reverul hainei. Cea de-a doua fotografie era cu el rugându-se, zăcând pe spate de parcă ar fi fost mort. Când am văzut-o, și eu, și Angeline ne-am întins spre ea.

— Ăăă, nu puteți pune mâna pe ele, ne avertiză Struthers. Am făcut pe dracu-n patru ca să le pot scoate de la probe pentru după-amiaza asta. Scrie „continuitatea probelor” mare de tot pe el. Dacă i le duc înapoi cu amprente voastre pe ele, o să mă tragă în țeapă. Scuză-mă, draguță, pentru limbaj, continuă el oferindu-i lui Angeline un zâmbet anemic.

— Sunt ale lui, sunt din biroul lui, spuse Angeline holbându-se împietrită la el.

— Da, știu, sunt pline de amprentele lui latente.

Danso a întors fotografiile cu spatele, dând la iveală un scris mic, cu înflorituri. A împins poza cu Dove și Asunción spre noi. Ne-am aplecat peste ea și am privit scrisul și imediat am simțit cum mi se strânge inima.

— E despre tine, a spus Struthers, despre tine și Alex.

Am tras fotografia mai aproape.

Am arat cu vițica ta, prietene, și acum că ai plătit prețul cel mai mare ești înlănțuit în cătușe de fier și suferința ta e cea pe care o simte un scorpion atunci când înțeapă un om.

Să trăiești plin de obidă e mai rău decât să fii mort. În clipa din urmă vei căuta moartea și nu o vei găsi, îți vei dori să mori și moartea va fugi de tine...

Un zâmbet strâmb îmi flutura pe buze și cuvintele acelea mă duceau cu gândul înapoi la zilele petrecute în Albuquerque, când el era inamicul meu și eu eram plin de *cojones* datorită lui și eram tânăr și

îndeajuns de furios încât să încerc să îl înjunghii pe ticălos. Numai că de această dată eu ieşisem învingător, pentru că Lexie trăia. Era ca şi cum cele două capete ale firului vieţii mele s-ar fi întâlnit.

— Ei, şi asta chiar că o să îţi placă, spuse Struthers după o vreme. Era vorba despre ce era scris pe spatele fotografiei în care Dove se ruga. Vezi dacă nu cumva ne spune ceea ce *credem* noi că ne spune.

Dove împărţise pagina în două coloane, una cu titlul „Luat de Dumnezeu” şi cealaltă „Luat de Antihrist”. Sub coloana cu Antihristul, scrisese „Iuda, Ahitofel”. Sub cea cu Dumnezeu, scrisese „Abimelec, Samson, Malachi Dove”. Apoi, în josul paginii, erau câteva rânduri:

Am fost rănit în casa prietenilor mei şi acum a trecut vremea de strâns recolta, vara s-a încheiat, zilele mele sunt ca iarba, vântul trece peste ele şi le face să dispară. Aşa cum sufletul tânjeşte după apa pârâului, aşa şi sufletul meu tânjeşte după tine, DOAMNE, o să zbor departe şi nici un om nu o va lua de la mine, ci eu singur o voi depune aici, la sfârşitul celor cincizeci de ani ai mei.

A urmat un moment de tăcere şi undeva în bucătărie cineva a scăpat un teanc de farfurii, s-a auzit o uşă lovindu-se şi cineva râzând. La masă însă nimeni nu a scos o vorbă.

— La sfârşitul celor cincizeci de ani ai mei? am spus după o vreme.

Struthers şi Danso au dat din cap afirmativ. Se uitau de la mine la Angeline, urmărindu-ne cum filtram informaţiile, să vadă dacă aveam să ajungem la aceeaşi concluzie ca şi ei.

— E vorba de ziua lui?

— Noi asta credem.

— Ziua lui e pe 25 septembrie, spuse Angeline cu voce slabă.

— Exact.

— Şi asta e...

— Măine, încuviinţă Struthers, mâine. Tot ce trebuie să facem este să o ţinem pe Alex departe de presă pentru încă douăzeci şi patru de ore.

Ei, şi uite aşa am ajuns să ne petrecem toată ziua următoare plini de nerăbdare, stând ca pe ace pe scaune, aşteptând să treacă ziua mai repede şi gândindu-ne că, dacă reuşeam să trecem de ziua lui, aveam să fim OK. Asta era cât se poate de comic, al naibii de comic, o mare glumă pe seama mea, dacă te gândeşti că, în momentul în care ziua lui se apropia de sfârşit, eu nu mă mai gândeam la Malachi Dove. Uitasem să îmi mai pese de el, de locul unde s-ar fi putut afla şi de cum aveau să îi găsească trupul, pentru că, în noaptea zilei lui de naştere, singurul lucru la care mă gândeam era Lexie şi cum se întâmplase să moară. Murise de septicemie, la ora 9.30 pe 25 septembrie, la treizeci şi doi de ani.

PARTEA A TREIA
LONDRA
FEBRUARIE

Oakesy

1

Zece sticle goale de Newkie Brown atârnate pe perete...

Erau zece sticle goale de Newkie Brown aliniate pe colacul de la toaletă. Zece. Zăceam în cadă holbându-mă prostește la ele, încercând să îmi dau seama cât îmi luase să le beau. Nu mă puteam convinge să ies din cadă și să mă duc până la toaletă, deși aveam nevoie la toaletă. De fapt cam avusesem nevoie la toaletă în ultimele douăzeci de minute, așa că probabil stăteam acolo cam de... cât...? O oră? Două?

Trecuseră patru luni de la moartea lui Lexie („Septicemie, spusese specialistul, era vulnerabilă la septicemie încă de când a ajuns la spital și îmi vine greu să cred că nu ați fost avertizat asupra acestei posibilități”) și bănuiesc că ar fi corect să spun că mă lăsasem în voia sorții. Până la urmă nu știu dacă eram mai deprimat că murise decât că Dove învinsese. De fiecare dată când găseau un cadavru prin Scoția, niște oase amestecate în interiorul unei stânci sau ceva umflat plutind ca o foaie de cort pe mare, credeau că era vorba de cadavrul lui Dove. Cu toate acestea nu era. Crezusem că avea să fie ușor să îl găsească, dar greșisem și în această privință. În unele zile credeam că aveam răspunsurile, pe când în altele îmi ziceam că nu este așa.

Mi-a sunat mobilul pe podea, așa că mi-am întins mâna și am înșfăcat blugii, după care i-am scuturat până a căzut telefonul din buzunar.

— Oare e bine să folosești telefonul când ești în baie? am întrebat aparatul, uitându-mă fix la el.

Pe ecran stătea scris: „Finn. Răspundeți?” Nu știu, adică oare mi se întâmplă ceva dacă răspund?

— Sunt în cadă, am spus la telefon, m-ar putea omorî faptul că răspund la telefon.

— Minunat, a spus el, e 2 după-amiază, tu ești în cadă și eu mă holbez la o casuță de e-mail goală. Mă așteptam să primesc cele 15 000 de cuvinte și rezumatul până la 9 dimineața în cel mai rău caz. În loc de asta am primit șase manuscrise, pe care nu le-a cerut nimeni, și o cerere de la unu' din Ghana care îmi zice să îi trimit bani în cont.

Nu am răspuns. Mă tot câcâisem așteptând să îi găsească cadavrul

lui Dove înainte de a mă angaja să închei un contract pentru carte. Cu toate astea, știam că îmi scapă ocazia printre degete, pentru că o grămadă din ceea ce se întâmplase pe Cuagach apăruse în presă. Publicul știa acum despre cadavrele porcilor, despre gargui, despre cum era viața în comunitatea Preoților Tămăduitori Psihogenici. Doi foști membri semnaseră deja contracte cu editurile ca să își spună poveștile. Povestea și de fapt scopul ultim a tot ceea ce făcusem în ultimele șase luni îmi scăpa printre degete.

— E mort, Oakes, e mort, auzi ce spun eu aici?

Mi-am ridicat piciorul din apă și am început să îl examinez. Era roz și ridat, cu falduri de piele, ca pielea unui pui de șobolan. Am încercat să dau drumul la apa caldă cu unul dintre degetele de la picioare, dar n-am reușit să mișc din loc robinetul.

— *Oakes*, se răsti Finn la mine, mă auzi?

Am apăsat mai tare robinetul cu degetul și, văzând că asta nu funcționează, mi-am schimbat tactica și mi-am împins degetul în sus pe el. L-am privit preț de câteva clipe și am izbucnit în râs. Mă gândeam la un film vechi în care instalatorul intră în baie și găsește o blondă cu un deget de la picior prins în robinet. Am râs din nou, plătându-mi sunetul vocii mele răsunând pe pereți.

— Oakes, mă îngrijorezi. Te auzi ce faci? Râzi. Râzi, nu?

— Da, știu, mi-am pus un deget de la picior pe robinet, e comic, am spus.

— Joe, n-ai decât să stai acolo și să râzi că ai degetul de la picior pe nenorocitul ăla de robinet, dar aici, în lumea reală, ies articole în fiecare zi despre ce s-a întâmplat pe Cuagach, spuse el după o pauză lungă, plină de răceală. Numai în dimineața asta a ieșit ceva despre nevasta lui mexicană, Asunción. Știai că a murit pe continent acum doi ani?

— Da, știam.

Iarăși s-a așternut liniștea și am continuat să mă holbez la deget, care semăna și mai mult cu pielea de șobolan acum. Un șobolan cu nasul pe robinet.

— Oakes, ai nevoie rău de tot de bani, nu-i așa?

— Da, ai dreptate, am spus dându-mi jos degetul de pe robinet și făcând cu piciorul să pleoscăie apa.

Trecuse ceva de la ultimul salariu și contul meu era pe zero. În plus, după ce mă întorsesem la Londra, descoperisem găuroiul pe care îl făcuse Lexie în buget fără să îmi spună. Își deschisese o linie de descoperire de cont de peste 3 000 de lire în numele contului nostru comun și își plătea terapeutul cu 70 de lire pe sedință. Era și un formular P45 de la clinică în cutia poștală, o altă parte din viața ei de care uitase să îmi spună.

— Ei, și ieri am auzit că un tip din Glasgow își vinde la licitație

povestea. Zice el că i-a interviewat pe câțiva dintre actorii principali din cadrul poliției și echipa care a debarasat insula de cadavre. Zice că l-au lăsat să intre în camera mortuară temporară și zice că are poze de-acolo.

— Am *eu* poze din camera mortuară, am spus pe un ton rece. Ți-am zis deja...

— Știu, dar mi-ai spus asta acum mai bine de patru luni.

— Da, și în alea patru luni mi-am pierdut soția.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare rău, oftă Finn, dar te porți de parcă ai sta pe un nor și ai pluti prin văzduh. Ascultă, o să îți spun ce să faci, zise el.

Îl puteam auzi închizând calculatorul și învârtindu-se cu scaunul.

— Mai întâi de toate, trimite-mi cuvintele alea. Nu îți face griji din cauza lui Dove, doar trimite-le. După aceea vreau să vorbești cu tinerelul ăla.

— Care tinerel?

— Cel care a filmat clipul video, cel care umbla de colo colo, vorbind de afacerea cu diavolul. Are un rol important în povestea noastră. Ai vorbit deja cu el?

Am ezitat, privind soarele de iarnă formând steluțe de condens pe fereastră. Angeline era în grădină. Venise cu mine la Londra și avea să stea cu mine până îi găseau cadavrul lui Malachi și până la deschiderea testamentului. Știam că era o greșeală. Îi dădusem camera din față, cu salteaua japoneză pliabilă pentru oaspeți, aceea cu flori portocalii după care era înnebunită Lexie, și a stat acolo zi după zi, cu ușa închisă, ieșind doar ca să gătească sau să se ducă în grădină. Petrecea ore întregi acolo, săpând și plantând legume, uneori chiar și pe întuneric. Dar marea majoritate a timpului și-l petrecea urmărindu-mă. Obișnuia să stea la masa din bucătărie cu bărbia în mâini, holbându-se la mine, de parcă s-ar fi așteptat să spun ceva. Ajunsesem într-un asemenea hal că nici nu mă uitam la ea, pentru că știam că, dacă m-aș fi uitat la ea, ar fi trebuit să umblu la partea aceea din mintea mea la care nu voiam să umblu.

— Ei bine? spuse Finn, ai stabilit o întâlnire ca să îi iei interviu puștiului? Dacă nu îi iei interviu, e ca și cum ai fi făcut treaba de mântuială, ai fi neglijent.

— Atunci știi ce?

— Ce?

— Păi poate chiar sunt neglijent. De fapt, uite, sunt atât de puturos încât în clipa asta fac treabă mică în apa din cadă. S-a răcit și asta fac acum în timp ce vorbesc cu tine.

— Nu, nu se poate, nu faci asta, nu vorbi prostii, spuse el după o pauză.

— Ba da, am spus închizând ochii și relaxându-mi mușchii, simțind

cum se scurge urina printre coapsele mele. Ți-am zis.

— Iisuse, Oakes, ce se întâmplă cu tine? Ce se întâmplă? Trebuie să îți revii...

Am aruncat telefonul pe jos și m-am relaxat în cadă. Picăturile de condens atârnav ca niște lacrimi de tavan, întreaga baie era plină de abur. Nu e de mirare că e răcoare, baia asta îmi fură sufletul, m-am gândit, și dintr-odată am început să plâng. Tremuram și plângeam, ținându-mi fața în mâini, scuturând din cap și suspinând ca un bebeluș. M-am ridicat, hohotind furios. „Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai ai făcut pe tine. Când o să se sfârșească toate astea?” Am dat drumul apei din cadă, am pornit dușul și m-am așezat sub el epuizat și plângând cu sughituri, simțindu-mă tare nenorocit, în timp ce apa rece curgea peste mine și apa murdară din cadă dispărea pe scurgerea dintre degetele mele.

2

Locuisem în casa aceea, nu departe de Harrow Road, aproape patru ani. Casele victoriene de prin zonă aveau fiecare alea lor privată și intrări laterale și erau foarte căutate, dacă era să îi crezi pe agenții imobiliari de pe-acolo, care îți tot puneau fluturași în cutia poștală. Știam însă că a mea nu prea făcea cinste cartierului, cu ferestrele ei de pe care se desprindea vopseaua și cu beciul plin de ce lăsase în urmă fostul proprietar: cutii cu vopsea, bucăți de faianță, un frigider ruginit pe care nu avusesem curaj să îl deschid niciodată. După ce m-am întors cu Angeline din Scoția (casa fusese nelocuită timp de patru luni), puteai simți mirosul din beci prin scândurile podelelor. Prin urmare, primul lucru pe care l-am făcut după ce am dat drumul la căldură și am măturat muștele moarte de pe pervazul ferestrelor, a fost să cobor acolo și să deschid ușa care dădea spre grădină, ca să las să intre niște aer curat.

Asta se întâmpla cu cinci săptămâni în urmă și nu mă mai gândisem la asta de atunci. Deschisesem ușa și nu mai apucasem să o închid.

Era marți, a doua zi după ce mă sunase Finn. Stăteam sub mărul bătrân și găunos, făcut covrig din cauza frigului, în puloverul meu subțire, și mă holbam la ușa beciului, încercând să îmi adun energia să mă ridic și să fac ceva în această privință. În colțul grădinii, Angeline săpa argila întărită cu furca și respirația îi era vizibilă în aer. Când ieșeam în grădină să stau cu ea, aproape că nu vorbeam niciodată și, în ciuda zgomotului pe care îl făcea ea respirând și furca lovindu-se de pietricele, se așternea o liniște atât de profundă, de parcă s-ar fi pogorât din inima neagră a iernii. Dacă ar fi fost weekend, vecinii ar fi ieșit pe alei, alergând de-a lungul gardurilor, mutând cu roaba saci de îngrășămintă și humus în grădini. Astăzi însă cartierul era pustiu. Eram singurii care ieșiseră din casă și toate ferestrele erau doar niște găvane goale care reflectau în geamuri crengile dezgolite ale copacilor.

Angeline lucra conștiincioasă, înfigând furca în pământ cu mici icnete și aplecându-se din când în când să scoată vreo rădăcină sau vreo bucată de piatră și să o arunce în grămadă. Purta un batic pe cap,

niște cizme murdare de noroi și o fustă groasă de cânepă. Îi crescuse părul, foarte negru și ondulat, și de fiecare dată când se apleca membrul suplimentar se vădea prin materialul fustei, conturat în umbră.

— Ce e? spuse ea îndreptându-se de la mijloc.

Lucrul și frigul îi coloraseră obrazii, iar fața îi era înviorată prin comparație cu culorile terne ale grădinii.

— La ce te holbezi? continuă ea împingând din nou sub batic câteva suvițe rebele.

— La nimic, am spus.

— Te holbezi la mine. Care e problema? Știi ce e sub haina mea, ai văzut doar, așa că de ce te holbezi acum?

Am dat afară aerul din piept și am simțit că mi se accelerează puțin pulsul. Așadar, azi aveam să vorbim despre asta.

— Ei bine?

— Ei bine ce?

— Ai văzut, dar nu ai spus niciodată ce crezi cu adevărat despre asta, spuse ea roșie la față, cu încheieturile degetelor albite de efortul depus ca să împingă furca în pământ. Joe, ce părere ai despre geamănul meu?

Am privit-o fix, fără să pot răspunde. Pur și simplu nu puteam scoate un singur cuvânt. Nu știam ce părere aveam. Citisem scrisorile lui Lexie, vorbisem cu Guy Picot și cumva îmi aduceam vag aminte că mă obișnuisem cu asta, că o făcusem să îmi intre într-un fel în cap, dar reușeam să nu mă gândesc la asta. Închisesem pe undeva acest gând, într-un loc unde nu voiam să merg.

— Ei bine?

M-am ridicat, evitându-i privirea, și am traversat solul înghețat, îndreptându-mă spre poarta dinspre alee, pe care vântul o deschisese puțin. Prin crăpătură se observa o porțiune de teren cu pietriș. Am așteptat câteva secunde, întrebându-mă dacă puteam spune ceva, dar nu mi-a venit nimic în minte, așa că am închis poarta, proptind o piatră sub ea să o blochez. M-am uitat la poartă, apoi la piatra de sub ea, după care m-am întors spre Angeline.

— Știi ceva? Știi când o să mă simt mai bine?

— Nu, când o să te simți mai bine?

— Când o să îi găsească trupul tatălui tău, am spus.

M-am dus și am închis ușa de la beci apoi mi-am scuturat mâinile și am privit pătura anostă de nori. Bănuiesc însă că știi deja asta.

În bucătărie am deschis o sticlă de Newkie Brown și m-am așezat la masă. Afară se lăsa întunericul și norii deveniseră apăsători, de parcă ar fi fost gata să scuipe grindină asupra noastră din clipă în clipă. Am stat drept pe scaun, cu mâinile pe genunchi și inima bătându-mi

nebunește, și am încercat să citesc ziarul, dar nu am reușit. Ceasul bătea cu putere pe perete.

După vreo zece minute s-a deschis ușa. La început am crezut că era vântul, dar apoi a intrat ea, aducând înăuntru ploaie și frunze moarte. Nu m-a văzut stând acolo în întuneric. S-a oprit pe preș și și-a șters noroiul de pe cizme, cu atâta râvnă, încât ai fi zis că are ceva cu podeaua. Și-a scos una din cizme cu călcâiul celeilalte și tocmai voia să o scoată și pe cealaltă când și-a dat seama că eram acolo. A înghețat și și-a îndreptat privirea spre mine.

— Ce? am spus eu, vinovat că stăteam în propria bucătărie. Ce este?

A scuturat din cap și a dat să spună ceva, dar apoi a închis doar ochii și a început să respire dintr-odată foarte greu și repede, de parcă ar fi fost bolnavă. Apoi a început să plângă, iar lacrimile au început să îi curgă pe față, rostogolindu-se sub bărbie.

— Of, Hristoase, am spus și m-am ridicat în picioare ducându-mă la ea, neștiind ce să fac.

I-am mângâiat cumva umărul cu grijă, fără să las mâna acolo prea mult, ca și cum aș fi mângâiat un animal care m-ar fi putut mușca.

— Of, Dumnezeuule, îmi pare rău, chiar îmi pare rău.

Și-a întors fața de la mine spre perete, și-a dus mâinile la urechi și a plâns în hohote, fără să se poată opri. Am stat așa acolo, eu oarecum șocat și inutil, fără să am curajul să o îmbrățișez, și ea cu fruntea lipită de perete și umerii scuturându-i-se de plâns.

— Când se va termina asta, Joe? Când?

— Când o să se termine ce?

— Asta, asta... spuse ea, de-abia putând articula cuvintele, atât de tare tremura. Ești paralizat, Joe, ești pur și simplu paralizat și nu înțeleg de ce. Vreau să zic, ai citit scrisoarea, știi ce a făcut.

— Ce a făcut cine? Lexie vrei să zici?

— Da, Lexie, știi ce a făcut. De ce nu o poți uita?

— De ce nu... Nu, nu e vorba doar de ea, nu mai e vorba doar de ea.

— Atunci e vorba de tatăl meu, e din cauza lui.

— Da, e din cauza lui, am spus, e și din cauza lui. Sunt o grămadă de...

— Și asta e la fel de rău. Nu vezi, chiar nu vezi? Dacă îl lași să te împiedice să scrii, atunci a câștigat. A câștigat din nou și tu nu faci decât să stai acolo și să lași să treacă lumea pe lângă noi.

— Da, dar... hei, stai puțin...

A șters-o din bucătărie, împleticindu-se pe lângă mine, luând-o apoi pe scări și închizându-se în camera ei. Am stat preț de o clipă și am ascultat, neștiind dacă trebuia să mă duc după ea. Puteam să aud cum muta lucruri dintr-un loc în altul și după câteva minute am ieșit în hol, luându-mă după urmele lăsate de cizma cu care rămăsese

încălțată. Pe palier m-am oprit. Ușa de la dormitorul ei era deschisă și ea mergea șontâc-șontâc de colo colo, dând jos grămezi de lucruri de pe rafturi. Nu mai fusesem în camera ei de săptămâni bune. Și-o umpluse cu cărți de la bibliotecă, cu caiete și cu foi de hârtie printate, luate de pe internet.

— James Poro, spuse ea în clipa în care mă văzu, aruncând o carte pe jos. Era deschisă în dreptul unei fotografii alb-negru. Nici nu am avut timp să mă uit bine la ea că o altă carte i-a urmat, apoi încă una și încă una. Lazarus-Joannes Baptist Colloredo, Betty Lou Williams... continuă ea întorcându-se spre rafturi și sortând celelalte cărți, lăsându-mă clipind în fața celei aflate pe jos.

Aceea înfățișa o fată atât de frumoasă, încât îți lua piuitul, îmbrăcată cu o rochie cu volănașe în genul celor care se poartă când mergi la rugăciune. În poală ținea patru membre mici, grăسune și negre, contrastând cu rochia ei albă. Dacă era și un cap, nu îl puteai vedea, pentru că era îngropat în stomacul fetei. Mi-am tot mutat privirea între membrele alea mici și fața ei.

— Betty Lou, spuse Angeline venind șchiopătând spre mine și aducând și alte cărți.

Se așază pe vine, cu cărțile între genunchi și piept și își duse mâna spre fața fetei. Se opri din plâns. Lacrimile i se uscaseră pe obraz și avea o privire fixă.

— Geamănul lui Betty Lou e epigastu. Știi ce înseamnă asta? Nu, de unde ai putea să știi? Înseamnă că e atașat aici, de pieptul său. Majoritatea sunt epigaștri, dar unii sunt ca mine, continuă ea deschizând o altă carte și trântind-o pe podea. Uită-te la astea, Frank Lentini. Era la fel ca mine, avea un picior în plus. Uite, Joe, uită-te unde e atașat.

Am ridicat una dintre mâini, oprind-o. Nu putea procesa toată literatura asta SF, bestiarul ăsta victorian pe care mi-l arăta.

— Nu e adevărat, nu e adevărat, am spus.

— „La un nivel mai profund, parazitul este compus din structuri mari, cistice și tubulare”, citi ea cu o voce feroce, luând în mână o bucată de hârtie. „Și organe zdravene care seamănă cu ficatul și...

— Angeline...

— „Care seamănă cu ficatul și splina. Există structuri gastrointestinale rudimentare, cum ar fi un fel de sac intestinal, un sistem urinaro-genital rudimentar, anomalii scheletale severe care compromit vertebrele geamănului-gazdă.”

Îmi împinse apoi în față o altă carte, așa că am fost nevoit să mă uit.

— E adevărat, Joe, e adevărat.

Cartea asta înfățișa un tânăr cu un mic *pagri*⁽⁴⁶⁾ pe cap, care zâmbea grațios spre aparat, ținând ridicate două brațe mici care atârnav anemic de partea din față a tunicii lui brodate. Alte două membre,

două picioare, se legănau dedesubt, ajungându-i până sub curea. Descrierea fotografiei menționa „© Colecția Barnum and Bailey”.

— Până să apară radiografiile prenatale și microștiința, circurile erau pline de gemeni paraziți. Acesta e Laloo, a fost faimos și a făcut o grămadă de bani. Dar știi ce a fost ce mai rău pentru el, pentru Laloo?

Am dat cartea la o parte, așezându-mă cu spatele lipit de cadrul ușii, cu mâinile pe glezne. Nu mă mai puteam uita.

— Partea cea mai grea era că nu putea să își împiedice geamănul să urineze. Nu putea să împiedice să se întâmple asta. Și tu crezi că *eu* am probleme!

Stătea deasupra mea în prag, răsuflând cu greutate, cu vârful urechilor, nasul și gura roșii. Umbra unei crengi de afară i se tot plimba pe față. Mi-am dat brusc seama că nu îi mai cercetasem fața până atunci, că nu înregistrasem, nu observasem că era drăguță. Tot timpul mă gândisem doar la corpul ei. Mi-am coborât privirea, cu inima bătându-mi nebunește, neputând să mă uit la ea.

— Joe, spuse ea cu voce scăzută, Joe, nu mă mai poți lăsa să păstrez secretul ăsta. Nu pot să nu vorbesc despre asta. Nu mă mai pot descurca cu el de una singură.

Am stat acolo cu fața roșie și imobilă, holbându-mă la materialul din care era făcută fusta ei, luptându-mă cu sentimentul că momentul ăsta mă așteptase mereu la cotitură. „Hai, bătrâne, confruntă-te cu asta, fă-o. Fă-o sau crapă.” Mi-am dres glasul și am îngenuncheat aplecându-mă în față, făcând să îmi zornăie mărunțul din buzunarele jachetei, apoi am întins mâna, introducând-o sub poala fusteii ei. A încremenit, dar nu mi-am retras mâna. I-am găsit gamba subțire și caldă și i-am cuprins-o între degetul mare și arătător. Marginea cizmei ei îmi apăsa pe încheietură. Am stat în poziția aceea ciudată vreme îndelungată, fără să ne privim, în timp ce vântul urlând prin pod deasupra capetelor noastre era singurul zgomot care tulbura liniștea.

— Nu ești singură, am spus după o lungă pauză, nu îți poți da seama de asta?

3

— Ei bine, nu suntem chiar în fundul Londrei aici? spuse Finn scuturându-și haina de ploaie, ca și cum la Kilburn ploaia provenea de la conductele de canalizare, în loc de apa îmbuteliată Evian pe care o aveau ei în Chiswick. Era joi și venise, pentru că îi spusese că eram pregătit să discutăm. Uitasem cât de oribil e aici. Vreau să zic, e remarcabil de nasol.

Și-a dat haina jos și a lăsat-o să cadă pe un scaun. Deși purta costum, puteam vedea urme ale lui Finn cel subversiv: favoriții în stilul anilor '70, care îi ajungeau până aproape de linia maxilarului, o cravată lucitoare în formă de scrumbie, prinsă cu un ac Playboy, un cerclă în forma simbolului Zenner în ureche și bronzul lui ușor, pe care îl afișa indiferent de sezon. Se aplecă să își verifice ținuta în oglinda de pe hol, scuturându-și picăturile de ploaie din păr, apoi se opri și se uită la mine dintr-o parte.

— Nu arăți atât de rău pe cât mă așteptam, spuse el bătându-mi brațul.

Deși nu avea să îmi spună asta, era îngrijorat. Doar îmi e văr și unele lucruri nici nu trebuie spuse.

— Vreau să zic că arăți destul de rău, dar nu așa de rău pe cât mă așteptam.

— Nu trebuie să stai prea mult, am spus consultându-mi ceasul cu un gest deliberat. O să te dau afară la 11.

— Da, spuse el ridicând mâna, și eu mă bucur să te văd.

Ne-am dus în sufragerie. Angeline stătea în picioare lângă ușa de la bucătărie, trăgându-și pe ea haina de grădinărit și legându-și baticul. Când l-a văzut pe Finn, a înaintat zâmbind spre el cu o mână întinsă în semn de salut și dându-și la o parte buclele rebele de pe frunte. Se mișca încet, cu o ținută regală și atât de ciudat în largul ei, cu ochii ei căprui, serioși, încât, pe lângă ea, m-am simțit ca un turist sărac cu cămașa mea decolorată și pantalonii largi de bumbac.

— Finn, ea e Angeline.

— Bună, Angeline! spuse Finn ridicând mâna în chip de salut.

S-a uitat bine la ea, înregistrând părul negru și cârlionțat și nasul

mic, parcă de ghips sau porțelan. Avea chiar și puțin ruj pe buze.

— Cum merge treaba?

— Bine, mulțumesc.

— Minunat, Angeline, îmi pare bine că te-am întâlnit, spuse el.

— Angeline tocmai se ducea în grădină, nu-i așa? am zis eu.

— Se pare că am făcut o pasiune pentru asta, spuse ea arătând mânușile de grădinărit, după care merse calmă până în bucătărie, ieșind pe ușa din spate.

După ce a plecat, el a făcut o scurtă pauză, apoi s-a întors spre mine, cu fața mirată.

— Ce e?

— *Ce e?* s-a mirat el. Nu mi-ai zis nimic de ea. E cât se poate de *în formă*, a spus, intrând în bucătărie și trăgând perdeaua de la fereastră. S-a ridicat pe vârfuri și și-a lipit nasul de geam să o poată vedea mișcându-se prin grădină. Care e problema cu ea? Șchiopătează sau mi se pare mie? a continuat întorcându-se spre mine. E rănită?

Am stat acolo în tăcere, privindu-l cu o față lipsită de orice expresie.

— Ce e? a spus. De ce uiți la mine așa? Fata șchiopătează, așa că te întreb ce are. N-o face pe diplomatul cu mine.

— Hai sus să îți arăt ceva.

— Ce e? a repetat el lăsând perdeaua să cadă și urmându-mă cam prost dispus în sus pe scări. Ai de gând să mă seduci?

Când am ajuns în birou, am aprins lumina și am pornit laptopul.

— Am propunerea aici. Propunerea și primele zece capitole.

— Așadar, ai avut o revelație. Chiar ești pregătit?

Am ezitat, bătând darabana cu degetele pe birou, fără să ridic privirea spre el. A urmat o pauză și Finn a dat din cap oftând, citindu-mi parcă gândurile.

— Amice, omul e mort, e mort de mult. Dacă nu ar fi așa, am mai fi auzit de el.

— Da, da, știu, am spus făcând o pauză.

Tot încercam să îmi imaginez cadavrul lui Dove pe undeva prin munți.

— Dacă ne apucăm de treaba asta, cât timp avem la dispoziție până publică volumul?

— Asta depinde de editură. Dacă vor să o scoată repede... trei, patru luni poate?

— Trei luni?

— Oakes, spuse el oftând, scuză-mă dacă îți par mojik, dar mă chemi aici zicându-mi că ești gata.

— Păi sunt, sunt gata, m-am gândit la asta și aveți amândoi dreptate. Și tu, și... Angeline, am spus arătând spre fereastră. Aveți dreptate.

— Îți spune ce să faci? Ce treabă are ea cu asta?

Am tăcut preț de-o clipă, susținându-i privirea, apoi am rotit scaunul spre calculator, am apăsat pe iconița de Media Player și am căutat clipul video filmat de turist.

— Ai văzut vreodată chestia asta? Ți-am mai arătat-o?

— Sigur că da, spuse el aplecându-se în față și privind cum silueta neclară a lui Angeline traversa plaja. E ciudat rău, ca toate astea de altfel. Idioții ăștia de puști! Ai vorbit cu el cum ți-am zis?

— Nu e vorba de un puști.

— Poftim? spuse el întorcându-și privirea spre mine.

— Nu e un puști.

— Oakesy, spuse el zâmbind prevăzător, mi-ai spus că e un puști.

— Am mințit.

— Atunci cine e?

Mi-am întors privirea spre el, după care am privit din nou, încet, la clipul video.

— Ce e? spuse el.

Clipul rula din nou și Angeline traversa plaja. Culoarele de pe ecran se transferaseră pe fața nedumerită a lui Finn. S-a încruntat, deschizând și închizând gura. S-a uitat la mine și am văzut că începuse să își dea seama de ceva. Încet de tot și-a așezat mâinile pe birou și s-a uitat mai îndeaproape la clip, apoi și-a lăsat privirea să rătăcească pe fereastră afară, în grădină.

— Nuuuu, șopti el, pâlind dintr-odată sub bronzul ăla, nu se poate... Cred că glumești.

Apoi, mișcându-se ca un somnambul, s-a dus la fereastră și s-a holbat în grădină vreme îndelungată. Angeline era acolo, bătând o scândură la locul ei sub bara transversală, ca să țină poarta bine închisă. Finn s-a întors și s-a uitat la ecranul calculatorului lingându-și buzele cu o privire pe jumătate plină de repulsie și pe jumătate plină de entuziasm.

— Ce este? Ce Dumnezeu are acolo jos? spuse el cu fruntea plină de broboane de sudoare.

— Are un membru parazit.

— Un membru para-cum?

— Un membru care face parte dintr-un geamăn care nu s-a format niciodată. Ai putea spune că este vorba despre gemeni siamezi. Nu e ciudat, Finn. Indiferent de ce zice fața ta, nu e deloc nemaiîntâlnit.

— Nu e *nemaiîntâlnit*?

— Nu, am spus, oprind clipul, nu e. Se nasc în fiecare an astfel de copii.

Ochii i s-au mărit în timp ce filtra informațiile, apoi, când i s-au limpezit lucrurile în minte, a priceput.

— La naiba, la naiba, vreau să zic *la naiba*, de-abia am venit! spuse, așezându-se dintr-odată pe canapea și holbându-se la mine uimit și

plin de venerație, cu mâinile la tâmplă, de parcă ar fi încercat să își oprească creierii să i se reverse din țeastă. Dumnezeu mare, *i-o tragi*, nu-i așa? Asta e, i-o tragi.

— Da, da, exact, am spus pe un ton liniștit.

4

După ce a plecat, m-am băgat în pat, deși era încă lumină afară. M-am dezbrăcat și m-am întins pe spate, privind cerul plumburiu pe fereastră. După o vreme, a venit și Angeline din grădină. Își scosese haina și baticul și purta un pulover descheiat, prins cu o curea, de un verde-oliv. Când a intrat în cameră, m-am rostogolit pe-o parte, cu capul sprijinit într-o mână, privind-o.

— Bună!

— Bună!

Venise, pentru că știa că eram acolo, dar era timidă. Toate astea erau noi pentru amândoi și încă nu ne obișnuiserăm cu ele.

— Ei bine, o să vin în pat, spuse ea, văzând că nu zic nimic.

Și-a desfăcut cureaua și puloverul și le-a lăsat să cadă pe podea. Pe dedesubt purta un maiou cu bretele subțiri, care îi descoperea umerii înguști. L-a dat jos, a desfăcut fermoarul fustei și a dat-o jos, rămânând dezbrăcată complet, cu excepția unei perechi de șosete gri până la genunchi. Deși nu se mișca, mușchii lungi de la picioare erau vizibili.

A râs puțin, stânjenită, după care a stat așa câteva clipe sprijinindu-și piciorul stâng de dreptul. Știa că îi cercetez corpul. Din spatele gambei, vârful membrului suplimentar trăgea cu ochiul, îngustându-se în mod inegal ca să ia forma piciorului deformat care se odihnea lângă gleznele ei. Mi-am închipuit rădăcina sus, în coșul moale format de stomacul ei: o brumă de membre, oase și tendoane împachetate acolo, ceva străin care trăia în interiorul ei. M-am uitat la burta ei și la micul fald de deasupra părului pubian.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— M-am gândit la asta toată ziua.

— La Finn?

— Ce a spus?

— A spus... am început scărpinându-mă în cap și încercând să zămbesc. A spus că îi place la nebunie.

A urmat o pauză și colțurile gurii ei au început să se contorsioneze

într-un mic zâmbet. S-a urcat în pat, a tras plapuma peste ea și s-a așezat în aceeași poziție în care stăteam eu, cu fața spre mine și cotul pe pernă, cu capul pe mână, susținându-mi privirea și luptându-se să nu zâmbească. Ne-am privit în tăcere. În lumina piezișă care intra pe fereastră, i-am observat detaliile microscopice ale feței: puful fin de pe față și faldurile netede și strălucitoare ale pielii. În noaptea dinainte stătusem în pat vreo două ore, ea întoarsă pe jumătate, cu membrul suplimentar zăcând pe cearșaf, între noi. Mă lăsase să îl examinez. Ținusem în mână nodulii de mărimea bobului de mazăre de sub piele, acolo unde ar fi trebuit să fie degetele de la picioare. Mă jucasem cu ele, mișcându-le de colo colo, făcându-le să se lovească unele de altele. Îmi lăsasem mâna să se odihnească pe locul umflat de la jumătatea membrului unde pielea era întinsă la maximum peste carne, simțind rezistența mușchiului pe os. Era un genunchi.

— Și i s-a părut ciudat? Adică eu i-am părut ciudată? Ce-a zis?

— A zis că ești frumoasă.

— Frumoasă?

— Da.

— Ce, serios? Că-s frumoasă? spuse ea după o pauză, mușcându-și buza și împiedicându-și un zâmbet.

— Serios.

— Dumnezeu, spuse ea zâmbind și arătându-și dinții albi, nu îmi vine să cred. Tresări, pe jumătate râzând, și își ridică umerii, zvârcolindu-se încântată sub așternuturi, astfel încât genunchii ei reci îmi atinseră picioarele.

— Ești entuziasmată? am spus.

— Și speriată, sunt grozav de entuziasmată, dar și speriată, amândouă, de fapt.

Vorbiserăm despre asta, despre cât de mult avea nevoie ca oamenii să știe de ea. Trebuia să îmi amintesc că nu avea decât nouăsprezece ani, iar eu aveam treizeci și opt. Uitasem ce înseamnă să vrei normalitatea așa cum ți-a dori un drog. În cazul ei, să își facă publică povestea, cât se poate de publică, era calea cea mai scurtă spre normalitate. Nu conta ce credeam eu și undeva, într-un colț al minții mele hârșăite, cam știam că trebuia să fac ceva cu starea asta de neliniște. Am dat din cap, încercând să zâmbesc și să par mai entuziasmat.

— O să dureze trei luni, nu e așa mult.

— Nu e mult? spuse ea rânjind, scuturată de un fior, trei luni mi se par o eternitate.

Se târî spre mine, aducându-și fața aproape de a mea, cu ochii ei lăcrimoși măriți, astfel încât îmi vedeam propriul chip reflectat în ei: cenușiu, tras și deloc sigur.

— O eternitate, murmură ea aplecându-și fața în lateral și punându-

și gura peste a mea, în timp ce simțeam răsuflarea ei caldă pe nas.

Apoi și-a ridicat mâna, înconjurându-mi gâtul și trăgându-mă mai aproape.

Am închis ochii și am sărutat-o, apoi am întins mâna prin așternut și am tras-o puternic lângă mine, gândindu-mă că, dacă i-aș presa destul de tare stomacul de al meu, neliniștea ar dispărea și nu m-aș mai gândi: „Trei luni, trei luni nu înseamnă nimic și încă nu l-au găsit pe Malachi...”

5

Eram în biroul lui Finn când am primit vestea. Era cam ironic, pentru că tocmai semnam contractul pentru carte. Angeline stătea dreaptă la biroul lui Finn, purtând o haină pe care nu o mai văzusem înainte, cu broderie pe mâneci și blană falsă la guler, cât se poate de emoționată și îmbujorată. Eu stăteam lângă ea, purtând un pulover enorm, pentru că îmi era frig tot timpul în zilele alea, încercând să nu mă gândesc la senzația de greață pe care o simțeam în stomac. Finn negociase contractul zile bune și, deși nu era afacerea grandioasă la care spera, nu era rău deloc.

— E destul cât să te țină pe Newkie Brown câțiva ani buni.

În plus, aveau să mă plătească separat pentru poze, ceea ce era chiar cireașa de pe tort. Cu toate acestea, simțeam un nod în stomac. Doar trei luni.

— Ei bine, acum pune-ți inițialele pe paginile astea și semnează aici, pe ultima dintre ele, spuse Finn dându-i lui Angeline un stilou mare, foarte arătos. Ea avea să semneze împreună cu mine o clauză care o obliga să promoveze cartea. Pentru că, Angeline, tu ești cel mai bine păstrat secret, după ascunzătoarea unde a dus Saddam tot uraniul ăla, care, după câte știm cu toții, era în fundul lui Tony Blair, adăugă Finn făcându-i cu ochiul și suflecându-și mânecile, dând astfel la iveală brațele bronzate și brățara veche și murdară de la Glastonbury. Presa o să te mănânce de vie, așa că trebuie să ne asigurăm că jucăm bine.

Au urmat câteva momente de liniște. Soarele de iarnă pătrundea pe uriașa fereastră boltită și se reflecta în părul ei cârlionțat în timp ce se apleca peste contract. Nimeni nu scotea o vorbă și singurul zgomot care se auzea era scârțâitul stiloului. Apoi îmi întinse stiloul. Așadar, după ce am ezitat puțin, l-am înșfăcat și am semnat repede contractul, întorcând paginile și scriindu-mi inițialele în viteză, înainte să mă răzgândesc. Erau zece pagini și, chiar în secunda când am luat stiloul de pe hârtie, mi-a sunat mobilul în buzunar. Era Danso.

— Joe, spuse el, unde ești?

— La Londra.

Finn mă privea tăcut de lângă biroul din fața mea.

— Ești cu mașina?
— Da.
— Atunci ai putea să îmi faci plăcerea să te urci în mașină și să o iei și pe fătucă aia cu tine?
— Da, am spus precaut, simțind cum mă trece un fior de neliniște, cred că aș putea, dacă mi-ai spune unde ești.
— La Dumfries, chiar peste graniță.
— Dumfries? Și ce e la Dumfries?
— Joe, credem că l-am găsit, spuse el după o pauză, pe un ton jos, emoționat. Chiar credem că el e.

Dumfries este în sudul Scoției, la mai bine de o sută cincizeci de kilometri sud de Insula Porcilor. Se află în apropierea graniței cu Anglia, în estuarul Solway, la vest de Lockerbie. Îl culeseseră dintr-o pădure la trei kilometri de oraș pe la 11 în noaptea dinainte și acum zăcea pe o masă la morga de la Dumfries and Galloway Royal Infirmary.

Mi-a luat cinci ore să ajung cu Angeline acolo cu mașina și când am ajuns se întunecase. Cu toate astea, Danso ne aștepta în afara stației de preluare a cadavrelor a antreprenorului de pompe funebre, părând calm și oarecum mulțumit. A înaintat și a deschis portierele. Angeline tremurase nervos mare parte din dram, dar, după ce a ieșit din mașină, a reușit să zâmbească puțin.

— Bună, fetițo! zise Danso, ușor surprins să o vadă atât de stăpână pe ea. Trebuie să-ți spun că arăți foarte bine. Îți priește Londra, nu-i așa?

— Probabil că da, spuse ea strângându-i mâna.

Struthers ieși de la morga spitalului trăgându-și haina pe el și, când o văzu, se opri preț de o clipă, înroșindu-se puțin.

— Bună! spuse el în grabă, când își dădu seama că ne uitam toți la el, ștergându-și pe ascuns mâna pe pantaloni și întinzând-o spre ea, cu privirea fixată pe fața ei. A trecut multă vreme.

Ea se schimbase, dar asta se întâmplase atât de treptat că nu observasem, dar acum, văzând cum o urmăreau bărbații cu privirea în timp ce se îndrepta spre clădirea luminată, puteam spune că era cu totul altă femeie față de cea pe care o întâlniseră tremurând de frică la secția de poliție din Oban. Își lăsase haina brodată pe scaunul din spate al mașinii și purta un pulover cu dungi, mulat pe corp și o fustă gri. Își legase părul la spate cu un elastic cu mărgelă, pe care îl luase probabil din sertarul lui Lexie. Arăta de parcă s-ar fi dus la un dineu de gală. Struthers se tot uita la fustă cu coada ochiului în timp ce intra în clădire.

Doi bărbați așteptau într-o cameră din spate: ofițerul de legătură cu familia și medicul legist, îmbrăcat la costum și cravată, cu ochelarii de

citit în buzunarul de la piept. Se ridicară să se prezinte lui Angeline, explicând cine erau, de ce se aflau acolo și ce avea să se întâmple în continuare.

— Procurorul mi-a cerut să fac o autopsie...

Danso așteptă câteva clipe, apoi îmi puse mâna pe braț și îmi făcu semn să mă întorc pe coridor, unde nu puteam fi auziți.

— Joe, spuse el închizând ușa în urma noastră, voiam doar să îți zic ceva. Individul ăsta de pe masă nu are acte de identitate. Doctorul nu crede că va putea lua amprente, pentru că s-a scurs prea mult timp.

Stăteam în picioare, sprijinindu-ne de un panou vopsit în roz de pe perete cu fețele de o culoare bolnăvicioasă în lumina fluorescentă.

— Știi ce vrea să zică asta? Că a început deja să se ia pielea de pe el.

— Din cauza procesului de descompunere?

— Da, și așa nu poți obține nici o amprentă, spuse el mergând și uitându-se prin geam în sala de așteptare.

Înăuntru, Struthers îi adusese lui Angeline o ceașcă de ceva și stătea în picioare cu fața spre ea, privind-o fără cuvinte, cu zâmbetul ăla al lui de doi bani.

— Am discutat cu șeful și o să ne acoperim spatele înainte să facem publică povestea, o să luăm mostre de ADN. Dar asta ar dura până luni și se pare că e cea mai rapidă modalitate de a face autopsia. Dar uite ce e, când zic că începe să se ia pielea de pe degete... spuse el dregându-și glasul.

— Da?

— E ceva și pe fața lui, asta voiam să-ți zic. Nu sunt sigur că vreau să treacă prin așa ceva.

Mai că mi-a venit să strig: „Las-o baltă, hai să așteptăm ADN-ul”.

Am privit-o amândoi pe Angeline prin geam. Stătea în mijlocul camerei, ascultând ce spunea medicul legist. Ținea băutura cu ambele mâini. În mod obișnuit, ea și-ar fi încrucișat timid mâinile la spate. Partea din spate a fustei ieșea în evidență, îndepărtându-se agitată de talia ei minusculă.

— Știi ceva? spuse Danso zâmbind. Știi ceva? Nu știu de ce îmi făceam griji, după cum arată acum, cred că poate suporta orice.

Mirosul de la morgă nu era ce mă așteptasem. Era mai proaspăt și mai dulce, ba chiar mult mai acceptabil. Nici măcar camera de identificare nu mirosea a moarte, aducând cu mirosul unei bucătării industriale proaspăt curățate, cu vase cu flori galbene în fiecare colț. Pe lângă pereți erau așezate șapte sau opt scaune, cu o Biblie și o cutie albastră de șervețele de hârtie pe fiecare. Spre celălalt capăt al încăperii, pe o masă cu rotile, zăcea o siluetă acoperită cu un cearșaf. Un antreprenor de pompe funebre într-un halat alb stătea în picioare lângă ea, urmărindu-ne cum intrăm. Își ținea o mână pe prosopul cu dungi albe și albastre care acoperea fața cadavrului.

— Vă dați seama de împrejurările în care a fost descoperit acest cadavru, spuse medicul legist. Ar putea ca fața să aibă altă culoare. Dacă acesta este tatăl dumneavoastră, s-ar putea să nu arate exact așa cum arăta când era în viață.

— Știu.

El dădu din cap, studiind-o atent.

— Ei bine, și-acum uitați-vă în voie, oricât de mult timp doriți. Dacă aveți nevoie de o pauză, vă putem scoate la aer, după care vă puteți întoarce mai târziu. Nu ne grăbește nimeni.

— Sunt gata.

Mi-am ținut respirația, simțind cum inima îmi bate mai să-mi sară din piept. Antreprenorul de pompe funebre lăsa în jos prosopul. Dove zăcea pe spate. I se vedea doar fața, fiind acoperit cu un cearșaf care ascundea frânghia cu care se spânzurase. Primul lucru la care m-am gândit a fost cât de slab era. Probabil că slăbise vreo treizeci de kilograme, arăta complet diferit: avea bărbia atât de lăsată că aproape i se topea pe piept și fălcile în cădeau în cute, ajungând până la cearșaf. Din părul des și blond mai rămăseseră doar mici pete pe scalp, iar pielea își pierduse culoarea aceea roșie chiar și sub machiajul folosit de îmbălsămător. M-am holbat la el fără să clilesc, ascultându-mi respirația. În mintea mea fusesem deja aici la morgă de sute de ori, privindu-i cadavrul.

— Angeline, spuse medicul legist dregându-și glasul, sunt acestea rămășițele tatălui tău, Malachi Dove?

Ea se întoarse spre mine cu mâna la gură. Am îmbrățișat-o și ea și-a îngropat fața la pieptul meu.

— Dumnezeuule, Dumnezeuule!

— Angeline? spuse Danso cu blândețe. Ce se întâmplă cu tine, draguță?

— *Da*, bombăni ea dând din cap, *da*, e el.

— Ești sigură, fetiço? Ești sigură că nu vrei să te mai uiți puțin ca să fii sigură? Poți să te uiți în voie. A slăbit ceva, a dus-o rău tot timpul asta.

— Nu contează, nu contează, șopti ea.

— Nu contează?

— Nu, e el, l-aș recunoaște oriunde.

— Ești bine?

După identificare, Angeline s-a dus cu Struthers să bea un pahar de apă, iar eu am ieșit să fumez o țigară. Danso a venit să stea cu mine, ținând mâinile în buzunare, uitându-se prin parcare la ieșirea de urgență care ducea spre secția de patologie.

Am dat din cap, trăgând din țigară și ridicând privirea la stele. Era o noapte senină, nu erau decât câțiva nori, nori ca în filmele de groază,

plutind pe cer.

— Mi-am petrecut jumătate din viață așteptând clipa asta.

— Da, pun pariu că ai așteptat-o.

— Și știi ce e ciudat? am spus privind-l pieziș. Ce e ciudat e că nu mi-am închipuit niciodată că va fi așa. Am crezut întotdeauna că se va întâmpla altfel.

— Altfel cum?

— Nu știu, am spus izbucnind într-un râs scurt, bănuiesc că nu am reușit niciodată să uit ce a spus: „Moartea mea va fi memorabilă”. Îți amintești? „Memorabilă.” M-am întors spre morgă. Ferestrele proiectau pătrate de lumină pe pietriș.

— Vrei să spui că te-ai gândit că va face un spectacol din asta?

— Da.

— Păi a fost.

— A fost? am spus dând afară niște fum.

— Da, spuse el scoțând din haină un portofel din plastic transparent cu poze și întinzându-mi-l. Nu ar trebui să îți arăt astea, înțelege?

Mi-am vârât țigara în gură și am ținut pozele în lumina. La început m-am gândit că erau niște haine prinse într-un copac sau o parașută încurcată acolo. Apoi am recunoscut mâinile și am putut distinge conturul unui corp prin tot materialul ăla, țeapăn ca o sperietoare, cu capul prăbușit în piept.

— Funia venea în jurul trunchiului, spuse Danso. A sărit din copac și funia i-a rupt gâtul, în timp ce ramurile i-au prins brațele. Chestia asta de aici e foaie de cort care era înfășurată în jurul lui. Trăia acolo rău de tot de săptămâni bune. Uită-te la el, Joe, continuă el după o pauză, arată exact ca un înger, nu-i așa?

Nu am răspuns. Mă uitam fix la foaia de cort și la modul cum se desfășura de pe brațele rășchirate, asemenea unor aripi.

— Un înger. Foaia aia de cort flutura în vânt. Te băga în sperieți, băiete, îl puteai auzi înainte să îl vezi. Fâl-fâl-fâl se auzea printre copaci. Și puteai să îl și miroși, spuse el adulmecând aerul, de parcă ar mai fi avut încă mirosul în nări, să îl și miroși.

I-am dat înapoi fotografiile, am aruncat țigara și m-am sprijinit cu spatele de ușa mare pe care o foloseau antreprenorii de pompe funebre, cu capul și cu coatele pe genunchi.

— Joe? Ești OK, băiete?

Am dat din cap, fără să-mi ridic privirea. Mă holbam la pământul dintre picioarele mele și prin fața ochilor mi se perindau tot felul de imagini, ca vagoanele unui tren: mama lui Finn, eu și Lexie, modul de-a dreptul bolnav cum Dove se materializase dintre copaci și se așezase în cârca mea. Danso ar fi vrut să sar în sus și să încep să mă bat cu un dușman imaginar. Știam că asta voia, pentru că la fel îmi imaginasem și eu scena, dar nu puteam să o fac. Tot ce simțeam era un ocean de

oboseală care se deschide în mine și se întinde și se întinde până când mi-am dat seama că eram mai obosit, mult mai obosit decât fusesem vreodată în viața mea.

6

La Londra venea primăvara. Erau furtuni și inundații. Jumătate din East Anglia și Gloucestershire era sub ape, iar londonezii stăteau în fața televizorului privind la mașini care pluteau pe străzile principale ca niște lemne, mulțumind lui Dumnezeu că trăiau într-un oraș suficient de civilizat încât să aibă diguri împotriva inundațiilor. Poarta din spate fusese deschisă din nou cu forța. Am pus asta pe seama vântului, dar vecinii spuneau că și la ei în grădină se întâmplase același lucru. Se gândeau că ar putea fi un vagabond care stă prin cartier. Deși nu îl văzuse nimeni, erau siguri că se aciuse pe acolo. Călca peluzele și lăsa în urmă bucăți de șervețele de hârtie și ambalaje de Twix, pe care trebuia să le aduni cu furca. Folosea aleile din spatele caselor ca să se furișeze noaptea în grădini, în căutarea unui loc calduț unde să doarmă. În unele grădini spărsese lacătul de la șopron.

Nu mi se părea ireal tot ce se întâmplă. Odată cu dispariția lui Dove, parcă se dusese dopul pe care îl pusesem vieții mele. Mă simțeam mereu obosit și, oricât de mult aș fi dormit, nouă, zece ore, mă trezeam mai obosit decât înainte și ajungeam să adorm la birou, cu degetele pe tastatură, scriind rânduri după rânduri de litere pe ecran. M-am gândit să consult un medic, dar mi-am dat seama ce m-ar fi întrebat: „Ați trecut printr-o perioadă de stres de curând, domnule Oakes?” Ei, și atunci ar fi ieșit totul la iveală: moartea lui Lexie, faptul că nu mă simțeam deloc mai bine că se terminase totul, grijile pe care mi le făceam în legătură cu cartea și, până să mă dezmeticesc, m-aș fi pomenit ținând în mână o rețetă pentru Seroxat. Prin urmare, aveam de gând să îi dau înainte orbește, ca și cum aș fi fost sub apă, ignorând pacostea asta de pe capul meu.

După zece zile interminabile, am dus manuscrisul la editură. Departamentul lor de creație ne trimisese mostre cu supracoperta și acum stabiliseră o ședință foto pentru Angeline la un studio din Brixton. Am vorbit mult cu Finn și cu Angeline despre asta, despre cum ar trebui să se înfățișeze lumii. Nu aveam să îi lăsăm să fotografieze diformitatea, așa că ne-am oprit la o fotografie din clipul video și i-am aranjat cu un tip de la o firmă de furnituri medicale să

facă un mulaj din fibră de sticlă al unei secțiuni a anomaliei și să o fotografieze. Editura avea de gând să o trimită pe Insula Porcilor ceva mai încolo în luna aceea, ca să îi facă niște poze la capelă, însă voiau și niște portrete făcute în studio, doar capul și umerii. Ședința foto a avut loc în martie, la începutul primăverii, și, dacă privesc înapoi acum, s-a dovedit a fi începutul unei altfel de schimbări care plutea în atmosferă.

— Ei, cum te simți?

Stăteam în cabina de machiaj privindu-ne. Nu îşi dăduse jos hainele pentru afară, purta încă pardesiul și un fes tricotat, în dungi. Adusesem sticla de JD cu mine și acum am desfăcut-o, i-am turnat puțin într-un pahar din plastic și i l-am dat.

— O să fii OK?

— Nu știu, spuse ea luând paharul și înfiorându-se, în timp ce arunca o privire îngrijorată spre ușă.

Când omul de serviciu ne dăduse drumul înăuntru, studioul era gol. Acum însă veneau și ceilalți, pentru că le auzeam vocile.

— Au văzut clipul video, mă întreb ce vor spune despre mine, zise ea privind la rândul de rochii împins într-un colț. Deși erau acoperite cu celofan, puteai vedea poalele lungi târându-se pe jos. I se făcuse probă pentru fiecare dintre ele, în mod special, ca să nu se vadă nimic. Oricum, indiferent ce aş purta, nu contează, vor ști.

— Poți să te răzgândești, am spus, o să îl pun pe Finn să rupă contractul. Trebuie doar să spui...

— Nu, nu, serios, spuse ea cu un râs nervos, scoțându-și fesul și trecându-și mâna prin buclele scurte, în timp ce își privea timid în oglindă fața fără machiaj și lipsită de orice culoare. O să fac asta, sigur că o voi face.

Când a intrat fata de la machiaj, am ieșit și le-am lăsat singure, plimbându-mă apoi prin studio și gândindu-mă la ce spusese ea: „Ce vor crede despre mine?” Studioul era într-un depozit cu podele de beton lustruit, cu contraforturile de pe tavan vopsite în negru și lămpi mari stând ca niște santinele în colțurile întunecate, neaprinse încă. O rolă de hârtie care atârna de sus fusese trasă până la podea și un taburet rotativ fusese așezat în centru. Un asistent se plimba de colo colo, ajustând luminile, deschizând difuzoarele și discutând cu voce scăzută cu fotografii, care se apleca peste aparat, uitându-se în vizor. Fotografii avea vreo douăzeci și ceva de ani și arăta de parcă ar fi fost un corespondent de la o revistă de muzică alternativă gen *Mojo* sau *NME*, cu tricoul lui decolorat cu Bob Marley și blugii care de-abia i se țineau de fund. Nu mă văzuseră, așa că m-am apropiat și i-am ascultat o vreme până când mi-am dat seama că vorbeau despre manechine cu dezabilități.

— E o obsesie majoră cu chestia asta acum. Marc Quinn și tipa aia

însărcinată, Alison Lapper.

— Da, și Aimee Mullins... adăugă asistentul, amândouă cât se poate de mișto.

— Acu', dacă e să mă întrebi pe mine, *cam venise vremea pentru așa ceva*.

— Știu.

— A trecut atâta vreme și chiar nu e deloc comic. Venise vremea să...

Fotograful se întrerupse brusc, îndreptându-se de la mijloc și privind spre colțul îndepărtat al studioului. Atât eu, cât și asistentul ne-am întors să vedem la ce se uita. Ușa cabinei de machiaj era deschisă, și Angeline stătea în pragul ei, clipind nesigur la luminile din studio. Purta o rochie argintie cu un decolteu care cobora cam până la jumătatea stomacului, care părea să fi costat cât jumătate din salariul meu pe un an, și parcă era cu totul alta. Fata de la machiaj îi îndreptase buclele scurte, lipindu-le de cap ca un coif negru, îi pusese gene false și îi scosese în evidență buzele cu un ruj roșu aprins. Deși îi tremurau mâinile, fața îi era impasibilă ca a unui manechin din magazin, părând aproape din sticlă în perfecțiunea ei. A înghițit puțin și apoi a început să meargă încet, testând parcă, ducând un picior în fața celui alt, ca și cum s-ar fi gândit că ar fi putut cădea. Toată lumea și-a ținut respirația în timp ce îi înregistram prezența, iar liniștea a coborât în studio. Nu se auzea decât zgomotul tocurilor ei pe podea. A ajuns la marginea luminilor, ezitând, apoi a pășit pe hârtie, s-a îndreptat repede spre taburet și s-a prăbușit pe el, ca și cum ar fi fost o plută de salvare.

— La naiba! a spus fotograful, fluierând uimit. La naiba, frate! a adăugat el apoi cu voce scăzută.

Și-a scuturat capul, și-a tras blugii în sus și s-a dus apoi pe hârtie, la vreo cincizeci de centimetri în fața ei, studiind-o curios, ca și cum i-ar fi pus o întrebare.

— Ești frumoasă, Angeline, a spus el după o pauză, cât se poate de surprins, ești pur și simplu superbă.

La început ea s-a holbat la el, de parcă nu ar fi înțeles ce spusese sau cine era, gândindu-se poate că o lua peste picior. Apoi însă s-a întâmpnat ceva cu ea și s-a înroșit brusc.

— Mulțumesc, a șoptit ea timidă, mulțumesc.

— Să îți fie de bine, să îți fie de bine, a spus el, izbucnind într-un hohot de râs neîncrezător, fără să își ia ochii de pe ea.

A continuat să o privească de parcă ar fi fugit dacă nu ar mai fi făcut asta, apoi s-a întors la aparat, ridicând mâinile, ca și cum ar fi vrut să liniștească un animal agitat.

— Nu te mișca, a spus el, privind prin vizor, nu te mișca, a repetat și a tras un cadru înainte ca ea să își poată da seama ce se întâmplă. S-

a declanșat blițul și el a potrivit din nou aparatul.

— Gata? a întrebat Angeline, clipind spre el.

— Da, a spus el mutând pe modul ecran și privind printre gene la aparat. Vezi ce ușor o să fie? a zis el, ridicând privirea spre ea.

M-am simțit foarte ciudat să stau acolo în picioare în după-amiaza aceea, în întuneric și să o privesc cum... nu găsesc cuvântul... cum se *extindea* poate, ca și cum ar fi crescut sub ochii ăștia fixați asupra ei care îi acordau atâta atenție. Părea că de fiecare dată când se declanșa blițul, mușchii feței i se relaxau puțin, până când privirea de păpușă se îmblânzea și chiar eu trebuie să recunosc că arăta minunat. Nimeni nu o trata ciudat și nu o privea de sus, nimănui nu i se părea ciudat că trebuia să stea așa jos, pentru că nu se simțea deloc comod pe taburet și trebuia să se țină cu mâinile de marginile lui. În loc de asta, toată lumea se comporta de parcă era ceva cu adevărat frumos.

După vreo douăzeci de poze, au pus-o să se schimbe și să îmbrace altă rochie, i-au coafat altfel părul și așa mai departe. Pe parcursul zilei a schimbat șase rochii, din care majoritatea mi se păreau cât se poate de ridicole, semănând cu scenele alea de modă de budoar, dar se pare că tuturor le plăceau, chiar și lui Angeline. Pe la 3 după-amiaza a trebuit să mă așez, pentru că obosisem. În plus, mai era un motiv. Începuse să mă enerveze fotografia.

Mai întâi mi s-a părut minunat, pentru că vedeam cât de fericită o făcea, dar acum începuse să mă obosească prostiile astea. Felul în care-i spunea: „Frumos, frumos”, mă scotea din sărite. Am început să îl urmăresc mai îndeaproape și m-am cufundat mai tare în întuneric, ca să nu mă vadă. Am stat acolo, jucându-mă nerăbdător cu cheile, rotindu-le între degete, luându-le de pe inel și punându-le la loc, încercând să nu îmi spun: „Ce, îți place de ea cumva? Nu te mai holba așa la ea”. Apoi, la sfârșitul zilei, când eram toți obosiți și m-am gândit că măcar se terminase, s-a dus aproape de ea, și-a lăsat capul în jos și i-a spus ceva cu voce scăzută, am încetat să mă mai joc cu cheile și am început să îi urmăresc îndeaproape. Lui Angeline i-a dispărut zâmbetul de pe față și a rămas acolo cu ochii în podea, ascultându-l cum vorbea, dându-și părul după urechi și gândindu-se la ce îi spunea.

— Ei bine? a spus el îndreptându-se de la mijloc și dându-se un pas înapoi.

— Hei, am spus eu apropiindu-mă de platou și simțind lumina reflectoarelor pe față.

Ea însă nu s-a întors spre mine, nici măcar nu a părut să mă audă, pentru că avea ochii fixați pe ai lui. După câteva clipe, a dat ușor din cap.

— Hei, am murmurat, Angeline?

Nimeni nu a reacționat însă. Fotografia s-a dus și a deșurubat aparatul de pe trepied și s-a așezat pe burtă, sprijinindu-se pe coate,

cu aparatul ridicat la ochi. Se concentra pe tivul fustei ei și dintr-odată, luându-ne pe toți prin surprindere, ea și-a ridicat fusta până la genunchi.

Am fotografia de-atunci și chiar și astăzi mă mai uit la ea. I se văd gleznele subțiri, urmele transpirate ale picioarelor ei mici pe fundalul de hârtie și, cel mai important, cel de-al treilea picior, rupt și strivit. Nu ai zice că e făcut din același material ca celelalte două, stă acolo atârând alături de umbra lui. S-a dovedit a fi cea mai bună poză din album, cea despre care vorbește toată lumea. Cert e însă că atunci îmi venea să îl omor pe fotograf.

După ce au terminat și ea s-a dus să i se dea jos machiajul, cineva a adus cafea și o sticlă de vin rosé. Mi-am luat paharul și m-am așezat lângă el. Nu aveam de gând să îl las să vorbească din nou de unul singur cu ea.

El stătea tolănit pe canapea, pe jumătate lungit pe spate, trecându-și degetele printre brățelele de pe brațe, cumpărate în semn de solidaritate cu diverse cauze. Dacă știa că mă scoate din sărite, nu arăta asta.

— Așadar, spuse el pe un ton perfect normal, ce se întâmplă când iese cartea?

Se opri o clipă ca să dea paharul de vin pe gât, apoi își întoarse privirea spre mine. Când o priveam mă gândeam doar la ce s-ar întâmpla dacă tatăl ei ar citi cartea. Oare ce părere ar avea despre asta? Dacă aș fi în locul lui, mi-aș găsi o gaură în pământ și m-aș ascunde acolo.

— Malachi Dove e mort, cum ar putea citi cartea? am spus privind-l fără să preget.

— Serios?

— Nu citești ziarele? Au vuit toată săptămâna în legătură cu asta.

— Ah, cadavrul acela din Dumfries. Bine, dar nu s-a confirmat, nu au spus că ar fi el cu adevărat, nu?

— Nu, am spus rar, ca și cum ar fi fost un copil care nu voia să înțeleagă, așteaptă să aibă rezultatele testului ADN, înainte să facă asta, dar e el și e mort.

Angeline a apărut atunci cu o cutie de coca-cola dietetică în mână și am ridicat amândoi privirea spre ea. Purta un halat alb și mi-am dat seama că îi șterseseră machiajul, pentru că avea o linie în jurul gâtului deasupra căreia pielea era roz, strălucitoare, nepermis de strălucitoare după cinci ore sub luminile reflectoarelor.

— Hei, spuse fotograful, ridicându-se și uitându-se la ea cu zâmbetul ăla fals, de parcă l-ar fi dat pe spate. Ia un loc.

Ea se așeză prinzându-și buclele cu două agrafe deasupra urechilor.

— Sunt *atât* de obosită, a zis ea zâmbind și privind-mă, atât de obosită.

— Ai fost minunată, am spus, forțând cuvintele să îmi iasă din gură.

— Hei, Angeline, a zis fotograful, aplecându-se în lateral și băgând o mână în buzunarul de la spate al blugilor, de unde scoase o carte de vizită. I-o dădu cu două degete, cu un gest atât de delicat de parcă ar fi fost vreun fluture exotic, și nu o bucată de carton. Lucrez mereu cu ea, opera ei e luxuriantă, pur și simplu luxuriantă, îndrăzneată, autentică, înțelegeți ce vreau să zic?

Ea a luat cartea de vizită, s-a uitat la ea și și-a mișcat puțin buzele.

— Ce e? am spus aplecându-mă. Ia să vedem.

Mi-a dat cartea de vizită după un moment de ezitare. A trebuit să i-o trag puțin, puțin de tot, dintre degete. Am întors-o și am văzut că era a unui redactor de la *Daily Mail*. Ce se întâmpla acolo?

— Ei bine, ce e asta? am spus întorcându-mă spre fotograf și dând crispat din cap.

— Vrea mult de tot să scrie un articol despre Angeline.

Așadar, un afurisit de redactor de la un ziar național știa de Angeline? Cum de se întâmplase asta?

M-am aplecat în față și i-am atins puțin genunchiul, făcându-l să se uite la mine și dorind să stea drept, fără să se mai cocoșeze.

— E OK, e perfect, numai că noi negociem drepturile de publicare a acestei povești în foileton, și nu cu *Mail*, OK? am spus făcând o pauză ca să mă asigur că mă auzise.

— Îmi pare rău, prietene, a zis ridicând paharul de parcă ar fi ciocnit în cinstea noastră, nu am vrut să mă bag, nu e treaba mea să fac valuri.

— Haide, haide să te schimbi, am spus ridicându-mă și întinzând mâna spre Angeline.

Ea însă nu s-a ridicat, ci a stat acolo, holbându-se la mâna mea întinsă.

— Hai, am repetat, a venit vremea să te îmbraci și să plecăm. Să îi lăsăm amicului nostru timpul necesar să își citească contractul.

— OK, a spus Angeline pe un ton sarcastic, oftând și dându-și ochii peste cap. Era același ton pe care îl folosea Sovereign cu mama ei. *Vin acum*.

Și-a terminat cutia de coca-cola și a aruncat-o la coș, după care și-a ridicat mâna, ducând degetul mare la ureche și cel mic în colțul gurii și zâmbindu-i fotografului.

— Sună-mă, a spus ea și a trecut pe lângă mine, sărind de pe un picior pe altul până în cabina de machiaj, târându-și leneș papucii pe podea, așa cum văzusem că fac târfele în Tijuana.

M-am ridicat privind-o, dar tot ce mi-a venit în cap a fost vremea adolescenței mele în Bootle, când tații se aliniau în mașini în afara cluburilor de noapte când venea vremea ca ele să fie date afară de acolo. Obișnuiau să iasă din mașină și să stea cu coatele pe capotă,

arătând relaxați, deși îți puteai da seama cam ce gândeau. Se gândeau că, dacă unul dintre nenorociții dinăuntru le atinseseră fiicele măcar cu un deget, aveau să primească o bătaie de pomină.

Am mers înapoi spre casă în tăcere, cu Angeline în dreapta, mestecând o gumă pe care o culesese de pe undeva. Tot butona radioul, încercând să prindă Choice FM, până când m-am întins și l-am închis. Mă hotărâsem că nu aveam să mai vorbim cu fotograful. Nu îmi plăcea că intervenise și nu îmi plăcea nici cum vorbea despre Dove. Cadavrul din Dumfries era el, nu spusese nimeni că n-ar fi fost. Aveam de gând să îl sun dimineața pe Danso să aud din gura lui că testul ADN ieșise pozitiv. Chiar și așa, când am ajuns acasă, m-am dus în grădina din spatele casei și am închis bine de tot poarta, apoi am verificat încă o dată ușa de la beci și am blocat-o cu mașina de tuns iarba.

Am auzit telefonul sunând în casă și, în timp ce intram în bucătărie, am auzit pașii grăbiți ai lui Angeline pe scări.

— Da, bună ziua, a spus ea trăgându-și sufletul.

Am intrat în hol și am stat acolo în picioare, dându-mi jos haina pe jumătate, holbându-mă la ea.

— Da, spunea ea la telefon, eu sunt, după care chicoti puțin. Da, știu, mi-a spus toate astea, continuă, după care, văzându-mă în pragul ușii, se întoarce cu fața la perete, sprijinindu-se când pe un picior, când pe celălalt și bâțându-se în timp ce vorbea. Nu, cred că este *în regulă*. Ca să fiu sinceră, *îmi doream* să sunați.

Eu am stat acolo fără să scot o vorbă, gândindu-mă dacă să acopăr receptorul cu degetele sau nu. În loc de asta însă, mi-am dat jos haina și m-am așezat la masa din bucătărie în semiîntuneric, desfăcând nervos o sticlă de Newkie Brown. Mi se tot plimba prin față imaginea cu tații care stăteau și își așteptau fiicele să iasă din clubul de noapte Crosby.

— Joe? mă strigă ea, după ce termină de vorbit, apărând în pragul ușii de la bucătărie cu ochii strălucind și bărbia coborâtă și un zâmbet de fetiță pe față. Am fost neascultătoare, nu-i așa?

— Ai de gând să faci chestia asta?

— Vineri.

— Vineri? Chiar crezi că e bine, înainte să știm dacă tatăl tău e mort

sau nu?

— Bine, dar era el.

— Arăta foarte diferit.

— Nu începe din nou cu asta, a zis lăsându-și umeri în jos.

— Nu știi, am spus oftând și frecându-mi tâmplele îngrijorat, chiar nu știi și nu îmi place deloc treaba asta.

Mi-am lăsat mâinile în jos și am privit pe fereastră, gândindu-mă la încuietorile de siguranță de pe ea. Nu le mai folosisem de ani buni, oricum nu aveau ce să ne fure, și nu îmi puteam aminti ultima oară când văzusem cheia de la ele. Probabil că era în vechea cutie de cafea de pe raftul din beci. Mi-am spus din nou că Danso mi-ar fi telefonat dacă ar fi fost vreo problemă.

— Joe, spuse ea venind și punându-și mâinile pe umerii mei, după care își petrecu piciorul pe după ale mele și se așeză în poala mea cu fața spre mine și cu fusta adunată între coapse, dezgolindu-și picioarele.

Puteam să simt mirosul cafelei pe care o băuse și al cremei pe care o folosisese ca să se demachieze.

— De ce nu mă crezi? Era el.

— Și *tu de ce* nu mai poți aștepta până suntem siguri? O să aibă rezultatele de la testul ADN în orice clipă de-acum. O să îl sun pe Danso mâine-dimineată.

— Dar era el, Joe, și oricum n-o să spun nimic, continuă ea mișcându-se puțin și dându-și fusta la o parte, astfel încât coapsele ei dezgolite se frecau de blugii mei. N-o să spun unde locuiesc.

— Va trebui să aștepti până vorbesc cu Finn. Dacă nu ești atentă, ai putea să ne strici contractul. Nu o să îi placă deloc.

— Ba da, o să îi placă mult, spuse ea luându-mi mâinile și împingându-le sub fusta ei.

Nu purta lenjerie intimă, era umedă și caldă și puteam simți membrul diform presându-mi încheieturile degetelor.

— Promit, promit, șopti ea închizând ochii și începând să își miște coapsele în cerc. N-o să spun nimic despre tine.

Nu încerca să îmi facă în ciudă, chiar nu făcea asta, pur și simplu nu se gândea la mine și îmi dădeam seama de asta. Tot ce dorea era să fie auzită. Pentru numele lui Dumnezeu, avea nouăsprezece ani și, dacă atunci când veniseră cei de la *Mail* să îi ia interviul se purtase de parcă mi-ar fi făcut în ciudă, fusese doar vina mea.

Vorbisem cu Finn și nu îi plăcuse deloc treaba asta. Parcursese contractul de-a fir a păr și, cu excepția cazului în care ar fi vorbit despre masacru în sine, nu o putea opri în nici un fel, și asta îl înfuria la culme. Îl tot sunasem pe Danso, dar de fiecare dată îmi intra mesageria, așa că i-am lăsat o grămadă de mesaje în care îi spuneam să mă sune dacă nu se potrivea profilul ADN. Cu toate astea nu m-a sunat înapoi. Începusem să cred că nu era chip să fac față acestei furtuni, ceea ce m-a transformat pe *mine* în prietenul de doi bani nervos ca naiba care stătea în spatele ziaristei pe tot parcursul interviului pentru *Mail*, făcându-i semn peste capul acesteia de fiecare dată când credeam că spune mai multe decât trebuie.

Își tot pierdea concentrarea, devenind neglijentă în ce spunea. La un moment dat, a zis: „Nu pot să vorbesc despre asta pentru că eu și Joe...”

— Angeline, am spus ridicând vocea, ăăăă...

— O, da, pe unde mi-o fi fost mintea? Ce voiam să spun este că...

Mi-am petrecut restul timpului uitându-mă furios la ea și așteptând să o prind cu un cuvânt sau o expresie greșită. După o vreme s-a săturat să mă tot vadă prin preajmă și a dus-o pe ziaristă în bucătărie, unde au stat apropiate ca fetele, bând ceai și fumând. Am tot căutat motive să mă duc la bucătărie: ba să fierb apa, ba să ies să mă plimb prin grădină. De fiecare dată când intram, se opreau din chicotit și se întorceau spre mine cu niște zâmbete drăguțe și lipsite de expresie, așteptând politicoase să ies ca să poată continua interviul.

Nu am știut dacă se ținuse de promisiune până când nu a apărut articolul trei zile mai târziu. Era luni și, deși pusesem ceasul să sune la 7, când m-am trezit patul era deja gol. Știam unde era. Se dusese la chioșcul de presă să ia ziarul. Când a sunat telefonul, eram încă în pat,

frecându-mi capul și încercând să mă trezesc. Era Danso, cu tonul lui obișnuit, auster, obosit și crispat.

— Ai o voce de rahat.

— Păi mă și simt ca atare. N-am dormit toată noaptea și am venit aici direct la aeroport. Suntem pe pistă acum.

— Suntem?

— Eu și Sancho⁽⁴⁷⁾ Struthers, tovarășul meu de călătorie.

— Așadar, n-ai plecat la Miami. Sau îl iei cu tine și în vacanță?

— Joe, spuse el, fără să râdă, te duci pe undeva azi?

— Eu? Doar la magazinul din colț, stau în casă, am o carte de scris.

— Ne îndreptăm spre Heathrow, venim în câteva ore. Vreau să mă *consult* cu tine într-o chestie, dacă ești de acord.

— Să te consulți cu mine? Ce s-a întâmplat?

— Sunt prea multe lucruri de discutat pe o linie nesigură, Joe, dacă înțelegi ce vreau să zic, spuse el ezitând. Nu putem să lăsăm detaliile pentru când ne vom vedea față în față?

Am dat la o parte așternutul și mi-am coborât picioarele din pat. Ceva din tonul lui mă pusese în alertă.

— Nu e el, așa-i? Amărâțul ăla de la morga din Dumfries nu e Malachi, nu? Ți-am lăsat o grămadă de mesaje legate de asta, Peter, și am tot așteptat să mă sune înapoi.

A urmat o pauză în care nu am auzit decât zgomotul paraziților pe linie și uruitul constant al unui motor de avion mic.

— Peter, mă auzi? Am zis nu e el, nu?

— Nu e el, a spus în cele din urmă. Testul ADN a ieșit negativ.

— La naiba, *știam!* am spus ridicându-mă în picioare. A găsit pe cineva care semăna cu el. Biletul sinucigaș și tot restul, a vrut să te trimită pe o pistă greșită pentru câteva săptămâni.

— Nu, nu credem că e implicat în treaba asta, credem că e o coincidență, continuă el cu vocea scăzută, probabil pentru că se uitau ceilalți pasageri urât la el. Tipul din Dumfries e un fost militar, care nu a mai fost întreg la cap după operațiunea Furtună în Deșert. Amenința de ani buni că se va sinucide.

— Peter, am spus eu măsurând camera în lung și-n lat și aruncând cuvintele în aer, cât timp ia un test ADN?

— Nu mult, e...

— Exact, nu durează mult, ai zis vineri. Vineri a fost acum trei zile și ți-am tot lăsat mesaje, rugându-te să îmi spui dacă...

— Joe, ascultă...

— ...dacă nu se potrivește ADN-ul și între timp Angeline a spus presei povestea ei.

M-am dus la fereastră și am tras perdelele, așteptându-mă să o văd venind pe stradă.

— O să citească articolul în dimineața asta, o să afle unde e și...

M-am întrerupt, pentru că văzusem ceva pe stradă care îmi atrăsese atenția.

— Peter? *Peter nenorocitul*, ce se întâmplă? Ce nu îmi spui? am zis, simțind cum începeam să mă răcesc puțin. Ce naiba se întâmplă?

Am deschis fereastra și m-am aplecat, în timp ce răsuflarea se transforma în vapori și condensul îmi uda umărul gol. Era o mașină de poliție afară, cu luminile aprinse.

— E de la Salusbury Road. Joe? *Joe!* Ascultă, e doar o măsură de precauție.

— *O măsură de precauție?* Dumnezeu mare, ai face mai bine să îmi spui ce se petrece.

— Poate e mai bine să stai în casă azi, nu ai nici un motiv să ieși, nu? Nu te mai duce la cumpărături. O să îți dau un mesaj cu numărul de la secția de poliție locală, cei de-acolo sunt la curent cu situația.

— Ce situație?

— Avionul decolează, Joe, se uită stewardesa urât la mine.

— Ascultă, Angeline e plecată, ce pot să fac...

— Relaxează-te, nu ai de ce să îți faci griji, a spus, iar telefonul a murit.

Am format 1471, apoi 3, dar mi-a intrat mesageria. Am închis și m-am holbat la telefon, simțind cum mi se accelerează pulsul.

— Nenorociților, am spus, *ați știut* de asta, am spus privind afară pe fereastră.

Luminile de pe stradă erau încă pornite și portocaliul se amesteca cu albastrul luminilor mașinii de poliție. Când m-am dus spre pat, punând mâna pe partea pe care dormea Angeline, aceasta se răcise. Chioșcul de ziare era la cinci minute de mers pe jos și am simțit dintr-odată cum frica pune stăpânire pe mine, simțind-o în gură asemenea acidului din stomac.

Mi-am tras blugii pe mine și am coborât scările, în timp ce îmi puneam și un tricou. Mă panicam din ce în ce mai mult cu fiecare pas. Când am ajuns în hol, îmi clănțăneau deja dinții.

Am alergat afară în picioarele goale, ezitând, apoi m-am întors și am smuls cheile de deasupra telefonului, am trântit ușa în urma mea. În mașina de peste drum, ofițerul de poliție și-a întors capul în direcția mea în timp ce mă deplasam pe alee. Nu îi puteam vedea fața, pentru că era ascunsă după paravanul solar, tot ce puteam distinge erau mâinile crăpate așezate pe bord. Am alergat în mijlocul străzii, simțind cum frigul îmi pătrundea în picioare. M-am întors și am verificat ambele sensuri și tocmai mă pregăteam să mă duc la el și să îi bat în geam când am văzut-o venind spre mine în depărtare.

M-am simțit atât de ușurat, pe parcă m-ar fi tăiat cineva în două. Am șchiopătat înapoi și m-am sprijinit de poartă, ca să-mi trag sufletul. Am văzut-o venind. Ducea trei ziare în mână și ochii îi

străluceau.

— Joe! a strigat ea, începând să meargă mai repede când m-a văzut. E aici! a spus fluturând unul dintre ziare spre mine. A spus că sunt frumoasă.

— Intră imediat.

— Nu ai pantofi în picioare, a observat ea ezitând, și zâmbetul i-a dispărut de pe chip, iar brațele i-au căzut de-a lungul corpului.

— Intră odată înăuntru, am spus luând-o de braț și conducând-o pe alee, fără să scot o vorbă.

Când am ajuns în casă, am încuiat ușa, am pus zăvorul și lanțul. Ea a așteptat în liniște în timp ce am încuiat ușa din spate, am golit cutia de cafea pe podea și am căutat printre chei până am găsit-o pe cea de la încuietorea ferestrelor. M-am dus în fiecare cameră și am încuiat ferestrele, am tras perdelele și apoi m-am întors în hol, luându-i ziarul din mâna imobilă.

— Țsta e articolul? am spus desfășurând ziarul pe masa din bucătărie și uitându-mă prin el. Zice că stăm împreună?

— Nu, a spus ea cu grijă în timp ce își desfăcea eșarfa, nu spune nimic despre tine.

Am găsit pagina cu articolul și mi-am așezat mâinile pe el, aplecându-mă să îl examinez. Deasupra mea, lumina electrică se mișca încet în cerc și umbra ei se rotea peste ziar ca o piatră de divinație.

Articolul avea două pagini, cu o fotografie mare în centru a lui Angeline, cap și umeri, și altele două: una cu Dove și una cu Insula Porcilor, cu corturile poliției și bărcile îngrămădite în jurul satului.

Am scanat repede textul. Era genul de articol clasic, care îți spunea ce se întâmplase, cum și când: oroarea masacrului, câți fuseseră omorâți, fuga lui Malachi Dove, moartea lui Lexie, toate astea erau relatate în primul paragraf. Apoi articolul se concentra pe Angeline și fraza ei preferată era acolo: „o frumusețe care dă semne că ar avea o inteligență pătrunzătoare”. Spunea că era infirmă din naștere și că mergea cu un ușor șchiopătat, fără a furniza alte detalii. Urma apoi un rezumat al vieții ei pe insulă, impresiile ei față de membrii cultului uciși, iar articolul se încheia făcând o referință la carte, care avea să fie publicată în august. Eu nu eram menționat nicăieri.

M-am aplecat și mai mult și am cercetat fotografia, uitându-mă la ce se reflecta în ochii ei și așteptându-mă pe jumătate să mă văd acolo, stând în umbră nervos și gelos. Cu toate astea nu se vedea nimic în afara blițului fotografului.

— Joe, mai bine mi-ai spune ce se întâmplă.

Am scuturat din cap și m-am așezat la masă, presându-mi tâmplele cu degetele. Aveam nevoie de un calmant. Am tras ziarul spre mine și m-am uitat la el încruntat.

„Dar Angeline spune că membrii Preoților Tămăduitori Psihogenici

s-au purtat frumos cu ea. «Au fost cu toții atât de drăguți cu mine. Cred că știau ce se întâmpla cu mine.»»

— Erau atât de drăguți? am spus ridicând privirea spre ea. Asta ai spus? „Cred că știau ce se întâmpla cu mine?” Nu îmi amintesc să-mi fi spus așa ceva.

— Nu, a rostit ea roșind și frecându-și nasul, nu am vrut să par... înverșunată. Nu am vrut să par înverșunată.

— Nu ai vrut să pari *înverșunată*? am spus oftând. Uite ce e, tu crezi că știi ce faci, dar aici avem de-a face cu lucruri periculoase. Nu a fost prea deștept din partea ta să vorbești cu ei.

— E doar o chestie de autoconservare.

— Crezi că asta e autoconservare? am spus privind-o cu fața ca de piatră, în timp ce îmi auzeam cuvintele întorcându-se ca un ecou.

— Da, da, asta cred.

— Știi cum sună asta? Știi cum îmi sună asta?

— Cum?

— Nu doar că ai spus altă poveste față de ce rahat o să spun eu, ceea ce are să fie cel puțin penibil, de vreme ce o parte din carte a ajuns deja la editură...

— Te rog să nu vorbești urât.

— Ascultă aici, am spus ridicând mâna, lasă-mă să termin. Așadar, nu e doar asta, dar mi se pare că încerci să te pui contra, ca și cum l-ai ademeni pe tatăl tău.

— Ca și cum l-aș *ademeni*? a spus ea pufnind. Ei bine, asta e o prostie. Cum aș putea să îl ademenesc? Doar e mort.

— Stai jos, am spus luându-mi mâna de la cap și privind-o cu o expresie serioasă.

— De ce?

— Așază-te.

— Joe? Mă sperii, a spus pălind puțin în timp ce se așeza în partea opusă a mesei.

— Vin de la Oban să vorbească cu noi, s-a întâmplat ceva.

— Tocmai de la Oban?

— Angeline, am spus oftând, crezi că l-ai văzut pe tatăl tău acolo la morgă, dar... nu era el, am continuat așezându-mi mâna peste a ei. Au făcut un test ADN.

— Ce tot spui acolo? a rostit ea smulgându-și mâna de sub a mea și pălind rău de tot.

— Nu era el. Știu că... știu că *îți doreai* să fie el și știu și de ce, dar nu era el.

— Dumnezeuule, a șoptit ea ducându-și ambele mâini la față, Dumnezeuule, tu chiar vorbești serios, nu? Tu chiar vorbești serios când spui că nu era el.

— Nu e doar vina ta, și ei își doreau la fel de mult să fie el. Privind

acum lucrurile însă, cred că și tu, și Danso vă agățați de un fir de păr.

A respirat adânc de câteva ori în timp ce procesa informațiile, apoi a ridicat încet privirea spre fereastra de la bucătărie și spre perdelele bine trase, după care s-a întors și a privit de-a lungul holului la încuietoarea de la ușă.

— O, nu, a șoptit ducându-și o mână la gât, ne-am baricadat aici, nu? Ei cred că vine încoace, a continuat, privind-mă.

Am tăcut vreme îndelungată, apoi i-am luat mâinile în ale mele.

— O să ajungă aici în două ore și e o mașină de poliție afară, o să fie totul bine.

9

De câteva zile cerul de deasupra Londrei era inert și umflat deasupra acoperișurilor caselor, părând că nu poate respira. Cu toate acestea, în dimineața aceea, târziu, chiar înainte de prânz, norii au ieșit din inerție și au început să toarne bucățele de grindină peste casele din nordul Londrei, sărind pe acoperișuri și făcând *pogo* ⁽⁴⁸⁾ pe stradă.

Deși nu am vorbit prea mult cu Angeline în dimineața aceea, eram convins că gândeam același lucru, și anume că Malachi era deștept și că putea intra pe gurile de aerisire, în jos pe coș sau prin găurile din scândurile podelei. Ea aprinsese toate luminile, verificase sub paturi și în fiecare dulap. Apoi se dusesse în sufragerie, încercând să citească ziarul, dar nu se putea concentra. Din când în când se ducea la ușile cu geam și dădea la o parte perdelele, uitându-se la grădina îmbibată de ploaie.

— E cineva în copac, a spus ea pe la prânz, cu nasul lipit de geam.

Am venit și eu să mă uit. Era un ofițer de poliție, purtând cizme și un pulover albastru cu epoletă. Când ne-a văzut, ne-a făcut cu mâna și i-am răspuns și noi în același mod. După aceea, Angeline a încetat să se mai uite pe fereastră, lăsând perdelele trase.

Nu eram mulțumit cu încuietorile ferestrelor, așa că am bătut niște cuie în sistemul de închidere al ferestrelor, ca să le închid perfect, și am astupat bine de tot fanta cutiei de scrisori cu niște bandă adezivă pentru împachetat. Am luat o lanternă și am urcat în pod, rupându-mi blugii în timp ce m-am târât pe-acolo, verificând fiecare bucată de șindrilă, fiecare cărămidă, fiecare grindă și fiecare rolă de material izolant putrezit, în timp ce grindina bătea pe acoperiș la câțiva centimetri de capul meu. Parcă auzeam cum se deschide iadul, curgând din cer.

— Beciul, am spus după ce am terminat, o să verific beciul.

Angeline stătea pe canapea rozându-și unghiile și aruncând priviri nervoase spre ceas.

— Chiar trebuie? a spus ea sărind în picioare și urmându-mă șchiopătând până la ușa de la beci. Nu poți să stai aici? Ar trebui să

ajungă dintr-o clipă în alta.

— Nu-mi ia mult.

Am coborât treptele șubrede, plimbând lumina lanternei de colo colo. Angeline a stat în capul scărilor urmărindu-mă până am dispărut în întuneric. Încuiasem ușa dinspre grădină pe dinafară, proptind mașina de tuns iarba în ea, dar acum am mai bătut încă patru cuie în ușă, asigurându-mă că nu avea să se miște. După ce am terminat, m-am lăsat într-un vechi balansoar, stingând lanterna și lăsând întunericul să mă împresoare. Mirosea a gaz și a mușchi, dar și a ceva mai vechi și mai cunoscut.

Deasupra, Angeline plecase din cadrul ușii și se dusesse în bucătărie, unde făcea acum să scârțâie scândurile podelei. Am aprins lanterna și am îndreptat-o spre bărnele de sub podeaua de la bucătărie, ascultând cum se mișca de colo colo și privind firișoarele de praf desprinse din tavan. Deși nu își putea da seama, mă supărase grozav cu comentariile alea despre Preoții Tămăduitori Psihogenici. Acum trebuia să vorbesc cu Finn să scoată cumva bucata aia din manuscris. Am plimbat raza lanternei până în adâncurile boltite ale beciului care ajungeau până sub grădină. Toate erau cum mi le aminteam, toate prostiile alea adunate acolo, congelatorul ăla sclipind anost spre mine. Ce ciudat că aici totul era la fel, deși deasupra se schimbase totul.

S-a auzit soneria de la ușă. Am urcat scăările, stingând lanterna și zăvorând ușa beciului. I-am dat și un picior ca să mă asigur că se închisese bine.

— Au ajuns.

M-am îndreptat spre ușa de la intrare, aprinzând lumina de pe verandă și lipindu-mi fața de fereastră.

— Da? Cine e? am strigat.

— Noi suntem, l-am auzit pe Struthers spunând sec, ridicând vocea ca să acopere zgomotul făcut de grindină. Tocmai din înșoritul Oban.

Am desfăcut lanțul și zăvoarele și am deschis ușa. Stăteau amândoi îngrămădiți pe verandă, înfrigurați și sumbri sub lumina de deasupra capului, cu umerii uzi din pricina grindinei. În spatele lor, pe strada întunecată, se afla o altă mașină de poliție fără însemnele specifice, cu luminile pâlpâind leneș. Șoferul era întors spre noi, urmărindu-ne, cu cotul pe volan.

— El ne-a adus de la Heathrow, a spus Danso, văzând încotro mă uitam.

Recunosc că nu mă așteptam să fie atât de cooperantă Poliția Metropolitană(49), umblă atâtea povești despre ei. S-a lăsat pe spate și a aruncat o privire prin grădina din față, mai întâi peste un umăr și apoi peste celălalt.

— Joe? a spus el privind printre gene la holul cald, îmi pare rău să te deranjez, băiete, dar e cam frig aici.

M-am dat câțiva pași înapoi, așezând lanterna pe pervazul ferestrei și făcându-le loc să intre.

— Nu e mort, nu-i așa? am spus punând la loc zăvoarele și lanțul și întorcându-mă spre ei, după ce intrară. Și știți unde e.

— Știm unde e, a spus Struthers dând din cap.

— Ascultă, am putea... a spus Danso privind prin hol. Cred că ar fi mai bine să mergem și să ne așezăm.

— E aici, la Londra, nu? Și știți asta de zile bune, am zis, înfuriindu-mă subit.

— Cred că ar trebui să ne așezăm, a spus din nou Danso, de această dată pe un ton mai rar și mai deliberat, incluzându-ne pe mine și pe Danso în fraza lui. Pe aici, nu? puse el mâna pe ușa de la sufragerie.

Am intrat în sufragerie. Eu eram furios. Danso, obosit, își târa picioarele. Struthers ne urma, verificând în mod ostentativ camera, ridicând perdeaua și uitându-se printre gene la mașinile de poliție de afară.

— Drăguț loc, spuse el, lăsând perdeaua în jos și uitându-se la postere și la plante. Dar ai și o slujbă drăguță.

— Aici erai, spuse Danso ridicând mâna în chip de salut spre Angeline, care apăruse în cadrul ușii de la bucătărie, ștergându-și mâinile pe un prosop. Bună, fetițo, te-am văzut în ziar în dimineața asta. Ești celebră.

— Bună, spuse ea cu un zâmbet slab. Bună, continuă, uitându-se spre Struthers.

— Bună, spuse Struthers stând nemișcat și holbându-se la ea, la puloverul decoltat, la ceva ce îi strălucea la gât și la părul prins cu un elastic, care îi lăsa câteva bucle libere peste urechi. Ce mai faci?

— Da, da, eu... se bâlbâi ea lăsând prosopul pe blatul de lucru și deplasându-se șontâc-șontâc până în fața lui Danso. Nu era el deci? Așa mi-a spus Joe, că bărbatul pe care mi l-ați arătat nu era tata.

— Îmi pare rău, drăguță, spuse el cu un zâmbet trist. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin așa ceva.

— Îmi pare rău că am greșit.

— Nu, să nu îți pară rău, spuse el dând din cap.

Am stat toți acolo în picioare preț de câteva clipe, privindu-ne stânjeniiți.

— Ei bine, vreți ceva de băut? întrebă ea, dând obosită, din umeri și arătând spre dulapul cu băuturi, unde era sticla de Armagnac VSOP pe care mi-o dăruise Finn de ziua mea. Avem coniac și gin și niște apă tonică cu gust de lămâie la frigider. Oakesy nu bea decât bere Newkie Brown și bănuiesc că nu vreți așa ceva.

— Nu, drăguță, mulțumesc, dar suntem în timpul serviciului. Putem să ne așezăm? întrebă el făcând semn spre canapea.

— Da, sigur, îmi cer scuze, bâigui ea.

Struthers își dădu haina jos și o lăsă pe brațul canapelei, apoi se așeză confortabil, cu picioarele întinse, punând mâna pe material și dând din cap aprobator, de parcă s-ar fi aflat la o expoziție de mobilă cu vânzare și ar fi testat o canapea.

— Joe, spuse Danso ridicându-și pulpanele hainei și așezându-se pe canapea, scoțând un mic sunet, de parcă fiecare mișcare ar fi fost dureroasă pentru el, trebuie să îți punem niște întrebări.

— Să-mi puneți niște întrebări? Ce-ar fi să vă pun eu niște întrebări și să primesc și niște răspunsuri? Malachi e la Londra?

— Dacă te-aș asigura că ești în siguranță, m-ai crede?

Am ezitat.

— Vreau să zic că sunteți cât se poate de în siguranță, tu și Angeline, dar trebuie să investigăm o nouă pistă și aici intri tu în scenă. Ai puțină răbdare cu noi, băiete, o să ți se pară că o luăm cam pe departe.

— Dar nu e așa, spuse Struthers, care încă mai cerceta canapeaua, sărind puțin cu fundul pe ea ca să îi verifice arcurile. Vrem să ajungem undeva.

M-am așezat și eu jos pe canapeaua din fața lor, privind la paharul gol de pe masă. Probabil că Angeline băuse niște gin tonic în el.

— Ei bine, ce este? am spus încrucișându-mi brațele pe piept în încercarea de a mă calma.

— Uite ce e, știu că am tot vorbit despre asta, dar e vorba din nou de mașina aia, spuse Danso, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi și aplecându-se în față ca să mă poată privi. Vreau să te gândești din nou la mașina pe care ai văzut-o pe lângă casă în ziua în care a fost atacată Lexie.

— Limuzina?

— Varianta ofițerului supraveghetor diferă de a ta. Băiatul spune că mai întâi ai venit spre casă dinspre est, dinspre strada paralelă cu partea din spate a terenurilor de joacă.

— Așa este.

— Da?

— Dar nu am văzut mașina parcată acolo. M-am tot gândit și sunt sigur de asta.

— Joe, Joe, de ce nu ne-ai spus asta mai demult? spuse Danso oftând. Nu ne-ai spus niciodată că ai venit dinspre est.

— Nu?

— Nu, ai spus că ai venit pe strada principală și că ai parcat peste drum de mașina de poliție.

— Da, dar eu... am spus deschizând și închizând apoi gura. Ei și, ce dacă am uitat? Care e diferența?

— Înseamnă că, atunci când ai ajuns la strada principală, fuseseși deja în casă.

- Da, adică nu *în* casă, nu. Mă oprisem *în afara* casei cu mașina.
- Joe? spuse Struthers aplecându-se în față, în aceeași poziție ca și Danso. Îți amintești când am fost pe Cuagach?
- Da, pentru probele pentru criminaliști, am spus precaut, mutându-mi privirea între el și Danso. Ce e cu asta?
- Îți amintești că te-am întrebat dacă fuseseși în capelă și că tu ai spus că fuseseși înăuntru doar preț de câteva clipe ca să faci poze? Bănuiesc că nu te poți gândi acum dacă s-a mai întâmplat și altceva acolo.
- Altceva?
- Altceva care să lase urme din ADN-ul tău acolo.
- Nu, poate doar niște amprente, ți-am zis. Acum puteți preleva ADN și din amprente? Cine știe?
- Nu, e vorba de sânge. Îți amintești de cea de-a treizeci și una victimă? De părul și pielea de pe podea? Era și sânge.
- *Sânge?* am spus uitându-mă clipind la el. Nu înțelegeam, chiar nu înțelegeam. Nu, nu sânge.
- Nu s-a întâmplat nimic care să lase urme din părul, pielea și sângele tău acolo? Poate o bătaie? Vezi tu, ADN-ul celei de-a treizeci și una victime, cea din capelă - îți amintești de ea, nu? -, ADN-ul este al tău, Joe.
- Poftim?
- E ADN-ul tău, tu ești cea de-a treizeci și una victimă, Joe. În plus, îți amintești crăpătura aia din dulapul din casa conspirativă?
- Stai puțin, stai așa, ce se întâmplă aici? am spus scuturând din cap și întinzându-mi mâinile rugător spre Danso.
- Îmi pare rău, probabil că nu m-ai auzit. Ziceam de crăpătura din dulapul din casa conspirativă. Îți amintești cum a apărut acolo?
- Am întrebat ce se întâmplă aici?
- I-ai spus șefului meu aici de față că ai crăpat dulapul în urma unei certe cu soția ta. Când s-a întâmplat asta?
- OK, gata, am spus privind-l fix în ochi pe Struthers și arătându-l cu degetul. *Am spus ce naiba se întâmplă aici?* ADN-ul meu e în capelă? Și ce dacă? M-am luptat cu Dove și m-a dus undeva, eram doar pe jumătate conștient, așa că putea foarte bine să mă fi dus în capelă, din câte îmi pot da seama, dar *ce legătură are nenorocitul* de dulap cu asta?
- Nu ridică degetul spre mine, lasă mâna jos.
- Am spus ce legătură are nenorocitul de dulap cu asta?
- Destul, spuse Danso dregându-și glasul și ridicând privirea spre mine cu ochii lui lăcrimoși. Nu voiam să procedez așa, dar, te rog, lasă mâna jos, spuse el arătând spre degetul meu ridicat.
- Ce se întâmplă?
- *Mâna*, te rog, Joe!
- Haide, bătrâne, ce se întâmplă aici? am spus lăsând încet mâna

jos și mijindu-mi ochii spre el.

— Îmi pare rău, spuse el, căutând în haină și scoțând carnetul de polițist, după care îl așează în fața mea pe masă, refuzând să mă privească. Știi cine sunt, dar să facem toată treaba în mod oficial. Sunt inspectorul-șef Peter Danso și îți dau un avertisment, Joe Oakes, în baza paragrafului 14 din Legea de Procedură Penală Scoției din 1995.

— Îmi dai *un avertisment*?

— Vei fi cercetat în legătură cu o serie de crime comise în Argyllshire la sfârșitul lunii august și în prima săptămână a lunii septembrie 2005, în care credem că ai fi implicat, spuse el luându-și înapoi carnetul și punându-l înapoi în buzunar. Nu ești obligat să răspunzi la întrebări, dar, dacă vei face asta, răspunsurile tale vor fi luate în considerare și pot fi folosite ca dovezi la proces, continuă el.

M-am uitat la el gândindu-mă: „Asta e o glumă, cineva face mișto de mine... Ia zi, Danso, băiete, porți bretele pe sub costumul ăla, asta e, nu?”

— Nu, asta trebuie să fie o glumă, am bombănit, lăsându-mă pe spate, înghițind cu greutate și scuturând încet din cap, în timp ce îmi mutam privirea de la unul la celălalt.

— Joe, facem asta în baza legii scoțiene și a jurisdicției pe care o deținem în baza convenției transfrontaliere, ceea ce înseamnă că te arestăm. Dacă ar fi să respect litera legii, ar însemna că îți pot refuza dreptul la avocat, dar nu ți-aș face așa ceva, Joe.

— *Am putea pur și simplu să te interogăm timp de vreo patru ore.* Ia gândește-te puțin, doar eu și cu tine timp de patru ore, spuse Struthers ridicând din sprâncene. Nu știu ce crezi tu, dar eu de-abia aștept.

— Nu se poate, am spus izbucnind într-un râs timid. Opriți-vă, vorbiți prostii! M-am distrat la început, dar acum nu îmi mai place, haideți să terminăm cu asta, am spus mutându-mi privirea de la unul la altul, așteptând să îl văd pe vreunul zâmbind și făcându-mi cu ochiul: „Ha-ha, te-am păcălit!”

Danso însă mă privea serios, cu ochii puțin încețoșați, în timp ce Struthers mă privea cu un zâmbet atotștiutor și brațele încrucișate pe piept, ca și cum ar fi ascuns o armă acolo. M-am gândit la luminile mașinilor de poliție de afară clipind intermitent și am simțit cum ceva începe să se miște sub coaste. Mașinile fuseseră acolo toată ziua, dar nu ca să ne protejeze, ci ca să mă împiedice să ies din casă. Angeline mi-a ridicat brațul și și l-a înfășurat în jurul umerilor, lipindu-și capul de pieptul meu. Eu i-am pus mâna pe cap și am tras-o aproape de mine, continuând să îl privesc pe Struthers. În clipa aceea îl uram mai mult decât urăsem pe cineva vreodată.

— Ei bine, ați face bine să începeți să îmi dați niște răspunsuri.

— Singura dată când am mai văzut receptori ADN precum cei pe care i-ai lăsat în capelă a fost în cazul unei bătai, spuse Struthers cu o

privire rece, scoțând un caiet din buzunarul hainei și dând jos capacul unui stilou. Nu prea îți plăceau Preoții Tămăduitori Psihogenici, nu-i așa? Am vorbit cu editura în dimineața asta și ne-au spus cum...

— Nici măcar nu eram pe nenorocita aia de insulă când el i-a omorât pe oamenii ăia.

— Vezi, asta e problema, Malachi nu i-a omorât pe „oamenii ăia”.

— Ei, hai acum, ce prostie mai e și asta? *Sigur că i-a omorât.*

Struthers și Danso s-au uitat unul la altul.

— Joe, nu avea cum, spuse Danso apropiindu-și și netezindu-și pulpanele hainei.

— Nu avea cum?

— Da, era deja mort.

M-am holbat la el, simțind cum pălesc.

— Da, așa este, era mort de mai bine de o săptămână.

— Poftim, ce-ai spus? zise Angeline ridicând capul în brațele mele.

— Era mort când s-au întâmplat toate astea, spuse Struthers. O să auzi toate detaliile astea științifice la proces, se pare că un ciudat cu barbă de la Universitatea din Edinburgh își dedică viața studiului insectelor. Iar începutul iernii în Argyll a fost o adevărată comoară pentru un entomolog criminalist.

— OK, hai totuși să nu îi divulgăm toate probele noastre, spuse Danso în chip de avertizare.

Struthers însă se apleca deja în față, rânjind ca un *pitbull* în lesă, cu ochii lacrimoși.

— Da, se pare că sunt lucruri pe care insectele nu le pot face unui corp când e atât de frig. Vezi, eu nu am știut asta niciodată. Unele insecte nu își depun ouăle dacă nu e temperatura potrivită. Dacă ar fi ajuns în pământ după crimele din capelă, nu ar fi...

— Bine, hai să ne oprim aici.

— Unde era? întrebă Angeline ridicându-se în capul oaselor și dându-și părul din ochi, după care își îndreaptă privirea spre Struthers.

— Pe Cuagach, drăguță, lângă casa ta. L-au găsit constructorii în timp ce curățau zona de chimicale. Și de data asta știm sigur că e el, testul ADN a ieșit pozitiv. Da, a spus el holbându-se la mine, roșu la față. Era vârat cu capul înainte într-unul din puțurile alea de mină, și amprentele prietenului tău erau peste tot. I-a făcut poze și porcului. Asta e încă o chestie pe care ne-au spus-o cei de la editură. Se pare că e un colecționar de amintiri când vine vorba de făcut poze.

— Uite ce, nu are cum să meargă treaba asta, a fost văzut după crime, începând cu Loch Avich, am spus pe un ton rezonabil.

— Testul ADN din refugiu a fost negativ, a spus el scuturând din cap.

— A fost negativ?

— Da, era doar un vagabond, Dove era deja mort și acum se leagă

toate. Faza comică e că în tot timpul ăsta, cât îl urmăream noi prin Argyllshire, nu există dovezi care să îi ateste prezența în Argyll în septembrie.

— Nu sunt dovezi care să ateste că era acolo? am spus holbându-mă la el.

— E adevărat, spuse el ridicând din umeri. Ciudat, dar adevărat. I-am prins pe nătărăii care au furat mașina aia Vauxhall din parcare de la hotelul Crinian. Erau niște băiețași din Glasgow, după cum am susținut eu mereu.

Angeline a scos un zgomot slab, încercând să se ridice încet, tremurând. Avea fața trasă și pătată, iar capul îi tremura puțin. A întins o mână ca să își recapete echilibrul, ca și cum ar fi fost pe punctul de a leșina, și Struthers s-a ridicat imediat în picioare, luând-o de umeri și lăsând-o în jos pe canapea.

— Încet, drăguță, așa.

A stat acolo preț de câteva clipe, respirând adânc de câteva ori cu mâinile la tâmpă, privindu-mă fix ca și cum ar fi înțeles acum cum se petrecuseră lucrurile.

— Nu l-ai plăcut niciodată, murmură ea, nu l-ai plăcut nici pe el, și nici pe ei, pe soții Garrick, mi-ai spus că nu aveai încredere în ei.

— Când am spus eu asta?

Nu mi-a răspuns, ci s-a întors spre Danso, privindu-l rugătoare, cu lacrimi în ochi.

— Pot să plec, vă rog? Nu pot să... să stau aici... în locul ăsta... cu... cu el. De ce ai făcut asta? spuse ea scoțând un sunet jos, furios, din gât și ridicând piciorul ca să mă lovească cu răutate în gambă cu tocul cui.

— Du-te naibii, am spus întinzând mâna ca să o opresc să mai repete gestul. *Să te ia naiba!*

— Ei, ei, stai acum, stai cuminte...

A încercat să mă lovească din nou, dar Struthers a tras-o înapoi înainte să ajungă la mine, întorcând-o spre el și cuprinzându-i fața. Plângea necontrolat acum, tot ștergându-și nasul și dând din cap. Hai să nu ne mai gândim la asta acum, fetițo, auzi ce zic?

— Vreau să plec, *vreau să plec*, nu stau aici cu *el*.

— Callum, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Danso, fluturându-și mâna spre Struthers. Doar ai pregătire de ofițer de legătură cu familia, du-o undeva. Ai unde să te duci, drăguță?

— *Nu!*

— Nu ai pe nimeni la care să poți merge în vizită?

Scutură din nou din cap, după care îi veni o idee, pentru că își șterse ochii cu palmele și începu să respire adânc ca să își calmeze mișcarea pieptului.

— Ba da, la Paul. Pot să mă duc la el.

— Paul? Cine naiba e Paul?

— Nici măcar nu te-ai deranjat să afli cum îl cheamă, spuse ea privindu-mă plină de dispreț.

— Artistul fotograf? Așadar, de cât timp sunteți voi prieteni?

— Destul, du-o de-aici, spuse Danso făcând semn spre stradă. Ne vedem la Salusbury Road.

În timp ce Struthers o ridica în picioare, sânul ei drept, cald și catifelat, apăru de sub pulover și dispăru înapoi când se îndreptă. Își scutură capul, dându-și o buclă după ureche, având grijă să nu îmi întâlnească privirea.

Am stat acolo perfect imobil, amorțit și tăcut, cu capul bubuindu-mi. „Puțul de mină, mă gândeam, înghesuit într-un puț de mină.”

— Era cumva un stârv de animal deasupra lui? l-am întrebat pe Danso pe un ton ca de pe altă lume, fără să îmi iau ochii de la Angeline, care se lăsa condusă spre ușă.

S-au oprit în hol în timp ce Struthers îi căuta haina, întrebând-o dacă avea nevoie de geantă, de chei sau de telefon.

— Un animal? Unul dintre porci, am continuat, simțindu-mă de parcă ceva fantastic s-ar fi deschis în fața mea și ceva rece și otrăvitor și-ar fi lipit buzele de ale mele și mi-ar fi suflat încet, dar constant în față.

— Bănuiesc că, dacă cineva ar fi vrut să ascundă mirosul, ar fi fost o idee bună...

— Da, un porc mort ar fi ascuns mirosul... și amprentele mele erau... și aici m-am oprit.

Struthers o conducea pe Angeline pe ușa de la intrare pe alea din grădină. Acum o ținea de umeri și ea se sprijinea de pieptul lui în timp ce mergea șchiopătând pe stradă. Preț de o clipă eram parcă din nou pe Cuagach, cu vântul bătând puternic, și i-am auzit vocea: „Fă-l să nu mă mai privească...”

— Ampretele mele erau pe un butoi de chimicale, nu? Acolo le-ai găsit.

— Am un caz de rezolvat, Joe, trebuie să înțelegi asta. O să te ducem acum la Salusbury Road și o să te interogăm.

— Dar acolo erau amprentele mele, nu? Pe un butoi de chimicale? am spus îndreptându-mă spre ușa de la intrare de parcă aș fi fost în transă. Era un butoi aruncat peste el.

— Trebuie să stai aici, Joe, până aducem niște oameni, spuse Danso. Ești *arestat*, Joe, *arestat*, spuse el ridicând vocea, văzând că nu mă opresc.

Am deschis ușa larg. Pe strada întunecată, luminile poliției pâlpâiau intermitent, aruncând umbre pe fațadele caselor vecine. Grindina se opri și Struthers stătea în picioare lângă mașina de poliție, închizând portiera în urma lui Angeline. În timp ce înaintam pe alee, s-a dus pe

cealaltă parte a mașinii și a intrat și el. Danso se apropia de mine din spate.

Am smuls aproape din balamale poarta grădinii.

— *Hei, tu, Angeline!* am strigat năpustindu-mă asupra mașinii de poliție și trăgând de mânerul portierei. Deschide, deschide ușa asta nenorocită! am spus bătând cu pumnul în geam.

Am văzut cu colțul ochiului cum săreau afară din celelalte mașini polițiștii în uniformă și l-am auzit pe Danso respirându-mi în ceafa.

— Joe, haide, băiete, spunea el.

— Deschide nenorocita asta de ușă! am urlat.

Șoferul mi-a aruncat o privire nervoasă și am prins doar un colț din ea de sub chipiu, băgând apoi mașina în viteză și lăsând frâna de mână, în timp ce Struthers se apleca spre el, spunându-i să se grăbească.

— *Nu, nu, nenorociților!* am strigat la Danso, care era în spatele meu cu mâinile pe umerii mei, înhățând mânerul portierei și îngropându-mi unghiile în el. Am pus nenorocitul ăla de butoi în puț *pentru ea*. Angeline, deschide ușa asta nenorocită! am spus bătând în geam, cu venele umflate la tâmpile. Angeline, târfă ce ești, târfă ce ești, târfă malefică.

Apoi dintr-odată geamul electric s-a lăsat în jos, cu un curent de aer rece și fața lui Angeline a apărut aproape de a mea. Toată lumea a înmărmurit. Șoferul a tras din nou frâna de mână și Struthers s-a lăsat pe spate cu o mișcare bruscă.

— Ce-ai spus? a întrebat ea aplecându-se spre mine. I-am simțit răsuflarea acră, de parcă ar fi emanat ceva din ea. Ce-ai spus adineauri?

— *Am spus târfă malefică ce ești.*

— Joe, a spus ea scoțând o mână și ducând-o spre fața mea, Joe, tu nu crezi în lucruri malefice, nu crezi că cineva poate fi posedat și nu crezi în rău, chiar tu ai spus asta.

— *Taci din gură!* Taci, am urlat, în timp ce dintr-odată mai multe perechi de mâini au început să se înfășoare în jurul meu, ținându-mă de mâini. Cineva mă pipăia, căutându-mă prin buzunare. M-am sucit în strânsoarea lor, izbind cu piciorul în mașină și dând jos chipiul cuiva, care se rostogoli în șanț. *Nenorociților!*

— Joe, indiferent ce ai făcut... spuse ea urmărind cum mă zbăteam cu o privire plină de milă, în timp ce alte lacrimi i se adunau în ochi, nu te învinovătesc, vreau să știi că nu te învinovătesc.

Cu asta s-a lăsat înapoi pe scaunul mașinii, lăsând geamul electric să se ridice, lăsându-mi fața afară. Și-a încrucișat picioarele în care purta ciorapi, iar lângă ea Struthers s-a aplecat ușor, ca să se uite mai bine. A urmat o pauză, după care șoferul a lăsat din nou frâna de mână și mașina a demarat. Preț de o fracțiune de secundă mi s-a părut că văd

ceva spiralat și întunecat, ca un fum sau un spirit, ieșind din mașină și rămânând puțin în apropierea unui acoperiș, după care mașina a ajuns la capătul străzii, șoferul a ezitat puțin, apoi a semnalizat, a luat curba și a dispărut din raza mea vizuală, lăsându-mă acolo, stând în picioare în fața propriei case, ținut de doi ofițeri de poliție, neavând nimic mai bun de făcut decât să urmăresc mașina îndepărtându-se.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI CRAIGNISH 6

Oakesy 8

1 9

2 11

3 21

4 29

5 44

6 54

7 64

8 69

9 91

10 100

11 118

12 131

13 141

PARTEA A DOUA DUMBARTON 152

Lexie 154

1 155

2 162

3 168

4 173

5 179

6 185

7 191

8 195

9 201

Oakesy 204

1 205

2 210

3 214

4 217

5 224

6 228

7 235

8 240

9 246

10 253

11 261

12 264

13 269

Lexie 273

1 274

2 280

Oakesy 285

1 286

2 293

Lexie 301

1 302

2 305

3 307

Oakesy 310

1 311

2 313

Lexie 323

1 324

Oakesy 331

1 332

2 336

3 340

4 346

5 351

6 354

7 357

8 360

PARTEA A TREIA LONDRA 363

Oakesy 365

1 366

2 371

3 379

4 384

5 388

6 396

7 405

8 408

9 416

- [1] Newcastle Brown Ale - specialitate de bere neagră produsă de Heineken International în Newcastle upon Tyne, Marea Britanie și un mare succes la export în SUA (n. tr.)
- [2] Shinty - formă de hochei scoțian care se joacă cu o minge și cu bețe curbate în partea inferioară (n. tr.)
- [3] Firth of Lom - porțiune de apă situată între Argyll și Bute, pe coasta de vest a Scoției (n. tr.)
- [4] Luing - una dintre insulele Slate, situată la vest de Argyll, parte din Scoția (n. tr.)
- [5] Jura - una dintre insulele Hebride (n. tr.)
- [6] Sound of Jura - strâmtoare de pe coasta de vest a Scoției (n. tr.)
- [7] Dana Scully - agent FBI extrem de pragmatic din serialul TV *Dosarele X*, care găsește mereu explicații științifice pentru evenimentele la care asistă alături de partenerul ei, agentul Fox Mulder, pe care le opune încrederei pe care acesta o vedește în supranatural (n. tr.)
- [8] James Randi - magician și sceptic renumit, cunoscut drept unul dintre cei mai eficienți demistificatori ai fenomenelor paranormale și pseudoștiinței (n. tr.)
- [9] Chupacabra - presupus animal care ar trăi în America. Prezența sa este afirmată mai ales de membrii comunității latino-americane. Se presupune că atacă animale domestice, în special capre, pentru a le suge sângele. Aceste animale stranie sunt observate cu precădere în timpul creșterii numărului de OZN-uri semnalate în regiune. Cadavrele au numeroase răni, de regulă de formă circulară, cu un diametru între 0,6 și 1,25 cm, și foarte adânci, uneori atingând 12 cm în profunzime, (n. tr.)
- [10] Bodmin - localitate din Anglia, situată în comitatul Cornwall (n. tr.)
- [11] Touché - punct ochit (în lb. fr., în orig.) (n. tr.)
- [12] Toxteth - zonă din sudul orașului Liverpool (n. tr.)
- [13] Ormskirk - oraș din West Lancashire, în apropiere de Liverpool (n. tr.)
- [14] Kurt Vonnegut - scriitor american din secolul XX (n. tr.)
- [15] Oral Jones - predicator american metodist-penticostal, cunoscut pentru contribuția lui în a aduce cultul penticostal printre religiile majoritare (n. tr.)
- [16] Peter Popoff - profet autoproclamat și vindecător religios american, dovedit a fi un simplu impostor (n. tr.)
- [17] *The Johnny Carson Show* - emisiune populară de divertisment care a rulat pe posturile americane de televiziune în anii 1955-1956, avându-l ca gazdă pe Johnnie Carson (n. tr.)
- [18] *Rapture* în limba engleză, în original, cu sensul religios de ridicare la cer. Preceptele religioase la care se face referire țin de cultele penticostale și metodiste, dezvoltate cu precădere în America și Marea Britanie, de aceea și traducerea acestor concepte sunt literale. (n. tr.)
- [19] În cadrul doctrinei penticostale, există mai multe ramuri de gândire, în funcție de momentul în care se crede că va avea loc *răpirea* (oarecum echivalentă cu ridicarea la cer; se crede că la un moment dat, la mijlocul celor șapte ani ai necazului celui mare, cum este numită Apocalipsa sau sfârșitul lumii, un număr de aleși vor dispărea de pe pământ, fiind răpiți/ridicați la cer și salvați astfel de la moarte). Astfel, pre-tribulaționiștii cred că aceasta va avea loc la începutul Apocalipsei, post-tribulaționiștii la sfârșitul ei și mid-tribulaționiștii pe la mijlocul ei. (n. tr.)
- [20] Preterismul este o doctrină mistico-religioasă care interpretează profețiile din Biblie ca fiind evenimente care s-au întâmplat deja în secolul 1 î.Hr., făcând parte din curentul escatologic legat de soarta finală a omenirii, sfârșitul lumii și Judecata de Apoi. (n. tr.)
- [21] Albuquerque - cel mai mare oraș din statul New Mexico din SUA (n. tr.)
- [22] *Dan* (în lb. jap., în orig.) - rang foarte înalt la judo, care denotă un sportiv foarte avansat (n. tr.)
- [23] Test care ajută la detectarea cancerelor colono-rectale (n. tr.)
- [24] Sat și port turistic pe peninsula Craignish, pe Coasta de Vest a regiunii Argyll and Bute din Scoția. Numele este folosit greșit în roman, în mod obișnuit este Craobh Haven, nu Croabh Haven. (n. tr.)
- [25] Prăjitură făcută mai ales din glucoză, aromatizată cu mentă, originară din Kendal, comitatul Cumbria, foarte populară printre alpiniiști din Marea Britanie (n. tr.)
- [26] Satul principal de pe insula Mull din Scoția (n. tr.)
- [27] Zonă din nord-vestul Londrei (n. tr.)
- [28] Scriitor, jurist, filosof și reformator al dreptului englez. A devenit unul dintre cei mai importanți teoreticieni ai filosofiei dreptului și un radical din punct de vedere politic, ideile lui influențând dezvoltarea doctrinei cunoscute ca welfarism. (n. tr.)

- {29} Capitala statului american Louisiana (n. tr.)
- {30} Ocultist și mistic englez care a avut o mare influență la începutul secolului XX. Cunoscut ca un mare libertin, este, printre altele, creatorul filosofiei telemente. (n. tr.)
- {31} Sat din Moray, în nord-estul Scoției (n. tr.)
- {32} Un fel de cămașă, purtată în Africa de Vest (n. tr.)
- {33} Insula care șchiopătează, în traducere literală (n. tr.)
- {34} Menou - Element de construcție din piatră, din lemn sau din metal, folosit în trecut mai ales în arhitectura gotică, care servește la împărțirea unei uși sau a unei ferestre în mai multe părți.
- {35} 1. Grupare carbonil legată de un radical organic. 2. Nume generic dat unor compuși organici, care se obțin mai ales prin oxidarea alcoolilor secundari, a hidrocarburilor etc., folosiți în sinteza multor substanțe organice. (n. tr.)
- {36} gargui - ornamente, adeseori în formă de cap de animal fantastic, situate la capătul unui jgheab sau burlan, pentru scurgerea apei de ploaie de pe acoperiș. Animalele sunt reprezentate în general cu aripi, ciocuri și gheare puternice.
- {37} Personaj din refrenul cântat de fanii echipei de fotbal FC Liverpool (n. tr.)
- {38} *Vade retro satana* („Du-te înapoi, Satan” sau „Dă-te înapoi, Satan”) este o formulă catolică medievală de exorcism, înregistrată într-un manuscris din 1415 găsit în Mănăstirea Benedictină Metten în Bavaria iar originea sa este în mod tradițional asociată cu *benedictinii*.
- {39} Tumori vasculare de natură benignă, ce apar încă din primele zile de viață și involuează până la vârsta de 10 ani (n. tr.)
- {40} Defect congenital care implică dezvoltarea incompletă a tubului neural sau a oaselor care îl acoperă (n. tr.)
- {41} O tulburare de închidere a arcului vertebral, ca semn principal, fără protruzia conținutului intraspinal la suprafață, cu părți moi de acoperire, de obicei normal (n. tr.)
- {42} Crângul copacului trăsnet (n. tr.).
- {43} Marcu, 5.9.
- {44} a elida - A înlătura, în scris sau în vorbire, vocala finală a unui cuvânt înaintea vocalei inițiale a cuvântului următor.
- {45} Autoarea face o confuzie, pe Sputnik au fost trimiși în spațiu doar câini. (n. tr.)
- {46} un fel de turban.
- {47} Referire la Sancho Panza, personaj din romanul *Don Quijote*, la Sancho Panza, cu sensul de prieten de nădejde, care te însoțește peste tot.
- {48} Pogo/moshpit, manifestare la concertele rock în care tinerii se aruncă unii în alții, lovindu-se și împingându-se. (n. tr.)
- {49} Poliția locală din Londra (n. tr.)

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI CRAIGNISH

Oakesy

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13

PARTEA A DOUA DUMBARTON

Lexie

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9

Oakesy

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13

Lexie

Oakesy

Lexie

Oakesy

Lexie

Oakesy

PARTEA A TREIA LONDRA

Oakesy